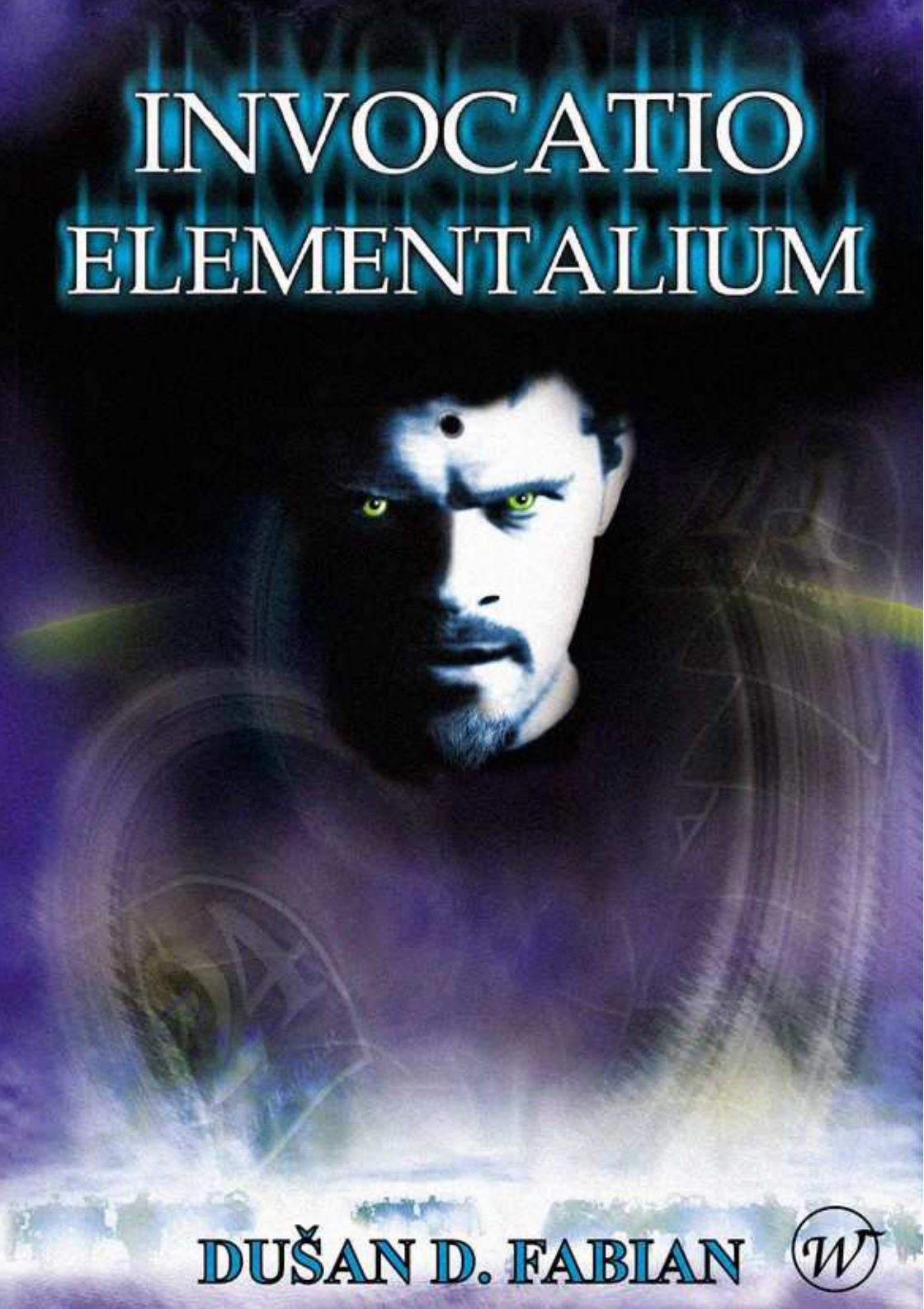
INVOCATIO ELEMENTALIUM

DUŠAN D. FABIAN

„…další věc, která elementály spojuje s materiálním světem, je způsob obživy," pokračovala. „Stejně jako my konzumujeme nižší materiální stvoření, které nám poskytují celou plejádu chemických živin, bez nichž bychom zemřeli, i oni jsou závislí na jiné substanci, která je součástí lidského astrálního těla. Říkáme jí manna, ambrózie, pokrm bohů, ale taky ji můžeš prostě nazvat životní energií nebo nějakým individuálním fluidem. Nikdo nikdy skutečně exaktně nezkoumal, co to přesně je.

A tady leží podstata našeho soužití. Mannu si elementálové můžou buď násilím brát, nebo ji můžou dostávat za protislužbu. Oba způsoby jsou stejně časté.

Existují lidé, a ne zřídka právě z řad Zasvěcených, kteří elementály dobrovolně krmí obětmi a využívají zato jejich schopností.

Elementálové, kteří nemají to štěstí, si musí mannu shánět starou dobrou cestou. To jsou lovci a vampýři. Existují stovky způsobů, jak se dostat ke své dávce – od primitivního zabíjení a sání krve, přes sexuální obtěžování až po složité psychické týrání…

Dušan D. Fabian

Invocatio

Elementalium

DUŠAN D. FABIAN

INVOCATIO ELEMENTALIUM

Copyright © 2006 by Dušan Fabian
Czech translation © 2006 by Robert Pilch
from author's unpublished manuscript.
Cover © 2006 Aleš Marenčík.
Czech Edition © 2006 by Václav Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86939-41-3

Distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz
web: http://www.wales.cz

Ediční poznámka

Poloha některých míst a znění některých jmen v následujícím příběhu byly proti skutečnosti pozměněny. Stalo se tak na žádost Spolku Zasvěcených a pana Imricha B., kteří jejich úpravou podmínili vydání této knihy. Později určitě pochopíte proč.

Stalo se předtím

„Stíny noci jsou znovu osvobozeny,
kde začíná jejich nenasytnost, blízko je konec.
v jejich chladných očích leží chorobný hlad po krvi,
přišli si pro naše životy.“

Robert Westerholt
(Gatekeeper, WITHIN TEMPTATION)

„Nakonec dobudeme,
co jednou byl náš svět,
vezmeme si ho zpátky,
skrz okno času.“

Peter Tägtgren
(Through The Window Of Time, HYPOCRISY)

Celou cestu do Augsburku pršelo. Wolf se po nekonečné pouti Evropou pomalu blížil k místu předání zásilky, ale velkou radost z toho neměl, a hustý déšť mu na náladě určitě nepřidal. Nepotěšila ho ani skutečnost, že se konečně dostal do míst, kde dálnice začaly vypadat jako dálnice. Seděl zamračeně za volantem svého kamionu a střídavě hleděl do mapy a do tmy před sebou, kterou jen zřídkakdy proťala světla protijedoucích vozidel.

Jižní Německo hluboce spalo.

Wolf neabsolvoval tuto cestu k zákazníkovi poprvé. Až k Sendenu už dokonce dokázal trefit zpaměti. Ale ve spleti vedlejších cest za ním, kroutících se desítky kilometrů jako hadi mezi venkovskými statky, se skoro pravidelně ztratil. Vždycky se mu trochu ulevilo, když se ve světle reflektorů konečně objevila vysoká železná brána s ostnatým drátem nahoře. I pocit znechucení z nadcházejícího setkání v něm na chvíli ustoupil. Dnes ji však kvůli několik hodin trvající průtrži mračen, tvořící na čelním skle nepřehlednou vodní clonu, skoro minul. To rozhodně nebylo dobré znamení.

Wolf otočil volantem, s citem sešlápl brzdu a bezpečně svůj kamion zastavil.

Netroubil, ani se neunavoval s vystupováním. Znal instrukce. Jen bezmyšlenkovitě sledoval těžké kapky dopadající kolmo na čelní kapotu a poslušně čekal, až se probudí moderní kamery upevněné na betonových sloupech, důkladně si ho prohlédnou v infračerveném spektru a někdo kompetentní rozhodne, že ho elektronické obvody můžou pustit dovnitř.

Brána se otevřela.

Wolf opět zařadil rychlost a nechal kamion pomalu jet po štěrkem vysypané soukromé cestě. Projel dlouhou alejí stromů, na

jejímž konci sjel mírně z kopce a nakonec zastavil na širokém parkovišti před luxusní patrovou vilou. Ještě předtím než vystoupil, odložil svou osobní zbraň s důkladně opilovaným registračním číslem do přihrádky a ze skrýše pod sedadlem, kde běžně pašoval alkohol a cigarety, vytáhl zapečetěný balík. Schoval ho pod kabát, aby mu na dešti nezmokl, a mírným klusem přeběhl k domu. Světla i motor nechal běžet. Plánoval, že se zdrží co nejkratší dobu.

Ve vchodu do vily ho přivítala ochranka. Oba hromotluci vypadali jako průměrný vzorek svého druhu, ale Wolfovi stačil jediný pohled k tomu, aby zjistil, že patří ke stejné kastě jako on. Ani oni samozřejmě neměli problém s určením jeho původu a s úšklebkem ve tvářích mu pokynuli, aby zvedl ruce. Wolf udělal, co chtěli. Nedokázal pochopit, jak se bytosti jeho krve mohou snížit k takové práci. Doba je zlá, to je pravda, ale existuje hrdost a jsou určité hranice. S pohrdavým výrazem ve tváři, ale pro jistotu bez jediné provokativní poznámky, se nechal prohlédnout a po tomto ne zrovna nejpříjemnějším rituálu vstoupil do domu.

Dlouhá vstupní chodba ho zavedla do haly se schodištěm a odtamtud byl nasměrován do majitelovy pracovny v patře. Cestou ho neustále sledovaly oči ozbrojených strážců a pohyblivé průmyslové kamery. To jen prohlubovalo nepříjemný pocit v jeho žaludku. V duchu zavrčel a zoufale si povzdechl. Mít hmotné tělo má své výhody, ale za starých dob by ho všechny ty čočky kamer ani v nejmenším nerozčilovaly. Do téhle práce se vůbec neměl pouštět. Byl to omyl.

Pán domu už na něj čekal. Seděl v masivním starožitném křesle, po ruce indický servírovací stolek stylizovaný do tvaru slona, v ruce stříbrnou číši naplněnou neurčitým alkoholickým nápojem, jehož odporně sladké aroma zaplavovalo celou místnost, a přes sametový domácí úbor přehozený plášť, za který by se nemusel stydět ani ruský car. S požitkem ve tváři upíjel nápoj a hedvábným ubrouskem si otíral husté kapky, které mu občas uvázly v kozí bradce nebo na prstech.

Wolf vešel do pracovny, pozdravil kývnutím hlavy, postavil se vedle dveří a upřel zrak na neurčité místo nad zákazníkovým ramenem. Neměl ani nejmenší chuť dívat se do jeho úlisných

přimhouřených očí, ani na uhlově černý otvor na čele, svítící v jeho olivové pokožce jako průzor do bezedné propasti.

„Vítej, Wolfe," přivítal ho hluboký dunivý hlas. Wolf musel uznat, že tento muž mluví na cizince skutečně perfektní němčinou. „Jak jde business, *freund*?"

O krok přistoupil a podal mu balík. „Normálně," odvětil na otázku s předstíranou lhostejností, ale hlas se mu při tom trochu zachvěl.

Wolf nikdy neměl z lidí strach. Nikdy. Byl zvyklý na to, že lidé se báli *jeho*. Ale v přítomnosti tohohle čaroděje mu vždycky naskakovala husí kůže.

Zákazník odložil stříbrnou číši stranou, převzal zásilku do svých rukou a slastně si olízl rty. Podle svitu v jeho očích nebylo pochyb nad čím.

„Víš, co to je?" řekl.

„Ne," odvětil Wolf stroze a dal si záležet na tom, aby ve vysloveném *ne* bylo zřetelně slyšet *a ani nechci*.

Majitel domu se jen ušklíbl.

„Jsou to řecké a etruské překlady starých asyrských textů," řekl, rozlomil pečeť a vybalil z papíru tlustý sešit v pevné vazbě. „Jediná zachovaná ze série dvanácti zakázaných magických knih. Hodně zajímavé čtení…"

Wolf odvrátil zrak k oknu.

„Traduje se, že první, původní verzi, psali tři slepí mudrcové krví neviňátek na zaživa staženou kůži babylonských děvek. Jak poetické. Král Šalamoun ji nechal zničit. Není to škoda?" Zákazník se hlasitě zasmál, knihu náhodně otevřel a vzrušeně přejel konečky prstů po prastarých literách. Pak zase zvedl pohled k doručiteli.

„Umíš vůbec číst, Wolfe?" popíchl ho.

Wolfovým tělem proběhl nepatrný třas. *Jasně, že umím číst, ty nedonošenče*, měl chuť říct, ale ovládl se a zůstal stejně jako dosud nepohnutě stát.

Majitel domu se zase napil z číše.

„*Gut*, Wolfe," kývl nakonec hlavou. „Poslední zásilka a jsme vyrovnáni. Pan Sidonius čeká na tohle," sáhl do kapsy a podal

Wolfovi drobnou šperkovnici z tepaného stříbra. „Vyřiď mu mé poděkování a vřelé pozdravy.“

Wolf převzal levou rukou šperkovnici a aniž by si ji prohlížel, strčil ji do vnitřní kapsy kabátu.

„A ať to nezní jako kondolence. Zkus používat slovesa, *freund*.“

Wolf neurčitě přikývl, čímž zároveň odbyl i rozloučení, otočil se svižně na patě a spěchal zpátky k východu. Měl pocit, že se pozvrací ještě dřív, než k němu stihne dojít.

Ochranka ho se širokými úsměvy vyprovodila. Pravděpodobně ji pobavil výraz jeho zpoceného obličeje. Ignoroval je a vyběhl ven do deště. Zabouchl za sebou dveře kabiny a nešetrně otočil kamion zpátky k bráně. Pryč, co nejrychleji pryč z téhle páchnoucí nečisté díry! Příjezdovou cestou se hnal tak rychle, až mu prokluzovala kola a všude kolem létal štěrk.

Směs znechucení a hněvu nad tím, jak trapně musel vypadat, jím lomcovala ještě i poté, co už za sebou měl dobrých dvě stě kilometrů a na východním horizontu před ním se začalo rozednívat. Naivka. Idiot. Hrál tvrďáka a přitom si málem naděl do kalhot. Proč se jen pouštěl do něčeho, o čem věděl, že na to nemá koule?!

Déšť pomalu ustával a nějakých sto metrů před sebou si Wolf všiml drobné siluety stopující na kraji dálnice. Trochu zpomalil a zaostřil.

Blond vlasy stažené do culíku, vysoké černé boty, promočený plášť…

Cítil, jak se mu najednou zježil porost na zátylku i páteři a rameny mu projelo příjemné mravenčení. Mozek bleskově zpracoval a vyhodnotil situaci.

Žena. Mladá osamělá stopařka…

Někde vzadu na sítnici se mu rozžhavil malý krvavě rudý bod.

Díky bohu. *Díky bohu!* Tohle mu konečně spraví náladu.

Wolf si uhladil zrzavý plnovous, nasadil přátelský úsměv, vyhodil směrovku, podřadil a sjel s kamionem ke krajnici.

Ještě předtím, než stopařku pustil dovnitř, se nenápadně nahnul za sedadlo a pro jistotu zkontroloval, jestli má připraveny provazy a pouzdro se skalpely.

1. část

David

„Ve tvém světě noc nepředstavuje hrozbu,
zato v mém světě se temnota mění ve vizi pekla,
obývaného nepochopitelným a nesnesitelným.“

Anders Fridén
(Colony, IN FLAMES)

„Jak se mi to vůbec stalo?
Proč mě nenecháte na pokoji?
Slyším hlas, který říká – ty jsi vyvolený!
Nezvolil jsem si být obětí,
nezvolil jsem si bolest,
nezvolil jsem si být experimentem,
chci jen vypadnout z tohohle pekla pryč!“

Peter Tägtgren
(Inquire Within, HYPOCRISY)

Elektronické pípání přerušilo ticho chladného zářijového rána.

Šest nula nula.

Moje ruka automaticky vylétla zpod polštáře a na druhý pokus dotěrné otravování budíku přerušila. Zase ticho. Jaká slast pro uši. Rozlepil jsem opatrně oči a chvíli nechápavě hleděl kolem sebe. Jsem doma, tohle je má postel, můj pokoj, i když…

Malátně jsem se zvedl do polosedu.

To ten sen, uvědomil jsem si. Jako by ještě neskončil. Byl tak živý, proklatě.

Trvalo to jen chvilku a zase jsem ho zachytil. Tísnivé šero. Chodba. Třináctery dveře. Mosazné kliky prapodivných tvarů. Zavřel jsem oči a pokusil se útržky míhající se před mým vnitřním zrakem poslepovat. Šlo to až podivuhodně lehce…

V tom starém domě jsem byl cizincem. Dočasná návštěva. Přechodný host.

Byl to Dům bez oken i bez vchodových dveří. Nebylo jich zapotřebí. Protože za jeho zdmi nebylo nic. Nebo alespoň nic důležitého. Všechno, na čem záleželo, bylo uvnitř. Na jediné chodbě a za dveřmi třinácti čarovných komnat.

Byla to vůle stavitele Domu, držet ho izolovaný od vnějšího světa. Oddělený od stereotypu nudy a nákazy, podobně jako panství prince Prospera. S princem spojovala stavitele i záliba v bizarních formách a tvarech. Měl jsem klíče ke dvanácti komnatám a vím, že každá dvojice z nich, stojící z pohledu chodby přímo naproti sobě, výzdobou kopírovala Prosperovu modrou, purpurovou, zelenou, oranžovou, bílou a fialovou síň, všechny potažené sametem a zařízené tapisériemi, gobelíny, ornamenty a slepými okenními tabulkami v příslušném barevném provedení.

Do třinácté komnaty jsem měl vstup zakázán, ale její vzhled jsem si na základě už řečeného mohl lehce představit. Popravdě řečeno jsem se ale myšlenkami na odhalení jejího tajemství nijak zvlášť nezabýval. Byl jsem vítaným hostem na dvanácti nikdy nekončících večírcích, kde jsem buď volně rozjímal, nebo se bavil s ostatními návštěvníky – tedy pil a jedl, co hrdlo ráčilo, debatoval s umělci, flirtoval s tanečnicemi, naslouchal symfoniím hudebníků se zvráceným vkusem, či básním šílených, ale zároveň geniálních básníků.

Jenže tajemství je dotěrný červ hlodající v lidském nitru a ve slabé chvíli dokáže lehce ovládnout celého člověka. Přísahám, že jsem na kliku ve tvaru lebky od třinácté komnaty nikdy nesáhl v přízemní touze zjistit, jestli je opravdu uzamčená. Ale jak se říká – příležitost dělá zloděje a co se stalo, stalo se.

Tu noc byl stavitel Domu pryč. Kráčel jsem právě chodbou a uvažoval, jestli zamířit do fialové komnaty nalevo a zúčastnit se odhalení nového Réonova obrazu, nebo do oranžové, o něco dál vpravo, a vyslechnout si variace na Beethovena od neznámého finského kytarového virtuoza, když jsem si všiml, že dveře do třinácté komnaty jsou pootevřené. Obě atrakce byly najednou zapomenuty. Zastavil jsem se a naslouchal.

Kdo se mohl odvážit riskovat porušení Modrovousova zákazu? uvažoval jsem. Kdo se jen mohl odvážit vejít dovnitř? Nějaký nový lehkomyslný host?

Ale za pootevřenými dveřmi bylo ticho. Jen kyvadlo nástěnných hodin monotónně odměřovalo neúprosný čas.

Zatoužil jsem se na ně podívat. Určitě vypadají tak, jak je popsal Edgar Poe. Vysoké, z ušlechtilého ebenového dřeva, se zlatým ciferníkem a prosklenou vitrínou pro gigantické kyvadlo. Ale popis a skutečnost jsou dvě různé věci. Vždyť jen nahlédnu, pomyslel jsem si. Tak, abych nikoho nevyrušil a ničeho se nedotkl.

Rozevřel jsem úzkou škvíru o trochu víc, abych se přes ni dokázal protáhnout dovnitř, a opatrně jsem vstoupil.

Třináctá komnata byla podle očekávání potažena černým sametem, ale na rozdíl od ostatních bohatě zařízených síní byla skoro prázdná. V jejím středu stál pouze strohý černý oltářík, na němž

hořelo třináct šarlatově rudých svící. Hodiny byly stále slyšet, ale žádné jsem v místnosti neviděl. Trochu mě to zklamalo.

Najednou jsem ucítil průvan. Prolétl komnatou a všechny plameny ohnul jedním směrem. Ach bože, jen to ne! Zabouchl jsem dveře dřív, než stihly hladové jazýčky ohně zanechat na jedné straně svící usvědčující žlábek. Nechtěl jsem, aby stavitel poznal, že byl někdo uvnitř. Plameny se zatřásly, většina z nich se poslušně vyrovnala, ale ten úplně vlevo zhasl.

Zděsil jsem se.

Proč jsem sem, k čertu, vůbec lezl?! Teď si to nejspíš místo nějakého blbce všechno slíznu já.

Dobrá. Snažil jsem se uklidnit. Jen neztratit hlavu. Zase tu svíci zapálíš a vypadneš.

Pomalu, dávaje si pozor na jakýkoli prudký pohyb, jsem přistoupil k oltáři a prohmatal své vypůjčené groteskní šaty. Žádné zápalky, zapalovač ani křesadlo. Nevadí. Bude to vyžadovat trochu více opatrnosti, ale všechno se dá do pořádku. Uchopil jsem svíci stojící hned vedle té zhasnuté a pokusil se ji zapálit plamenem. Ruce se mi třásly a rozpuštěný vosk mi skoro ukápl na zápěstí. Ale podařilo se mi ji docela šetrně vytočit do správné polohy. Jen co se však knoty dotkly, pohasl i ten hořící. Svíce mi málem vypadla z rukou. Uklidni se, opakoval jsem si. Nic se neděje. To se stává. Položil jsem ji opatrně zpátky na místo a sáhl rozklepanými prsty po další.

Nešikovným dotekem jsem ji ale rozkymácel a její plamen v tom okamžiku zhasl. A vzápětí i ten vedle něj.

Všechny ohnivé jazýčky se najednou znovu roztřásly v průvanu, který byl už dávno pryč, a jeden po druhém zhasínaly. Sedmá svíce, osmá, devátá, desátá…

Snažil jsem se je chránit dlaněmi, ale nic nepomáhalo.

Když zhasla i dvanáctá, dveře za mými zády se náhle rozlétly dokořán. Závan vzduchu prudce ohnul poslední třináctý plamínek. Ten se zoufale zakmital, ale ještě z posledních sil bojoval.

Otočil jsem se stíně ho vlastním tělem a ve dveřích jsem spatřil siluetu stavitele Domu. Byla temná a strašlivá. Z očí mu sršel hněv a

z hrdla se mu dralo zuřivé chrčení. Takhle jsem ho nikdy předtím neviděl.

Zvedl jsem ruce v obranném gestu a přikrčil se v očekávání strašlivého trestu.

Stavitel se pohnul vpřed…

Zachránil mě budík. Chladné pípání reality.

Potřásl jsem hlavou vymetaje z ní poslední útržky nepříjemného snu a pohlédl o hodně laskavěji na nevinnou plastovou krabičku.

Šest deset.

Čas pokročil a přede mnou byl nový týden. Perný pracovní týden, povzdechl jsem si. Týden odstartovaný noční můrou, nahánějící husí kůži. Děkuju pěkně.

Sen byl pryč, ale nepříjemný pocit zůstával. Zamířil jsem do koupelny a pokusil se myslet na jiné věci.

Pustil jsem vodu a pohlédl do zrcadla. Další rána pod pás. Vypadají všichni chlapi v pondělí ráno takhle strašně, nebo se to stává jenom mně? Kruhy pod očima, rozcuchané světlé vlasy, třídenní strniště. No, není to zase tak hrozné, zasmál jsem se. Dvě, tři plastické operace a je ze mě Brad Pitt.

Strčil jsem ruce do chladivého proudu a hodil si vodu do obličeje. Vzápětí jsem se zase zarazil.

Byl to skutečně vosk, co jsem na chvíli ucítil?

Den první

Pondělí, 11.9.

Nenávidím pondělky a tenhle byl obzvlášť na nic.

Ujel mi trolejbus a spoj, kterým jsem se nakonec svezl do práce, byl tak přecpaný, že se v něm skoro nedalo dýchat. Šéf mě sjel hned po příchodu. Za zpoždění, za to, že nejsem oholený a za to, že ho ráno vytočila manželka. Navíc onemocněl kolega a čekala na mě práce za dva.

Seděl jsem celý den ve škrtící kravatě a s nuceným úšklebkem ve tváři jsem obsluhoval idioty, z nichž většina nebyla schopná ani podle všude kolem rozvěšených vzorů vyplnit vlastní adresu. A jako naschvál jich ten den bylo několikanásobně více než obvykle. Vkládali a vybírali peníze, zakládali a rušili účty, karty nebo vkladní knížky, všechno s podrážděným výrazem v obličeji a v chvatu, jako by se blížil konec světa. Řady vypadaly během celé otevírací doby nekonečně a podle očekávání jsem se ani nedostal na oběd. Před kolapsem z hladu mě zachránila seschlá tyčinka Mars, kterou jsem během krátké přestávky našel na dně své skříňky, ale osud byl ke mně milosrdný pravděpodobně jen proto, že jsem po zavíračce stejně musel zůstat v práci a skoro do setmění vyřizovat další papíry.

Když jsem pak konečně o půl sedmé vypadl ze sterilní budovy s chabým a neosvěžujícím větráním, na cestu domů jsem neměl ani pomyšlení. Táhnout se do šestého poschodí, do ještě odpornější kobky, než z jaké jsem právě vylezl, potkat na schodech ukecanou domovnici, absolvovat povinný nezáživný rozhovor, ohřát si konzervovaný Trenčianský párok a nakonec si sednout k DVD

přehrávači a usnout u další plytké hollywoodské slátaniny? Ani náhodou.

Měl jsem chuť se pořádně najíst a opít.

Nedaleko byla restaurace, i když ne zrovna s nejlevnějším menu, ale rozhodl jsem se, že po dnešním zápřahu si zasloužím něco lepšího. Ani jsem se neobtěžoval s převlékáním, jen jsem si sundal nenáviděnou kravatu, nacpal ji do kapsy, přeběhl přes cestu a s vytasenou peněženkou vtrhl do podniku.

Při pohledu na ceny hotových jídel mě ale přešla chuť na rozhazování. Vídeňský řízek mi navíc připomněl včerejší telefonát s mámou, který se kromě smažení točil hlavně kolem toho, jestli už jsem si *tam v Košicích* konečně našel vhodný objekt ženského pohlaví, který by byl ochoten porodit jí vnoučata. A taky kolem nejvhodnějšího data, kdy by měl mohli s tátou *překvapit*. Neměl jsem na jejich návštěvu ani nejmenší chuť.

Nakonec jsem si dal obložený chlebíček a kávu a v hluboké depresi, uvažuje nad místem, kde mají levný alkohol a pohotový personál, jsem bloudil zrakem po snobské restauraci. Byla skoro úplně prázdná. Kromě mě seděl uvnitř jen postarší pár zachovalých důchodců a půvabná dívčina v bílém kostýmu ťukající do laptopu.

Kdo ví, jak by zareagovala, kdybych jí předestřel matčin problém týkající se vnoučat.

Vypadala opravdu úchvatně. Ne moc vysoká, ani malá, se skoro dětskou tvářičkou, ale zároveň s plnými ženskými oblinami. Měla husté kaštanové vlasy, zastřižené těsně pod rameny. Splývaly jí ve dvou dokonalých vlnách přes uši a oslnivě se leskly v paprscích právě zapadajícího slunce. Svítilo skrz okenní tabuli přímo na stolek u něhož seděla a v drobných záblescích se odráželo od jejích prstýnků a zlaté náušnice, se kterou si čas od času rozkošně pohrávala. Její oči, lemované dlouhými řasami černými jako smůla, zářily nádhernou opálovou modří a na jejích smyslných rtech se leskla malinově rudá, ale ještě pořád decentní rtěnka. Byla to žena, jejíž plakát si schválně pověsíte v pokoji jen proto, abyste se mohli bavit rozpaky většiny vašich přátel mužského pohlaví, kteří vás navštíví. A možná i menšiny ženského.

Zhruba po deseti minutách vešel do restaurace ještě jeden chlap. Hlučná obluda ve značkovém béžovém plášti a obleku, se zdrojem sebevědomí výrazně vystaveným pod levou paží – ať už to byl mobil, přecpaná peněženka nebo nabitá bouchačka. Není dne, abyste nenarazili na podobný typ.

Zamířil přímo ke mně a požádal mě o oheň.

Ruce mi automaticky vylétly k náprsním kapsám, ale už polovině pohybu jsem si uvědomil, že nic nenajdou. Poslední cigaretu jsem vykouřil před pěti roky. Jen jsem se omluvně ušklíbl a záporně zavrtěl hlavou. Ale *déja vu* ze včerejšího snu mi ve stejné chvíli přivodilo opravdu nepříjemný pocit z úplně nevinné situace. Chlap zaregistroval mé zaváhání a jeho kuřecí mozek ho vyhodnotil jako slabost. Opřel se o stolek, volnou rukou, v níž nedržel nezapálenou Trusardu, si frajersky uhladil mastné havraní vlasy, nahnul se těsně k mému obličeji a provokativně řekl:

„Pořádný chlap by měl u sebe vždycky mít oheň. Příště ať se ti to nestane.“

Pak na mě v pohrdavém úsměvu vycenil své žluté zuby, narovnal se, mrkl na krásku v bílém kostýmu, odkráčel k baru a hlasitě zopakoval požadavek, s nímž původně oslovil mě.

Obyčejný namyšlený debil, řekl jsem si a ignoroval ho. Ale paralela se snem mi pořád nescházela z mysli.

Navíc jsem s lítostí zaregistroval, že půvabná dívka sbalila svůj laptop, zapíná si sako a vstává. Upil jsem horkou kávu a zklamaně sledoval, jak jediná světlá věc tohoto dne prochází kolem prázdných boxů a míří uličkou podél mého stolku k východu. Marně jsem hledal jedinou normální větu, kterou bych ji mohl oslovit. Nenapadlo mě vůbec nic.

#

„Můžu si na chvíli přisednout?“

Její otázka mi skoro vyrazila dech. Zastavila se neplánovaně, jakoby v náhlém popudu.

„Sa-samozřejmě,“ přikývl jsem a položil kávu pohotově na talířek, aby si nevšimla, jak se mi vzrušením roztřásly ruce.

„Promiňte, ale zdáte se mi povědomý,“ odpověděla s omluvným úsměvem ve tváři a sedla si naproti mně. „Nechodíte do galerie? Měla jsem pocit, že jsem vás viděla právě tam.“ Někde na pozadí jejích slov jsem matně zachytil slabounký cizí přízvuk.

„Zřídka, ale chodívám,“ zalhal jsem, posouvaje hlas do mužnější polohy, „je to možné.“

„Jmenuji se Tamara Bernáthová,“ podala mi ruku přes stolek, „pracuju jako novinářka a v galerii jsem dělala pár menších reportáží. Neptejte se mě o čem, nejsem příliš dobrá znalkyně umění,“ vykouzlila oslnivý úsměv a spiklenecky na mne pohlédla zpod sametových řas. „Vy jste…?“

„David Ábel,“ pokusil jsem se o přátelský úšklebek, „abych řekl pravdu, jsem na tom podobně. Na kulturní akce se dostanu jen když mě na ně vytáhnou kolegové z práce. A jediné umění, které kupuju, jsou sádroví trpaslíci na zahrádku mého otce. Pracuju naproti, v Tatra bance.“

Nic, co by udělalo dojem, já vím. Ale pořád to znělo líp, než strohé: *David Ábel, bankovní úředník.*

Dívka se pobaveně ušklíbla a pak zamyšleně pohlédla k baru, kde hlučný zákazník a obsluhující číšník právě vybuchli ve společném záchvatu smíchu nad nějakým laciným vtipem.

„Můžu vám nějak pomoci?“ pokusil jsem se přitáhnout její pozornost zpátky.

„Víte… Vlastně jsem vás chtěla poprosit… Vyznáte se v autech?“

Pohled, který následoval, by rozpálil i zmrzlého polárního vědce.

„Ano,“ řekl jsem sebevědomě a vzápětí si vzpomněl na tátovo staré embéčko, které jsem dohromady dvakrát natankoval a jednou jsem pomáhal s výměnou oleje, „…docela.“

Zase lež, přiznávám. Ale kdybych řekl ne, nejspíš by se zvedla a oslovila toho nafoukaného imbecila. A pochybuju, že bych od ní v tomhle životě dostal ještě jednu šanci. Ani omylem. Občas je potřeba zariskovat. Možná se nade mnou konečně slituje štěstěna, a nebo mi jednoduše pomůže nějaký zázrak…

„Mám problémy se startováním. Neobtěžovalo by vás moc, kdybyste se na to podíval?“

„Žádný problém,“ řekl jsem, dopil ještě pořád horkou kávu a naznačil jí, že můžeme jít okamžitě.

„Co máte za auto?“ zeptal jsem se, zatímco jsem jí přidržoval otevřené vchodové dveře.

„Saab,“ odvětila a můj žaludek na chvíli zaplaval jako na vodě.

Švédský vůz, proboha. O tom ani netuším, kde má motor. Tohle představení bude vyžadovat skutečně pořádnou dávku herectví.

Nasadil jsem odhodlaný výraz skrytého technického génia a následoval krásku v bílých šatech podél oken restaurace za roh budovy, do úzké uličky utopené mezi zdmi starších měšťanských domů, kde parkovala. Slunce mezitím dosáhlo horizontu, stíny venku se o dost prodloužily a všechno kolem bylo ponořeno do hlubokého uklidňujícího šera.

Byli jsme už skoro u auta a Tamara právě lovila v kabelce klíče, když jsem za sebou zaslechl kroky. Otočila se jako první a až znepokojení, které jsem hned na to zahlédl v její tváři, mě přinutilo udělat totéž.

V ústí uličky se objevil chlap v béžovém plášti a kráčel přímo k nám.

Viděl jsem jen jeho siluetu – vyhrnutý límec, ruce v kapsách a odstávající cípy rozepnutého saka povlávající v mírném podvečerním vánku. Kráčel pomalu, úplně tiše, jakoby zamyšleně, ale v jeho mlčení a chůzi bylo něco zneklidňujícího.

„Přejete si?“ řekl jsem, dávaje pozor, aby ani jedna hláska neztratila svou sílu. Tentokrát ani náznak slabosti!

Neodpověděl. Jen se uchechtl, zastavil se v rozkročeném postoji, vytáhl ruce z kapes, otevřel krabičku se sirkami a zapálil si cigaretu. Červená záře plamene jasně osvětlila jeho obličej, zkřivený ve vyzývavé grimase.

Proč musejí tihle blbci vyhledávat potyčky právě v den, kdy mám všeho po krk a sotva stojím na nohou?

Zápach síry byl pronikavý. Zdálo se, jako by najednou zaplnil celou uličku. Nepříjemně štiplavý a dráždivý zápach hořící zápalky. Proklouzl mi až do plic a měl jsem pocit, že jestli to dovolím, zatočí se mi z něho hlava.

Chlap plamínkem prudce zatřásl a jeho úšklebek se zase ztratil ve tmě. Ale jeho oči nějakou nepravděpodobnou shodou okolností nepohasly. Zůstaly svítit ve tmě jako dvě sodíkové výbojky a na chvíli mě omámily pronikavou hypnotickou silou. Najednou přede mnou nestál primitivní košický grobián, ale příšera o dvě hlavy vyšší než já, cvakající ostrými zuby a paťáty, stříhající dlouhýma špičatýma ušima a mávající kožnatými křídly popelavé barvy, pod nimiž se v bizarní anatomii napínaly a uvolňovaly téměř lidské kosti a šlachovité svaly.

Musel jsem potřást hlavou, abych se podivné představy zbavil, ale dosáhl jsem jen efektu zdvojeného obrazu. A i to mě stálo až neuvěřitelnou spoustu námahy. Před očima mi zůstaly kroužící černé skvrny, viděl jsem jednu rozmazanou siluetu překrývající druhou a připadal si stejně neskutečně jako ve včerejším snu.

Nechápal jsem, co se se mnou děje a pořádně mě to vystrašilo. Vidiny? Nebude to z hladu? Proboha, přece tu neomdlím! Sáhl jsem úplně na dno svých sil, vzmužil se, vycenil vlastní zuby vyztužené amalgámovými plombami a s rytířsky vypjatou hrudí se pohotově přesunul mezi útočníka a Tamaru. Na jazyku už jsem měl i pořádně pikantní větu, ale k jejímu pronesení jsem se nakonec nedostal.

V následujícím okamžiku jsem jen zaregistroval, jak se ruce chlapa-příšery bleskurychle střetly a vyletěly vpřed. Oslepila mě rudá záře světla, doprovázená bubínky trhajícím výbuchem. Kdesi přede mnou vytryskla mohutná erupce neznámé síly, která nejdřív zvedla silný nápor mrazivého větru a pak mě lehoučce jako pírko zvedla z nohou a tupým, dech beroucím úderem do hrudníku odhodila zpátky.

Přistál jsem zátylkem na nárazníku Tamařina auta. Z místa nárazu se rozšířila strašlivá bolest, která mě přinutila se se zavytím schoulit v křeči. Trvalo to naštěstí jenom chvíli. Za okamžik se křeč uvolnila a tělo mi dovolilo sáhnout si na zraněné temeno. Krvácelo a pulzovalo v divokém bolestivém rytmu.

Snažil jsem se zjistit, co se děje kolem mě. Zdálo se mi, že slyším další detonace, ale nebyl jsem si tím jistý. V uších mi pořád hučela ozvěna prvního výbuchu a neviděl jsem nic, jen nekonečnou bílou pláň.

Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se uvést smysly do pořádku.

Záře před očima nakonec začala pomalu blednout, ale s ní bohužel i mé vědomí.

#

Probral jsem se, až když mě dva mladíci ve zdravotnických vestách nakládali na nosítka.

Chvíli jsem měl podobný zmatený pocit jako ráno, těsně po probuzení. Procitám z blouznění, snu, anebo z jedné skutečnosti do druhé?

Zvedl jsem hlavu a letmo si prohlédl uličku, několik okolostojících neznámých tváří a tříčlenný zdravotnický personál. Saab, Tamara i chlap v béžovém plášti byli pryč. Namísto nich tu stála sanitka se zapnutými světly a majákem a hlouček znepokojených občanů. Ne, sen to určitě nebyl…

Co se tu, k čertu, vůbec stalo? Snažil jsem se pohotově zrekapitulovat celou tu nešťastnou situaci, která vyústila do mého střetu s nárazníkem auta krásky z restaurace, ale přivodilo mi to jen novou bolest hlavy a pár dalších skvrn před očima. Na chvíli jsem musel znepokojivé otázky vypustit z mysli.

Až v kymácející se sanitce, s kyslíkovou maskou na obličeji, se mi podařilo zregenerovat do relativní vnitřní pohody.

Cesta trvala krátce. Na traumatologii jsme dorazili ani ne za deset minut. Fakultní nemocnice stála v podstatě za rohem a také aut už bylo v tomhle čase na cestách méně. Uvažoval jsem, jak dlouho jsem mohl být v bezvědomí. Krev na zátylku už pomalu zasychala, ale v podstatě to nemusela být více než čtvrthodina. Podle toho *kdo* a *kdy* zavolal záchranku.

Zase jsem se vrátil ke scéně v uličce. Ale před očima se mi promítla jen neurčitá směs stínů, záblesků a hluku. Jestli si ten okamžik vůbec někdy vybavím v podobě, jak se skutečně stal, tak to nejspíš nějakou dobu bude trvat. Kam se ale půvabná novinářka a podivný grobián vlastně poděli? A co od nás ten provokatér vůbec chtěl?

Dostal jsem o Tamaru strach.

Když mě vykládali z vozidla, snažil jsem se získat nějaké informace od ošetřovatelů. Všechno, co mi ale dokázali říct (mezi

neustálým upozorňováním, že mám *tiše ležet*), bylo, že na centrálu zavolala neznámá žena a oznámila nález zraněného muže, pravděpodobně oběť potyčky nebo přepadení. Když dorazili na určenou adresu, nenašli už u mě nikoho. Zvědavci se seběhli až později.

Na stůl lékaře, který měl zrovna pohotovost, jsem šel samozřejmě přednostně. Nejdřív mě prohlédl a pak mi vyčistil a ovázal ránu na zátylku. Poprosil jsem ho, ať mi prohmatá i pohmožděniny na hrudníku, které už začínaly modrat, ale po zběžné prohlídce nad nimi jen mávl rukou. Žebra zůstala celá a na mazání bolístek byl zatím čas.

Rána na hlavě sice byla jen povrchová, ale zneklidňovala doktora o dost víc. Vyšetřil mi všechny možné reflexy – od pupilárního po paterální, pokud mám použít jeho slova, a dobrých deset minut se mě ptal na to, jak se cítím, jak se jmenuju, kde pracuju, jak se mi to celé stalo, jestli mi není zase špatně, jestli nemám závratě, poruchy vidění nebo nutkání zvracet.

Uvědomil jsem si, že až na mírnou slabost se cítím docela fajn. Odpovídal jsem jasně a srozumitelně (snad až na přímé okolnosti úrazu) a pokoušel se o tom doktora všemožně přesvědčit. Patřil ale pravděpodobně k těm zodpovědnějším, protože i když se celou dobu klidně usmíval a přikyvoval, nakonec mě stejně pro jistotu poslal na EEG.

Během následujícího třičtvrtěhodinového čekání na personál obsluhující encefalograf jsem skoro přišel o nervy. Zdálo se mi, že už jsem úplně fit, a kdyby se mnou nečekal jeden z ošetřovatelů, pravděpodobně bych uvažoval o dobrovolném odchodu.

Na pár minut mě naštěstí zabavil příslušník policie, který přišel do nemocnice s otázkou, jestli jsem schopen podat výpověď. Samozřejmě, že jsem byl. Vyřídili jsme to rovnou na chodbě. Už jsem si v mezičase stihl ujasnit základní podrobnosti a s přehledem mu vylíčil všechno, co jsem si pamatoval po odchodu z práce. Popsal jsem mu co nejpodrobněji podobu chlapa v béžovém plášti (pochopitelně bez fantasmagorického přibarvování, i když jsem ho měl pořád živě před očima) a náš střet pro jistotu zjednodušil na prostou fyzickou potyčku. Ale především jsem dohlédl na to, aby si

uniformovaný orgán alespoň dvakrát zapsal Tamařino jméno a poznámku o tom, že mě má o jejím stavu informovat okamžitě, jakmile zjistí, jestli je v pořádku. A i když se z policistovy tváře nedalo vyčíst, jestli se po zavření zápisníku jeho stránky ještě někdy otevřou na stejném místě, pocítil jsem trochu úlevy nad tím, že jsem část odpovědnosti a obav přenesl na bedra někoho jiného.

Konečně jsem se dočkal vyšetření. Encefalogram neukázal žádné jednoznačné poruchy, ale podle slov odborného lékaře nevypadal ani úplně nejlíp. Trochu mě to vyděsilo. Že bych se přece jen mýlil?

Závěrečný verdikt dvoučlenného lékařského konzilia nakonec zněl, že si mě do zítřka nechají na pozorování, a kdyby se to do čtyřiadvacet hodin nesrovnalo, půjdu na CT. Rentgen ukáže víc.

Ošetřovatel mě hned nato odvedl na lůžkové oddělení. Tam mě převzala sestra, od které jsem nafasoval pyžamo, papuče, župan a tvrdou postel ve čtyřlůžkovém pokoji s jedním spolubydlícím. Okamžitě po příchodu dostal chudák, radující se z nové společnosti, zákaz se mnou hovořit, protože jsem měl podle slov sestry předepsaný *maximální klid* a *spánek*. Lékařský personál umí říkat věci s takovou vážností, že jsem po chvíli opravdu netušil, jestli mi opravdu nezačíná být špatně, nebo mi vážnost mého stavu jen vsugerovali. Přednáška o pravidlech používání bzučáku na přivolání akutní pomoci vám také nepřidá na sebevědomí.

Když sestra odešla, alespoň jsem se se spolubydlícím v rámci pravidel slušnosti seznámil. Pak jsem vyčerpaný a pořád hladový klesl na břicho do sterilních peřin a při představě vzhledově nevábné, ale zato kaloricky vydatné nemocniční snídaně jsem pomalu usínal.

Světla na pokojích brzy pohasla.

Někde na pozadí vnímání mi ještě pořád vířily znepokojivé otázky a strašidelný obraz chlapa-příšery, sápající se po mém hrdle, ale únava je brzy zaplavila jako milosrdná přílivová voda sluncem vysušené mušle na okraji pláže.

# # #

Stál jsem bosý na studených kamenných dlaždicích, v osamělém ostrůvku světla pod dýmající pouliční lampou a třásl se zimou.

Celé Staroměstské náměstí bylo ponořeno do hluboké tmy, ale nepřítomnost turistů, pronikavý zápach močůvky a nezvyklé ticho bez vrčení automobilů jednoznačně napovídaly, že tohle není Praha, kterou znám. Orloj však stál na svém místě a pomalu se chystal na zahánění svého donekonečna se opakujícího představení.

V chabém světle lampy jsem sotva rozeznal detaily tohoto téměř šestisetletého veledíla, ale tma ani zima nemohly zabránit tomu, abych k němu v očekávání kouzelného zážitku znovu nevzhlédl.

Hodiny ukazovaly minutu před dvanáctou a v nezvyklém tichu jsem si uvědomil, že zřetelně slyším jejich tikot.

Tik tak, bilo srdce z pružin a koleček uvnitř stroje.

Fascinovaně jsem sledoval pomyslnou vteřinovou ručičku představovanou úzkým měsíčním paprskem na její pouti ke dvanáctce a zdálo se mi, že vždy, když se dotkla jedné z římských číslic, ozvala se někde vzadu zvonkohra. Pokaždé jeden tichý půltón z úplné dvanáctitónové stupnice. Od nejnižšího po nejvyšší.

Cink.

Po zádech mi mimoděk proběhlo mrazení.

Sledoval jsem, jak paprsek putuje lesem ornamentů znázorňujících slunce, měsíc, planety a astrologická znamení chaldejsko-egyptského zvěrokruhu. Strážce času opisoval kruh nad zářícími body znázorňujícími impulzivního skopce, vytrvalého býka, otevřené blížence, starostlivého raka, po moci bažícího lva, puntičkářskou pannu, spravedlivé váhy, fanatického štíra, soutěživého střelce, konzervativního kozoroha, nevypočitatelného vodnáře a přizpůsobivé ryby.

Poslední cinknutí…

Dvanáct.

Mikromoment děsivého ticha rozléhajícího se nekonečnem.

Otřásl jsem se.

Vesmír dosáhl rovnováhy. Neúprosný Čas se nenápadně připomněl.

Cyklus začínal znovu a na jeho oslavu se spouštělo středověké dřevěné panoptikum…

Kostlivec začal zvonit, dvířka nad hodinami se otevřely a osamělému divákovi se vyšli poklonit samotní apoštolové.

Petr, Ondřej, Jakub, Jan, Filip, Bartoloměj, Jakub mladší, Matouš, Šimon, Tadeáš. I nevěřící Tomáš. A odpouštějící Ježíš.

Zvěstovatelé víry, kterou skoro třetina světa přijala na celé dva tisíce let jako jedinou, svrchovanou a nezpochybnitelnou. Zvěstovatelé nádherného příběhu s kouzelným zrnkem pravdy na dně. Co na tom, že stále stejné pravdy, kterou lidstvo znalo už dávno předtím? Odjakživa jsme věřili, že za tímto špinavým, zasmrádlým světem plným nenávisti je něco víc. Ale bylo pro změnu skutečně příjemné slyšet, že je to pěkné a dobré…

Umíráček ztichl a dvířka se zavřela.

A pak se zase otevřela.

V jedněch stál opět svatý Petr a v druhých ten, co by mezi apoštoly neměl být – prokletý Jidáš. Už to však nebyly figuríny, ale živé bytosti a s vážností mi hleděly do očí.

„Konečně jsi přišel, cizinče," promluvil Petr.

S pokorou jsem sklonil hlavu.

„Město už nedočkavě čekalo na tvůj příchod. Tíží ho dusivý mrak množících se bezbožností, volnomyšlenkářství a hříchu. Potřebuje si vydechnout. Potřebuje konečně očistit."

Pod vetché šaty se mi vetřel mráz a musel jsem si je pevněji přivinout k tělu. Napjatě jsem naslouchal.

„Buď hrdý na to, že jsi byl vyvolen, osvoboditeli," pokračoval světec, „jdi od domu k domu a poděl se s božím darem, který ti byl svěřen. Nezastavuj se a o ničem nepochybuj. Pamatuj, že za pokoru a oddanost budeš na konci všech cest odměněn."

Slova měla úžasnou sílu, ale byl jsem z nich zmatený.

„Nerozumím…" zašeptal jsem nesměle.

„Vítej ve světě dokonalých Božích plánů," řekl sarkasticky Jidáš a výsměšně se zašklebil. „Tady nepotřebuješ rozumět. Všichni jsme jen pěšáci, vykonavatelé Jeho nevyzpytatelných záměrů. Neptej se a makej…"

Hleděl jsem na ně s úplně bezradným výrazem.

„Pořád nechápu. Co mám vlastně dělat? S čím se mám podělit? Jaký dar jsem dostal?" Jidáš se skoro rozesmál.

„Mor, příteli, starý dobrý mor…"

Den druhý

Úterý, 12.9.

…Mezitím…

V úterý ráno vešla Tamara do své kanceláře o pár minut dřív než obvykle. Mechanicky pozdravila v papírech zavaleného asistenta, pověsila na věšák do poslední nitky promočený pršiplášť, sedla si za stůl, připojila laptop k síti, položila prsty na klávesnici a s vráskami na čele se zahleděla na pomalu ožívající obrazovku.

Pokusila se napsat větu, ale navzdory soustředěnému úsilí se jí nepodařilo prolomit vnitřní blok, který jí bránil ve zhmotňování myšlenek do slov.

Zhruba po minutě to vzdala. Obrátila se ke kapkami potřísněnému oknu a zahleděla se na bezútěšnou mokvající scenérii za ním. Nervózně si přitom kousala spodní ret a ťukala tupým koncem propisky do stolu.

„Něco se stalo?“ zvedl naproti sedící mladík s culíkem oči od práce a nasadil si brýle s kulatými skly.

„Včera,“ nadechla se Tamara, „jsem potkala astrála.“

„Něco takového tě obvykle nerozhodí,“ usmál se asistent.

„Hm,“ okomentovala jeho poznámku neurčitě.

„Řekneš mi o tom víc?“

Tamara s námahou odtrhla zrak od okna a zamyšleně se na mladíka zadívala.

„Dokončovala jsem u večeře článek. V restauraci na Štúrově ulici jako obvykle. Nikdy tam nemají narváno a taky včera tam

kromě mě večeřeli jen dva důchodci a chlapík z banky naproti. David nevímjak… Ábel.“

Na chvíli se odmlčela a obkroužila propiskou svou počítačovou myš.

„Astrál se objevil zhruba ve tři čtvrtě na sedm. Poznala jsem ho, jen co vešel dovnitř. Víš, že na ně mám nos, ať už jsou v lidské podobě, nebo ne. Vypadal jako typický sicilský mafián v béžovém balonovém plášti. Choval se drze a sebevědomě. Úmyslně na sebe přitahoval veškerou pozornost. Netuším, jestli věděl kdo jsem, ale vůbec se přede mnou nesnažil svoji totožnost skrývat. Bavil se s Davidem i s barmanem. *Chtěl být viděn.* Chtěl, aby se jeho přítomnost dotkla všech kolem. Obvyklý postup, vždyť víš. Pomáhá jim to odhadovat charaktery a vybírat si oběti.“

„Důchodci ho nejspíš nezajímali,“ řekl asistent. „Šel po tobě, nebo po tom… Davidovi?“

„Nevím,“ pokrčila Tamara rameny, „zdálo se mi, že si vybral Davida. Ale víš, jak jsou takoví samotářští lovci nevyzpytatelní. Možná tady šlo úplně o něco jiného, a taky nemuselo jít v podstatě o nic. Jen o zábavu.

Každopádně jsem se rozhodla odtamtud co nejdřív vypadnout. A Davida jsem pro jistotu vytáhla s sebou. Byla to nejlepší cesta, jak zjistit, co má astrál za lubem.“

S povzdechem odložila propisku a zase se zahleděla z okna.

„Měla jsem pravdu. Vyběhl za námi a magicky zaútočil.“

„A?“ nedočkavě zareagoval asistent, jako by naslouchal tradičnímu scénáři bez očekávané překvapivé pointy.

„Ten blbec, kterého jsem se pokusila ochránit, se postavil, kam neměl! Mohla jsem to vyřídit na místě levou zadní, ale David mu skočil přímo do rány. Hloupý testosteronový hrdina! Neměla jsem šanci tomu nijak zabránit. Je v nemocnici.“

„Ccc,“ zavrtěl asistent hlavou a zamyslel se. „Vraťme se zpátky. Takže je možné, že jsi obětí měla být přece jen ty?“

Tamara opět jen pokrčila ramenem. „Nebylo by to poprvé.“

Asistent přikývl. „Co to vůbec bylo za astrála?“

„Démon ohně. Ifrít.“

„Tady?“ podivil se.

„Celé je to nějaké divné,“ přikývla Tamara, zase uchopila propisku a sevřela ji mezi zuby.

„No, na druhou stranu, Arabů máme ve městě dost. Blízký Východ se každým rokem čím dál víc přibližuje…“

„Má Spolek nějaké problémy s Araby?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Přesně tak, nemá,“ zamračila se Tamara. „Ani já osobně. I když… Přesto. Bude potřeba se na ně podívat. Pro jistotu…“

„Postarám se o to.“

„A prověř i Davida. Možná měl být obětí přece jen on. Lidé se dnes zapletou s démony, ani nevědí jak. Vůbec to nemusel být náhodný lov.“

„Měl jsem z tvého vyprávění dojem, že ten chlapík byl evidentně mimo z toho, co se děje.“

„To byl…“

Asistent se poškrábal na bradě a tázavě na Tamaru pohlédl.

„První setkání s astrálem není nic příjemného. Pamatuju si na to své. A říkáš, že v tom byla magie. Je tu nějaké riziko?“

„Jako vždycky, nic není vyloučeno…“

„Měla bys za ním zajít,“ řekl asistent rozhodně, sundal si brýle a zase se zahleděl do svých papírů, „už jenom pro vlastní klid.“

Tamara záporně zavrtěla hlavou.

„Myslím, že by to bylo nerozumné, a navíc i zbytečné. Je po všem. Čím dřív přestane o celé věci uvažovat, tím dřív na ten nepříjemný zážitek zapomene. Nemá smysl ho zasvěcovat do podrobností, pokud to skutečně není nutné. Ifrít ho už každopádně otravovat nebude.“

Asistent naposledy s pozvednutým obočím vzhlédl.

„Takže ses o toho démona nakonec přece jen postarala?“

Tamara se se sebezapřením vrátila k laptopu a bez zbytečných slov přikývla.

#

Nemocniční snídaně chutnala hůř než jak vypadala, ale po včerejší hladovce jsem ji zhltl na jeden zátah. Dojedl jsem i rozteklý

krémový koláč po spolubydlícím. A to si nijak zvlášť nepotrpím na sladké.

Mladá pohledá sestřička mi hned po snídani změřila teplotu a tlak (člověk by ani nevěřil, že i takové věci ho někdy dokáží potěšit) a odvedla mě na EEG.

Tam mě znovu vyšetřili a vyměnili mi obvaz na hlavě. Nevyspal jsem se sice nejlíp, ale subjektivně jsem si po lékařem vyslovené otázce dovolil vyhodnotit svůj zdravotní stav jako velmi dobrý.

Po návratu na pokoj jsem od vrchní sestry vyžebral povolení si zatelefonovat.

Volal jsem do práce – nejdřív na sekretariát a pak kolegovi Marošovi, kterého jsem poprosil, aby za mnou co nejdřív zaskočil. Potřeboval jsem nějaké hygienické věci a čisté oblečení na cestu domů. Pracovní oděv dostal při včerejší nehodě pořádně zabrat a bude ho potřeba dát dohromady. Tentokrát si ale budu čistírnu platit nejspíš sám.

Do vizity jsem byl, jak jsem slíbil, zpátky ve své posteli.

Obstoupila mě početná skupina doktorů, docentů, mediků a sester, putující se znuděnými obličeji oddělením a na chvíli si dopřála potěšení zašťourat si v mém chorobopisu.

Ábel David, podezření na lehký otřes mozku. EEG se lepší a pokud se po večerním měření normalizuje, zítra hajdy domů…

Bleskovka. Primář si ještě dvěma cvičnými otázkami na jednom z mediků dokázal, že o encefalogramech ví pořád víc než kdokoli jiný, a pak byli pryč.

Protože jsem neměl nic lepšího na práci, rozhodl jsem se, že si zdřímnu. Zavřel jsem oči a znovu se ponořil do myšlenek na nezvěstnou Tamaru, na děsivého chlapa v béžovém plášti a na usilovného policistu, který mě vyslýchal těsně poté, co nastoupil na noční, pak odešel kdovíkam, už se pro jistotu neozval a teď nejspíš někde taky spokojeně chrní.

Déšť monotónně bubnoval na parapet a svým melancholickým šuměním mi připomněl další, možná ještě tísnivější věci.

Něco se změnilo.

A něco zvláštního se stalo se mnou samotným…

Začal jsem přemýšlet o původu mých fantasmagorických vidin, pocitů neskutečna a o původu popletených strašidelných snů, které jsem si až znepokojivě živě pamatoval úplně celé. Něco podobného se mi nikdy předtím nestávalo.

Sen plný dvanáctek…

Fajn, dneska *bylo* dvanáctého září. Marie. Den, kdy je potřeba zavolat babičce a popřát jí k svátku. Ale *sen plný dvanáctek*? Jen kvůli tomu? Nanejvýš *divný* způsob připomínání. Už jsem jí ikskrát zapomněl zavolat a obešlo se to bez nejmenších výčitek svědomí.

Musel jsem se zamyslet skutečně hluboce, nebo jsem mezitím mimoděk opravdu usnul, protože když jsem otevřel oči, všiml jsem si u postele spolubydlícího tří diskutujících osob v bílých pláštích. Vůbec jsem nezaregistroval, kdy vešly.

Bože, další vizita, pomyslel jsem si jen, obrátil se unaveně na druhý bok a předstíral, že pořád spím.

Koutkem pootevřeného oka jsem si všiml, že se právě přesunuli ke mně.

„A co tenhle, pane Blude?“ řekla žena hledící do papírů před sebou. „Má docela vhodnou diagnózu. Trochu mu pomůžeme a je náš. Pozítří ho máme na psychiatrii.“

„Obávám se, že z toho nic nebude, paní Harašilová,“ odvětil její kolega. „Podívejte se na jeho auru.“

Žena zvedla zrak.

„Ach, k čertu. Ten je pro nás dokonale nepoužitelný. Váš názor, pane Běse?“

Nejstarší z trojice jen záporně zavrtěl svou hladce vyholenou hlavou.

„Věčná škoda,“ povzdechla si paní Harašilová, „vypadá mladě, fyzicky zdatně. Mohl nás živit dlouho…“

Nevěřil jsem vlastním uším. Co je tohle za divadlo?

Pevně jsem zamhouřil oči a zvýraznil pomalé oddechování, rozhodnut nenechat se nachytat na nějaký nemístná vtip. Návštěvníci si mezi sebou ještě chvíli šeptali, ale nepohnul jsem ani svalem, dokud úplně neztichli.

Zase jsem je neslyšel odcházet, ale když jsem nakonec otevřel oči, byli pryč.

Zamračeně jsem se posadil na posteli a rozhlédl se po pokoji.

„Nevíte, kdo to byl?“ obrátil jsem se ke spolubydlícímu.

„Prosím?“ řekl.

„Trojice v bílých pláštích, před chvílí…“ začal jsem, ale hlas se mi vytratil.

„Asi se vám něco zdálo,“ usmál se a bez projevu byť jen nejnepatrnějšího zájmu se vrátil k rozečtené stránce.

Nic se mi nezdálo!

Nebo ano?

Zase jsem měl na chvíli pocit, že plachtím na rozhraní reality a snu.

#

Má chuť k jídlu od snídaně nijak nezeslábla a oběd jsem zhltl tak náruživě, až jsem se pobryndal. Ke zdolání vrchovaté porce halušek se zelím mi chybělo už jen několik soust, když mi sestřička přišla oznámit, že mám návštěvu.

„Ať jde dál,“ řekl jsem s plnými ústy, očekávaje kolegu, který si podle všeho jen odskočil z práce a nemá čas stát na chodbě, dokud nedojím.

Když se ale místo Maroše objevila ve dveřích Tamara, sousto mi překvapením zaskočilo a po krátkém zakašlání skončilo vedle svých předchůdců na pyžamu. Taková ostuda! Proklatě…

Tamara si ale mých rozpaků nevšímala. Stála ve dveřích, ztuhlá jako solný sloup a její doširoka rozevřené oči hleděly přímo na mou hlavu.

Ach, bože, přečetl jsem neslyšný šepot z jejích roztřesených rtů a sáhl si podvědomě k turbanu z obvazů, který ji podle všeho vylekal.

„Jak se cítíte?“ zvolala bez pozdravu.

„Fajn,“ odvětil jsem co nejklidněji a s úsměvem, „jsem úplně v pořádku,“ a snažil se nenápadně očistit ubrouskem. „Povrchová rána. Obvaz možná půjde večer dolů…“

Tamara si přitáhla židli, posadila se a s ustaraným výrazem zavrtěla hlavou.

Odložil jsem tác s obědem stranou. „Myslel jsem, že už vás v životě neuvidím,“ řekl jsem potěšeně.

„Přišla jsem se omluvit,“ sklopila zrak, „za včerejšek. Neměla jsem vás tam nechávat samotného… V takovém stavu… Je mi to líto.“

„Všechno dobře dopadlo. Žádné výčitky, prosím,“ ujišťoval jsem ji. „Jak jste mě vůbec našla?“

„Jsem novinářka, zapomněl jste?“ V očích jí na malý okamžik probleskl veselý ohníček, ale vzápětí zase pobledl. „Co říkají doktoři? Opravdu jste v pořádku?“

Stručně jsem jí vylíčil průběh dosavadních vyšetření, popsal diagnózu a zopakoval pozitivní prognózu. Všechno v tom nejlepším světle, samozřejmě. Starosti ohledně snů a přeludů jsem si nechal pro sebe.

„To jsem ráda,“ řekla naoko úlevně, ale v jejím hlase jsem pořád slyšel obavy.

„Byla jste to vy, kdo včera zavolal pohotovost?“ pokusil jsem se odvrátit pozornost jiným směrem.

„Ano,“ přikývla.

„Víte,“ pokračoval jsem, „mám trochu zmatek v tom, co se včera večer přesně stalo. Možná je to úrazem, možná jen následkem šoku. Nevím. Nechtěla byste mi to popsat ze svého pohledu?“

Na chvíli zaváhala. „Co přesně ode mne chcete slyšet?“

„Hm. Pamatuju si, jak jsme vyšli z restaurace a došli k vašemu autu. Pak se v uličce objevil ten chlap v béžovém baloňáku, co původně seděl u baru. Došel až k nám a zapálil si cigaretu. To je asi tak všechno. Na víc si nedokážu vzpomenout…“

Nebyla to přirozeně pravda. Obraz přízraku, v něhož se chlap před mým zrakem vzápětí proměnil, jsem měl v paměti pořád dost živý. Planoucí oči, chvějící se nozdry, roztažená popelavá křídla. Ani na explozi jsem nezapomněl. Chtěl jsem ale vědět, co mi řekne ona sama. Bez navádění.

Znovu znervózněla a odvrátila zrak.

„Asi vám moc nepomůžu, pane Ábele,“ řekla. „Byla jsem otočená zády, odemykala jsem auto. Chtěla jsem vám navrhnout, abychom se ztratili dřív, než se něco semele. Ale všechno se seběhlo tak rychle…

Nevím přesně, co se stalo. Zaslechla jsem zvuky zápasu – pár ran, náraz a bolestivé zasténání. Když jsem se ohlédla, už jste ležel u zadního blatníku mého auta a držel se za hlavu. Ten chlap utíkal pryč. Byl to skutečně okamžik. Začala jsem za ním křičet, ale ani se neohlédl a zmizel za rohem. Stihl vám něco vzít?“

Záporně jsem zavrtěl hlavou.

„Myslela jsem, že vás chce okrást. Asi se ale po vašem pádu prostě lekl a raději utekl,“ pokrčila rameny. „Sama jsem se třásla strachem. Ležel jste tam v bezvědomí a mezi prsty vám vytékala krev. Neodvažovala jsem se vás ani dotknout. Nasedla jsem do auta, vytáhla mobil a zavolala pohotovost.“

Tamara ztichla a ramena jí poklesla.

„A pak?“ zeptal jsem se jemně.

„Zpanikařila jsem,“ zašeptala provinile. „Je mi to líto. Jednoduše jsem tam nedokázala sedět a čekat. Auto jakoby naschvál na první pokus naskočilo a já jsem bez přemýšlení vyrazila domů. Trvalo mi hodnou chvíli, než jsem si uvědomila, co dělám, a zhruba v polovině cesty jsem se vzpamatovala, otočila auto a vrátila se zpátky. Ale už jste byl pryč…“

Beze slova jsem se zahleděl na neurčité místo na konci postele.

Takže žádné fantasmagorie ani přeludy. Jsem v tom sám…

Napadlo mě, jestli bych se neměl vážně začít zamýšlet nad svým duševním zdravím.

OK, v uličce byla tma a se stíny mohla zapracovat představivost mé unavené mysli. Ale co ten záblesk a výbuch? To, co se mnou mrštilo dozadu, přece nebyly ruce. A proč se mi to všechno zdálo být víc než skutečné?

Ale možná se věci mají jinak, chytal jsem se posledního stébla. Možná přece jen viděla to co já, taky o sobě pochybuje a nechce si nic připustit.

Proč se mi nepodívá do očí?

Proč znějí její slova tak přesvědčivě a přece jim nevěřím?

„Znal jste toho člověka?“ vyrušila mě z úvah.

„Ne,“ zavrtěl jsem překvapeně hlavou. „A vy?“

„Viděla jsem ho poprvé v životě,“ řekla. „No… Možná to byl jen dojem, víte… Ale nepřipadal mi jako zdejší. Příliš tmavý typ, řekla

bych. Spíš vypadal, hm, jako Arab. Nemáte nějaké problémy s Araby, že ne, pane Ábele? Právě mě totiž napadlo… Možná vás nechtěl jen okrást, i když jste ho neznal…“

„Ne,“ řekl jsem rezolutně. Ale její otázka mi přišla víc než jen podivná. Jestli to všechno na mě opravdu jen hraje, tak tentokrát šlápla vedle!

Kam měla směřovat tahle otázka? Ten chlap možná vypadal jako mírně opálený Španěl nebo Ital, ale určitě ne jako Arab! A mluvil bez cizího přízvuku. Na rozdíl od ní…

„Žádný strach,“ skryl jsem takticky svá podezření za širokým úsměvem. „V košickém podsvětí nemám žádné nepřátele, jestli míříte tímhle směrem.“ (O tom jsem upřímně pochyboval.) „Vedu úplně normální život a jsem člověk s nerizikovým zaměstnáním. Pokud samozřejmě nepočítáme bankovní přepadení, ale zatím jsem, chvála bohu, žádné nezažil.“

Slova vycházela úplně hladce, ale bez kontroly. Hlavu mi zaměstnávala jediná myšlenka. Je to jen můj dojem, nebo takhle žena prozrazovala o dost míň, než by mohla?

Tamara se po mé odpovědi úlevně usmála a zase odvrátila zrak.

Sledoval jsem, jak si nervózně hraje s řetízkem na krku, občas si s ním potáhne spodní ret a zase hluboce přemýšlí.

Pokud na to půjdu správně, mohlo by se mi podařit tu hráz střežící tajemství prolomit…

„Je mi líto, musím zpátky do práce,“ pohlédla Tamara najednou na své drobné hodinky na zápěstí a prudce vstala. „Jsem vážně ráda, že jste v pořádku. Ještě jednou se omlouvám. A…“ zalovila na chvíli v kabelce a vytáhla odtamtud vizitku, „pokud by se něco změnilo… stalo… cokoli, nebo kdybyste něco potřeboval, prosím, slibte, že mi zavoláte. Otřes mozku je vážná věc. Neberte to na lehkou váhu, ano?“

Jako čerstvě vyoraný zahradní krtek jsem civěl na telefonní číslo od nejkrásnější ženy, jakou jsem za poslední měsíce potkal – a navíc jsem ho dostal, aniž bych se o jeho vyžebrání byť jen pokusil.

Všechny chmurné myšlenky a pochybnosti byly najednou jako mávnutím kouzelného proutku ztraceny a zapomenuty…

#

Maroš se objevil kolem půl čtvrté. Šéf měl po včerejšku pravděpodobně výčitky svědomí a pustil ho z práce o něco dřív.

Dal jsem Marošovi klíče od bytu a podrobně mu vysvětlil, jak se dostane ke mně domů a kde najde kalhoty, tričko, cestovní tašku a zubní kartáček. Dal jsem mu i nějaké drobné, ať mi cestou koupí ovoce a nějaký časopis na večer.

Měl jsem trochu obavy, jestli jsem si z kolegů vybral toho nejvhodnějšího. Maroš je sice správný kluk, ale po praktické stránce je trochu to, čemu se hanlivě říká *vědecký typ*. Pracuje s geologickou rychlostí a s meteorologickou přesností. A pokud něco vůbec dokončí, má to často rovnou archeologickou hodnotu. Doufal jsem, že se vrátí ještě předtím, než mě propustí…

Hned po jeho odchodu jsem zavolal babičce. Hovor z nemocnice asi není ten nejhezčí dárek k svátku, ale podařilo se mi celou věc zbagatelizovat ve frašku. Byla ráda, že jsem si vůbec vzpomněl. Chvála bohu.

Zase začalo pršet.

Maroš se vrátil zhruba za dvě hodiny. Na něj vážně dobrý čas. Byl, chudák, celý promočený, na zádech měl batoh naplněný zhruba polovinou toho, co našel v mé skříni, v rukou držel dvě igelitky se vzorky každého druhu ovoce, co měli v zelenině, a pod paží stoh časopisů nejrozličnějšího obsahu i kvality, od *Profitu* až po *Playboy*.

Zubní kartáček samozřejmě zapomněl.

Poděkoval jsem mu, ale dlouho jsem ho nezdržoval. Prohodili jsme jen pár vět, Maroš odevzdal a převzal tradiční pozdravy pro kolegy a zanedlouho byl pryč.

Vybalil jsem z tašek to, co jsem skutečně potřeboval, uložil věci do skříňky a rozvalil se přímo v relaxační pohodě na posteli. Asi hodinu jsem chroupal hrušky a listoval časopisy. Napadlo mě, jestli náhodou nenajdu nějaký Tamařin článek. A světe, div se, skutečně jsem našel. Reportáž z Faerských ostrovů. Přiznám se, že takové zaměstnání bych teda bral. Cestovat, poznávat, psát. Ani jsem netušil, že ty malinké tečky v Severním moři patří Dánsku. Trochu zima a pořádně vlhko, ale fotky krajiny vypadaly lákavě…

Náladu mi zkazil až pražský orloj na obálce *Plus sedem dní*. Připomněl mi dvanáctkový sen a vzal mi všechnu další chuť ke čtení. Jestli byla Tamara i někde jinde, jsem se tedy nedozvěděl.

Odložil jsem časopisy pod postel, přesunul se na židli k oknu, položil nohy na radiátor a zahleděl se na deštivý soumrak hrající zvláštními barvami. Zamračená obloha byla v šikmých paprscích zapadajícího slunce zbarvená odstíny hnědé, žluté a červené a jejich odlesk přebíraly i domy, cesty, stromy a pouliční lampy. Svět vypadal, jako by ho namaloval malíř, kterému došly všechny ostatní barvy. Ale jeho srdce umělce nepokleslo a i z toho, co měl, vyčaroval skutečně půvabnou scenérii.

Sledoval jsem závěrečnou fázi sestupu chladnoucího rudého kotouče, který prosvítal trhajícími se mraky na západě a snažil se na nic nemyslet.

Najednou se mi zatočila hlava.

Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se zvednout. Nepomohlo to.

Před očima se mi úplně setmělo a v uších mi hlasitě zahučela krev. Ztratil jsem rovnováhu.

Vzápětí šumění krve vystřídal o hodně hlasitější hluk. Desítky navzájem se překrývajících zvuků intenzivně doléhajících z každé strany. Měl jsem pocit, že mě někdo násilím hodil do šílené vřavy a zmatku.

Zase se mi vrátil zrak. Ale místnost jsem vnímal z podivného úhlu a celá mi před očima plavala.

Pomalu jsem začínal rozeznávat jednotlivé hlasy, obrazy a zhmotněné emoce. Každá věc v místnosti na mě křičela. Snažila se mi vypovědět svůj příběh, zbavit se otisků, které na ní lidé zanechali…

Viděl jsem děti neposlušně pobíhající po nemocničním linoleu, modlící se stařenku sedící na rozvrzané posteli, tváře posmutnělých příbuzných u stolu s omlácenými rohy.

Ti všichni tu byli. Někteří teprve před nedávnem, jiní už před roky…

Slyšel jsem hlasité vřískání šílence, agonické výkřiky pacienta po úrazu, volání těhotné maminky v horečnatém blouznění, srdceryvný pláč otce nad synem, který měl autonehodu.

A mezitím tiché steny děvčátka trpícího silnou migrénou, poslední výdech starce, který skonal přímo na mém lůžku, tiché vzlykání ochrnutých po mozkové mrtvici. Jejich vlhké oči, ve kterých se odrážely pocity zoufalství ze své bezmocnosti a hanby nad nekontrolovatelně unikajícími výkaly…

Myslel jsem, že z té skličující kakofonie zešílím. Do toho zmatku jsem přidal vlastní hlas a zoufale jsem křičel *Dost, dost!*, dokud jsem se zase nepropadl do milosrdného bezvědomí.

#

Když všechno ztichlo a já jsem zase přišel k sobě, zjistil jsem, že ležím na zemi vedle radiátoru a nade mnou se sklání sestra, kterou přivolal spolubydlící.

Bzučák pořád zněl.

Na tváři a hrudi jsem pocítil nepříjemnou lepkavou vlhkost.

Vystrašeně jsem se posadil.

Celý vrchní díl pyžama jsem měl zakrvácený. Opatrně jsem zvedl ruku k obličeji a pod prsty jsem zachytil slabý pramínek stále vytékající z mého nosu.

„Lehněte si!“ zakřičela sestra a já jsem poslechl.

Odstrčila překážející židli a pokusila se mě uložit do stabilizované polohy s hlavou v záklonu. Na zátylku jsem ucítil studený obklad.

Asi minutu jsem ležel. Pak dorazila nosítka a několik párů rukou mě razantně zvedlo do vzduchu.

„Kam…?“ našel jsem v sobě sílu se zeptat.

„CT,“ odvětil někdo a já jsem přikývl.

Cestu chodbami si pamatuju jenom matně. Stejně jako celý ten zdlouhavý proces přípravy před vyšetřením, zasouvání do tubusu, práci skeneru a vytahování mého těla na mechanickém zařízení ven. Musel jsem být pořád v šoku.

Nechali mě ležet na nosítkách, až dokud důkladně nevyhodnotili všechny rentgenové snímky. Klid mi trochu pomohl pročistit hlavu. Ale také mi vrátil obavy. Napjatě jsem sledoval tváře doktorů a čekal na výsledek. Mnozí ještě dlouho po skončení nejzávažnější diskuse

vrtěli hlavami, ale všiml jsem si, že si většina z nich nakonec oddechla.

„Tak jak?“ popadl jsem jednoho z nich za ruku, když vycházeli z místnosti ven.

„Snímky jsou negativní,“ poplácal mě zlehka po rameni. „Žádný hematom, aneurysma, nic organického. Váš organismus pravděpodobně negativně zareagoval na některý z léků. Anebo je to jenom stres.“

Neuvěřitelně se mi ulevilo.

Konečně jsem mohl klidně zavřít oči. Pro tento den definitivně.

# # #

Venku byl nádherný slunečný den, ale skrz silné kamenné zdi a úzká okna pronikalo do trůnního sálu jenom minimum tepla a světla. Camelot byl opěvovaným stavebním skvostem, pýchou Ostrova, ale nebylo to místo, které by zrovna překypovalo útulností a pohodlím. Možná tak pro duchy, ale určitě ne pro lidi.

Upravil jsem si korunu, která mi během dřímot sklouzla na stranu, zachumlal jsem se do kožešinami podšitého královského pláště a zahleděl se do věčného stínu usazeného za spletí trámů u stropu.

Pod okny se ozval křik. Početné, sotva srozumitelné hrozby prokládané nadávkami.

Uvědomil jsem si, jak jsou zdi, za nimiž se skrývám, křehké. Ano, dokáží zadržet hordy barbarských dobyvatelů ze severu, ba i vojska znepřátelených knížectví. Avšak slova, ty nejzranitelnější nástroje lidské zloby bodající přímo do srdce, jimi vždy proniknou bez otupení…

Křik zesílil.

Šílený Lancelot je zase ve své náladě a věští. Ubožák.

Kdo ví, který z nás je na tom vlastně hůř. Já se svými souchotinami, nebo on se svým pomateným rozumem? Ani na jedno neexistuje lék…

Na nose mě pošimral zatoulaný sluneční paprsek.

Musíš ven, aspoň na chvíli, řekl jsem si a s námahou natáhl své ztuhlé studené údy. Civění v téhle příšerné lednici jen zhoršuje tvůj

stav. Smrt ti možná dýchá na záda, ale ještě se na nich definitivně neusadila.

Pravda však byla taková, že mi to bylo jedno. Potřeboval jsem se ukrýt před Lancelotovým hněvem.

S námahou jsem vstal a opíraje se o berlu jsem sestoupil postranním schodištěm do zahrady. Všiml jsem si, že za poslední týden zase o něco zpustla. Její někdejší nádhera ale byla ještě pořád rozeznatelná.

Zastavil jsem se na okraji cestičky, zhluboka se nadechl, zavřel oči a nastavil zvrásněnou tvář hřejivým slunečním paprskům. Cítil jsem se na chvíli jako za starých dob.

„Bylo nás jedenáct, už je nás jen deset, všichni lidi říkali, že nás budou věšet," zaslechl jsem před sebou slabý dětský hlásek monotónně opakující morbidní říkanku. Postoupil jsem po chodníku o něco hlouběji do zahrady a ve stínu obrovského růžového keře spatřil bezstarostně si hrajícího chlapečka.

Sevřelo se mi srdce.

Dnes ráno dorazily zprávy o tom, že sir Bors de Ganis je mrtvý. Údajně ho zasáhl zbloudilý šíp, nešťastná nehoda. Další tragická smrt. A zase o něco víc se zmenšující a vzdalující naděje…

Jedenáct vznešených rytířů vyrazilo před lety do světa, aby nalezli lék na soužení svého krále, ale místo toho, aby se sami, ať už vítězně, nebo s pokorou vrátili, vracejí se jenom zprávy o jejich smrti. Tohle už je devátá, zaplakal jsem. Devátá zbytečná smrt.

Jak chrabří a stateční muži to byli! Sir Gawain, Gareth, Gaheris, Belvedere, Kay, Lamorak, Tristan, nebo nešťastný Bors de Ganis. Kolik dobra ještě mohli v budoucnosti vykonat pro tuto zem a místo toho zahynuli na nesmyslné výpravě za bludem. Stojí život jednoho starého člověka za to, aby byli v jeho jménu obětovány životy devíti tak velkých mužů?

Tvář mi znovu potemněla a pomalu jsem vykročil za chlapečkem, vesele poskakujícím směrem k velké louce před námi.

Uprostřed travnaté plochy stál vysoký starý dub a u jeho kmene odpočívala na zlatými nitkami vyšívané dece chlapcova matka. Když k ní chlapec doběhl, s úsměvem ho pohladila, obdarovala ho sladkostí z košíku a zase ho odehnala někam si hrát.

Kývnutím hlavy jsem ji pozdravil.

„Slyšela jsem o de Ganisovi,“ usmála se mrazivě i na mě. „Tak to vypadá, že tvá záchranná výprava nemá daleko ke ztroskotání, bratříčku.“

„Stalo se to přesně tak, jak ukázala tvá čarovná koule, Morgano,“ přitakal jsem chraptivým hlasem.

„Jestli chceš, můžeme se koule zeptat i na osud rytířů Galahada a Percivala,“ mrkla na mě spiklenecky. „Ulehčím ti trápení. Co ty na to?“

Záporně jsem zavrtěl hlavou, otočil se k ní zády a pátral slábnoucíma očima po chlapci.

„Bylo nás jedenáct, zůstali jsme dva, jen kamarád a já,“ zaslechl jsem tichý hlásek z dálky před sebou a zase jsem se otřásl.

Co bude, až i Galahad a Percival selžou?

Nic. Přijde konec.

Mé dny jsou sečteny. Na trůn zasedne Mordred a Morgana vyhraje.

Mám ještě doufat?

Ne, už nemůžu. Nezbývají mi síly.

Je po všem…

Nepotřebuju se ani dívat do té prokleté koule. Stačí, abych naslouchal svému srdci. A to říká, že zemřel už i ten, na něhož jsem nejvíc spoléhal. Vím to. Posel se smutnou zprávou už je na cestě.

V koutku oka se mi objevila slza.

Sbohem, věrný příteli Percivale. Brzy se uvidíme.

Den třetí

Středa, 13.9.

Středeční snídaně jsem se skoro vůbec nedotkl.

Byl jsem úplně na dně.

Výsledky exaktních vyšetření sice byly pořád negativní, ale nebylo pochyb o tom, že něco v mé hlavě zůstalo po pondělním úrazu *pošahané*.

Stres. Ušklíbl jsem se. Ach, jak jednoduché a originální vysvětlení mého večerního záchvatu!

Ohlédl jsem se po zařízení pokoje a po zádech mi zase přeběhl mráz.

Existuje jen jediná cesta jak se přesvědčit o tom, jestli jsem nebo nejsem blázen.

Pohlédl jsem odhodlaně na vizitku, kterou jsem už několik minut zamyšleně obracel mezi prsty.

Tamara je jediný člověk, který v tom je se mnou od začátku. Pokud jednoznačně potvrdí, že události v uličce, které jsem před ní zatajil, byly čistě výplodem mé mysli, navštívím odbornou pomoc. Nemám zájem, aby se podobné zážitky, jako ten z doby včerejšího soumraku, opakovaly.

Na druhou stranu, co když nebyly?

Zamyslel jsem se.

Pak…

Nevím.

Každopádně jsem pro ně neměl žádné přirozené vysvětlení. Ale na hledání odpovědi bude ještě čas. Důležité je zjistit pravdu…

Ranní konzilium nedošlo k žádnému výraznému pokroku. Vyměnili mi léky a přesunuli propuštění na neurčito. *Čekat a pozorovat.* Tisíc let staré medicínské krédo má své místo i v jedenadvacátém století…

Telefonovat mi dovolili až po vizitě.

„Ano?“ ozval se ve sluchátku Tamařin hlas a já jsem na moment zaváhal.

„Tady David,“ vylezlo ze mě po odkašlání.

„Ach, David. Je všechno v pořádku?“

„Hm… Ano,“ musel jsem říct, když jsem v jejím hlase zase zaslechl ten ustaraný tón. „Víte, chtěl bych si s vámi jen o něčem promluvit…“

„Ano?“

„Asi by to bylo nejlepší osobně. Je to dost složité… Do telefonu.“

„Stalo se něco?“ přímo jsem viděl její obavami zachmuřenou tvář.

„Ne, ne…“

Tušil jsem, že to bude těžké, ale že takhle…

Nadechl jsem se.

„Abyste mě nechápala špatně,“ začal jsem opatrně, „fyzicky jsem stále v pořádku. Ale když pominu tohle, od pondělka se se mnou dějí dost divné věci. Trpím… hm, nazvěme to zvláštními vidinami. Mám ale pocit, že nejde o klasické halucinace, i když… kdybych s tím vyrukoval před doktory, asi by se na to dívali jinak. Věc se má tak – jsem přesvědčen o tom, že by mě tyhle věci vůbec netrápily, kdyby nesouvisely s tím, co se v pondělí stalo. A teď nemám na mysli úraz hlavy. Mluvím o něčem, co se stalo těsně předtím, něco, o čem jsem vám neřekl.

Vím, zní to celé divně, a věřte mi, že se mi hrozně těžce hledají slova, která by zněla aspoň jakž takž pochopitelně. Sám jsem z toho zmatený a… potřebuju pomoc.

Nerad bych vás samozřejmě nějak obtěžoval. Já… Jediné, co od vás vlastně chci, je, abyste mě vyslechla a… řekla mi, co si o tom myslíte…“

V telefonu bylo na chvíli ticho.

Měl jsem pocit, že zavěsí. Sám nevím, co bych dělal, kdyby na mě někdo vyrukoval s něčím podobným.

„Kde jste?“ ozvala se nakonec.

„Pořád v nemocnici,“ odpověděl jsem.

Zase ticho.

„Davide! Řeknete mi, co se stalo? Proč vás dnes ráno nepropustili?“

Její hlas zněl naléhavě a hrozivě.

„Včera…“ řekl jsem tiše a zahanbeně, „večer jsem měl menší záchvat…“

„Davide!!!“

„Ale už je všechno v pořádku, nemusíte mít žádný strach…“

„Počkejte na pokoji! Do půl hodiny jsem tam,“ přerušila mě a zavěsila.

#

Seděl jsem na posteli a připravoval se na vážný rozhovor. V hlavě jsem dopředu volil správná slova a věty, abych dokázal co nejpřesněji vyjádřit své pocity a nevypadal při tom jako blázen. Na stolek jsem v rychlosti připravil dva umělohmotné kalíšky, vyvětranou limonádu z bufetu a nervózně hleděl na hodinky.

Okamžik pravdy se blížil.

Přesně v deset nula pět se rozlétly dveře a do místnosti vtrhla jako vichr Tamara. A společně s ní další dva lidi. Mladík s culíkem a brýlemi, oblečený ve vytahaném triku s dlouhými rukávy a v širokých kalhotách s velkými kapsami, a drobná dívka s dredy na hlavě, ztrácející se v kárované sukni a mikině s velkým zeleným listem a nápisem *Canabis* vpředu i vzadu.

Vyjeveně jsem na ně hleděl.

„Tvoje skříňka?“ vyhrkla na mě Tamara zprudka, jako by jí za zády hořelo, ukazujíc na plechovou krabici vedle mě.

Zmateně jsem přikývl.

„Braňo!“ luskla prsty na mladíka po své levici.

Ten okamžitě přiskočil k mé posteli, vytáhl zpod ní batoh a začal do něj ládovat ovoce a oblečení z poliček.

Všiml jsem si, že dívka s dredy zatím pohotově přešla k posteli spolubydlícího, sklonila se skoro až těsně k jeho obličeji a s rukou položenou na jeho čelo mu něco šeptá. Nevypadal o nic méně překvapeně než já.

„Rychle, obleč se," hodila mi Tamara nemocniční župan.

„Co se děje?" vytřeštil jsem oči a úplně vyvedený z míry se pomalu soukal do papučí.

„Musíš pryč, okamžitě."

Zamračeně jsem vzhlédl.

„Za chvíli mám dostat léky… A po obědě jsem objednaný na EEG."

Tamara se postavila přímo přede mne, položila mi ruku na rameno a zadívala se hluboko do mých očí.

„Věř mi," řekla a pod vlivem jejího intenzivního pohledu jsem skoro dostal závrať.

Něco v hlavě mi cvaklo a zařadilo volnoběh.

V následujícím okamžiku jsem si připadal jako hadrový panák, kterému někdo vygumoval mozek.

Omámeně jsem si natáhl župan a beze slova následoval Tamaru ven z pokoje.

V patách nám vyběhla dívka v mikině. Spolubydlící hlasitě oddechoval, ponořený do hlubokého spánku.

Na schodech jsme se srazili se staniční sestrou.

„Ábele! Kampak?" zařvala mi přímo do obličeje.

Zpomaleně jsem otevřel ústa.

„Pan Ábel má předepsanou vycházku," zahřměla Tamara hlasem, jakým jsem ještě žádnou ženu nikdy předtím neslyšel promluvit. Zarezonoval mi nejen v uších, ale taky skoro ve všech dutinách hlavových kostí.

„Za-zapomněla jsem…" zablekotala staniční sestra a její čelist zůstala udiveně viset.

V jejích prázdných očích jsem se viděl jako v zrcadle.

Ale vzápětí nato už jsme jako vichr letěli přízemím. Pacienti nám uskakovali z cesty a naštvaně na nás pokřikovali.

Těsně před vrátnicí jsme minuli tři postavy, které se včera večer na chvíli objevily v mém pokoji. Blud, Běs a Harašilová, vzpomněl

jsem si úplně přesně. Tamara se zarazila a podezřívavě si je prohlédla. I oni si všimli nás a měl jsem pocit, že se rozhodli okamžitě na to diskrétně vypadnout.

„Petronelo!“ pohodila Tamara zamračeně hlavou jejich směrem.

Dívka s dredy chápavě přikývla a pohotově se za postavami v bílých pláštích rozběhla. Já a Tamara jsme pokračovali dál.

Přímo před vchodem do nemocničního traktu stál náš starý známý tmavě modrý saab.

Tamara mě k němu dotáhla a dost bezohledně mě nacpala na místo spolujezdce. Pak otevřela kufr a čekala, než z budovy vyběhne Braňo a hodí do něj můj batoh.

„Postarej se o formality,“ přikázala mu, když zavírala kapotu. „Kdyby byl problém, zavolej Petronelu.“

„Mám dojet k tobě, až skončíme?“ zeptal se mladík s culíkem.

„Ne, vrať se k práci.“

Braňo přikývl a během se vrátil zpátky do nemocnice.

Tamara si sedla za volant.

Saab hladce naskočil na první otočení startéru a vyrazili jsme smykem vpřed.

#

Už vím, proč košickým řidičům nadávají do pirátů silnic.

Tamara během následující jízdy nesundala nohu z plynu, značky s předepsanou rychlostí ignorovala, zatáčky a křižovatky projížděla skoro rallye-stylem a bez přestání předjížděla zodpovědnější řidiče. Nemluvě o tom, že volant při řízení držela celou dobu jen v jedné ruce, protože druhou obsluhovala neustále vyzvánějící mobil.

Seděl jsem vedle ní jako pytel brambor a svět vnímal skrz milosrdný mléčný opar.

Ohlupující clona se rozplynula až na konci cesty, když jsme prudce zastavili před moderní budovou s nájemními byty, na jednom z parkovišť na sídlišti Nad jazerom.

„Budu tam tak brzy, jak to jen půjde. Čekej!“ zaslechl jsem Tamaru říkat do telefonu, právě když jsem plně procital do reality.

Naštvaně mobil vypnula a hodila ho do kabelky.

„Tak pojďme,“ otočila se ke mně, „ať co nejdřív vyřešíme ten tvůj problém. Mám hromadu další práce.“

A v tu chvíli mi došlo, že mi celou dobu tyká.

Ještě včera bych něco takového přivítal s otevřenou náručí a považoval to za projev lichotivé přátelské náklonnosti, ale v téhle situaci jsem měl pocit, že mě tím spíš degraduje.

Vystoupil jsem z auta a s náladou pod bodem mrazu se rozhlédl. V nemocničním županu a papučích jsem se uprostřed sídliště cítil jako idiot.

Tamara otevřela kufr a hodila mi můj batoh.

„Zdá se, že mi něco uniklo,“ chytil jsem ho a podrážděně zavrčel. „A nebo mi přinejmenším někdo dluží vysvětlení. Co se děje? Mám pocit, že opustit nemocnici nebyl zrovna ten nejlepší nápad…“

„Nemocnice není místo, kde by tě dokázali dostat z průšvihu, ve kterém jsi.“

„Ty to dokážeš?“ přešel jsem se sarkastickým tónem v hlase taky na tykání.

„*Je* to pravděpodobnější,“ odvětila a vykročila k nejbližším dveřím.

Váhavě jsem ji následoval.

Tamara odemkla vchod a po schodech jsme vystoupali do druhého patra.

Zmítal jsem se mezi dvěma protichůdnými pocity. Vůbec se mi nelíbil můj útěk z lůžkového oddělení. Mohlo to mít následky. V práci, při nejbližším vyšetření, možná i s pojišťovnou. Nejraději bych se otočil a šel zpátky. Ale na druhé straně, něco mi říkalo: *dej jí šanci…* Chovala se tak suverénně. Přímo z ní vyzařovalo, že ví co dělá. A můj vnitřní pocit jistoty, že má o hodně větší přehled o tom, o co tady vlastně jde, se prohloubil ještě víc.

„To, co jste před chvílí s kolegy předvedli, víš,“ řekl jsem o kousek smířlivěji, když odemykala dveře svého bytu, „dost mě to šokovalo. Co jste zač? Iluzionisti? Alternativní léčitelé? Parta hypnotizérů?“

„Momentálně nepodstatná otázka,“ odbyla mě, popadla mě za rukáv a prudce mě vtáhla dovnitř.

Uvědomil jsem si, že když mluví naštvaně, její zvláštní přízvuk ještě o něco zesílí. Pořád jsem ale nedokázal odhalit jeho původ. Slabiky vyslovovala dost tvrdě, skoro jako Němci nebo Angličané, ale němčina ani angličtina to nebyla. Holandština? Hm…

Rozhlédl jsem se po moderním, ale značně strohém vnitřním vybavení.

„Bydlíš sama?“

„Ano,“ přikývla, zatímco se zouvala.

„Rodiče?“

„Zemřeli.“

„To je mi líto.“

„Nemusí. Už je to dávno.“

„Nějací další příbuzní?“

Zaraženě vzhlédla. „To má být co? Výslech?“

„Ne, běžná konverzace,“ pokrčil jsem s neutrálním výrazem rameny.

„Buď tak laskav a zkus si na chvíli povídat sám se sebou, ano? Nemám právě na interview čas,“ zasyčela tónem podrážděné zmije.

„Fajn,“ zvedl jsem ruce v obranném gestu.

„Udělej si pohodlí,“ postrčila mě do obýváku. „A převlékni se.“

Nečekala na můj další komentář, otočila se, zavřela za sebou dveře do kuchyně a skrz poloprůhlednou skleněnou výplň jsem si všiml, jak zvedá sluchátko pevné linky zavěšené na stěně a vytáčí nějaké číslo.

Následujícímu tlumenému rozhovoru nebylo rozumět.

Zhluboka jsem si povzdechl, hodil batoh na gauč a vytáhl z něho kalhoty a tričko.

Necítil jsem se zrovna nejlíp.

Nejsem prostě zvyklý na to, že mě někdo komanduje.

#

„Kolu?“ zeptala se mě Tamara už o dost přívětivěji a podala mi sklenici.

Přikývl jsem a přesunul zrak na dlouhé krejčovské nůžky v její druhé ruce.

Usmála se a ukázala jimi na obvaz na mé hlavě.

Pochopil jsem a natočil se tak, aby ho mohla co nejšetrněji přestřihnout a sundat.

„Myslím, že je to v pořádku," řekla potom, co pečlivě prohlédla ránu. „Necháme to dole, ano?"

Napil jsem se koly a místo odpovědi jsem se na ni vyčítavě podíval.

„Lhala jsi mi o tom, co se stalo v pondělí," řekl jsem. „Povíš mi teď pravdu?"

„Postupně," ušklíbla se Tamara, „mimochodem, ani ty jsi nebyl dvakrát nejupřímnější. Ze všeho nejdřív ale chci slyšet o tvém záchvatu. To byl přece hlavní důvod, kvůli kterému ses se mnou chtěl setkat, ne?"

S obličejem zloděje nachytaného na hruškách jsem přikývl.

Na tuhle ženu se nedalo dlouho zlobit.

Začal jsem nejdřív tím, co jsem zatajil z pondělních událostí. Vidinami chlapa-příšery a explozí podivného původu. Přesně tak, jak jsem si to připravil.

Tamara naslouchala s neutrálním výrazem v obličeji a ani jednou mě nepřerušila.

Až pak jsem se přesunul ke včerejšímu záchvatu.

Pamatoval jsem si ho o dost zřetelněji než okolnosti úrazu, ale jak jsem zjistil, popsat ho bylo o hodně těžší. Zahrnoval příliš mnoho pocitů a vjemů, pro které lidský jazyk nemá jednoduché výrazy. Ale podstatu se mi, myslím, podařilo vystihnout.

Když jsem skončil, naznačil jsem Tamaře kývnutím hlavy, že teď je na řadě ona.

„Lehni si na záda," řekla.

Měl jsem chuť nenechat se odbýt a protestovat, ale na podobnou výzvu se neodmlouvá.

Natáhl jsem se na gauč a Tamara se posadila na stolek vedle něj.

Pak položila obě dlaně na mou hruď a zavřela oči.

„Soustřeď se na jeden bod a snaž se na chvíli na nic nemyslet," přikázala mi.

Mé oči automaticky sklouzly do jejího výstřihu.

První část příkazu jsem splnil, ale s druhou jsem měl zákonitě problém.

Aniž by otevřela oči, uchopila mě za bradu a otočila mi hlavu zpátky ke stropu. Vzpomněl jsem si na krev, která mi po ní včera tekla a přestal jsem šaškovat.

#

Ucítil jsem, jak mnou prostupuje neznámá síla. Jako by se Tamařiny prsty odhmotnily, prodloužily a opatrně sondovaly mé nitro. Nebylo to nepříjemné, ale naskočila mi z toho husí kůže.

Pak Tamara na chvíli ruce zvedla a koutkem oka jsem zachytil, jak jimi nad mým tělem kreslí do vzduchu podivné obrazce.

Když její dlaně zase klesly na mou hruď, sálalo z nich teplo a já jsem pocítil náhlý příliv horka, které se mi postupně rozlilo po celém těle.

Zase jsem se cítil jako omámený. Obrysy reality se zkreslily a má schopnost vnímat čas se někam vytratila…

Když se všechno konečně zaostřilo zpátky, všiml jsem si, že Tamara už není u mě, ale sedí rozložená v křesle, na zachmuřeném čele se jí leskne pot a její oči hledí do prázdna.

„Smím vědět, k čemu to bylo dobré?“ posadil jsem se.

Konečky prstů na rukou i na nohou mě ještě trochu brněly.

Neodpověděla.

„Hm,“ pokračoval jsem, „dole na parkovišti jsi řekla, že jsem v průšvihu. Dobrá, včera jsem měl menší záchvat, doprovázený zvláštními vidinami, ale momentálně se cítím úplně fajn. Fyzicky i psychicky. Totálně v pohodě. Myslíš, že je tu šance, že se to může zopakovat?“

Další pauza ticha.

„Víš, jestli ano, nejraději bych se asi vrátil do nemocnice. Nic proti tvým schopnostem, vypadalo to působivě, ale mám pocit, že by pro mě bylo přece jen bezpečnější zůstat v rukou odborných lékařů…“

„*Jsi* v průšvihu,“ řekla konečně se smrtelně vážným obličejem.

„Fajn,“ odpověděl jsem s úšklebkem, jenž maskoval mé zděšení, kterým mě ta strohá větička zavalila a pokusil jsem se trochu odlehčit atmosféru, „beru na vědomí. Je to se mnou hodně zlé?“

„Těžko říct,“ nadzvedla si Tamara řetízek a obtočila si ho kolem prstu. „Jsem trochu unavená a nedokážu se pořádně soustředit. Hektický den. Pokoušela jsem se tě toho zbavit, ale nepodařilo se mi to. Stejně to málokdy vyjde napoprvé. Jestli mi dopřeješ trochu oddechu, zkusíme to znovu.“

„Pořád nerozumím ani slovu. O co jde?“

„Jsi *poznamenaný*. Neseš pečeť démona, kamaráde.“

„Démona?“ ulevilo se mi. Už jsem o sebe začínal mít vážně strach.

„Démona, elementála, astrální bytosti, jak chceš,“ přikývla.

„Něco jako kousnutí od upíra?“ ušklíbl jsem se pobaveně.

„Ifríta,“ opravila mě.

Tentokrát jsem se úplně bez rozpaků rozesmál.

„Netvrdím, že jsem úplný skeptik ohledně některých věcí mezi nebem a zemí, ale démoni… Promiň…“

Vzpřímila se v křesle a pořád úplně seriózním tónem řekla:

„Chlap, který tě předevčírem napadl, nebyl člověk a nechystal se tě ani okrást, ani jen tak pro legraci fyzicky inzultovat. Ptal ses na pondělí. Co jsi chtěl slyšet? Viděl jsi ho v pravé podobě, stejně jako já. Na vlastní oči. I když jsi samozřejmě ani pořádně netušil, co se děje. Ale nedivím se ti. Normálně není lehké je takhle spatřit, to mi věř.

Ale víš, Davide, kdy a komu se Oni obvykle rozhodnou ukázat? Řeknu ti to úplně přesně. Svým potenciálním obětem! A můžeš si být jistý, že když jsou na lovu, nejdou po penězích a nemrhají magií na to, aby někým pro zábavu mrštili na nárazník. Víš, co si myslím? Myslím, že se tě nejspíš chystal na místě připravit o *mannu* anebo ještě pravděpodobněji si s tebou jen tak pohrát a odložit si tě na později.“

„Co to znamená slovensky?“

„Že se chtěl jednoduše nakrmit.“

„Jak?“

„Tvou astrální energií…“

Zavrtěl jsem hlavou.

Ano, viděl jsem ho na vlastní oči. Zažil jsem něco neskutečného a tak intenzivního, že se to pořád vrací. A konečně vím, že Tamara to zažila se mnou.

Ale její řeči zněly jako báchorky. Tohle jsem prostě nedokázal přijmout jako vysvětlení.

„Tenhle svět je o dost složitější, než si myslíš, Davide," pokoušela se mě dál přesvědčovat. „Nezahrnuje to jen to, co běžně vnímáš smysly a čeho se můžeš dotknout. Každá věc, každá bytost na zemi má svůj další rozměr, svou astrální část. Ber to jako fakt, který tu je už od stvoření.

Astrální svět existuje paralelně vedle našeho, je propojený s každým jeho atomem a je od něj neoddělitelný. Má ale drobnou zvláštnost. I když jsme napůl jeho součástí, nevládneme mu my, ale cizí, astrální bytosti.

Říkají si Vyšší kasta nebo Pastýři lidí. Pletou se do našich osudů a využívají svou moc k tomu, aby námi manipulovali. Jsme pro ně hračky, stádo, potrava.

Otázka nezní, jestli v ně věříš, ale jak se dokážeš vyrovnat se skutečností, že tady jsou."

Přinutil jsem se zamyslet nad tím, co říkala, ale pořád mi to nešlo do hlavy. Rozhodl jsem se, že to zatím nechám být.

„Dobrá," zvedl jsem ruce. „řekněme, že přijmu tvou teorii, že ten muž v baloňáku nebyl obyčejný chlap, ale nějaké vyšší stvoření, které se chystalo zařadit mě do svého jídelníčku. Co přesně mi podle tebe udělal?"

„Hm… Vypadá to na uhranutí nebo na kletbu."

Tahle věta pro změnu zaváněla kouzly a magií.

Kupodivu mě to oslovilo o dost víc než cokoli, co do této chvíle řekla. Mí rodiče a prarodiče vždycky věřili v lidské čarodějnictví. Není se čemu divit. Většina vesniček na Spiši má svou vědmu dokonce i v dnešních dobách a lidé ji navštěvují stejně často jako faráře.

„Takovou diagnózu by mi určitě v nemocnici nestanovili," zažertoval jsem. „A prognóza?"

„Ještě jsem neměla nevyléčeného pacienta," usmála se Tamara a pokynula mi, ať si zase lehnu.

#

Procedura se opakovala.

To, že nejsem v pořádku, bylo z událostí předchozích čtyřiceti hodin víc než zjevné. Ať už byla příčinou mého problému psychická porucha, vyhladovělý démon, kletba nebo něco jiného, neměl jsem problém znovu poslechnout a podrobit se Tamařině *léčbě*, i když mi vůbec nemuselo pomoct.

Věřil jsem, že mi přinejmenším neublíží.

Tentokrát jsem byl celou dobu úplně bdělý.

A všechny vjemy byly o dost slabší než předtím.

Tamara nakonec proceduru zhruba po patnácti minutách přerušila, s nadávkou na rtech vstala a naštvaně kopla do křesla.

„Je mi líto," zavrtěla bezmocně hlavou. „Nemůžu se soustředit. Musím ven, mám vážně důležitou věc, která nemůže déle čekat."

Začala roztržitě hledat kabelku a sako.

Trochu mě zamrzelo, že to tak rychle ukončila. Ani ne kvůli tomu, že bych doufal v okamžité zázračné uzdravení, ale hlavně kvůli tomu, že mi vzala možnost ji dál hlouběji zpovídat.

Ve vzduchu viselo ještě tolik otazníků…

Sebral jsem odvahu a vyslovil aspoň otázku, která mě už od pondělka trápila ze všeho nejvíc.

„Půjde po mně znovu? Sama jsi naznačila, že nedodělal práci. Je možné, že se mě pokusí zase vyhledat?"

„Na ifríta zapomeň," odpověděla Tamara, zatímco se obouvala. „Můžeš klidně spát."

Moc mě tím neuklidnila.

„Pořád jsi mi neřekla, co se v to pondělí vlastně stalo. Mám pocit, že kromě toho, že jsi stála zády a neviděla nic z našeho zápasu, nebyla pravda ani to, co jsi popisovala pak…"

„Zabila jsem ho," dodala stručně. „Spokojený?"

Údivem mi poklesla čelist.

„Zabila? Ať už to byl kdokoli, nebo cokoli, tys to zabila?"

„Ano, mám zbrojní pas a pravidelně trénuju střelbu z pistole." Vytáhla z kabelky zbraň a namířila s ní cvičně z okna. „Čezeta 75 B Compact. Černé lakování, hlaveň sto milimetrů, váha sedm set osmdesát gramů, ráže devět milimetrů Luger. Zmenšená verze

klasické série vhodná pro dlouhodobé nošení. Maximální náplň šestnáct nábojů. Oblíbená zbraň mého otce.“ Vytáhla zásobník, zkontrolovala ho a zasunula zpátky.

„Střelila jsem toho parchanta do hlavy, naložila ho do auta a tělo spálila na nedaleké skládce. Další otázky?“

Větu vyřkla úplně ležérním tónem, jako by mluvila o nákupu v drogerii.

Zděšeně jsem zavrtěl hlavou.

„Tak sebou pohni, Davide, a hoď na sebe bundu. Čerstvý vzduch ti udělá dobře, uvidíš.“

#

Uštěpačnou poznámku, která mě napadla při opětovném bezchybném nastartování saabu, jsem pro jistotu spolkl.

Zapnul jsem si pás a znehybněl v sedadle, protože jak jsem předpokládal, následovala podobně zběsilá jízda, jakou jsem zažil cestou z nemocnice.

Prolétli jsme celým sídlištěm, mimoúrovňovou křižovatkou, nadjezdem, předměstím Barca a ručička tachometru nepoklesla ani v jedinou chvíli pod osmdesátku. Opustili jsme Košice a za neuvěřitelných deset minut se před námi objevila značka Seňa.

Tamara konečně zpomalila, odbočila a já jsem si zhluboka oddechl.

Už jsem se bál, že poletíme dál, prostřílíme se skrz hraniční přechod (to v případě, že by nám pohraniční stráž dělala problémy s ojetými pneumatikami, jak má často bezdůvodně ve zvyku), který už nebyl daleko před námi a skončíme někde v Maďarsku nebo Rumunsku.

Zastavili jsme před místní hospodou.

Parkovalo tam jen jediné, ale zato nepřehlédnutelné vozidlo – nablýskaný Harley Davidson. Zadkem se o něj opíral vysoký mladík v kožené bundě, který nás při příchodu pozdravil pozvednutím ruky.

Tamara vystoupila, důvěrně ho políbila a pak mě mladíkovi představila křestním jménem.

Byl to spíš přátelský než milenecký polibek, ale zabolel mě. Neuvěřitelné, jak rychle si chlap dokáže k ženě vytvořit majetnický

vztah. A to i k takové, která do něj hustí jednoznačné nesmysly, jakých jsou běžně plné chorobopisy labilnějších jedinců izolovaných od společnosti, a ohání se při tom střelnou zbraní. Zvláštní, z lidí, kteří nosí bouchačku, nemám většinou ten nejlepší pocit, ale nemohl jsem si pomoct, Tamara mě naopak fascinovala.

„Alan," podal mi mladík ruku a podezřívavě si mě prohlédl.

„Takže. Ještě jednou všechna fakta, pohyb," vyzvala ho Tamara, kontrolujíc čas na hodinkách.

Rozhodně se neobtěžovala s vysvětlováním mé přítomnosti.

Vnitřně jsem se nad jeho rozpaky ušklíbl a přiznám se, že mě tak trochu potěšily. Nelíbil se mi. Nejenom kvůli tomu polibku. Prostě mi připadal jako namyšlený městský frajírek. Napomádované, mírně odrostlé černé vlasy, černé brýle, černá bunda i kalhoty, dýmající špaček v koutku úst…

„Vypadá to na klasický případ," začal Alan, zatímco si mě pořád zamračeně přeměřoval. „Chlap, třiapadesát let, zaměstnaný jako elektrikář v družstvu, ženatý, dvě děti, obě dcery. Mozková mrtvice. Zemřel ve spánku, v noci z pondělí na úterý. Ráno ho našla manželka. Alfons Perzifal, támhleten dům na konci ulice."

Nad netradičním nebožtíkovým jménem jsem se otřásl.

Perzifal… není to německá verze *Percivala*?! Nemohl jsem si nevzpomenout na svůj poslední sen.

„Byl u něho kněz, lékař, starosta, pohřební služba," pokračoval Alan. „Máry postavili v jídelně, ustrojili ho a včera byl v rakvi vystavený zhruba kolem sedmnácté. Smuteční obřad a pohřeb se měly konat dnes.

V noci z úterý na středu mrtvola zmizela.

Manželka oznámila Perzifalovo zmizení dnes ráno, hned jak vstala, zhruba o půl šesté. Tvrdila, že kromě těla se nic jiného neztratilo, ale okno v jídelně, které podle lidového zvyku nechala večer pootevřené, našla otevřené dokořán. Policisté si místo činu nafotili, vyslechli děti i sousedy a zhruba před půlhodinou s dlouhým nosem vypadli.

To je v kostce zhruba všechno."

„Pohřešovaná mrtvola," přikývla Tamara. „Netahal se po domě? Nikoho nenapadl?"

„Rodina je podle všeho v pořádku,“ pokrčil Alan rameny. „Většinu informací mám od spojky na pátračce, nemluvil jsem s nimi osobně. Nevím, co se přesně stalo.“

„Dobrá,“ řekla Tamara. „Jsou tři možnosti. Buď byla špatně určená diagnóza a… Alfons?“

„Alfons.“

„…Alfons se probral z katalepsie a poránu prostě plný radosti ze života vyrazil na procházku. Druhá možnost – potuluje se tady nějaký úchylák, který má zálusk na studené maso, osud mu přivedl do cesty nebožtíka, on při pohledu na čerstvou mrtvolu za oknem neodolal a na pár hodin si ji půjčil, aby posloužila jeho soukromým účelům. Nebo do třetice – máme tady *revenanta*. Ale abychom si tím mohli být stoprocentně jistí, musíme první dvě možnosti vyloučit.“

„Návštěva?“

„Ano.“

Alan přikývl a otočil se k motorce.

„Nic takového,“ zastavila ho Tamara. „Svezeš se s námi v autě. A brýle a bunda půjdou dolů.“

Mladík na chvíli zaváhal, ale nakonec poslechl. Dokonce zahodil i čadící špaček.

Všichni tři jsme nasedli dozadu do saabu a po kratičké důstojné jízdě zaparkovali před domem zesnulého.

Tamara otevřela přihrádku, hodila Alanovi diktafon a mně těžký novinářský fotoaparát.

„Dej si to na krk,“ řekla a já jsem udělal, co chtěla.

Měl jsem z téhle morbidní hry tak trochu husí kůži, ale pokud se mám přiznat, převládala zvědavost.

„Mluvit necháte jen mě,“ poučila nás Tamara s výstražně vztyčeným prstem a oba jsme zase přikývli.

Pak vystoupila, počkala, až se jí seřadíme za zády, rázně otevřela branku, přešla po chodníku z betonových kostek k vchodovým dveřím a zazvonila.

#

Otevřela nám zhruba pětačtyřicetiletá žena v černých smutečních šatech, mírně shrbená, s bledou, strhanou tváří.

„Přejete si?“ vyšlo jí tiše z hrdla strhaného hodinami pláče.

„Dobrý den,“ nasadila Tamara formální tón. „Promiňte, že vás vyrušujeme v tomto smutném a pravděpodobně dost nevhodném čase. V první řadě přijměte naši upřímnou soustrast. Mé jméno je Tamara Bernáthová a toto jsou mí dva asistenti. Pracujeme pro TASR,“ mávla ženě před očima svou legitimací. „Připravujeme tiskové zprávy o trestných činech a nehodách ze spádové oblasti Košice – venkov. Dostali jsme oficiální zprávu z oddělení vyšetřování na policejním úřadu o tom, že se ztratilo tělo vašeho zesnulého manžela a protože jde o dost netradiční případ, rádi bychom si informace osobně doplnili. Nechceme prodlužovat vaše trápení, ani nijak prohlubovat váš zármutek. Šlo by jen o pár otázek a jednu nebo dvě fotky z místa činu. Uděláte nám tu laskavost?“

Žena si povzdechla.

Litoval jsem ji. Bylo mi jasné, že přikývne. Tihle lidé vychovaní za totality mají respekt před legitimacemi. Prostě jim to pořád zůstává v krvi.

Taky jsem věděl, že Tamara lže. Nelíbilo se mi to, ale tušil jsem, že je to nevyhnutelné. I když jsem tomu, co se tu děje, ještě úplně nerozuměl. Anebo jsem jen nechtěl rozumět?

Paní Perzifalová nás usadila na lavici v kuchyni. Obě dcery se přiběhly podívat, kdo zase navštívil jejich dům, ale matka je poslala pryč.

Tamara pokynula Alanovi, aby zapnul diktafon a začala s otázkami.

Utrápená žena nám tichým hlasem zopakovala to, co jsme už slyšeli. Podrobnosti o svém manželovi, o jeho smrti, o přípravách na pohřeb. Tamara jí ale ani v jednom případě nedovolila příliš odbočit a zkušeně ji pozvolna vedla k tomu, aby začala mluvit o tom, co nás zajímalo nejvíc. O noci, kdy mrtvola zmizela.

„Večeřeli jsme sami, jen já a děti,“ dostala se paní Perzifalová nakonec k nejdůležitější fázi vyprávění, „i když jsem nezapomněla prostřít i pro manžela, jak je u nás zvykem. S duší zesnulého by se rodina měla rozloučit při poslední večeři a nechat mu sklenici vody na cestu. Vždycky jsme to tak dělávali.

Hned po jídle jsme si šli lehnout. Spím s děvčaty nahoře v patře.

Nic zvláštního se tu noc v domě nedělo. Všude bylo ticho a taky děti brzy usnuly.

Až zhruba o půl třetí ráno. Měla jsem pocit, že zespodu z jídelny slyším šramot a tiché bušení. Hodně tichounké. Kdybych spala tvrději, určitě bych ho ani nezachytila. Trvalo to ale možná jen pět nebo deset minut a hodně brzy to přestalo.

Chvíli jsem přemýšlela nad tím, že se půjdu podívat co se děje, ale pak jsem si to rozmyslela. Nebála jsem se. Ani mě nenapadlo, že se může dít něco nepřirozeného. U nás se říká, že duše zemřelého neopouští tělo, dokud není v zemi. Mrtví někdy poslední noc chodí po domě, a když na ně jejich rodina hodně často myslí, vracejí se i později. Jestli to byl on, nebylo proč ho vyrušovat.

Takže do jídelny jsem zašla až ráno…“

Paní Perzifalová se během celého rozhovoru snažila působit silným a vyrovnaným dojmem. To nejhorší už bylo za ní. Navíc tu byly děti a ona se nesměla nechat zlomit, ať už se dělo cokoli. Nemohl jsem si ale nevšimnout, že i když na nás její pomněnkově modré oči hledí rozvážně a s klidem, její dlaně pořád horečnatě svírají a obracejí růženec a droboučký krucifix.

„Co si myslíte, že se ve skutečnosti stalo?“ zeptala se Tamara nakonec.

„Nevím,“ zavrtěla paní Perzifalová zkroušeně hlavou. „Jestli to byl žert, bylo to od někoho hodně podlé a nelidské.“

Její oči se vlhce zaleskly a sklopený pohled naznačil, že k tomu nemá víc co říct.

„To bude stačit, děkujeme,“ položila jí Tamara ruku na předloktí. „Kdybyste byla tak laskavá a ještě nás na dvě minuty pustila do jídelny, my pak půjdeme.“

Žena v černém pomalu vstala a otevřela dveře do vedlejší místnosti.

Beze slova jsme ji následovali.

Jídelna byla očividně jen narychlo přestavěná na místnost pro rozloučení se zesnulým. Stůl byl přesunut ke stěně s obrazy Panny Marie a několika svatých, do mezery mezi starobylé kachle a rozpadající se almaru. Na opačné straně stály v řadě židličky a dřevěný domácí oltářík s černobílou fotkou nebožtíka. Okno bylo

zavřené, těžké záclony zatažené a přímo před křišťálovým lustrem stály mohutné máry a na nich prázdná rakev. Svíce kolem ní už vyhasly.

„Mami, můžeš přijít na chvíli nahoru?“ ozval se za námi hlásek asi třináctileté slečny.

Paní Perzifalová se zmateně otočila a pak na nás zase zoufale pohlédla.

„Jen běžte. Počkáme,“ ujistila ji Tamara s chápavým úsměvem.

Vdova vděčně přikývla a se zašeptáním, které mohlo znamenat *za okamžik jsem zpátky*, odešla.

Jakmile se za ní zavřely dveře, využila Tamara jedinečné příležitosti, přiskočila k rakvi, přivřela oči a konečky prstů opatrně prohmatala její stěny. Pak se nad ni sklonila, pozorně prozkoumala její vnitřek, opatrně zavětřila nosem a s rozladěným výrazem v obličeji se zase zvedla.

„Máme práci, k čertu,“ řekla šeptem Alanovi. „Zkus, jestli to cítíš i ty. Je to hodně slaboučké, ale měl bys to zachytit.“

Alan se naklonil nad máry a zhluboka nasál do plic vzduch.

„Jen vonné svíčky a kadidlo,“ zavrtěl zklamaně hlavou.

„Nahni se hlouběji, bůh ví, kdy zase přijde podobná příležitost,“ pobídla to Tamara znovu.

Netušil jsem, o čem se baví, ale zvědavost mě v dané chvíli už měla úplně ve své moci. Taky jsem opatrně přistoupil k rakvi, napodobil jsem své společníky a z druhé strany jsem strčil hlavu dovnitř.

Do nosu jako bych vzápětí dostal boxerskou rukavicí.

„Fůůůj, do prdele,“ zaúpěl jsem se zaslzenýma očima, chráně si dlaní knokautovaný nos. „Vždyť to páchne jako kompost. To to polstrování nepoužívají jednorázově?“

Tamara a Alan se na sebe překvapeně podívali.

„Pššt,“ okřikla mě novinářka s legitimací TASR. „Co jsi přesně cítil?“

Zkontroloval jsem krátkým pohledem z očí do očí, jestli myslí otázku vážně a opatrně jsem se zase nahnul nad rakev.

„Tlející listí? Humus? Nakyslý zemitý pach… Plsť? Těžko přesně říct…“ pokoušel jsem se šeptem popsat pronikavý smrad.

Tamara uznale přikývla.

„Vítejte ve skutečném světě, pane *Ábelsone*,“ řekla hlubokým hlasem, pokoušejíc se v téhle husté atmosféře o vtip. „Milý Davide, žasnu nad tvými schopnostmi a je mi potěšením rozšířit tvé nedokonalé vědomosti o informaci, že takhle nádherně voní jen jedna bytost v tomto vesmíru – elementál země. Hotový Chanel číslo pět, co ty na to?“

S grimasou odporu jsem ustoupil o krok vzad.

„Mám udělat nějaké fotky?“

Tamara jen záporně zavrtěla hlavou.

#

Za tu chvíli, co jsme byli pryč, se u Harley Davidsona stojícího před místní hospodou stačila seběhnout hromada dětí. Dvěma umazaným cikáňatům se dokonce podařilo se vyškrábat na jeho sedlo.

Alan s nadávkou vyskočil z auta a začal je rozhánět.

Tamara zatím uložila do přihrádky svou novinářskou výbavu a pustila se do prohrabávání papírů, které vytáhla z kapsy visící na zadní straně jejího sedadla. Než našla to, co hledala, Alan stihl odehnat posledního chuligána, zase si natáhnout bundu a zapálit si cigaretu.

Já jsem zůstával dočasně nepovšimnut.

Oba se nakonec přesunuli k přední kapotě saabu, rozložili na ni rozměrnou mapu a společně do ní hleděli.

„Vypadá to na první obsazení těla,“ uvažovala Tamara nahlas, „jinak by vyváděl už v noci. Čas ale běží a on si zvyká. Do večera se bude cítit jako mistr světa. Nejdřív se vrátí a zaútočí na rodinu. Jsou to přirozené oběti. Alespoň většinou to tak bývá. Do té doby ho musíme najít.“

Nenápadně jsem se k nim přitočil a podíval se jim přes ramena.

Čekal jsem něco jako podrobnou vojenskou mapu, ale místo toho jsem spatřil něco, co spíš připomínalo půdorys stavebního projektu. Barevné linie, hromada zvláštních značek, kóty a čísla. Nikdy předtím jsem se s něčím podobným nesetkal.

„Nebude daleko,“ pokračovala Tamara. „Zatím je zalezlý na tichém, bezpečném místečku, někde blízko zřídla, kde může v klidu vychutnávat proměnu. Možná se vrátil tam, odkud vylezl. Hm. Démon země. V okolí nejsou žádné opuštěné štoly, ani zmapované jeskyně. Je tu posvátný háj, ale zdá se mi to daleko. Hora…“

Tamara se najednou zvedla, ruku si zaclonila před sluncem a s vítězným úsměvem upřela pohled přes domy a cesty k osamělému kopečku, stojícímu ve vzdálenosti zhruba tří kilometrů před námi.

„Isten-Domb. Měla jsem si vzpomenout hned!“

Zvědavě jsem pohlédl stejným směrem.

Tamara se ale jako obvykle neobtěžovala s vysvětlováním, jediným mávnutím ruky sbalila mapu a vrátila ji za sedadlo k ostatním.

Zase jsme nasedli do auta a vyrazili ze Seně ven.

Alan ale tentokrát upřednostnil svou motorku.

„Na co sis měla vzpomenout hned?“ stihl jsem se zeptat během kratičké jízdy. Maďarsky neumím ani slovo.

„Isten-Domb – Boží vrch. Jedno z nejstarších pohanských posvátných míst v okolí. Taky známý jako Balwankew, Kamenná modla. Neslyšel jsi o něm?“ zeptala se mě, jako by to bylo včera v televizních novinách.

Jen jsem záporně zavrtěl hlavou.

Saab a Harley zaparkovali těsně za sebou na okraji výpadovky z Košic.

„Cítíš se na menší pátrací akci?“ ušklíbla se na mne, vytáhla z kabelky svou čezetu a zastrčila si ji za opasek.

Neurčitě jsem přikývl.

„Tak pojď,“ řekla a vystoupila z auta.

#

V trojici jsme vyrazili křížem přes rozorané pole k vršku před námi.

Balwankew, lámal jsem si v myšlenkách jazyk. Jsem pořád ve stejném světě, v němž jsem se původně narodil? Tohle je přece moje rodná země. Proč se v posledních hodinách cítím jako na úplně neznámém místě?

Tepnami mi vesloval adrenalin, ale trochu jsem začínal mít strach.

„Nepotřebujeme kříž, nebo něco takového?“ nadhodil jsem nesměle.

„Když jsi se mnou, tak ne,“ zasmála se Tamara.

Jestli jsem to dobře pochopil, šli jsme po chlapovi, který včera v noci vstal z mrtvých. Věřil jsem v tuhle chvíli, že je něco takového možné? Nejspíš ne. Ale neměl jsem pro zmizení jeho mrtvoly, stejně jako pro spousty dalších věcí, které se mi před nedávnem přihodily, žádné lepší vysvětlení. Teoreticky se nebylo čeho bát, ale na druhou stranu, přece jenom bych v téhle chvíli přijal nějakou posvátnou relikvii po svém boku. I když nejsem aktivní věřící (spíš takový poloateista s otevřenými zadními dvířky, pro případ *co kdyby*?) a všechny mé vědomosti související s těmito věcmi pocházejí z nízkorozpočtových hororových filmů a brakové literatury.

Uvažování mě nakonec přivedlo k otázce, proč jsem vlastně nezůstal v autě. Kolik mých oblíbených hrdinů přišlo k úrazu jen proto, že nechtěli vypadat jako zbabělci? A proč se já chovám jako úplně stejný blbec? Povzdechl jsem si. Člověk je nepoučitelný…

Hroudy, po kterých jsme kráčeli, byly vlhké a odporně se mi lepily na polobotky. Tamara měla šikovné kozačky, Alan kanady a chůze po poli jim nečinila ani zpoloviny takové problémy jako mě. Neustále jsem je musel dobíhat a odpoutávat svou mysl od promokajících ponožek. Už jsem zažil i příjemnější vycházky do přírody.

„Rozdělíme se a pokusíme se ho vykouřit,“ řekla Tamara, když jsme dorazili k úpatí vršku.

„Nemůže být nebezpečný?“ opáčil jsem zase.

„Může.“

„Co mám dělat, když bude?“

„Popadni to první, co budeš mít po ruce, a použij to,“ rozřehtal se Alan, vytáhl ze zadní kapsy svou vlastní zbraň a zkontroloval ji.

„Vy dva půjdete spolu,“ řekla Tamara vážně. „Vylezete na vrchol z téhle strany a na druhé sejdete dolů. Já zatím kopec půlobloukem obejdu po úpatí. Setkáme se zhruba na podobném místě na opačné straně.“

Bez dalších slov jsme se rozešli.

Alan vyrazil do prudkého svahu a já jsem se pomalu ploužil za ním. Zablácené boty mi nebezpečně klouzaly po mokré trávě a ostny až neuvěřitelně dotěrných keříků na každém kroku testovaly kvalitu mé kůže a oděvu. Alan mi navíc jejich větve při každé vhodné příležitosti nechal schválně šlehnout do obličeje a dobře se při tom bavil.

Mít bouchačku, taky bych byl frajer…

Uvědomil jsem si, že na něho zase žárlím. Normálně by mě podobná myšlenka ani nenapadla. Zbraně jsem ze srdce nenáviděl. Odmala jsem k nim měl podvědomý odpor a později, na vojně, jsem si ho i hmotně vychutnal. Ostatní kluci v rotě s vyfasovanými SA padesát osmičkami šaškovali, poctivě je čistili, sháněli do nich načerno náboje a při nástupu do stráže se s nimi pyšnili jako pávi. Já jsem si odstřílel, co jsem musel, díry do terčů dělal nenápadně propiskou, šetřil tak peníze daňových poplatníků a vždycky raději dával od těch nebezpečných vražedných mašin ruce pryč. Ostrým střelbám na Lešti jsem se dokonce vyhnul dokonalou simulací u doktora, což mě (pokud můžu vyjádřit svůj osobní názor) do života naučilo o dost víc.

I když jsem si tím v tuhle chvíli nebyl tak úplně jistý…

Brzy jsme se ocitli na vrcholu a já jsem si dopřál krátký pohled na okolí. Kopec měl zvláštní mohylovitý tvar a i když nebyl moc vysoký, dohlédl jsem z něj poměrně daleko. Žádná kamenná modla tady sice nestála, ale to neznamená, že tomu tak kdysi v dávné minulosti opravdu nebylo. Na chvíli se mi zdálo, že celou váhu těch věků, během kterých lidé z okolí na Balwankew upírali své zbožné pohledy, cítím na vlastních ramenou. Opravdu zvláštní místo.

Alan se krásami přírody nijak zvlášť nekochal a skoro hned se dal do sestupu, takže jsem ho musel zase dohánět.

Klesání bylo ještě strmější než výstup. Dolů z kopce jsem skoro běžel. Když k tomu přičteme časté kličkování mezi keři a neustálé vrávorání po krátkých uklouznutích, není se čemu divit, že jsem plně zaujatý udržováním rovnováhy mylně identifikoval tmavý pohyblivý stín před sebou jako Alanovu koženou bundu, i když šlo o oblek do

rakve. Poznání skutečnosti se dostavilo, až když už bylo pozdě a nedalo se vyhnout tomu, že do něj ve smyku zezadu vrazím.

Podebral jsem pana Perzifala vlastním tělem tak, že chudák vyletěl do vzduchu a přistál v nejbližší houštině.

Oba jsme zařvali. Já úlekem a on doufám taky.

Vzápětí jsem zaslechl hlasité lámání větví, rychlé dunivé kroky a vrčení. Ležel jsem hlavou z kopce, takže jsem byl mírně dezorientovaný a neschopný určit, kterým směrem se ten lomoz přesně pohybuje.

Srdce se mi na chvíli sevřelo strachem.

Až po chvíli jsem pochopil, že se kroky ve zbabělém útěku vzdalují a ulehčeně jsem si vydechl.

Ani ne minutu na to jsem zaslechl Tamařin křik. Musela být nedaleko, někde přímo dole pod svahem. Nerozuměl jsem tomu, co křičela, ale znělo to spíš výhružně než jako volání o pomoc. Ani mě to nijak nepřekvapilo.

Vzápětí se ozvaly výstřely.

To už jsem byl na nohou a opatrně, s malou dušičkou, scházel Tamařiným směrem.

„Nestřílejte! To jsem já!“ křičel jsem při postupu trním.

V dětství jsem se spolu s otcem zúčastnil mnoha honů a tahle věta mi jako honci nejednou zachránila život.

Že by odtud ten odpor ke zbraním?

Na pole se mi podařilo sestoupat dřív než Alanovi.

Přímo před sebou jsem uviděl Tamaru, jak stojí nad chlapem v černém obleku, doširoka roztaženém na zemi, rukama kreslí do vzduchu podivné čáry a polohlasem při tom něco říká. Chlap se snažil zoufale odplazit pryč, ale prostřelená kolena ho pokaždé zradila. A když se mu náhodou přece jen podařilo o nějaký ten centimetr pohnout, Tamara ho nemilosrdně přišlápla zpátky.

Když jsem došel dost blízko na to, abych dokázal rozeznat detaily jeho obličeje – přesně toho, který jsem teprve před pár okamžiky viděl na fotce v jídelně u Perzifalových – začal se třást, skučet a trhat sebou jako epileptik.

„…vystup!“ zachytil jsem poslední slovo Tamařina zaříkávání.

Pak jsem uviděl něco takového, po čem si lidé obvykle protírají oči a navzájem se profackovávají, aby zjistili, jestli jsou pořád při vědomí.

Mrtvola znehybněla a skrz doširoka otevřená ústa se z ní vyplazil malý neforemný přízrak. Několikrát se to převrátilo a pak se to prostě propadlo do země. Současně se na celé okolí snesl odporný nakyslý zápach, kterým bylo cítit polstrování v rakvi a uštědřil mi nového boxera do nosu.

Podvědomě jsem se chytil za svůj opakovaně atakovaný čichový orgán a zkontroloval, jestli mi z něho neteče krev. Byl jsem v pohodě. Svět stál jak měl a mokro v botách hovořilo jasným jazykem, neznajícím blouznění ani halucinace.

Navzdory tomu jsem se hodnou chvíli nezmohl na jediné slovo.

#

Až Alanův příchod mě úplně vrátil do reality.

„Dostalas ho?“

„Je venku,“ přikývla Tamara.

„Jsi jednička! Co s tělem? Spálíme ho?“

„Nevím. Asi ano…“

„Chcete spálit tělo?“ vmísil jsem se do rozhovoru.

„Je mi líto,“ pokrčila Tamara rameny, „nemůžeme riskovat, že se do něj elementál vrátí.“

„Ale spálit?“ protestoval jsem. „A co chcete říct rodině? Ten škvarek pod kopcem je váš otec?“

„Poslechněte si odborníka,“ řekl výsměšně Alan, schovávaje svou zbraň. „Máš jiný nápad?“

„Nevím,“ odsekl jsem rozhořčeně. „Co takhle něco prozaičtějšího – třeba česnek do úst, nebo osikový kůl do srdce? Nestačilo by to? Nebyl by sice na něj o moc příjemnější pohled, ale aspoň si ty holky otce nezapamatují jako karamelku. Copak tyhle věci vůbec nefungují?“

„Fungují,“ odpověděla Tamara s vážnou tváří. „Svým způsobem. Stejně jako svěcená voda, růžence, hostie, krucifixy a podobně. Jenže…“

„Jsem pro osikový kůl!“ přerušil ji Alan s hurónským řehotem. „Sežeň osikový kůl a uděláme to po tvém!“

Naštvaně jsem se rozhlédl kolem, jestli nablízku náhodou neroste nějaká osika, abych prstem namířeným k patřičnému stromu mohl zavřít ta jeho rozšklebená ústa. Trochu jsem byl handicapovaný tím, že netuším jak přesně taková osika vypadá a zoufale jsem hledal břízu, co se nepodobá bříze, protože to bylo asi tak všechno, co o příslušném rostlinném druhu vím. Samozřejmě neúspěšně.

„David má pravdu,“ zastala se mě nakonec Tamara. „Bude lepší, když se tělo zase najde, než abychom ho spálili a hodili někam na skládku. Už jen kvůli rodině. Mrtvola se dá uzamknout standardním magickým rituálem. Nedělám to často, protože je to většinou jen zbytečné plýtvání energií, ale tentokrát to okolnosti, myslím, skutečně vyžadují.“

„Má prostřelená kolena! To nevadí?“ nadhodil Alan sarkasticky.

„Ať se stará policie,“ odvětila Tamara a sehnula se k tělu. „Našli jsme mrtvolu ve stavu, v jakém ji teď vidíte. Jasné?“

„Balistiku neoblafneš. Fízly bude zajímat původ kulek. Přišijí nám zohavení mrtvoly!“ pořád se nedal Alan.

Tamara se na něj jen šibalsky usmála a zavrtěla hlavou.

„Nepřišijí…“

#

„Navečeříme se a hned potom se na tebe podívám, ano?“ řekla Tamara, když jsme dorazili zpátky do jejího bytu.

Chvíli jsem uvažoval nad tím, jestli už někdo řekl téhle ženě *ne*, a pokud ano, co se mu potom stalo.

Pozoroval jsem ji, jak dnes odpoledne v Seni zametá s policajty, s vyšetřovateli, i s chudáky, kteří museli vzít na ramena nosítka, zase přešlapat pole a vlastními silami přenést mrtvolu zpátky do domu Perzifalových. Na místě si vymyslela vlastní verzi příběhu o neznámém psychopatovi, všem kolem ji lusknutím prstů vsugerovala, pak nadiktovala protokol, rozdělila úkoly a zmizeli jsme dřív, než se někdo z přítomných stačil vzpamatovat. Ranní představení v nemocnici mi proti tomuhle varieté připadalo jako

ochotnické divadlo s ospalými účinkujícími proti národní opeře. A to všechno pod taktovkou jednoho člověka.

Alan se prozíravě vytratil ještě před příchodem policie.

Usadil jsem se ke kuchyňskému stolu a v klidu nechal nezodpovězené otazníky z dnešního dopoledne znovu vyplavat na povrch mysli. Musím podotknout, že se jejich řady mezitím hodně rozšířily.

Tamara se nijak zvlášť nenamáhala se složitým vařením. Udělala sedmiminutové těstoviny, ohřála směs nakrájených rajčat a fazolí z konzervy a bleskově to naservírovala. Jídlo vonělo vážně dobře a moje hostitelka se do večeře pustila s opravdovým zápalem. Já jsem se ale v těstovinách víceméně jenom přehraboval.

„Dáš si trochu vína?“ vstala Tamara na chvíli od stolu a vytáhla zpod dřezu zelenou láhev.

„Kapku,“ řekl jsem.

Krvavě rudý mok se zurčením naplnil dvě sklenice.

„Máš náladu na pár otázek?“ zeptal jsem se.

„Pár jich snad zvládnu,“ přikývla a sedla si zpátky naproti mně.

„Hm, takže… Co jsi vlastně zač?“ sepjal jsem dlaně a opřel se lokty o stůl. „Tedy kromě toho, že jsi novinářka, pistolnice a soukromý vyšetřovatel, samozřejmě.“

„Jsi si jistý, že se opravdu chceš ptát?“ pustila se Tamara zase do jídla a zkoumavě mi při tom hleděla do očí. „Za pár minut tě s vysokou pravděpodobností zbavím té kletby, ke které ses náhodou dostal. Konečně půjdeš klidně domů. Budeš moci pokračovat tam, kde se všechno drobným omylem přerušilo. Stačí maličkost – odsunout věci, které jsi mezitím viděl a slyšel, někam dozadu, na dno své paměti, ignorovat je a vrátit se ke každodenní realitě. Do normálního života, který jsi doteď žil. Věř mi, že bez otázek je to obvykle o dost jednodušší.“

Odmítavě jsem zavrtěl hlavou.

„Už to nikdy nebude takové, jaké to bylo. Je mi líto. Nepatřím k lidem, kteří dokážou věci jen tak hodit za hlavu. Je pozdě. Nezodpovězené hádanky, které mám v hlavě, nedokážu umlčet. Pronásledovaly by mě do konce života. Chci znát odpovědi. Chci vědět, co se s tímhle světem děje. Připadá mi, jako by se předevčírem

zbláznil. Pravda je ale nejspíš taková, že se zbláznil už dávno, jen já jsem si toho všiml až teď. Nedokážu před tím prostě zavřít oči. Budeš odpovídat?“

„Jsou to dost závažné věci,“ řekla se zamračeným obočím, ale v očích měla spíš pobavení. „Předtím, než začnu vyprávět, bych ti asi měla nejdřív nabídnout dvě pilulky. Krutou pravdu v červené tobolce, nebo bezbolestné zapomenutí v modré.“

„Moc se díváš na filmy,“ zasmál jsem se. „Takže?“

„Tu druhou pilulku nemám…“

„Heh, fajn. To jsem rád.“

„Dobrá,“ povzdechla si Tamara a zvlhčila si hrdlo vínem, aby se jí lépe vyprávělo. „Co jsem vlastně zač? Patřím k Zasvěceným. Zasvěcení si říkají lidé, kteří pochopili, jakým způsobem se svět zbláznil, abych tě parafrázovala. Naučili jsme se rozumět jeho vyšším zákonitostem a takříkajíc v těch věcech mimo běžnou realitu chodit. Samozřejmě postupně. Tys do toho spadl najednou a logicky jsi ze všeho úplně vedle.“

„Dokonale výstižný popis. Zkusíš mi načrtnout nějaký pořádek v tom bordelu?“

„Už jsem ti naznačila, jak je to všechno kolem nás uspořádáno. Zjednodušme to. Představ si, že každá věc v tomhle vesmíru, živá nebo neživá, má dvě složky – hmotnou a astrální. Nižší a vyšší. Fyzickou a, hm… nazvěme to třeba duchovní. Finta je v tom, že zatímco nezasvěcení – tedy běžní lidé jako ty – dokážou vnímat a žít jen ve světě první složky, my Zasvěcení vidíme vždycky obě a s oběma dokážeme i zacházet.“

„Mágové a čarodějnice.“

„Černokněžníci, vědmáci, zaklínačové, vědmy. Můžeš nás taky nazvat šamany nebo kněžími, ti také zacházejí se stejnými věcmi, i když trochu odlišnými prostředky. Zůstaneme u Zasvěcených, dobrá?“

„Hm. Zajímavé povolání. S těmi schopnostmi je nutné se narodit?“

„Ne, dá se to naučit. I když geny a určité nadání také sehrávají svou roli.“

„To děvče s dredy. Z nemocnice. Taky patří k Zasvěceným?“

„Petronela? Ano.“

„I ten chlapík s culíkem?“

„Ne. Je to můj skutečný asistent. Braňo. Původně podobný případ jako ty.“

„A Alan?“

„Taky Zasvěcený, ale ještě není členem Spolku.“

„Spolku?“

„Další otázka.“

„Hm…“ takže úplně všechno se asi přece jen nedozvím, pomyslel jsem si. „Fajn, pojďme dál – démoni?“

Tamara se pobaveně zašklebila. „Kde je náš skeptik? *Řekněme, že ten muž v baloňáku nebyl obyčejný chlap*,“ napodobila můj hlas.

Zasmál jsem se a zahanbeně sklopil zrak.

„Téma na několikasetstránkovou monografii. Odkud začít? Hm,“ na chvíli se zamyslela. „Svatý Bernard o nich napsal pěknou větu – *Je jich víc než hvězd na nebi, než lidí na zemi, než písku v moři.*

Mají stovky jmen. Hemží se jimi pohádky, pohanské i novodobé mýty a legendy. Žádné z moderních náboženství si nemůže dovolit je ignorovat. Církevní hodnostáři je přejmenovali na anděly, archanděly, cheruby, serafy a ďábly. Tomáš Akvinský a Kabala je dokonce rozdělili do dvaasedmdesáti kategorií a zkatalogizovali. Každý podle svého gusta. Ne, že by se tím něco změnilo…

Přicházejí z druhé strany a jejich podstatu netvoří hmotné, ale astrální tělo. Jejich domovem je astrální svět a v jeho rozměrech žijí, množí se a umírají. Jsou dlouhověcí. Někteří se dožívají i stovek let. Nejsou ale od světa matérie úplně odtržení. Antikové o nich pořád mluvili jako o *elementálech* nebo *elementálních bytostech*, protože i když je jejich podstata čistě nehmotná, vždycky se druhotně váží k jednomu z elementů.“

„Elementy?“ nezapálilo mi to hned.

„Čtyři živly – oheň, voda, země, vzduch…“

„Aha, jasně. Promiň, Platón mi nikdy nešel.“

„Empedokles a Aristoteles,“ opravila mě.

„No, když jsem chodil do školy já, měli jsme místo etiky a filozofie marxismus-leninismus…“

Podle krátkého výbuchu smíchu a žhavých jiskřiček v jejích očích jsem ji docela pobavil.

„Další věc, která elementály spojuje s materiálním světem, je způsob obživy," pokračovala. „Stejně jako my konzumujeme nižší materiální stvoření, které nám poskytují celou plejádu chemických živin, bez nichž bychom zemřeli, i oni jsou závislí na jiné substanci, která je součástí lidského astrálního těla. Říkáme jí *manna*, ambrózie, pokrm bohů, ale taky ji můžeš prostě nazvat životní energií nebo nějakým individuálním fluidem. Nikdo nikdy skutečně exaktně nezkoumal, co to přesně je.

A tady leží podstata našeho soužití. Mannu si elementálové můžou buď násilím brát, nebo ji můžou dostávat za protislužbu. Oba způsoby jsou stejně časté.

Existují lidé, a ne zřídka právě z řad Zasvěcených, kteří elementály dobrovolně krmí obětmi a využívají zato jejich schopností.

Elementálové, kteří nemají to *štěstí*, si musí mannu shánět starou dobrou cestou. To jsou lovci a vampýři. Existují stovky způsobů, jak se dostat ke své dávce – od primitivního zabíjení a sání krve, přes sexuální obtěžování až po složité psychické týrání.

Mnozí elementálové z téhle skupiny si snaží namáhavé shánění manny nejrůznějšími způsoby ulehčit. Jednou z cest je získání přechodného nebo trvalého hmotného těla. Není to jednoduchá záležitost a vždycky vyžaduje velké množství magické energie. Začátečníci a chudší na mannu se často pokoušejí obsadit nezajištěné mrtvoly nebo neživé věci. A pak nám tu pobíhají revenanti nebo golemové."

„Podobní, jakého jsme viděl dnes."

Přikývla. „Zkušenější a magicky zdatnější démoni jsou si schopni vytvořit z elementu, ke kterému náleží, skutečné materiální tělo podle vlastních představ. I když udržení takové věci pohromadě vyžaduje opravdu pořádnou dávku energie, což jednoznačně nesnižuje jejich chuť k jídlu…"

„Zní to přesvědčivě a logicky, ale pořád je tu základní otázka," vrtal ve mně neodbytný červ pochybností. „Jak to, že jsem je ještě dodneška nepotkal?"

„Ale potkal," ušklíbla se Tamara. „Jenže tvůj práh vnímání a znalostí setkání nezaznamenal, nebo nevyhodnotil správným způsobem. Astrální bytosti jsou všude. V tramvaji ti dennodenně dýchají za krk, v kině si schválně sednou přímo před tebe. V činžácích neustále vytáčejí domovnici – zasekávají výtahy, schovávají poštu, rozbíjejí žárovky ve sklepě. Do nejedné koupelny občas zabloudí bahník nebo jiná havěť, nechá celou noc otevřené vodovodní kohoutky nebo zlomyslně opaří sprchující se domácí paní horkou vodou…"

„Zábavné. Fajn, co se tedy změnilo?"

„Děti do sedmi let prý mají schopnost přirozeně vnímat astrální svět. Nevím, co je na tom pravdy. Já si každopádně nic podobného ze svého útlého dětství nepamatuju.

Co se týká dospělých, jsou jen dva způsoby, jak se můžou nezasvěcení dostat do situace, kdy uvidí elementály. Zaprvé tehdy, když se jim démoni rozhodnou ukázat sami. Jak jsem říkala, nezřídka to bývá právě ve chvíli, kdy už mají své oběti plně v hrsti a nic jim nebrání v tom, aby je obrali o mannu. Zadruhé se to může stát nezasvěceným, kteří chtě nechtě přišli nějakým způsobem do styku s magií a smysly pro astrální svět se jim druhotně zostřily. Měl jsi to štěstí projít oběma případy."

„Štěstí, Hm. Kdyby to záleželo na mě, příště bych se podobným zážitkům dobrovolně vyhnul. Pojďme dál. Po obou démonech, se kterými jsem přišel do styku, jsi jednoduše střílela. Je tak lehké se jich zbavit?"

„Pokud chceš elementála porazit, musíš se vypořádat s materiální i astrální složkou jeho těla. S tou první většinou není velký problém. Pokud elementál nemá nějakou speciální magickou ochranu, zabere v pohodě nůž nebo kulka – a nemusí být ani stříbrná – stejně jako na člověka. Vypořádat se s astrálním tělem, to už je jiná věc. Tady nastupuje čistá magie a i pro mnohé z nejmocnějších Zasvěcených je hodně obtížné astrály definitivně zlikvidovat. Namísto toho se aspoň snažíme zabránit jim vrátit se do těla. Většinou je to na dostatečně dlouhou dobu odrovná. Proto spalování, nebo magické uzamykání hmotných těl…"

„Nebo česnek a osikové kůly…"

„Viděl jsi, jak jsem to dnes udělala já. Vyžádal sis způsob, který vypadal sofistikovaněji a méně drasticky, ale lidové magii není proč se vysmívat. Je tu s námi od úsvitu věků a k věcem prastarým je potřeba mít úctu, i když můžou z dnešního pohledu vypadat směšně nebo nepochopitelně. Všechno funguje – česnek, stříbro, kosti předků v pytlíku, kapradí, železo zpracované lidskou rukou, kříže, hostie i růžence. Jsou to možná jen věci, ale víra v jejich sílu má minimálně stejnou magickou moc jako zaklínání Zasvěcených. To mi věř…“

#

Fascinovaně jsem jí naslouchal. Slova rezonovala v mém nitru a odhalovala něco, co bylo doposud skryto hluboko v podvědomí. Nejen, že jsem začal věřit, ale cítil jsem, jak se má vlastní dědičná paměť probouzí a vystupuje zpoza opony zapomnění.

Ještě dlouho poté, co Tamara skončila, jsem pomalu přežvýkával jednotlivé věty, opakovaně se vracel k faktům, uspořádával si skutečnosti a předběžně odhadoval své místo v tomhle novém světě.

Přes Tamařinu hlavu jsem při tom zasněně hleděl na zapadající slunce a upíjel těžké červené víno.

Nepamatuju si přesný okamžik, kdy se mi zase zatočila hlava. Pláč neživých věcí kolem mne se nejdřív nenápadně zamíchal mezi myšlenky proudící mou hlavou a až po chvíli zaútočil v plné síle a propukl do nového záchvatu, který mě shodil ze židle.

Z nosu mi zase vytryskla krev.

Dlaněmi jsem si pevně zakryl uši, ale zoufalé hlasy křičící o pomoc se přes ně lehce prodraly.

Kuchyňský dřez volal barytonem chlápka, který si při jeho řezání zranil prsty. Stěna zaplakala hlasem ženy, které o ni dlouhé měsíce týrající manžel otloukal hlavu. Židle zavrzaly sténáním lesa, který zachvátil požár. Z chodníku pod oknem se ozval křik opilce, s nímž si pohrála parta holohlavých mladíků a nechala ho krvácejícího na zemi, kde ho všichni s odporem obcházeli. A někde z dálky, z ulice, bylo slyšet zoufalé kňučení umírajícího psa, kterého přejelo auto, a srdceryvné pípání hladových ptáčat, která minulou zimu nachladla a pochcípala.

Tamara byla okamžitě u mě a nebýt jejího zásahu, skončil bych určitě jako včera v bezvědomí.

„K čertu, k čertu, k čertu," nadávala, jednou rukou mi tiskla pod nos ubrousky, které popadla na poličce, a druhou pevně tlačila na mé čelo a kreslila mi při tom palcem ve výšce obočí ochranné znaky.

Chvíli to trvalo, než jsem byl schopen s její pomocí vstát z podlahy a posadit se zpátky na židli.

„To máme z toho, že se zdržujeme řečmi!" zavrčela.

Nechala mě sedět se zakloněnou hlavou a rychle přešla do obýváku.

Jen jsem pokrčil rameny, vyměnil si ubrousek a otevřenými dveřmi pozoroval, jak zatahuje žaluzie a závěsy, odsouvá stůl, přesunuje gauč doprostřed místnosti, přikrývá ho bílým prostěradlem a zapaluje tlusté svíce ve vysokých svícnech.

„Ještě krvácíš?" zeptala se po návratu do kuchyně.

Zkontroloval jsem zasychající skvrny na ubrousku a zavrtěl hlavou.

„Tak pojď," vzala mě pod ramenem, odtáhla do vedlejší místnosti a uložila mě na gauč.

Při vzpomínce na bílé polstrování rakve jsem se podvědomě otřásl.

Tamara zavřela dveře do kuchyně, zhasla všechna světla a klekla si na rohožku vedle sedačky.

Upřel jsem pohled do stropu a snažil si vyčistit hlavu. Šlo to bez problémů, protože už ani nebylo pořádně od čeho. Cítil jsem se jako po dvacetikilometrovém běhu, když člověk sotva lapá po dechu a mozek má tak odkrvený, že si nedokáže vzpomenout ani jestli měl snídani.

Zbytek jsem nechal na Tamaře.

#

Celá procedura trvala skoro hodinu, ale podle výrazu Tamařina obličeje, který jsem spatřil na jejím konci, mi bylo jasné, že magická léčba nedopadla nejlíp.

Seděla na rohožce vedle gauče, s hlavou položenou na ruce visící bezvládně z polštáře u mých nohou. Zase hleděla do neurčita a mračila se.

„Ano?“ pokusil jsem se do hlasu vložit alespoň náznak naděje.

S námahou na mě zaostřila zrak a povzdechla si.

„Nejde to, nedokážu to z tebe dostat…“

Ze zoufalého tónu jsem vyčetl, že je opravdu zle.

„Co teď?“

Místo odpovědi se zvedla, zamířila do kuchyně, nalila si další sklenici vína a jedním douškem ji vypila. Na chvíli se zamyslela, pak zavřela dveře, zvedla telefon a několik minut se s někým bavila. Zase jsem nerozuměl ani slovu, ale všiml jsem si, že místy musí hodně vysvětlovat a krotit emoce i podráždění v hlase.

Po telefonátu se vrátila do obýváku a dlouho se na mě naštvaně dívala.

„Tohle se mi ještě nestalo,“ vrtěla nevěřícně hlavou. „S něčím podobným jsem se nikdy předtím nesetkala…

Ale nic není ztraceno, Davide. Vyřídila jsem výjimku a zítra tě vezmu k lidem, kteří mají v těchhle věcech o trochu víc zkušeností.“

Zdálo se mi, že se pokouší přesvědčit hlavně samu sebe.

Posadil jsem se.

„Měl bych jít do práce.“

„Zapomeň na to. Těmihle věcmi se zatím nemusíš zatěžovat. Jsi oficiálně propuštěn z nemocnice a máš týden domácí léčby. O všechno se postarali Braňo a Petronela.“

„Díky. Díky za všechno,“ rozpačitě jsem pokýval hlavou. „Ale i tak… už je dost pozdě. Asi bych měl jít domů a pořádně se vyspat. Potřebuju to.“

„Přespíš tady. V tomhle stavu tě nikam nepustím.“

Otočila se a z nadstavce vytáhla polštář a deku.

Byl jsem příliš vyčerpaný na to, aby mě napadlo protestovat.

„Mám ti najít něco na sebe?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou, „mám tu pořád nemocniční pyžamo.“

Pokusila se o úsměv.

Odpověděl jsem podobně nepodařeným úšklebkem.

„Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Přitáhl jsem si batoh a rozepnul zip.

Ale ještě předtím, než jsem se převlékl a natáhl se na gauč, jsem shodil bílé škrobené prostěradlo dolů.

#

Po skutečně namáhavém dni se dostavila očekávaná únava, ale spánek navzdory tomu nepřicházel.

Ležel jsem s rukama za hlavou a upíral zrak do stínů.

Na stěně tikaly starodávné kyvadlové hodiny, jaké jsme měli kdysi doma, a odměřovaly ubíhající šedesátiminutové etapy času hlubokým *bim-bam*. Velká ručička se znovu přiblížila k celé.

Počítal jsem údery.

Jedenáct.

A zase jen to monotónní tikání.

O několik minut později zazvonil telefon.

Naslouchal jsem, jak Tamara otevírá dveře svého pokoje a potácivě se prodírá do kuchyně. Představoval jsem si ji, jak si potmě zavazuje župan, protírá si oči a natahuje se po sluchátku.

„Ano?“

Dveře do kuchyně zůstaly tentokrát otevřené.

„To je v pořádku, ještě jsem nespala. Mluv…“

Ticho. Jen napjaté oddechování.

„Opravdu?“

V Tamařině ospalém hlase jsem na chvíli zachytil skutečné nadšení.

„Bože, Braňo, potěšil jsi mě! Jestli je to pravda, tak to vypadá, že ho konečně máme. Výborná zpráva. Aspoň jedna, dnes… Zítra ráno? Mám práci, musím s Davidem Ábelem do Spolku…“

Zase ticho.

„To je jedno. Neptej se, ano? Ale stavím se u tebe cestou. Chci to určitě vidět, OK? V osm ráno? Měj se.“

Zavěsila a ještě chvíli stála u telefonu, jako by o něčem přemýšlela.

Pak se vrátila do svého pokoje.

Takže do Spolku…

To byla poslední myšlenka, která mi toho večera proběhla hlavou.

# # #

Horko, těžký dusivý vzduch a smrad.

Nízký strop. Ošoupané cihlové zdi. Zaprášená kamenná podlaha.

A na ní obrovská deseticípá hvězda.

Seděl jsem uprostřed magického obrazce, na židli připomínající elektrické křeslo, připoutaný okovy a popruhy a s respektem hleděl do bledé nepřátelské tváře stíněné kapucí.

Tajemný muž si mě chvíli pozorně měřil, pak spokojeně přikývl a prstem pokynul někomu mimo můj zorný úhel, aby přistoupil.

Zezadu se ozvaly dunivé kroky a na rameno mi dopadla mohutná svalnatá ruka.

„Chceš něco říct předtím, než začne výslech?“

Otočil jsem hlavu a mé oči se setkaly se dvěma tmavými otvory ve špičaté rudé kukle.

Zamrazilo mě a podvědomě jsem se otřásl.

„Jestli ne, nebudeme to déle zdržovat. Otče Torquemado…“

Oslovený mnich se nadutě napřímil, promnul si ruce a s chutí se ujal slova.

„Pán Bůh s tebou, seňore starosto,“ pozdravil mě téměř uctivě. „Jsme v netradiční situaci. Jako občan zbožného města Toleda jsem byl pověřen opětovně prověřit obvinění, jež byla vůči tobě vynesena. Světský soud neuspěl, a tak se členové městské rady obrátili na služebníky Boží a na církevní úřady. Svatá inkvizice prosbu velkoryse přijala a ustanovila mě hlavním vyšetřovatelem.

Já se ale nebudu zabývat tvými skutky. Mou úlohou je prověřit tvou mravní čistotu. Jen pokud je tvá duše v jádru neposkvrněná, všechny přízemní přešlapy ti mohou být odpuštěny.

Budeš muset prokázat neotřesitelnou oddanost Bohu a nejhlubší pokoru, abys dokázal svou bezúhonnost. Protože zvěsti o tvém prohnilém nitru se nesou široko daleko a je jen málo důvodů, proč jim nevěřit.

Předvolal jsem všechny tvé pokušitele, hříšníku. Sedí za vnějším kruhem. Poznáváš je?“

Prolétl jsem místnost zkoumavým pohledem a všiml si, jak se ze stínů za každým cípem hvězdy vynořuje silueta nějaké ohavné pekelné bytosti, usazené na vlastním trůnu.

„Nahema – démon nečistoty," začal Torquemada s jejich představováním, „královna obscénnosti a hýření Lilith, eskamotér Adramelech, havran smrti Baal, věčná pochybnost a lhář Belzebub, a nakonec hleď – sám Satan a Moloch, revolta a anarchie, tlačící se nepohodlně na jedné židli. Poznáváš je, hříšníku?!"

Vyjeveně jsem mrkal očima. Bylo to neuvěřitelné. Museli mi dát nějakou drogu. Odkud by se tu ty potvory vzaly?

Rezolutně jsem zavrtěl hlavou.

„Však my se dozvíme pravdu… Všechno má svůj čas."

Výhružná slova ani nestačila doznít a děsivý kat mi násilím rozevřel pravou dlaň, shora ji přišlápl okovanou botou a k nataženému malíčku přiložil zrezivělé kleště.

„Řekni, hříšníku, měl jsi jiné bohy kromě našeho Nejvyššího, kterým ses klaněl?" zasyčel Torquemada úlisně.

„Nikdy jsem se neklaněl žádným jiným bohům," odpověděl jsem rozhodně.

„Lež," plivl mi mnich do očí a kleště nemilosrdně cvakly.

Zařval jsem prudkou bolestí a nevěře vlastním očím jsem pohlédl na pahýl na konci dlaně.

Hladová tlama kleští se automaticky přesunula k vedlejšímu prstu.

„Řekni, hříšníku, kolikrát jsi vzal jméno Boží nadarmo?"

„To nemůžete!"

„Odpověz!"

„Nemůžete!"

Cvak.

Prsteník pravé ruky dopadl na zaprášenou podlahu.

Krev vystříkla metr daleko, divokým proudem stékala po dřevěném opěradle a vytvářela mi pod nohama rubínovou kalužˇ.

„Aaaaahhh! Přestaňteeeee!" křičel jsem z plna hrdla.

Mí mučitelé nářek ignorovali. Nedopřáli mi ani znovu nabrat dech.

„Řekni, hříšníku,“ pokračoval Torquemada s kamennou tváří. „Světil jsi sváteční dny?“

„Ano, světil!“ sténal jsem skrz zaťaté zuby.

„Lež!“

Další prst opustil své kloubní lůžko.

„Ctil jsi otce svého i matku svou? …zabil jsi? …smilnil?“ pokračovaly otázky, ale já jsem je už vnímal jen jako vzdálenou ozvěnu. Celý můj svět se zaplnil bolestí a zoufalstvím. Zmítal jsem se v popruzích, snažil jsem se vytrhnout.

Chvíli. Dokud jsem na to měl síly.

Pak jsem už neprotestoval, jen jsem polohlasně prosil a hořekoval.

Všechno ale zbytečně.

„Lhal jsi? …křivě svědčil proti svému bližnímu?“

Deset božích přikázání. Na každý prst jedno, říkávala má babička.

„…žádostivě toužil po jeho manželce? …po jeho majetku?“

Na odpovědích nezáleželo.

Všechno, na čem skutečně záleželo, byly mé domy, šperky a peníze, na které si brousilo zuby hejno nenažraných krkavců.

Nechť jsou prokleti do desátého kolene!!! pomyslel jsem si a zavřel oči…

Prudce jsem se probral ze snu a skoro se při tom skutálel z gauče.

Celé tělo jsem měl zmáčené studeným potem a žíly na spáncích mi divoce pulzovaly.

Odhodil jsem deku a posadil se, aby se mi lépe dýchalo.

Vyjeveně jsem pohlédl na vlastní ruce.

V obýváku byla tma, ale u kořene každého prstu jsem jasně rozeznal příčnou jizvičku. Pomalu bledly a vytrácely se.

Ale byly tam.

Tvář mi klesla do dlaní a tiše jsem se rozplakal.

Den čtvrtý

Čtvrtek, 14.9.

Když jsem se ráno objevil v kuchyni, Tamara okamžitě neomylně odhadla původ mé bledosti a depresivního výrazu.

„Zlý sen?“

Posadil jsem se ke snídani a nalil si kávu.

„Přímo noční můra,“ pokusil jsem se zlehčit větu veselým tónem, ale nepodařilo se mi to.

I Tamara zůstala vážná.

Nahnul jsem se pro máslo, ale ruka mi klesla.

„A ne první,“ zašeptal jsem a pohlédl jí očima podlitýma krvavými vaky zoufale do obličeje. Dnes to bylo vážně děsivé.

Místo soucitu se ale Tamařina ústa zkřivila hněvem.

„Ale? Noční můra. A ne první. Co to slyším?!“ Tón jejího hlasu byl ostrý a studený jako žiletka. „Je ještě něco, o čem ses *pozapomněl* zmínit?“

„Mívám strašidelné sny,“ pokrčil jsem rameny.

„Vážně?“

„Hodně lidí je mívá. Nepřipisoval jsem jim zvláštní význam,“ řekl jsem opatrně v předtuše dalších opravdu špatných zpráv.

„Význam budu připisovat já, ano? Kdy to začalo?“

„V pondělí… Vlastně ne, už v neděli…“

„Pamatuješ si jednotlivé sny?“

Zamyslel jsem se a přikývl.

„Tak ven s nimi. Po jednom.“

Nadechl jsem se a hledal záchytný bod.

Tentokrát jsem pohyb za máslem dokončil a dokonce se mi podařilo si ho i namazat na rohlík. Už první sousto jídla následované výbornou horkou kávou, mi pomohlo. U snídaně vždycky blednou i ty nejtemnější přízraky a s hřejivým pocitem v žaludku je o nich o dost lehčí mluvit. I když je pocit pohody možná jen iluzí.

Mé vyprávění nebylo souvislé, protože spousty detailů se mi vybavovaly až zpětně. Bylo zmatené a bizarní, stejně jako pocity, které jsem vždycky po probuzení měl. Ale i když bylo neúplné, obsahovalo všechno podstatné – zápalky, orloj i Perzifalovo jméno.

A i to stačilo k tomu, abych Tamaře vzal chuť k jídlu a přidělal další vrásky na jejím čele.

„Ty nejsi v průšvihu, ty jsi úplně v prdeli," zachroptěla, když jsem skončil.

Sousto rohlíku, které jsem měl zrovna v ústech, mi zaskočilo a divoce jsem se rozkašlal. Doušek kávy to spravil, i když slzy v očích mi zůstaly.

„Cože?"

Tamara potřásla hlavou a čelo si podepřela volnou rukou. Pokusila se pokračovat v jídle, ale po chvíli to vzdala, odložila vidličku a podívala se mi přímo do očí.

„Třináct svící, dvanáct apoštolů, jedenáct rytířů kulatého stolu a deset přikázání. Krásně v řadě za sebou. Co ti to připomíná, Davide?"

„Odpočítávání?" odpověděl jsem nesměle.

„Bingo!" tleskla rukama, „teď si dáme jedna a jedna dohromady. K čemu asi?"

Nervózně jsem obracel rohlík na talíři.

„K naplnění kletby?"

„Bingo! Inteligentní chlapec!" vstala, otřela si ruce do utěrky a hodila ji po mně. „Proč mu to nepálí i bez pomoci?!"

Normálně bych se naštval, ale hlavu mi zaměstnávaly úplně jiné myšlenky.

„Dvacátého… dvacátého třetího září. To je sobota," počítal jsem polohlasně. „Co se stane příští sobotu?"

„Dobrá otázka," opřela se Tamara o stůl a z těsné blízkosti se na mě mračila. „Co se stane příští sobotu? Hm. Nevím to jistě,

kamaráde, nejsem zrovna dobrý vykladač snů, ale podle charakteru těch tvých to možná není zase tak těžké uhádnout…“

Nasucho jsem polkl.

„Vypadá to, že ti zbývá posledních deset dní života. To abychom si pospíšili…“

#

Tamařin asistent nebydlel daleko. V jednopokojovém bytě, asi ve čtvrtém patře. Jméno ulice si nepamatuju, ale vím, že naproti stála poliklinika a pošta.

„Branislav Hrdina,“ podal mi ruku, jen co jsem překročil práh. „Viděli jsme se letmo v nemocnici.“

Chvíli jsem na něj nepřítomně hleděl.

„…Ábel, David.“

Po ranní novině jsem byl úplně otřesený a do této chvíle jsem se všude táhl za Tamarou jako prázdný stín, jehož mysl bloudila odpoutaná od těla někde v úplně jiných dimenzích.

Zaslechl jsem tiché zamňoukání. Společně s Braněm se na brzké hosty přišly podívat i jeho tři kočky. Otřely se Tamaře kolem lýtek, slastně přitom zavrněly, ale jen co se přiblížily ke mně, zarazily se, s odporem zaprskaly a utekly.

„Děje se něco?“ otočil se Braňo k Tamaře a mobil visící na jeho krku se při tom prudce zahoupal. „Spolek je obvykle poslední instance.“

Skoro lítostivě se na mě podíval. Konečně projev aspoň trošky lidské účasti. Všichni ostatní na mě hledí, jako bych si za své neštěstí mohl sám.

„Řekněme, že je to složitější, než jsme předpokládali. Co košičtí Arabové?“ změnila Tamara pohotově téma.

Braňo si mě ještě jednou zkoumavě prohlédl a pak zavřel dveře.

„Byl jsem za Muhamadem. Jeho postoje ke Spolku se nijak nezměnily a uctivě mě přijal. Neví o nikom ze svých lidí, kdo by přivolával ifríty. Ani nezná důvod, proč by to někdo dělal. Přiznal ale, že nic není vyloučeno. Arabové nejsou tak dobře organizovaní jako my. Dostal jsem povolení si osobně promluvit s některými jeho *álimy*. Zapojil jsem do vyšetřování i Petronelu a Zdena a pomalu na

tom pracujeme. Není to ale jednoduché a jde to jako po smirku. Možná bys měla přitlačit na šéfku, ať mi dá víc lidí.“

Tamara přikývla.

„Mimochodem, jak pokračuješ ty?“ pokračoval Braňo. „Slyšel jsem, že včera chcípl další astrál. Začínáš být nebezpečná.“

Neposlouchal jsem je. Pomalu jsem se rozhlížel po předsíni a skrz mlhu letargie a zadumané nepřítomnosti se pokoušel vstřebat nevšední obraz zahrnující stohy zdánlivě neuspořádaných deníků, večerníků, raníků, týdeníků, časopisů, knih, disket a cédéček, povalujících se po zemi, barevných tapet z novinových výstřižků a prapodivných map propíchaných mračny špendlíků s vlaječkami, zdobících stěny.

„Byl to prašivý revenant a nemazlila jsem se s ním,“ zamračila se Tamara. „Měla jsem ho prosit? Všechno jsou to primitivní bestie! Havěť, která si zaslouží vyhubit!“

Braňo zavrtěl hlavou.

„Dobře víš, že je všechny nemůžeš házet do jednoho pytle. Proč nezapomeneš na minulost a nepostavíš se věcem bez emocí jako tvá sestra?“

„Moji sestru z toho vynech! Ano?“

Tamara rozčíleně sevřela ruce v pěsti.

„Ozval se náš umělec!“ otočila se ke mně. „Abys pochopil, tady Braňo má astrálního ochránce. Tedy, přesněji řečeno, ochránkyni. Je mezi nimi klasický vztah obětiny za protislužbu, včera jsem ti o těch věcech říkala. On jí skládá symfonie a ona mu za to jakoby poskytuje magickou ochranu. Jestli věří nějaké obludě, je to jeho věc. Možná ale od ní čeká i jiné služby, víš, co myslím. Jenom aby nakonec náhodou nebyl zklamaný.

Jestli si chceš, Branko, užít, bude tvá *ochránkyně* potřebovat hmotné tělo. Máš dost melodií na to, abys ji stvořil dostatečně silnou k tomu, aby si ho dokázala vytvořit?“

Měl to být evidentně vtip, který mě měl vytrhnout z ponuré nálady, plus drobná odplata za Braňovu drzost. Zahrál jsem pobavení, ale spíš mě to ranilo, než aby mi to pomohlo. Mé pocity musely být jasně čitelné, protože se Tamara zarazila a okamžitě změnila téma.

„Kde máš ty své materiály?“ pohlédla tázavě na Braňa. „Spěcháme.“

„V pokoji na stole,“ odsekl jí.

Tamara rychle zamířila do vedlejší místnosti.

Asistent si sundal brýle, začal je čistit lemem trička a po krátkém váhání se s vážnou tváří otočil přímo ke mně.

„Před čtyřmi lety jsem měl podobný zážitek jako ty,“ řekl. „Opravdu vážná záležitost – třítýdenní horor, který mě poznamenal na celý život. Démon, který po mně šel, mě postupně připravoval o klid, o práci, o mé osobní věci, o všechno, co jsem měl rád, a skoro se mu podařilo obrat mě i o zdravý rozum a o život. Ale pamatuj si, vždycky se najdou síly, které ti poskytnou pomocnou ruku. Na to, abych si zachránil krk, jsem musel uzavřít pakt s prastarým a tehdy ještě hodně křehkým elementem země. Přiznávám, měl jsem co nabídnout a nebyla to náhoda. Ale dopadlo to dobře. Jenže ty jsi narazil na o hodně silnějšího a levnějšího ochránce. Drž se Tamary a ona tě z toho dostane, ať už tě postihlo cokoli. Hlavu vzhůru, kámo. Ta ženská je jako bulteriér – na jednu stranu sice trochu necitlivá, ale do čeho se zakousne, toho se nepustí, dokud to není vyřešeno.“

Poplácal mě po rameni, nasadil si brýle zpátky na nos a odešel vedle za Tamarou.

Jeho slova mi prolétla hlavou v podstatě jen jako závan nehmotného větru, ale povzbudivý tón jeho řeči jsem zachytil. A musím přiznat, že jsem se vzápětí cítil o malinký kousek lépe a že mě to přinutilo vzchopit se a alespoň na chvíli něčím rozptýlit chmurné myšlenky.

Přistoupil jsem tedy k polepeným zdem, náhodně procházel jednotlivé výstřižky a jedním uchem nenápadně zachytával, o čem se ti dva mezitím baví.

U každého asistenta renomované novinářky by se *možná* dal najít podobný nepořádek, jaký vládl tady. Mnozí asistenti by ho *možná* pyšně označili honosným názvem archiv a v podstatě by s přimhouřenýma očima nebyli daleko od pravdy. Objem téhle sbírky byl opravdu úctyhodný. Ale co se týče obsahu, byl jsem osobně Braňovou kolekcí mírně zklamaný. Očekával jsem od shromážděných zpráv trochu více serióznosti.

Červeným fixem byly zakroužkovány pitomosti typu: *„Čirč, okres Stará Ľubovňa. Další strašidelný dům obsazený podivnými bytostmi! Amatérští vymítači duchů neuspěli.“*

„Jižní Itálie. V přímořské vesničce záhadně zmizelo třicet koček. Pravděpodobně byly odchyceny neznámým podnikatelem, specializujícím se na výrobu ledvinových pásů a mastí na bronchitidu.“

„Švýcarské Alpy. Na málo využívané sjezdovce napadl turisty záhadný tvor Tatzelwurm. Svědkové popisují plaza dlouhého jeden a půl metru.“

„Finská část Laponska. Zemřel stotříletý muž. S tělem místního metuzaléma se po smrti údajně nedalo pohnout, i když se ho pokoušelo zvednout deset lidí. Až příchod kněze a patřičný obřad tento nezvyklý problém vyřešil.“

„Praha. Senzační návrat několik měsíců nezvěstného českého archeologa Milana K.! Hospitalizovaný muž tvrdí, že strávil v jeskyních pod Blaníkem jediný den a odmítá přijmout skutečnost, že se čas mezitím posunul o více než deset listů v kalendáři.“ A tak dále…

Následovala hromada podobného materiálu o UFO a blízkých setkáních třetího druhu. Jak já jsem tohle zprofanované téma nenáviděl!

Rozčarovaně jsem vrtěl hlavou.

Věty, kde očití svědkové popisovali návštěvníky z jiných světů jako *anděly*, byly dokonce několikrát podtržené. Co je na tom zajímavého?

A až pak mě to trklo.

Andělé. Démoni. Elementálové.

Všude kolem ležely tuny novinářského braku, který by si ani při nejlepší vůli nezasloužil lichotivější označení, ale na druhou stranu, v mnoha z těchto pseudočlánků a pseudoreportáží se pro zkušeného čtenáře a odborníka nejspíš přece jen skrývalo zrnko pravdy. Přestože byla zavalená hromadou nesmyslů a před nezkušenýma očima zjevně skrytá.

Takhle tedy vypadá informační základna Spolku Zasvěcených, pomyslel jsem si a trochu svůj první dojem poopravil.

„Senden? Kde to je? V Bavorsku?“ zazněl z Braňova pokoje Tamařin hlas.

„Těsně vedle. Bádensko-Württembersko,“ odpověděl Braňo.

„Zemědělská oblast?“

„Ano.“

„Přesně, jak jsem předpokládala. Bože, to to trvalo, než jsme ho vystopovali! Máš u mě večeři v podniku podle vlastního výběru!“

„Jen se předčasně neraduj. Nezapomínej, že jsou to pořád jenom indicie…“

„Ne! Je to správné místo. Určitě! Cítím to v kostech. A ten včerejší masakr… To mohl být jen on!“

„Ve fasciklu jsou chronologicky seřazeny všechny zprávy z německých deníků a internetových tiskových stránek, které se teoreticky můžou celé věci týkat. Pořádný zmatek, ale předpokládám, že ty z toho budeš moudřejší. Znáš jeho praktiky o dost líp než já.“

„A tohle?“

„Vytipoval jsem pár adres, na kterých bys mohla začít. Organizace a nemovitosti přesně toho charakteru, na které jsi mi přikázala se zaměřit.“

„Jsi poklad, Branko. Máš kopie? Všechno si beru s sebou.“

„Samozřejmě.“

Slyšel jsem, jak sklaply desky a oba se vracejí zpět.

„Výborně, rezervuj mi letenku do Stuttgartu hned na zítřejší ráno. Jestli ho zase ztratíme, tak mě trefí šlak!“

Vynořili se v předsíni a Braňo přikývl.

„Abych nezapomněl – pro paní Paulínu,“ podal Tamaře obálku, kterou měl připravenou na botníku.

„Jasně,“ přidala ji Tamara ke svým deskám a otevřela dveře. „Ještě jednou díky, Braňo.“

Dlouhovlasý asistent se jen ušklíbl a přikývl.

„Zlom vaz,“ vyprovodil mě, když jsem vyšel za Tamarou.

Následující úsměv se mi docela podařil.

#

Tamaře bylo určitě jasné, že jsem musel slyšet všechno, o čem se s Braněm bavila, ale odbyla to (jako obvykle – už se opakuju) bez

vysvětlování. Zajímalo mě to (jako všechno, jsem normální zvědavý člověk), ale nemínil jsem o informace žebrat. I tak jsem měl dojem, že rozebírali něco, co se mě přímo netýkalo a nechtěl jsem se chovat jako dotěrný drzoun.

Saab zamířil do centra. Tamara měla ve tváři triumf a ani moc nepospíchala. Všiml jsem si, že po dobrých zprávách se chová přívětivěji i ke mně.

„Jdeme do Spolku," řekla. „Je to něco jako tajná organizace, takže nebuď překvapený, když bude někdo z lidí, které potkáme, náhodou bručet že jsem tě přivedla. Snaž se být zdvořilý a případné urážky nevšímavě ignoruj, protože ti lidé mají teď v rukou tvůj osud. Jdeme tam na oficiální pozvání paní Paulíny, která je momentálně hlavou Spolku, ale to neznamená, že můžeme ignorovat pravidla nebo zapomenout na slušné chování…"

„Tajná organizace. Už se těším. Za chvíli mi řekneš, že mi musíš zavázat oči, nebo že budeme vstupovat tajným vchodem," dodal jsem ironicky.

„Ano. Vstoupíme podle protokolu tajným vchodem," přikývla.

„Proboha! Nevěřím vlastním uším. Takové hry v jedenadvacátém století! To jste nějaká sekta, nebo co?"

„Žádné náboženství, žádná ideologie, žádná sekta," zavrtěla Tamara rezolutně hlavou. „Nepatříme ani ke svobodným zednářům, ani k rosekruciánům, ani k martinistům, ani k žádné jiné podobné sebrance. Nemáme členskou základnu, nezasvěcujeme žádné lidi zvenčí, necpeme se do politiky a nemáme internetové stránky. Řekněme, že Spolek je prostě vyšší dozorčí instance pro oblast bývalých Horních Uher a Sedmihradska anebo pro zjednodušení Severokarpatské kotliny, starající se o to, aby tady byl pořádek. Pořádek v magických věcech."

„Vyšší instance. Kriste! Až mi naskočila husí kůže. Nezlob se, narodil jsem se sice v totalitním režimu, ale myšlenky demokracie jsem si za poslední roky osvojil hodně rychle. Co vás, k čertu, opravňuje k něčemu takovému?"

„Nic," pokrčila rameny. „Vytvoření Spolku si vyžádaly okolnosti. Od doby, kdy jsou na tomhle území lidé, provozuje magii kdekdo. K osobním i jiným účelům. S ušlechtilým úmyslem pomáhat

a léčit druhé, ale často také i ničit a škodit. A nejednou prostě jen s primitivním cílem vytáhnout z důvěřivých hlupáků peníze. I tady ale existují nějaké meze a musí být dodržena určitá morálka, kterou oficiální zákony bohužel nestanovují. Takže je musejí nahradit jiné struktury.

Traduje se, že kořeny Spolku sahají až k organizacím, které vytvářeli nejvýznamnější zasvěcenci a vůdčí osobnosti keltských a dáckých, později hunských, gótských a slovanských rodů. Nepředstavuj si ale nějaká krátkozraká uskupení klanějící se vykonstruovaným normám. Ani tehdy, ani dnes neexistoval žádný kodex a morální předpisy byly výhradně věcí svědomí jejich členů. Vyvíjely se s dobou a rada Zasvěcených rozhodovala vždy jen na základě vlastního uvážení, co bude po svém boku tolerovat a co ne.“

„Na to, že jste tajné sdružení, mluvíš o Spolku docela otevřeně.“

„Řekla jsem něco konkrétního?“

„No, až na jméno šéfové vlastně ani ne…“

„Podobné spolky existují po celém světě a mají mezi sebou přesně rozdělený teritoriální vliv. Mnozí lidé jejich existenci tuší, ale nic s tím neudělají. Spolky nenajdeš. Zato ony si lehce najdou tebe. Pokud usoudí, že je to potřeba. Stojí nad zájmy národností, kultur nebo finančních a mocenských skupin a jsou respektovány ze strany všech, kdo vládnou magickými schopnostmi.“

„To zní honosně. Ale v nezištnost a výhradně ve společenský zájem a přínos tajných organizací nevěřím.“

„To ti nikdo ani nevnucuje. Neřekla jsem přece, že v první řadě nechráníme své vlastní zájmy. Jen to, že nás neřídí masy, ani nikdo třetí zvenčí…“

No potěš, pomyslel jsem si. Nedostal jsem se náhodou z deště pod okap?

#

Zaparkovali jsme na rohu Puškinovy a Mlýnské ulice, zhruba v místech, kde kdysi stály nejstarší městské hradby. Odtamtud jsme pěšky přešli do Hrnčířské a tam vstoupili do jednoho z polorozpadlých měšťanských domů nedaleko Miklušovy věznice.

Tamara zapnula elektrické světlo, jehož kabely se pyšnily zastaralou izolací z impregnované tkaniny, a zavedla mě do sklepa.

Nízká tmavá chodba páchla zatuchlinou a výkaly hlodavců. Zdi byly zašlé a špinavé a v nepravidelných intervalech je přerušovaly podpůrné klenby a železná dvířka, vedoucí do skladů s uhlím. Tamara se u jedněch z nich zastavila a odemkla je klíčem ze svazku, který vytáhla z kabelky.

Vstoupili jsme dovnitř a dvířka za sebou zase zavřeli.

Na okamžik jsme se ocitli v úplné tmě. Místnost neměla ani funkční světlo, ani okénko, kterým by se dalo dovnitř dopravit uhlí. Tamara se poslepu přesunula k protilehlé zdi a něčím tam pár vteřin manipulovala.

Vzápětí se před námi otevřel vchod, vedoucí do cihlami obložené chodbičky, osvětlené starým umaštěným neonem. Přistoupil jsem blíž a pokusil se zrakem proniknout do tmy, rozprostírající se tam, kam už jeho světlo nesahalo.

„Doufám, že nezhasne jako posledně," řekla Tamara a vytáhla z kabelky drobnou kapesní baterku. „Drž se za mnou."

Zabouchla za námi dokonale maskované dveře, vzala mě za ruku a vyrazila vpřed.

Zpoza Tamařiných zad jsem toho z chodby moc neviděl. Většinu času jsem si navíc musel civět pod nohy, protože jsem na nerovném povrchu pořád zakopával. Navzdory tomu jsem si ale stačil všímat jejího křivolakého průběhu a spousty odboček na obě strany, vedoucí kdo ví kam. Mám docela slušný smysl pro orientaci a jen pro vlastní potěšení jsem si nějakou dobu snažil zapamatovat cestu, kterou jsme kráčeli. Ale už po třetí odbočce do úplně stejně vypadajícího tunelu jsem to definitivně vzdal. Jen jsem se modlil, aby Tamara opravdu věděla, kde je. Ženy obvykle mívají se svým vnitřním kompasem trochu problém.

„Někde jsem slyšel, že ve středověku bylo košické podzemí provrtáno kilometry tajných chodeb. Nevýznamnější z nich prý vedla od Miklušovy věznice k Dómu svaté Alžběty. Jsou to ony?" zeptal jsem se.

„Co myslíš?" odvětila Tamara na půl úst a z jejího hlasu jsem vycítil pekelné soustředění.

Pro jistotu jsem ji raději už dál nerozptyloval.

Konečně jsme narazili na další prázdný sklad uhlí a špinavý sklep. Skoro zrcadlový obraz místa, kterým jsme do podzemí vstoupili.

Tamara si hlasitě oddechla a já taky.

Přesunuli jsme se k vedlejšímu schodišti. Bylo úzké a stoupalo křížem krážem od jedné plošinky ke druhé. Světlo sem pronikalo jen štěrbinovitými okénky na každém čtvrtém mezipatře, a i ta byla zaprášená a polepena kusy leukoplasti a kartonu. Nesetkával jsem se s něčím podobným poprvé. Přesně takhle vypadají požární nebo bývalá vedlejší schodiště pro personál a služebnictvo ve velkých měšťanských domech po celém světě.

Mohli jsme být klidně ve stejné budově, do níž jsme vstoupili z Hrnčířské ulice.

Úplně nahoře – odhadl jsem to zhruba na třetí patro – jsme se zastavili před mohutnými mahagonovými dveřmi.

Tamara zaklepala.

Nepostřehl jsem v úderech žádný zvláštní kód a dveře se otevřely, aniž by se nás někdo ptal na heslo.

Že by si ze mne celou tou procházkou přece jen vystřelila?

Po shlédnutí interiéru za dveřmi jsem ale dospěl k názoru, že asi nejspíš ne.

#

„Ach, bože!“ zaúpěla žena, která nám otevřela, a zakryla si ústa rukou. Všiml jsem si, že jí chybí dva prsty. Malíček a prsteník.

Vyjeknutí a vyděšený pohled mi připomněly scénu z nemocnice, kdy mě poprvé po nehodě spatřila Tamara. Jenže tentokrát jsem na hlavě neměl turban z obvazů. A nejspíš to nebyl můj účes, co ji tak vylekalo.

Věk ženy jsem odhadl na něco po čtyřicítce. Měla obarvené zrzavě rudé vlasy, decentně upravené, kvalitní make-up, na míru šitý tmavě modrý kostým, trochu tmavší pleť než je obvyklé – což mohlo prozrazovat příměs cikánské krve – a zvláštní hnědé oči s drobnými žlutými skvrnkami v duhovce.

„Pojďte dovnitř,“ řekla a my jsme vstoupili.

Ocitli jsme se s Tamarou v prostorné místnosti osvětlené střešními okny. Slunce se pomalu blížilo k nadhlavníku a snažilo se skrz ně nahlédnout dovnitř. Všechno, co jsem zespodu viděl já, však byly jen mraky a kus bledě modré oblohy. Ani stín komínu nebo nějaké věžičky, podle nichž bych v budoucnu mohl poznat, ve kterém domě v historické části centra jsem se nacházel.

Kdyby se místnost vybavila lavicemi, mohla by klidně sloužit jako školní učebna. Ale byla skoro úplně prázdná, což ještě zvýraznilo její rozměry a hodně jí ubralo na útulnosti. Na vyleštěné parketové podlaze stálo jen deset v kruhu rozestavených proutěných křesílek a jedna židle. Osaměle, uprostřed…

V šeru u protilehlé stěny postávalo v tichosti dalších osm postav.

„Slušnost přikazuje se představit, pane Ábele. Mé jméno je Paulína Herešová.“

Uctivě jsem hostitelce potřásl pravicí.

Přesunuli jsme se ke kruhu z křesílek.

„Tohle jsou mí přátelé, kteří dnes přijali pozvání účastnit se seance.“

Šéfující hlava Spolku mi po jednom představila zbývající přítomné.

Nikdo další se ani nepohnul. Všichni jen odměřeně kývli hlavou, když zaznělo jejich jméno. Vůbec jsem netušil, jak se mám k těm lidem chovat. Nezbývalo mi tedy nic jiného, než obdobně v rozpacích jen tak stát a pokaždé jako nějaký mamlas polohlasně opakovat zbytečné *Ábel*.

Petronelu jsem znal už z nemocnice. Podle mírně zasněného pohledu bych řekl, že *trávu* dneska neměla jen na vytahané mikině. Šedovlasý stařeček ve svetru po jejím boku, kouřící starobylou vyřezávanou dýmku, zareagoval na jméno Michalko. Zdálo se mi, že se při pozdravu i trochu usmál. Docela sympaťák. Zdena Vanického, mladíka v obleku a s brýlemi na nose, jsem odhadl na čerstvého absolventa vysoké školy ekonomické. Měl ten kalkulačkový pohled mých dlouholetých kolegů z banky. Jeho úplný opak – vlasáč v ošoupaných džínech, tričku s deathmetalovou kapelou a Thorovým kladivem na krku – byl představen jako René. Dám ruku za to, že určitě hraje v nějaké undergroundové bandě. Slečna Henrieta, štíhlá a

vysoká, s blond trvalou a přísným pohledem, mi matně připomněla mou učitelku slovenštiny ze základní školy. Jestli neučí, určitě to v minulosti aspoň jednou dotáhla na předsedkyni třídy. Inženýr Wais – vysoký plešatý Žid, mi zase připomněl velitele roty z vojny. Akorát měl navíc pásku přes oko. A nebyl tak dokonale oholený. Cukrové stařenky ověšené šperky, podle podoby jednovaječná dvojčata (která si určitě i při mytí nádobí nasazují rukavice), nepřikývly vůbec. Ale nebyl tam už nikdo jiný, ke komu by se hodila jména Edita a Klára Vargovy.

Kromě Paulíniných chybějících prstů a pásky přes oko u inženýra Waise jsem si všiml, že každý z přítomných má nějakou jizvu nebo drobnou tělesnou deformaci. Snad až na Tamaru a Petronelu, ale ani těm jsem neviděl pod šaty. Povolání Zasvěcených podle všeho přináší slušnou dávku nebezpečí.

„Prosím, sedněte si," řekla paní Paulína a nasměrovala mě k židli uprostřed kruhu.

Prosebně jsem vzhlédl k Tamaře, ale ta mi posunkem naznačila, že se nemám čeho obávat.

Sundal jsem si bundu a opatrně se posadil.

Jako na povel se hned poté přemístili ke svým křesílkům i ostatní. Přímo naproti mně se pohodlně uvelebila paní Paulína. Po její pravici si sedly Tamara a Petronela a po levici pan Michalko a Zdeno. Když jsem chtěl spatřit ostatní přítomné, musel jsem se pootočit.

Paní Paulína na úvod vyzvala Tamaru, aby všechny podrobně seznámila s tím, co se nám stalo v pondělí. Tamara vyložila podrobnosti ohledně setkání s ifrítem faktografickým novinářským stylem (profesionální deformace) a já jsem se kromě jiného dozvěděl, jakou úlohu hrál v celé věci porouchaný startér a údajná známost z galerie. Pak pokračovala popisem mých nočních můr, záchvatů a vizí. Ty jsem pro změnu doplnil já – o vyslechnutý rozhovor zvláštní trojice v bílých pláštích v nemocnici, o kterém nevěděla. Vysloužil jsem si za to od Tamary další vražedný pohled, ale člověk má právo na malou pomstu.

„Shrňme si to," převzala slovo zase paní Paulína. „Na pana Ábela byla podle všeho seslána kletba. Jak všichni jasně vidíme, má

výrazně poškozenou auru. Vždy při západu slunce má intenzivní záchvaty psychometrie, pronásledují ho chaotické prorocké sny a sekundárně získal schopnost vidět a cítit elementály.“

„Ehm. Co je to psychometrie, jestli se můžu zeptat?“ přerušil jsem ji na okamžik.

„Slyšel jste už o lidech, kteří dokáží vnímat astrální otisky reality? Při kontaktu s předměty ve svém okolí vstřebávají informace o tom, co se s nimi v minulosti dělo. V zahraničí často pomáhají policii pří pátrání po násilných vrazích nebo ztracených lidech…“

„P’ednedávnem opakovali televizní se’iál o takovém chlapíkovi,“ snažil se mi pomoci ekonom Zdeno.

„Ach, ano,“ vzpomněl jsem si samozřejmě na Lance Henriksena v roli Franka Blacka v Miléniu. Ale v paměti se mi vynořila ještě jedna vzpomínka. Na postavu Johnnyho Smithe z Mrtvé zóny od Stephena Kinga, jedné z mála fantastických knih, která se ze západu dostala na Slovensko ještě za bývalého režimu a četl jsem ji na základní škole.

Docela slušná společnost. Trochu mi to zvedlo sebevědomí.

„Takže co víme o kletbě?“ pokračovala paní Paulína. „Příznaky jsou obecné, nic neurčují. Zkusme na to tedy jít z druhé strany. Vraťme se k večeru, kdy byla vypovězena. Pane Ábele, popište nám, prosím, do nejmenších detailů, co jste při setkání s ifrítem zažil vy. Možná se nám podaří objevit nějaký další záchytný bod.“

A je to tu zase. Opět jsem se musel vrátit zpátky k té pomatené bolestivé pondělní scéně. Zrovna dvakrát se mi do toho nechtělo.

Ale věděl jsem, že je to důležité. Zavřel jsem tedy oči, zase onen okamžik v hlavě rozpitval do nejelementárnějších podrobností, na které jsem si jen dokázal vzpomenout, a pokusil se obrazy přetavit do slov.

Zápach síry, záblesk, exploze, pád…

Ifrítův hypnotický pohled, cvakající zuby, prudce vymrštěné ruce s paťáty…

Paní Paulína pozorně naslouchala, ale když jsem skončil, jen se zamračila a zavrtěla hlavou.

„Co ty, Tamaro? Taky jsi nic neviděla a neslyšela?“

Tamara si vytáhla z úst řetízek, který nervózně žvýkala, a rozhodně řekla: „Ne.“

„Takhle silná kletba se musí vyslovit a podpořit črtou.“

„To vím taky. Ale i když mi David trochu překážel ve výhledu, jsem si jistá, že ifrítovy ruce až do okamžiku záblesku visely bez pohnutí a stoprocentně vím, že nic neřekl.“

Všichni chvíli mlčeli.

„Slovo a črta nemusejí být vyneseny na místě. Není to stoprocentní podmínka, Paulínko,“ řekl pan Michalko. „Dají se, laicky řečeno, připravit dopředu…“

„To je pravda,“ přikývla šéfka Spolku. „Podobné triky se kdysi používaly při soubojích čarodějů. Ale nečekala bych něco takového od elementála.“

„Krásně to zavařila, Tamara!“ ozval se zpoza mých zad hlas se silným maďarským přízvukem – nejspíš od jedné z dvojčat. „My mohli ifríta vyhledat a rovnou z něho vypáčit, co za kouzlo použil. Ale ty ho připravila o hmotné tělo a oslabila na dlouhou dobu. Bude trvat nejmíň pár měsíců, až on znovu posbírá svoji identita!“

„Kdo to měl vědět?“ rozčílila se Tamara. „Vypadalo to jako obyčejný paralytický úder. Žádná znamení, žádné zaříkávání. Zaútočil – tak jsem ho zpacifikovala! Nejjistější cestou.“

„Klid,“ uzemnila ji paní Paulína. „Už je pozdě řešit podobné věci. Pojďme dál. Pokusila ses pana Ábela kletby zbavit…“

„Třikrát,“ přikývla Tamara. „Běžným postupem.“

„Nejdřív všeobecná protikletba a pak negující zaříkání proti nejběžnějším formám uhranutí?“

„Přesně tak.“

„Neúspěšně…“

„Neúspěšně.“

Zase pauza.

„Pane Ábele,“ otočila se paní Paulína na mě. „Existují stovky kleteb a převážná většina z nich patří do okruhu běžných magických útoků. Podle toho, co jsme slyšeli, je ale kletba, která postihla vás, v každém směru nestandardní. A pokud alespoň přibližně nevíme, jaké bylo její znění nebo forma, či způsob, jakým na vás byla přenesena, nemůžeme zaručit úspěch procedury, které vás dnes podrobíme.

Nezbývá nám v podstatě nic jiného, než znovu projít všechny postupy, kterými se vás snažila zbavit kletby slečna Bernáthová, případně zaexperimentovat s některými tvrdšími metodami. To s sebou samozřejmě nese určité riziko. Proto potřebuju váš dobrovolný souhlas předtím, než začneme.“

„Jiná možnost?“

„Čekat do příští soboty co se z toho vyklube. Ale pak už bude zaručeně pozdě…“

Jsou to odborníci. Co jsem měl dělat?

Přikývl jsem.

#

To, co neúspěšně zkoušela Tamara, vyzkoušeli i oni.

A pak?

Mučírna ve snu byla přiměřeným přirovnáním, ale pořád jen snem.

I když tentokrát to nebylo nic vysloveně tělesného…

Nikdo z přítomných se nepohnul z křesílka, nikdo se mě ani nedotkl.

Nemluvili. Nijak výrazně negestikulovali.

Ale zřetelně jsem cítil, jak se mi agresivně hrabou v těle i mysli.

Čenichali v útrobách, vytahovali zapomenuté obrazy, otevírali staré jizvy, všechno v marné snaze uchopit podstatu mého problému.

Zase jsem upadl do něčeho, co se blížilo tranzu.

Seděl jsem na židli a zároveň ležel na fakírském loži, ve společnosti přízračných stínů, které kolem mě tancovaly v šíleném rytmu, trhaly mě na kusy a požíraly mé ještě žijící maso.

Křičel jsem.

Zbytky krvácejícího těla střídavě zachvacovala horečka i zimnice.

Opět jsem prošel snad všemi nemocemi, které mě od dětství postihly.

Zemřel jsem.

Pak začala léčba.

Obludy vyvrhovaly strávené svaly, lepily je zpátky na kosti, kůži obrácenou naruby zase natahovaly na tělo a sešívaly.

Tentokrát jsem křičel šílenstvím. Protože i když jsem své údy poznával, nedokázal jsem je psychicky opět přijmout za své.

Procitl jsem na zemi, zmítaje se jako lasička v pasti a vyděšeně si ohmatávaje končetiny.

Byl jsem zpocený jako myš a měl jsem neblahé podezření, jestli mokro v kalhotách není i jiného původu.

Vlasáč René a jeho elegantní protiklad Zdeno vstali a posadili mě zpátky na židli. Protože bych zase nejspíš bezvládně sklouzl zpátky, otočili ji, posadili mě obkročmo a ruce mi přehodili přes opěradlo. V nějaké takové poloze se kdysi v Košicích popravovalo. Ránu mečem bych v tu chvíli přijal s otevřenou náručí.

Netuším, jak dlouho to celé trvalo, ani kolik času uběhlo, než jsem se jakž takž vzpamatoval. Ale když jsem nakonec zvedl hlavu, všiml jsem si, že stíny v místnosti se o něco protáhly.

„Už je konec?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla Tamara.

„A?“

Pokrčila rameny a záporně zavrtěla hlavou.

Ošklivě jsem zaklel.

#

Pak už se všichni jen procházeli po místnosti a filozofovali.

„Musíme přijít na podstatu té kletby,“ řekla Petronela. „Takhle jen tápeme.“

„D’žel bych se p’íznaků,“ zaráčkoval Zdeno. „Mně se nezdají zase tak všeobecné. Pojďme p’ob’at Davidovy zážitky do detailů.“

„Hra na slepou bábu, Zdeno,“ zavrtěl hlavou pan Michalko. „Cítíš to hmatem a hádáš. Ale nevidíš a nikdy neuvidíš. Navíc, příznaky můžou být zavádějící. Ukazující nesprávným směrem. Tohle není nemoc, tohle je kletba. Lékařský přístup je k ničemu. To říkám i jako obvodní lékař s třicetiletou praxí. Jediné, co v tomto případě zužuje možnosti, je načasování kletby. Sny jsou obrannou reakcí organismu – přímou odpovědí na to, co se v astrálním nitru děje. To je jediné, čemu bych věřil.“

„Přesně tak,“ souhlasil inženýr Wais. „Vnímání přítomnosti elementálů, ale i samotná psychometrie, můžou vlastně představovat

jen sekundárně probuzenou schopnost vnímání astrálního světa. Vůbec nemusejí souviset s organickou podstatou kletby. Snad by se ještě dalo uvažovat o změnách, kterým prošla aura pana Ábela. Je vybledlá, matná a zešedlá. Jako by se každou minutou měla rozplynout. A cítili jste ty vibrace při kontaktu s jejím povrchem? To nasvědčuje nevídanému rozsahu narušení a pravděpodobně o fatální progresi!“

„Takže,“ shrnula to Edita, „máme zde teoreticky smrtelnou kletbu s dvanáctidenní lhůta. *Bocsánat*, vlastně už jen deset. My marníme svou energii zbytečným hádáním. V také případě můžeme rovnou vytáhnout středověký lexikon, v kterém být milion zaříkadla a protikletby, projít jeden heslo za druhým, co mimochodem bude trvat měsíce, a všechno jen kvůli tomu, aby my na konci přišli možná na to, že někdo v čase mezitím vymyslel něco nové. *Sajnálom*, nepočítejte se mnou.“

„Máme t’etí vodítko – if’íta. Sm’telná kletba, dvanáct dní, if’ít. Nenapadá vás něco, co by tyhle věci mohlo spojovat?“

„Mimochodem,“ doplnil Zdena René, „příští sobotu je třiadvacátého září. A na tento den tohoto roku vychází Mabon – astrologická podzimní rovnodennost. Nemůžeme sice vědět, co vedlo ifríta nebo jeho invokátora k výběru tohoto termínu, ale je potřeba to vzít na zřetel. Osobně si myslím, že to nebyla náhoda.“

„Mabon je čistě přírodní svátek,“ bručela Petronela nahlas, „představuje završení vegetačního cyklu, bod zlomu a poslední den rovnováhy, od něhož začínají být dny kratší než noci. Je to čas ukončení dožínek a zahájení vinobraní, oslav a hostin. Magicky sice silný den, ale v podstatě pozitivní energií nabitá záležitost. Nenapadá mě žádná souvislost. Má snad David prostě usnout a už se neprobudit, jako většina rostlin?“

„Možná mu na’oste Volosův pšeničný plnovous a p’omění se ve slaměného st’ašáka,“ zažertoval Zdeno.

Někteří z přítomných se zasmáli, ale nálada zase o něco zhoustla.

„René správně poznamenal,“ řekla paní Paulína, „že to celé nemuselo být z ifrítovy hlavy. Že náš elementál prostě nemusel být na náhodném lovu, ale mohl jednat v zájmu někoho jiného. Už samotná přítomnost ifríta v našich končinách je neobvyklá. Kde se tu

vzal? Začínám věřit, že tomu bylo skutečně tak, že je tu někdo třetí. Braňo už byl naším jménem za Muhamadem a dostali jsme souhlas prověřit jeho lidi. Kromě Arabů by ale bylo potřeba se podívat i po dalších Zasvěcených ve městě, kteří mají kořeny na Blízkém nebo Středním Východě – na židovskou obec, romskou komunitu a taky tady máme tuším pár Indů. Edita má pravdu. Střílet naslepo od pasu nemá smysl. Najděme toho, kdo ifríta vyvolal, nebo si ho přivezl z domova, a když bude o kletbě vědět, tak to z něho dostaneme.“

Pak se obrátila ke mně.

„Slečna Bernáthová tvrdí, že jste určitě neměl žádné problémy s Araby nebo s kýmkoli jiným, kdo by vám chtěl smrtelně ublížit. Je to pravda?“

„Ano,“ přisvědčil jsem. Jediný, s kým přicházím do konfliktu, je šéf v práci a sousedka, která mi pravidelně vyplavuje byt. Docela neškodní nepřátelé.

„Udělali jsme všechno, co bylo po magické stránce v našich silách,“ řekla šéfka a otočila se k Tamaře. „Ale ne všechny možnosti jsou vyčerpány. Jsou mágové mocnější a zkušenější než my všichni dohromady. Víš, o co tě chci požádat?“

Tamara přikývla.

„Hodíš za hlavu všechny staré spory a hned zítra pana Ábela vezmeš za strýcem do Dánska. My se zatím porozhlédneme po ifrítově invokátorovi. Já věřím, že někdo takový existuje. A v tom případě je nejvyšší čas zamést dvorek…“

#

Zpáteční cestu ze Spolku jsme absolvovali stejným způsobem jako cestu tam.

Upadl jsem do rezignace a sotva vnímal Tamařiny střídmé pokyny. Podle všeho jsem byl odepsaný a má nálada se po tomhle smutném zjištění utopila někde v hloubce pomyslného studeného moře ležícího pod příkrovem krajiny věčného ledu. Má průvodkyně mě klidně mohla nechat v katakombách a ani bych neprotestoval. Začínal jsem mít všeho akorát tak dost.

U auta vytáhla Tamara mobil a zavolala Braňovi. Přikázala mu, ať na zítřek rezervuje další letenku do Stuttgartu a na sobotu ráno dvě ze Stuttgartu do Kodaně.

Když mi pokynula, abych si sedl do auta, jen jsem zavrtěl hlavou.

„Jdu domů," řekl jsem. „Potřebuju… Chci mít pokoj…"

Tamara zavrčela. Chvíli na mě zamračeně hleděla s rukama založenýma v bok, ale nakonec chápavě přikývla.

„Dobrá, jdi domů. Dej se dohromady, sbal si na cestu a pořádně se vyspi. Ráno v šest třicet jsem u tebe. V osm nám letí Čé-Áčko do Prahy, tak ať na tebe nemusím čekat."

„Nevím," kousl jsem se do spodního rtu, „nevím, jestli mám věřit tomu, že je ještě šance se z těch sraček dostat. A kromě toho – jenom ti přidělávám starosti. Máš hromadu vlastní neodkladné práce, než abys za sebou tahala polomrtvé nemehlo…"

„Takové řeči už nikdy nechci slyšet!" okřikla mě, až se lidé, procházející kolem, ohlédli. „Bouchačku sice používám zásadně jen na elementály, ale nechtěj, abych udělala výjimku! Kňučíš jako starý pes a staří psi se v naší rodině vždycky střílelí. Nic není ztraceno a na všechno je zatím čas. Zítra vyřídíme moji záležitost v jižním Německu a pozítří tu tvoji v Dánsku. Zabal si nějakou knížku, protože se možná budeš pár hodin nudit, ale neopovaž se myslet na znění poslední vůle ani na útulné místečko na hřbitově! Až to vzdám já – teprve pak si můžeš začít zoufat!"

Zahanbeně jsem sklonil zrak k zemi.

„Fajn. Tak zítra ráno," otočil jsem se.

„Počkej ještě," zastavila mě a zalovila v kabelce. „Kvůli těm tvým řečem nakonec zapomenu, co jsem chtěla. Chceš snad dneska večer svůj byt malovat načerveno? Dvě nebo tři další krvácení z nosu a budeme ti muset shánět krevní konzervy."

Podala mi modrou kuličku v křehké stříbrné klícce. Vypadalo to jako šperk.

„Tenhle amulet potlačuje astrální vnímavost. Za soumraku se někde v klidu ulož, sevři ho pevně do ruky a přilož si ho na hrudní kost. Mělo by to pomoct."

Uvědomil jsem si, že jsem úplně zapomněl na peklo, které mě dnes ještě čeká.

„Díky… A… v noci?“

Tamara si povzdechla.

„Slyšel jsi. Noční můry jsou z tvé hlavy. Na to nepomůže nic. Mysli na to, že jsou to jen sny a že ti možná chtějí pomoct. Něco říct. Nepanikař. Naslouchej…“

#

Pěšky jsem vykročil na zastávku trolejbusu na Náměstí osvoboditelů.

Nade mnou svítilo zářijové slunce a uvědomil jsem si, že jeho paprsky mají ještě pořád hřejivou sílu. Ale hřály mě jen na povrchu. Studené stíny v mysli rozehnat nedokázaly.

Prvním spojem jsem se svezl na sídliště Košického vládního programu.

Ve svém jednopokojovém bytě v šestém patře jsem ze sebe shodil věci a osprchoval se. Jenže ani voda nesmyla to, čím jsem byl poznamenaný.

Pak jsem zkonzumoval obsah první konzervy, kterou jsem vytáhl z lednice. Bez hladu, bez chuti. Jen z nezbytnosti. Hledal jsem něco, co by mě rozptýlilo. Sezení u kuchyňského stolu a hledění ven oknem jen prohlubovalo mou depresi.

Uklidil jsem byt. Zabalil si. Vybral jsem si knihu na zítřejší cestování a *pátrání*.

Tamara mi taktně naznačila, že budu dočasně pátým kolem u vozu. Ostrov pokladů od Stevensona se k odpoutání mysli a zabití nudy hodil stejně dobře jako cokoli jiného. Pokud jsem si pamatoval, neobsahoval nic příliš temného a celý jeho příběh se odehrával na místě časově i prostorově dostatečně vzdáleném od tohoto světa. Kolik let to může být, co jsem tuhle knížku četl naposledy? Dvanáct? Patnáct? Bylo to dávno.

Půl hodiny před soumrakem jsem si sedl na svou postel, zavřel oči, vytáhl amulet a sevřel ho tak, jak mi Tamara řekla. Pro jistotu jsem ale přes noční stolek hodil starou utěrku. Aby byla po ruce.

Přesně v devatenáct nula nula se slunce dotklo obzoru a pomalu se nořilo za kopce nad Myslavou. Cítil jsem prudké ochlazení a někde na pozadí vnímání jsem zaslechl nezřetelné šeptání, ale nic ani vzdáleně podobného včerejším nebo předvčerejším zážitkům. Vyčkal jsem další půlhodinu, než jsem si byl úplně jistý, že všechno dokonale utichlo a nic už mi nehrozí.

S úžasnou úlevou na duši jsem se posadil, kuličku opatrně položil na noční stolek a vděčně ji pozoroval.

Takže existují cesty, jak s prokletím bojovat! Malá jiskřička naděje v neproniknutelné temnotě následujících deseti dní. Drobná modrá kulička…

Opatrně jsem ji uchopil, uzavřel do krabičky od hodinek, které jsem dostal k promoci, a vložil ji do tašky s věcmi připravenými na cestu. Nedej bože, abych ji zítra zapomněl doma.

A zase jsem neměl co dělat.

Takže jsem se přesunul před televizi a pokoušel si nechat vymýt mozek barevnými reklamami a dynamicky stříhanými klipy. Mělo to opačný účinek. Za okamžik jsem se přistihl, že si vůbec nepamatuju, na co jsem poslední čtvrthodinu civěl, a zase přemýšlím nad svou bezútěšnou situací.

Rozzlobeně jsem televizi vypnul a dálkové ovládání odhodil za gauč.

Nedá se nic dělat. Na tohle existuje jediný lék. Otevřel jsem lednici a sáhl po jediné lahvi, která tam byla. Koňak ještě od mých narozenin. A sotva jediný panák na dně. Proklatě! Hodil jsem ty čtyři kapky do sebe, ale pořádně jsem při tom nezaregistroval ani uměle přidávanou esenci.

Musel jsem ven.

Navlékl jsem na sebe bundu a bez váhání vypadl z bytu.

Cestu k hospodě u tenisových kurtů znám nazpaměť. Ale těsně před vchodem jsem zaváhal. Uvnitř bude s největší pravděpodobností někdo, koho znám. To znamená hromadu otázek a kupu vysvětlování. Ne, na tohle jsem neměl ani nejmenší chuť.

Takže jsem se otočil a pokračoval na trolejbusovou zastávku.

Zpátky do centra.

Ztratit se v anonymitě davu.

Nakonec jsem se vyhnul i zalidněné Hlavní ulici a toulal se nazdařbůh bočními uličkami, hledaje podnik, o kterém jsem od nikoho z přátel neslyšel, že by ho navštěvoval.

Štěstí mi přálo. Ani ne po půlhodině jsem jeden našel.

#

Někdo by si možná myslel, že po tom, co jsem prožil a co jsem se za poslední dny dozvěděl, je jen těžko uvěřitelné, že jsem vstoupil do maličkého baru s názvem *U Pikulíka*. Ale já jsem to udělal. Pocit, který mnou projel, když se přede mnou ze tmy vynořily omlácené dveře se skly polepenými plakáty ze začátku minulého století a sotva blikající neonový nápis se jménem démona, byl hněv.

Žádný strach ani respekt.

Co by se mi ještě mohlo stát? Už jsem prokletý i zatracený.

Zuřil jsem nad očividnou provokací osudu a vzal to jako výzvu. Ať si na mě dneska ještě někdo něco zkusí!

Razantně jsem rozrazil dveře a vstoupil.

Bar opravdu nebyl velký. Veškeré jeho zařízení představovaly tři kruhové stolečky oddělené zelenými paravány a jeden objemný pult. Všechno ve starobylém hávu připomínajícím dvacátá léta, včetně obrazů, lampiček, regálů na láhve a dokonce i kasy.

Obsazený byl jen jediný box. Nad dvěma poloprázdnými číšemi vína v něm seděla líbající se dvojice.

Pozdravil jsem barmana opírajícího se v přítmí za barem pokynutím hlavy a usadil se.

Chlap odložil noviny a pomalu přešel ke mně – postarší pedant, spíš nižší, trochu zavalitý, s velkým nosem pokrytým spletí drobných červených žilek, trčícím z baculaté tváře, na těle dokonale vyžehlená bílá košile a zelená zástěra, obě jako vystřižené z plakátů na zdech.

Zřetelně jsem ucítil zápach síry a spáleniny.

„Co vám mám přinést?“

Na chvíli jsem ztuhl a vzápětí mě ovládl hněv.

„Pivo a dva panáky slivovice.“

Osvědčený recept na mozkovou sebevraždu.

Nijak mou objednávku nekomentoval a dal se za barem do točení piva. Pití mi přinesl na vyřezávaném dřevěném tácu přikrytém

ubrouskem. Nóbl skleničky a v nich pravá Gazdovská. Účet bude asi pořádně mastný, pomyslel jsem si. Tak ať.

Obrátil jsem oba panáky do sebe a zapil je pivem.

Konečně se dostavil ten správný pocit. Tohle účinkuje rychle.

Objednal jsem další kolo. Barman přikývl a zase načepoval.

Druhé pivo do mě šlo o něco pomaleji a třetí jsem už popíjel ve standardním srkavém rytmu. Nezapomněl jsem je samozřejmě prokládat slivovicemi. Nemám zájem pamatovat si cestu domů. K čemu jsou taxikáři?

Hodiny pomalu ubíhaly a zamilovaná dvojice brzy vypadla.

Nedbal jsem na osamělost a pokračoval v úspěšném vyplavování temnoty z mého nitra.

„Tohle je na účet podniku."

Zvedl jsem hlavu a zamžoural na starodávný ciferník nad barem. Hodinové ručičky se kroutily jako žížaly a já jsem nebyl schopen určit přesný čas.

Barman postavil na stůl další dvě slivovice, jednu přede mne, druhou před sebe, a přisedl si.

„Vím, co jsi zač," zavrčel jsem. „Od tebe si určitě nevezmu nic zadarmo."

Barman se na mne s úšklebkem podíval zpod jakoby zamračeného obočí, ťukl svou skleničkou o moji a vypil její obsah.

„I já vidím, co jsi zač, poznamenaný. Přišel ses opít, nebo si vylít zlost?"

„Opít," řekl jsem a obrátil provokující skleničku do sebe. U předcházející už jsem měl co dělat, ale tahle zase vklouzla hladce.

„Je mi líto, že jsi v prdeli, ale kvůli tomu se na mě nemusíš dívat jako na prašivou hyenu. To ti udělal nějaký Zasvěcený, nebo někdo z našich?"

„Elementál… *ohně*…"

„Zajímavé. Tohle mí bratři obvykle nedělají. Takové zákeřné věci jsem viděl vyhřeznout jenom z lidské hlavy…"

„Tak tos asi neviděl všechno. Toho bastarda bych si s člověkem podruhé určitě nespletl!"

Barman chvíli zamyšleně mlčel.

„Kurva, máš pravdu,“ povzdechl jsem si. „Někdo ho nejspíš najal…“

„Chybí mi staré časy,“ zahleděl se majitel podniku na dno prázdné skleničky. „Tehdy si dělali démoni svou práci a lidi taky svou.“

„Mě chybí časy, kdy jsem netušil, že nějací démoni existují.“

„Za to, že ti jeden z nás ublížil, nemusíš hned všechny zatracovat. Když tě kousne rozzuřený pes, necháš utratit všechny zdravé?“

Pokrčil jsem rameny: „Zatím jsem o vás moc hezkých věcí neslyšel.“

„Já se každopádně nemám za co stydět. Vždycky jsem s lidmi vycházel dobře. Naopak, někdy mám pocit, že je dost důvodů k tomu, abych se sám cítil z lidské strany ukřivděný.“

„Ale?“

„V dávných dobách mělo všechno svůj řád, poznamenaný příteli. Jsem tady už skoro dvě stě let. Sloužil jsem ještě u původních usedlíků v Košické kotlině – u hospodářů, obchodníků i řemeslníků. Za to, že mi projevovali úctu a živili mě zbytky ze svého stolu, jsem jim přinášel štěstí a bohatství. Pikulík – Dejgrošík. Už jen pohádky si mě pamatují, i když jako groteskní skřítkovitou postavičku.

Doba se změnila. Lidé opustili staré zvyky, vytvořili moderní společnost. Změnili od základu rolnický systém, průmysl i obchod. Všechno přešlo z domů a rodin na podniky a společnosti. Příliš velká sousta pro pikulíka.

Ale nestěžuju si. Svět se vždycky měnil a ti, kteří se přizpůsobili, přežili. Ze mě samotného se stal *obchodník*. Žádný velký byznys, ale žiju si v tichu a dostatku. Pikulík, s r.o., haha. Poskytuju úvěry v hotovosti, snižuju obchodní riziko, pomáhám se zvelebením majetku, v kariéře. Podnikatelům, živnostníkům, burzovním makléřům. Ještě pořád se najde pár zoufalců, kteří už v neštěstí vyzkoušeli všechno a nezbývá jim nic jiného, než se odhodlat k nejstarší cestě záchrany.“

„Nic není zadarmo…“

„Ano. Řekl jsem, že jsem obchodník. Mou cenou jsou pravidelné dárečky, předměty vysoké osobní ceny, na které je navázána spousta manny, někdy i pár kapek krve…“

„Anebo prsty, oči, uši, celé končetiny…“

„To záleží na požadované službě. Nemůžeš mít milionovou zakázku za kapesník. Důležité ale je, že všichni dávají dobrovolně. Pokud se jim cena zdá příliš vysoká, můžou se otočit a jít pryč. Na nikoho nenaléhám, po nikom nežebrám.“

„Ten, co mě poznamenal, se mnou právě neobchodoval…“

„Patřil k těm, co berou a na nic se neptají. Ale ani oni nejsou od přírody zlí. Zlo a dobro jsou vůbec relativní pojmy. Záleží, z jakého úhlu se na to díváš. Vezmi si jako příklad mého bratrance – má hernu naproti.“

Pohlédl jsem ven oknem a zaregistroval blikající barevnou skvrnu – pravděpodobně světelnou reklamu.

„Je trochu jednodušší, ale kdysi byl váženým *strážcem ohně*. V malé osadě, která stála tam, kde je dnes sídliště Ťahanovce. Nebral ani neobchodoval. On dostával. A víc než já. Kdo ale v téhle době potřebuje *strážce ohně*? Nikdo.

Pomohl jsem mu přežít. Teď ho živí pár hracích automatů, respektive lidské pokušení a slabosti. Ani on se dnes na nic neptá a nasává každou kapku manny, kterou u něj gambleři nechají. Ale je proto zlý? Každý z těch lidí má šanci. Každý z nich se rozhoduje sám – vsadí, nevsadí? Podlehne, nepodlehne? Může být démon, který dá svému podniku infantilní a nesmyslný název *Čertovo kolo štěstí*, horší než dítě okrádající své vrstevníky na hřišti o hračky?“

„Ať se na toho bastarda, co mě poznamenal, dívám z jakéhokoli úhlu, nenacházím jedinou věc, která by omlouvala to, co mi udělal!“

„Vždyť já ho neobhajuju. Souhlasím, bylo to svinstvo, ať už ho k tomu vedly osobní důvody, nebo jednal pro někoho jiného. Ale řeknu ti k tomu ještě něco. I za to, že se podobné věci dějí, si do značné míry můžete sami. Kdysi byly síly rozloženy rovnoměrně. Na jedné straně démoni propadlí temnotě, ale na druhé straně, jako protiváha, spousty ochranných bůžků, strážců posvátných míst, patronů domů, hospodářství, osad, celých rodů a kmenů. Kde jsou dnes? V zaslepenosti pokroku jste je odkopli a klaníte se umělým moderním modlám, které vám nijak nepomůžou. A tak i mnoho z těch, kteří kdysi dostávali, přecházejí na druhou stranu a propadají zlu. A to jen v zájmu vlastního přežití, ničeho jiného.“

„Svět je zkurvené místo,“ zašeptal jsem.

„Jsi dospělý, musíš se s tím vyrovnat. Svět *je* zkurvené místo, ale nikdo tě jím neprovede za ručičku. Na zdraví!“

Obě skleničky byly zase plné.

Překvapeně jsem nadzvedl obočí a poslušně vyprázdnil tu svou.

# # #

Nastal správný čas a devátá brána se otevřela.

Mohutným portálem se prohnal průvan a dovádivě rozcuchal vlasy postavě stojící za ním.

Chlapík v ošoupané livreji pohlédl otráveně na hodinky, s povzdechem típl sotva do poloviny vykouřenou cigaretu o jeden z pilířů a vyšel mi v ústrety.

„Virgil,“ řekl.

„Virgil?“ podivil jsem se.

Pokrčil rameny. „Všichni průvodci v pekle se jmenují Virgil.“

Chápavě jsem přikývl.

Pokynul mi, abych si nasedl do předpotopního vznášedla s héliovým balonem a sám se vyšplhal za jeho řízení. Z palubní desky zvedl pero a chvíli hledal v tlustém fasciklu správný pergamenový formulář.

„Ábel David?“ zeptal se.

„Ano.“

„Máte předplacenu vyhlídkovou jízdu s výkladem. Chcete taky nějaké občerstvení?“

„Ne, děkuji.“

„Tady se mi podepište.“

Udělal jsem, jak mi přikázal.

Virgil vložil formulář zpátky do fasciklu a otočil se ke spleti pák a ciferníků.

„Tak jdeme na to.“

Vozidlo zavrčelo, několikrát se nebezpečně otřáslo, zvedlo se asi třicet centimetrů nad zem a vyrazilo vpřed.

Pohodlně jsem se uvelebil na kožené sedačce a se zájmem se zahleděl na zeď z mlhy před námi.

„Acheron,“ řekl můj průvodce suše, těsně poté, co jsme do ní vstoupili.

Že jsme nad bájnou řekou jsem ale poznal jen ze zurčivého zvuku, který se pod námi rozléhal. Zažloutlá sodíková lampička nad mou hlavou byla proti hustému závoji kolem bezmocná.

Šumění řeky po chvíli ustalo, ale mlha nás doprovázela ještě několik dalších minut.

Když se konečně rozplynula, poprvé jsem před sebou spatřil neutěšené pláně nekonečného Inferna.

„Kruh první – ctnostní pohané,“ oznámil Virgil a trochu ubral plyn.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a hledal v obličejích všudypřítomných nebožtíků ušlechtilé rysy Homéra, Sokrata nebo Platóna.

Všichni hříšníci byli špinaví, měli dlouhé vlasy a vousy, otrhané šaty a kalné pohledy. Přítomnost vznášedla jim byla očividně ukradená.

Nadarmo jsem namáhal oči, nenašel jsem v jejich tvářích ani stopy po vznešených předkřesťanských osobnostech známých z mramorových soch a alegorických zobrazení.

Pokud v těchto tělech někdy přebývali, dnes byli definitivně pryč.

Virgil zase přidal a zvedl vznášedlo nad hlavy znuděných posedávajících lidí.

Do tváře se mi opřel prudký vítr a jeho intenzita se s ubíhajícími metry pořád zvyšovala.

Zanedlouho jsme museli vystoupat ještě výš, protože v náporu vzduchu, vanoucího těsně podél země, se vůbec nedalo dýchat.

„Kruh druhý – chlípníci,“ zvolal můj průvodce do hučící vichřice.

Naklonil jsem se nad boční opěradlo a v hloubce pod sebou pozoroval drobné postavičky zmítající se v nikdy neustávající bouři a nemilosrdně bičujících větrech.

„Teď mají to svoje – sado-maso,“ uchechtl se Virgil pod nosem.

Nijak jsem jeho poznámku nekomentoval.

Po několika minutách jsme začali zase klesat. Vítr se pomalu utišil a jeho hučení postupně vystřídal zuřivý zvířecí řev.

„Máte štěstí, Kerberos je vzhůru,“ mrkl na mě průvodce. „Většinou chrápe. Za chvíli ho budou krmit. To jen tak každý nevidí. Kruh třetí – nenasytní.“

Věci, co se děly pode mnou, jsem nakonec sledoval jen koutkem oka.

Bylo to příliš krvavé a nechutné. Úplně mi stačil odporný, zvratky a výkaly připomínající zápach a srdceryvné agonické výkřiky duší, končících v obrovitém psím žaludku, které k nám zespodu stoupaly.

Byl jsem opravdu rád, když jsme odtamtud konečně vypadli pryč.

V dálce před námi se po krátké době ticha ozvalo mohutné burácení, bojový křik a řinčení zbraní.

Virgil přidal a chvíli nato jsme se ocitli nad obrovským bitevním polem.

„Kruh čtvrtý – lakomci a hýřivci,“ hodil průvodce hlavou ke dvěma skupinám nekonečných oddílů bojovníků, kteří byli odsouzeni k tomu, aby na sebe až do konce věků navzájem útočili a zabíjeli se.

Ohromeně jsem zíral na monumentální výjev pod sebou. Lidé tam dole se nemilosrdně sekali hlava nehlava a křičeli bojové pokřiky. Ocel zvonila o ocel, krev stříkala široko daleko a její kaluže vytvářely rozsáhlá zrádná blata. Kolem vznášedla létala mračna šípů a pokaždé, když jsme se vnořili do oblaku stoupajícího kouře, jsem se rozkašlal. Hned poté jsem se několikrát musel vysmrkat a odstranit tak z nosu nános špíny a prachu.

„Styx,“ ohlásil Virgil, když se vzduch zase vyčistil a bitva ztichla někde daleko za našimi zády.

Široká řeka pod námi úhledně rozdělila panorama na dvě poloviny.

„Kruh pátý, kde sídlí duše mrzoutů a hněvivých lidí je pro vyhlídkové lety dočasně uzavřený,“ pokračoval. „Uděláme objížďku a klesneme až za Phlegethon. Na šesté podlaží.“

Vznášedlo vyrazilo vpřed v klesajícím půloblouku a krajina kolem se změnila v rozmazanou dlouhou šmouhu. Zhruba po deseti minutách zase zpomalilo a pozvolna se přiblížilo až těsně k zemi.

„Kruh šestý – heretici.“

Virgil vozidlo obratně stabilizoval a nechal ho chvíli klouzat nekonečnou ulicí lemovanou z obou stran řadou hrobek. V jejich útrobách se škvařily duše kacířů. Štiplavý a mastný zápach opékajícího se lidského masa mě opět přinutil se rozkašlat. Od namáhavého napínání bránice se mi po chvíli začaly dělat kruhy před očima a naznačil jsem Virgilovi, ať se raději co nejdřív pohne dál.

Stejně toho tady nebylo moc k prohlížení.

„Kruh sedmý – hříšní provinilci vůči svým bližním, vůči sobě i vůči bohu. Povinná zastávka. Čurpauza.“

Minuli jsme sídliště vrahů koupajících se ve vroucí krvi a vyhlídkové vozidlo přistálo uprostřed těch, co si vlastní rukou sáhli na život.

Duše sebevrahů byly uvězněny v nových tělech, tvarem připomínajících černé, strašidelně zkroucené stromy a keře, a tiše sténali.

Virgil vyskočil ze vznášedla, přistoupil k jednomu z nich a bez rozpaků si rozepnul kalhoty.

Svraštělý kmen pokropila moč.

„Na vašem místě bych se taky vyprázdnil. V devítce často udělají někteří slabší jedinci docela pěkný svinčík. Nechcete to po sobě přece pak uklízet, že?“

Povzdechl jsem si a napodobil ho.

Svou potřebu jsem ale vykonal na nezarostlém místě.

Když jsem si zapínal kalhoty, jedna z větví poblíž stojícího stromu se najednou prudce vymrštila a bolestivě se mi omotala kolem zápěstí.

Úlekem se mi skoro zastavilo srdce.

„Neodcházej,“ zašeptal strom, „zůstaň s námi. Není to tak špatné, jak to vypadá.“

Ve vlnící se kůře jsem rozeznal obličej mladého muže.

„Vyřeší to všechny tvé problémy… Jednou provždy,“ sliboval, „přidej se k nám.“

„Ne,“ vyškubl jsem se polekaně a spěchal zpátky do vznášedla.

Virgil se rozesmál a poplácal mě pobaveně po rameni.

Zase jsme vyrazili.

Lichvářům a sodomitům topícím se ve žhavém písku jsem nevěnoval pozornost. Masíroval jsem si pohmožděné zápěstí a mračil se. Prý čurpauza. Pěkná finta, jak bez námahy získat další nevinné duše. Čert nikdy nespí, proklatě!

„Kruh osmý," upozornil mě Virgil. „Běžní zrádcové."

Zase jsem se naklonil přes opěradlo a pozoroval, co se děje v nejzalidněnější části pekla. Svůdcové, lichotníci, pokrytci, úplatkáři, zloději, rozsévači neshod, vrahové vlastních hostů a ďáblovi advokáti tady pykali za své hříchy stovkami vskutku důvtipných, vynalézavých a hlavně bolestivých způsobů. Bičováni, zasypáváni prachem, přivazováni vzhůru i dolů hlavou, s údy v ohni, vroucí vodě nebo mrazivém ledu, mrzačení a souženi chorobami, chrčeli, kašlali, vrčeli, vyli, vříkali a plakali.

Otřásl jsem se. Kakofonie agónie se zaryla hluboko do mého mozku a mám pocit, že její ozvěna v něm uvázla navěky.

„Před námi je Cocytus, poslední velká řeka, oddělující nejhlubší pekelnou propast – devátý kruh," vmísil se do hluku Virgilův hlas. „Upozorňuju, že prostor ve vězení Největších zrádců je podivně zkroucený a má poměrně odlišné zákonitosti, než jsou v našem světě. Proletím jen okrajem, ale doporučuju se připoutat. Pro případ nevolnosti je pod sedadlem papírový pytlík. Doufám, že jste byl s letem spokojen a děkuji, že jste využil služeb naší společnosti."

S naučenou větou na rtech se otočil a plně se soustředil na řízení.

Poslechl jsem pokyny a pevně sevřel opěrky sedadla, protože vznášedlo skoro vzápětí zahájilo střemhlavý spirálovitý sestup.

Hlava se mi zatočila už jen z té úžasné hloubky, do které jsme klesali.

Byl to dlouhý a nepříjemný let.

Pak se najednou prostor pod námi zase rozevřel a rozestoupil do nového nekonečného vesmíru.

Virgil prudce zabrzdil, udělal dvě krátké otočky a zase pohotově začal stoupat.

Stačil mi jediný pohled a taky jsem ztratil zájem zůstat na tomhle místě byť jen o tisícinu sekundy déle.

Na rozhlédnutí jsem sice měl jen okamžik, ale obraz obrovité hlavy spoutaného Lucifera, donekonečna polykajícího a vyvrhujícího devět žhavých planet obíhajících kolem ní, mi za tu chvíli stačilo prudce podráždit nervová zakončení v hladkém svalstvu močového měchýře i žaludku.

Byl jsem rád, že alespoň první ze zmíněných tělesných orgánů jsem měl prázdný…

Den pátý

Pátek, 15.9.

Probudilo mě hlasité bušení na dveře střídané zvoněním.

S neodbytným pocitem, že mi každou chvíli vybuchne hlava, jsem se posadil a pomalu se pokusil probudit k životu jednotlivé smysly.

S odporem jsem zamlaskal. Pachuť, kterou jsem zaznamenal v ústech, byla hrozná. Mohla znamenat buď to, že jsem v noci cestou domů zvracel, nebo že jsem spolkl tchoře a ten do rána chcípl. Matně jsem si vzpomínal na to první.

Zase bušení.

S námahou jsem se dopotácel do předsíně a ještě mhouře oči jsem otevřel dotěrnému návštěvníkovi.

Tamaře zase stačil jediný pohled k tomu, aby odhadla, co se v noci dělo. Koneckonců, slivovice byla cítit po celém bytě. Pikulík mě musel před odchodem z baru vyprovodit nějakou dodatečnou výslužkou.

„Čekala jsem, že se *zliješ*. Ale že takhle…“ řekla, popadla mě za límec, odtáhla mě do koupelny, strčila mi hlavu pod sprchu a vrátila se do mého pokoje.

„V téhle tašce máš sbalené věci?“

Vystrčil jsem zpod proudu polovinu obličeje, rozlepil jedno oko a přikývl.

„Jdu to odnést dolů do auta. Až se vrátím, ať jsi oblečený!“

„Mhm…“ zamumlal jsem a ještě na chvíli si dopřál tekuté studené občerstvení.

Pak jsem zavřel kohoutek, opatrně se přesunul zpátky k posteli a natáhl si kalhoty. Košile byla celá propocená a měla utržený levý rukáv. Otevřel jsem tedy šatní skříň a pokusil se najít něco jiného. Všechny čisté věci ale byly v tašce a jediné, co zbývalo na polici, bylo nikdy nenošené tričko s Flinstoneovými, které jsem vyhrál v nějaké rozhlasové soutěži. Natáhl jsem si ho na sebe, aniž bych nad tím vůbec uvažoval. Zrovna se mi totiž zase udělalo nevolno a na okamžik jsem se z bezpečnostních důvodů musel opřít o skříň.

Pak jsem se zase vrátil do předsíně a sehnul se k botám. Byly celé zašpiněné zvratky a v dané chvíli jsem nenašel odvahu se jich dotknout. S povzdechem jsem si tedy klekl k botníku a vytáhl z něj krabici s úplně novým, ještě nerozchozeným párem kožených mokasínů, které jsem si koupil teprve před týdnem. Snad budu během následujících dvou dní víc sedět, než někde pobíhat…

Tamara mě vyrušila zrovna v okamžiku, kdy jsem se pokoušel najít bundu. Nevisela ani v předsíni, ani nikde jinde a nebyla ani pod postelí. Buď jsem ji vyměnil za tu flašku, co stála na nočním stolku, nebo jsem ji někde ztratil. Bylo to docela pravděpodobné. Vždycky se mi povede zapomenout něco v taxíku. Bunda mě ale docela mrzela. Měl jsem ji rád.

„Máš pas?“

Sáhl jsem do zadní kapsy kalhot a přikývl. Zázrak, že jsem ho taky někde nechtě nevytratil.

„Tohle si vyřídíme, až budeš v normálnějším stavu. Těš se!“

Pokýval jsem hlavou, vylovil zpoza botníku klíče a zamkl dveře.

Protože výtah už několik dní nefungoval, museli jsme dolů sejít po schodech. Bez opírání se o zábradlí a dvou krátkých zastávek bych to nejspíš ani nezvládl. Ale na to, že jsem po předcházející noci neměl daleko k otravě alkoholem a dohromady jsem spal možná dvě hodiny, to byl docela super výkon.

V autě jsem opřel bolavou hlavou o příjemně chladivé sklo a ještě se na pár minut pokusil zavřít oči.

Na letiště jsme dorazili těsně před odletem.

Venku pršelo a i když Tamara zase šlapala na plyn řádně zostra, musela přece jen dávat pozor a moc to nepřehánět.

Zřízenec u registrace a přebírání zavazadel na nás při pozdním příchodu za odměnu koukal pořádně křivým pohledem. Pohotově nalepil na naše věci nálepky s čárovým kódem a podal nám palubní lístky.

„V Praze máte hodinu a půl do odletu letadla Lufthansy. Zavazadla si vyzvednete až ve Stuttgartu," řekl odměřeným tónem a naznačil nám, abychom si pospíšili k pasové kontrole.

U detektoru kovů jsem naštěstí ani nepípl a nemusel jsem se vracet a dál zdržovat. I letadlo stálo dost blízko letištní haly, takže jsem během poklusu k němu ani pořádně nestačil zmoknout. Jen jsem se stihl otřást zimou. Pobíhat jenom v tričku v ranním zářijovém dešti není nic příjemného.

Ale aspoň mi to pomohlo se trochu probrat.

#

Nepřeju nikomu letět maličkým letadlem Českých aerolinií pro čtyřicet cestujících s opicí, jakou jsem měl já.

Natřásání jako ve vlaku se dá přežít. I klaustrofobie z miniaturního prostoru. Když máte pevné nervy, nerozhází vás ani pilotovy hlášky typu: »Jsme sedm tisíc metrů nad zemí.« a »Venku je mínus šedesát dva stupně Celsia.« (Venku rozumějte za deseti centimetry křehké hmoty připomínající polystyrén a listem plechu.) Ale změny tlaku při vzletu a přistání jsou na bolavou hlavu a vysílený organismus opravdu příliš.

Nejdřív vám zalehne v uších.

Pak vám tělo pokryje studený pot.

Na tmavém poli před očima se vám začnou objevovat geometrické obrazce a diagramy, s jakými pracují nukleární fyzici.

A nakonec se přihlásí zakomplexovaný žaludek…

Když jsme konečně byli ve vzduchu a zhaslo znamení, přikazující mít zapnuté bezpečnostní pásy, vytáhla Tamara katalog s bezcelním zbožím a uraženě ignorujíc mou přítomnost se jím jala listovat. Nijak zvlášť se mě to nedotklo. Alespoň jsem měl pokoj a příležitost k vyhledání papírového pytlíku.

Trávicí trakt ale tentokrát signalizoval jen planý poplach.

Snídani jsem však pro jistotu odmítl.

Zato jsem do sebe úspěšně dostal tři kávy. Nebylo to ale tak jednoduché. Měl jsem co dělat, abych si je vyžebral. Letušky se mi nějak vyhýbaly. Nejspíš jsem měl docela nezdravou barvu.

„Váš první let?“ osmělila se nakonec jedna z nich, podávajíc mi z bezpečné vzdálenosti kouřící nahnědlý nápoj společně s balíčkem osvěžující kapesníčků.

„Ano,“ zalhal jsem, neschopen jakéhokoli složitějšího vysvětlování a přiložil okraj plastového kelímku roztřesenýma rukama ke rtům. Už jsem letěl, ale tehdy jsem nebyl těsně po celonočním alkoholickém flámu.

České aerolinie mi závěr letu zpříjemnily ještě několika okruhy nad Prahou, které jsme museli absolvovat kvůli hustému provozu nad letištěm a nepříznivému počasí. Stabilizačnímu orgánu v mém vnitřním uchu jsem musel během následujících deseti minut skoro nahlas domlouvat a přesvědčovat ho, že dočasná nakloněná poloha v neustále houstnoucím atmosférickém tlaku je úplně normální záležitost. Oběma se nám ty minuty zdály být nekonečně dlouhé.

Prudký náraz kol na asfalt přistávací plochy v devět třicet pět jsem přijal jako dlouho očekávané vysvobození.

Z letadla jsem vyběhl jako první a do autobusu odvážejícího cestující k letištní hale nastoupil jako poslední.

Potřeboval jsem další oživovací sprchu a studený déšť bylo to jediné, co jsem měl po ruce.

#

První, co jsem v mezinárodní zóně ruzyňského letiště absolvoval, byl nákup zubního kartáčku, několikaminutové drhnutí zubů a intenzivní vyplachování ústní dutiny.

Zbývající volný čas během čekání na přistavení Boeingu letícího do Stuttgartu využila Tamara flákáním se po obchodech s nehorázně předraženým zbožím a já zase povalováním se na čtyřech židličkách na pohodlném místečku v jedné z čekacích zón – střídavě jsem sledoval televizi s hudební stanicí a ozbrojené hlídky procházející s přehnaně vážnými obličeji kolem.

Když se Tamara zase objevila na mém stanovišti, v rukou nesla jako symbol usmíření další dvě kávy.

Vděčně jsem její přátelské gesto přijal a nenechal ji popíjet samotnou, i když mi už po hromadících se dávkách kofeinu pomalu začínal hrozit infarkt. Ale co, řekl jsem si, devět dní sem, devět dní tam… Není to jedno, kdy zaklepu bačkorama?

Po dopití kávy jsme se postupně propracovali i k částečnému obnovení komunikace.

Já jsem vyrukoval s pochvalou a poděkováním za záchranu před včerejším psychometrickým záchvatem a Tamara se mě na oplátku zeptala na podrobnosti mého dalšího snu. Pitku a pokárání za nezodpovědné chování jsme dočasně odsunuli stranou.

Ve chvíli, kdy jsme nezávazně přemýšleli nad možným významem mé exkurze v pekle (a mimochodem přišli na to, že mám stejné iniciály jako Dante Alighieri), zazvonil Tamařin mobil.

„Nazdar, Braňo, něco důležitého?“ zvedla ho.

Chvíli naslouchala a pak ztuhla.

„Cože? Jsi si jistý?“

V jejích očích jsem spatřil paniku narůstající extrémní rychlostí.

„K čertu!“ zaklela, rychle se rozhlédla kolem a podvědomě se skrčila na židli.

„Poslouchej mě! Tohle je vážné. Varuj Spolek a popros Paulínu, ať to prověří. A dávej na sebe pozor!“

Zavěsila a zase se vyplašeně rozhlédla po letištní hale.

„Pojďme!“ popadla mě za ruku a vyrazila k nejbližším toaletám.

„Ale tohle je dámské WC!“ protestoval jsem, zatímco jsem klopýtal v jejím závěsu. „Co se děje?“

„Ví o nás!“

„Kdo?“

„Azíz!“ odvětila a jen pro sebe dodatečně zaklela. „K čertu, jak na nás přišel?“

„Kdo je Azíz?!“

Tamara potřásla hlavou. „Jindy, nemáme čas. Nejde o tebe. *Já* mám problém. Ale to se vyřeší.“ Nešetrně vysypala obsah své kabelky na desku mezi umyvadly. „Změna plánu. Do Dánska poletíš okamžitě. Za, uf…“ pohlédla bleskově na hodinky, „čtyřicet minut máš let do Kodaně. Tady jsou peníze na letenku,“ strčila mi do ruky několik eurobankovek, „a tady je adresa,“ z poznámkového bloku

vytrhla kus papíru a pohotově na něj naškrábala pár slov. „Strýček se jmenuje Imrich Bernáth, bydlí v Thistedu. Vystoupíš na kodaňském letišti, nadzemkou se svezeš na železniční stanici a tam chytíš vlak přímo na místo. Rozumíš?“

„Jo,“ přikývl jsem, zmateně hledě na informace. „Ale co naše zavazadla?“

„Zapomeň na ně,“ řekla a shrnula věci zpátky do kabelky. „U strýčka se o tebe postarají. Nepátrej po nich. Pro vlastní bezpečnost.“

„A… ty?“ zablekotal jsem.

Ale v tom okamžiku už byla Tamara pryč a na otázku odpověděl jen úder přibouchnutých dveří.

Vyjeveně jsem hleděl na papír a peníze ve svých rukou.

Dveře se opět otevřely a vešla do nich postarší paní. Jen co si mě všimla, zarazila se, couvla a pro jistotu zkontrolovala informační značku.

„Omyl,“ s provinilým úsměvem jsem se omluvil a vypadl ven.

#

Chvíli jsem nechápavě civěl na tabuli odletů, než mi došlo, že Kodaň bude nejspíš Copenhagen.

Pohotově jsem se přesunul k informacím a pokusil se zjistit víc. Tam mě ale seznámili jen s tím, že nejbližší let už je uzavřený, ale pokud to hodně spěchá, můžu se ještě zeptat přímo u vstupu.

Přeběhl jsem tedy k A-jedničce, kde už bylo přistaveno letadlo a většina cestujících na cestě ke svým sedadlům. Měl jsem štěstí, protože se pro mne skutečně našlo volné místo navíc. Zaplatil jsem letenku v hotovosti a jako bonus přidal historku o náhle onemocnivším bratrovi, pracujícím v Kodani, abych náhodou nemusel vysvětlovat totální absenci zavazadel. Letištní zřízenci si dlouho prohlíželi můj pas a dva z nich s ním dokonce na chvíli odběhli. Dost mě tím znervóznili, ale tak trochu jsem je i chápal. Před sebou měli rozcuchaného chlapíka v tričku s Flinstoneovými, se sedmidenním strništěm, páchnoucího směsí slivovice a Colgate, který najednou přestupuje na jiný let. Co byste na jejich místě dělali vy?

Ale nakonec to přece jenom dopadlo dobře a pustili mě na palubu. Letecký benzín je drahý a každá koruna od platícího zákazníka se hodí.

#

Shon a trocha adrenalinu na ruzyňském letišti na chvíli vyhnaly opici z mé hlavy ven, ale v letadle se zase vrátila.

Ignoroval jsem všechny tři verze přivítání a popisu bezpečnostních opatření – českou, anglickou i dánskou, zavřel oči a snažil se usnout. V polospánku jsem byl o dost odolnější i vůči turbulencím. Let ale trval poměrně krátce a letušky mě brzy probudily k obědu. Tentokrát jsem jídlo přijal a musím přiznat, že navzdory drobným výhradám žaludku mě skutečně posilnilo. Reklamní lahvičku s půldeci brandy jsem ale pro jistotu pohotově schoval do kapsy, ať ji nemám zbytečně na očích.

Klesání a přistávání bylo opět nepříjemné, ale na pevné půdě letiště pod nohama jsem se už cítil docela v pohodě.

A začal jsem přemýšlet.

Všechno, co jsem měl u sebe, byla adresa, pas, peněženka, pár euromincí, co mi zbyly z letenky a nějaké slovenské bankovky, z nichž po včerejší pitce taky řádně ubylo. Nic moc, ale při troše štěstí s tím snad dokážu přežít.

Vyrazil jsem napříč několikakilometrovou letištní budovou a hledal východ. Organismus se pomalu vzpamatovával z alkoholového otupení a začínala mi být zima. Se zaťatými zuby jsem sledoval šipky s nápisem *Exit* a snažil se nevnímat prudký liják bušící zvenčí do oken.

K východu jsem se dostal přes výdej zavazadel.

Procházeje obrovskou halou s nekonečnými dopravníky prohýbajícími se pod tunami kufrů, vaků, batohů, krabic a cestovních tašek nejrozličnějších tvarů, velikostí a barev, mi najednou myslí proběhl nějaký zkrat a zmocnilo se mě pokušení.

U posledních tří pohyblivých pásů, vynořujících se s plným nákladem odněkud z podzemí letiště, ještě nikdo nestál. Majitelé zavazadel pravděpodobně teprve vystupovali z letadel, nebo pomalu kráčeli dlouhatánským letištěm sem.

Neodolal jsem.

Popadl jsem vozík. Z dopravníku, nad nímž svítilo *Přílet Kyjev*, jsem na něj vyložil první batoh, který mi přišel pod ruku, a vyrazil jsem ven.

Chtěl jsem jen větrovku. Plánoval jsem, že zbytek nechám někde na viditelném místě ve vestibulu. Někde, kde to určitě najdou.

Kolem letištní kontroly, sedící znuděně za neprůstřelným sklem, jsem proběhl bez nejmenších problémů a konečně vstoupil do komory opatřené z obou stran mohutnými dveřmi na fotobuňku, oddělující výdej zavazadel a halu, kde na cestující čekali jejich rodiny a známí.

V tom okamžiku jsem si vzpomněl na fotografický přístroj číhající u východu z mezinárodní zóny na každém letišti a pohotově jsem vytáhl z kapsy kapesník. Ve chvíli, kdy se otevřely poslední dveře, jsem ho přiložil k obličeji, napodobil jsem foukání nosem a rozběhl se co nejrychleji vpřed.

Zaregistroval jsem slabounký záblesk a oddechl si. Perfektní načasování – trefil jsem správný okamžik. Nepoznají mě ani v Interpolu!

Můj entuziasmus ale netrval dlouho. Rychlost, kterou jsem nabral, byla příliš vysoká na to, abych stihl okamžitě zabrzdit a zaslepený drobným úspěchem jsem vletěl do skupiny japonských turistů, kteří ve vstupní hale filmovali mima, napodobujícího robota.

Dva z nich bolestně zavyli a všech dvacet kamer se vzápětí obrátilo mým směrem.

Tak. Teď mě mají zepředu i z profilu!

Zbledl jsem.

Chvíli se nikdo ani nepohnul.

Všichni jako by zmrzli.

Jejich kamery tiše bzučely a pořád mi hleděly do obličeje.

„*Domo origato*, Hokkaidó!“ vzpamatoval jsem se pohotově a zamával na drobnou Japonku úplně vzadu. Podle mých chabých znalostí japonštiny to mělo znamenat *Nazdar*, Hokkaidó! Uznávám, děsná blbost, ale jediné další asijské jméno, které mě v tu chvíli napadlo, bylo Jackie Chan, a to už se mi vůbec nezdálo vhodné

použít. Ale trik zabral. Všechny kamery se jako na povel otočily a oslovená dívka do nich s otevřenými ústy civěla.

Neváhal jsem ani o vteřinu déle a vylétl jsem s vozíkem ven do deště. Bože, dostaň mě odtud co nejdřív pryč! Vždyť nemám ani šajn, co mám říct dánské letištní policii, pokud mě nedejbože dopadne!

Před vchodem stál taxík s otevřenými dveřmi.

Bez rozmýšlení jsem odstrčil drátěnou čtyřkolovou obludu stranou a nasoukal se i s batohem dovnitř.

„*Railway station*!“ zavelel jsem anglicky tureckému taxikáři a vyrazili jsme vpřed.

#

Netušil jsem, jak daleko může být kodaňské nádraží, ale zhruba po deseti minutách jízdy jsem znejistěl.

Zeptal jsem se řidiče, jestli bere euro. Odvětil, že jo.

Otevřel jsem tedy peněženku a napočítal dohromady jedenáct mincí se symbolem Evropské unie. *Ups*, měl jsem pocit, že při nákupu letenky mi vrátili víc.

Zeptal jsem se, jestli to stačí.

Auto prudce zabrzdilo a já jsem hlavou skoro prorazil čelní sklo.

Zase přikývl, že jo. Přesně tam, kde stojíme.

Pak mě zinkasoval. Pokusil jsem se ještě vyjednávat, ale slovenské peníze rezolutně odmítl. Musel jsem zase ven do deště.

Taxikář mě vyložil těsně za frekventovanou křižovatkou, nedaleko chaotické spleti vodních kanálů a mostů. Než jsem doběhl na nejbližší autobusovou zastávku, zmokl jsem jako myš. Pod přístřeškem naštěstí nikdo nestál a tak jsem konečně v klidu mohl otevřít ukořistěný batoh.

Jen co jsem ale rukou zavadil o dámskou podprsenku, skoro mě trefil šlak.

Když se vám jednou začne smůla lepit na paty, už se jí nezbavíte…

Zkormouceně jsem vytáhl dlouhou žlutou pláštěnku, jediný jakž takž vhodný kus oděvu, který v batohu byl, a natáhl ji na sebe.

Nechal jsem ji ale pro jistotu rozepnutou, ať není zase tak nápadné, že má knoflíky na špatné straně.

Pak jsem podrobně prostudoval mapku visící vedle jízdního řádu. Byl to ale jen schematický nákres autobusových linek a z dánských popisů zastávek, plných áček s kroužky, podivně pokroucených éček nebo přeškrtnutých óček, jsem nebyl o nic chytřejší. Takže jsem si hodil batoh přes rameno, na hlavu natáhl igelitku s nápisem *Družba* v azbuce a vyrazil, pokračuje přibližně ve stejném směru, kterým mě až doteď vezl taxík.

#

Po levici mě objížděly hustě projíždějící auta – občas mě občerstvily sprškou z kaluže a celé pelotony bicyklů nejrozličnějších velikostí a konstrukcí, určené pro šlapání v sedle, vleže na břiše i na zádech a s pedály pro nohy i pro ruce. Docela zdravý způsob přepravy, ale divil jsem se, že tihle sportovci v takovém nečase raději nesedí doma.

Těsně za mostem, vedoucím nad širokánským kanálem, v němž kotvily trajekty a lodě, začínalo centrum. Tady jsem konečně narazil na přehlednou mapu s anglickou legendou a s úlevou zjistil, že kráčím správným směrem a že jsem zhruba v půli cesty. Pokusil jsem si zafixovat hlavní orientační body a vykročil s novým zápalem vpřed.

Zanedlouho jsem našel i směnárnu, směnil všechny slovenské peníze na dánské koruny a modlil se, aby jich na vlak bylo dost.

Na železniční stanici jsem dorazil zhruba za pětačtyřicet minut. Jak už jsem říkal, mám skutečně dobrý orientační smysl. Historické památky, honosnou radnici i slavné Tivoli jsem zaregistroval, ale minul jsem je bez nějakého významnějšího očumování. Chtěl jsem být co nejdříve na místě.

Orientovat se v gigantické budově železniční stanice byl o dost větší problém. Hromada panelů, nápisů, značek a nekonečných informací o skoro každou minutu odjíždějících nebo přijíždějících vlacích mě spíš mátla, než usměrňovala. Když jsem konečně po hodné chvíli našel monitor s droboučkým oznámením o nějakém

rychlíku mířícím do Thistedu, zjistil jsem jen, že už před půlhodinou odjel.

Takže jsem vzdal samostatnou pátrací akci a pokusil se informovat přímo v pokladně s jízdenkami a místenkami. Sympatická slečna v železničářské uniformě mi s úsměvem oznámila, že další přímý spoj do Thistedu už dnes nejede. Nejbližší mám zítra v jedenáct. Nabídla mi možnost se čtyřmi přestupy v městech, o nichž jsem v životě neslyšel, s tím, že se do cílové stanice dostanu ještě před půlnocí.

Rozhodování mi ulehčila cena lístku. Jak se ukázalo, vyměněné peníze nestačily. Neměl jsem na něj.

Takže jsem ji ujistil, že zase tolik nespěchám a s placením i cestou počkám na zítřek.

Zase jsem tedy vyrazil ven a hledal nejbližší banku.

Přivítali mě s úsměvem jako všude.

Zalovil jsem s nadějí v kalhotách.

Mí dánští kolegové si se zájmem prohlédli slovenskou bankomatovou kartu, ale nedoporučili mi ji strkat do místních přístrojů. Navrhl jsem tedy jinou strategii. Společnými silami jsme se elektronickou cestou relativně hladce doťukali přímo k mému domácímu účtu. (Ať žije Evropská unie, IBANy a internet!) Ale štěstí pořád stávkovalo. Očekávaná výplata na něm pořád nebyla. Jeho obsah mohl teoreticky stačit akorát na poplatek při převodu nějaké jiné, nepříliš výrazné sumy. Nechal jsem to být. Byl jsem nahraný.

Co dál? uvažoval jsem. Velvyslanectví?

Bůh ví, jestli tady vůbec nějaké máme. Hm. Snad není zase tak zle. Návštěvu konzulátu bych si přece jen nechal jako poslední možnost záchrany.

Z téhle šlamastyky musí existovat i jiná cesta.

Mysli!

Zamračeně jsem se přesunul do nedalekého parčíku, usadil se na lavičce a důkladně prohledal cestovní batoh neznámé ukrajinské turistky. Našel jsem kvalitní discman značky Sony a pár cédéček od Queen. Bylo mi líto se jich jen tak zbavit. Někde v hloubi duše jsem možná pořád naivně doufal, že se mi snad nějakým zázrakem podaří

dopravit věci zpátky k majitelce. Ale nedalo se nic dělat, potřeboval jsem hotovost.

Pustil jsem se do hledání zastavárny.

Není to nic jednoduchého, když nevíte, jak se zastavárna řekne dánsky, ani anglicky.

Běhal jsem v hustém dešti po Kodani, vcházel do všemožných obchůdků, ze kterých se obvykle vyklubaly antikvariáty nebo obchody s všemožným zbožím, a proklínal všechen chlast světa za to, že mě včera obral o síly, které jsem dnes tolik potřeboval.

Už jsem mlel z posledního, když jsem nakonec po třech hodinách marného hledání neuvěřitelnou náhodou narazil na skupinu česky hovořících cikánů, už nějakou dobu aklimatizovaných na místní poměry.

Bůh žehnej azylové politice ve Skandinávii!

Nejenže pochopili co hledám, ale spiklenecky mi doporučili údajně nejlepší kšeft v okolí, podrobně vysvětlili, jak se k němu dostanu, a pak mě zavedli pomalu až na místo.

Postarší Číňan usazený za drobným pultíkem v jednoduché místnosti velikosti špajzu vzal všechno – přehrávač, sluchátka i cédéčka – a vyplatil mě na ruku.

V záchvatu radosti jsem hned po transakci vběhl do obchodu se suvenýry naproti a koupil si kšiltovku s dánskou vlajkou. Následoval MacDonald, který tu mají na každém rohu, a Big Mac s velkou porcí hranolků.

Konečně jsem si mohl vydechnout.

Měl jsem dost nejen na vlak, ale i na hotel a pořádnou večeři. Změnil jsem tedy plán a rozhodl se neriskovat složité přestupování, i když jsem dnešní spoje ještě teoreticky mohl stihnout. Ostatně, asi by nebylo nejvhodnější, kdyby mě soumrak zastihl ve vlaku, kde jsem možná ani nemusel najít místo, na němž by se dalo klidně natáhnout. A kromě jiného jsem ani neměl potuchy o tom, kdy se tady na severu vůbec stmívá.

Snaže se pro každý případ přece jen co nejvíc ušetřit, jsem si nakonec místo normálního hotelu vybral spíš něco na způsob turistické ubytovny. Byla nedaleko stanice, pokoje vypadaly

relativně čistě a v zásuvce nočního stolku nechyběla ani trojjazyčná Bible. Nic extra, ale standard to mělo.

#

Po krátkém oddechovém posezení v rozvrzaném křesle jsem posbíral poslední síly, co mi ještě zbyly, a pokusil jsem se dát dohromady. Promočené prádlo jsem rozvěšel po radiátorech, osprchoval se a oholil dámskými holicími potřebami ukrajinské výroby. Byly trochu tupé a zjevně určené pro jiné partie než pro mé vousy, ale stejně se mi s jejich pomocí podařilo o něco polidštit můj vzhled.

Nejhůř ze všeho po dnešní *procházce* dopadly mé nohy. Rozchození nových bot si vyžádalo obvyklou cenu v podobě několika rozměrných a bolestivých puchýřů na chodidlech. Se syčením a sténáním jsem je odborně propíchl a vydezinfikoval reklamní půldeckou brandy od Českých aerolinií.

Pak jsem se naposledy prohrabal obsahem ukořistěného batohu, naivně doufaje, že v něm přece jen ještě najdu něco zajímavého. Zklamaně jsem ale musel konstatovat, že kromě žluté pláštěnky a hygienických potřeb už opravdu neobsahoval nic použitelného. Takže jsem ho zavřel, zasunul pod postel a rozhodl se, že se ho zítra tak jako tak musím zbavit.

Když mi uschly věci, sešel jsem dolů na večeři. Do třetice jsem se s chutí najedl a během posezení u kávy se mi dokonce podařilo zjistit přesný čas západu slunce. Dánové ho uvádějí v tiráži všech místních novin. Asi aby čtenáři věděli, kdy je policajti můžou pokutovat za to, že zapomněli rozsvítit světla v autě nebo na kole. Měl jsem pořád fůru času. V Kodani se stmívalo zhruba o půl hodiny později než u nás.

Po večeři jsem zalezl zpátky do pokoje, konečně se pohodlně rozvalil na posteli a pustil si rádio.

Chvíli jsem si jen tak z nudy hrál s laděním a nějakým zázrakem se mi po pár minutách podařilo na AV frekvenci chytit Čechy. Tuším Prahu jedna. Bohužel zrovna v okamžiku, kdy začínalo »Vysílání v cizím jazyce«. A během něj jsem si neužil ani moc češtiny, ani moc muziky. Přeladil jsem tedy zpátky na Dány. Ti mě naopak potěšili

blokem, ve kterém představovali nový výstřední hudební objev z Polska. Kupodivu se to docela dalo poslouchat.

#

Jak se v místnosti prodlužovaly stíny, přecházela mě pozvolna i dobrá nálada. Hledě do stropu, s rukama za hlavou, jsem si najednou uvědomil, že kouzelná modrá kulička, kterou budu za chvíli potřebovat, leží v pouzdře od hodinek na dně mé cestovní tašky, která pravděpodobně zrovna osaměle krouží na dopravníkovém pásu ve výdeji zavazadel někde na letišti ve Stuttgartu. Pokud si ji samozřejmě *nepůjčil* nějaký jiný zoufalec.

Zaklel jsem a v hněvu zaskřípal zuby.

Nezbývalo mi nic jiného, než zase navštívit společné WC, ukořistit dvě role toaletního papíru, lehnout si na postel, přiložit si je pod bradu a čekat na další *záchvat psychometrie*.

Soumrak už byl za dveřmi.

S rukama pevně zaťatýma v pěst jsem koutkem oka napjatě sledoval pomalu se měnící číslice na budíku.

Možná budu další trýzně ušetřen, přesvědčoval jsem sám sebe. Možná jsem po včerejšku o svou nechtěně získanou schopnost vnímat otisky lidského utrpení a bolesti úplně přišel. Možná to dnes vůbec nepřijde…

Omyl.

Přišlo.

Rychle a krutě.

A přesně načas.

Jen mě tentokrát nepřepadly žádné zvuky ani vizuální vjemy. To, co zaklepalo na mé čelo, přeskočilo standardní komunikační cesty a vskočilo mi rovnou do hlavy.

Cizí mysl.

Životem znavená osobnost topící se v pocitech smutku, deprese, zoufalství, pochybností a frustrace.

Mysl upnutá k jedinému cíli.

Mysl, která konečně našla východisko…

Náhle jsem pocítil prudkou bolest na zápěstí a došlo mi *jaké*.

Dostal jsem pokoj sebevraha. Muže, který ukončil svůj bídný život na stejné posteli, na níž jsem právě ležel. Mladíka, jehož obličej jsem zahlédl v kůře stromu ve včerejším snu. Zoufalce, jehož nešťastná láska, nechápaví rodiče a neúspěchy v osobním životě dovedly k hříšnému činu.

Byl jsem v jeho hlavě a on byl v mé.

Matrace pode mnou si toho určitě pamatovaly víc, ale otevírání žil použitou žiletkou nekompromisně překrylo všechno ostatní.

Pokusil jsem se převalit a dostat se aspoň na podlahu, ale vyčerpané tělo mě neposlechlo.

Zařval jsem.

Svaly a vůle vzápětí ochably.

Pozdě.

Mladík mě úplně ovládl a už mě nepustil.

Společně jsme si do nejmenšího detailu opakovaně *vychutnali* celou jeho poslední noc.

Pak jsem zase omdlel. Potřetí tenhle týden, jestli dobře počítám.

#

…Mezitím…

Pan Sokolovský právě sledoval svou oblíbenou venezuelskou telenovelu, když ho vyrušilo naléhavé zvonění ode dveří. Zabručel, odložil plechovku s pivem, zašněroval si šusťáky, zastrčil tílko a vydal se potácivým krokem do předsíně.

„…no?“ řekl. Zřejmě to mělo znamenat *Ano?*

Ve dveřích stál starší pán ve světlehnědém plášti, plstěném klobouku a rukavicích. Měl bledý obličej a šedivou, krátce střiženou a pečlivě udržovanou bradku.

„Dobrý večer,“ pozdravil se silným ruským přízvukem. „Promiňte, že vyrušuju. Jsem z domovní správy. Byl glášený únik plinu. Pravděpodobně odvedle. Vaše sousedka, slečna Bernáthová, není doma. Nevíte, kdy se vrátí, nebo kde bych ji mogl zastihnout? Je to nalégavé.“

Pan Sokolovský nenáviděl tyhle uhlazené postarší džentlmeny. Podle něj to byli všechno teplouši. Pořádný chlap musel v jeho očích

umět nahlas říhat, prdět, smrkat, škrábat si koule a chcát s otevřenými záchodovými dveřmi. A nesklápět po sobě záchodové prkénko, samozřejmě. Muž před ním o těchto věcech nejspíš v životě ani neslyšel. A navíc to byl přistěhovalec. Proč nesedí doma u matrjošek? Ne, vůbec se mu nelíbil.

„Únik plynu? My jsme –ic takového nehlásili…“

„Tak, tak,“ pokýval muž hlavou, „já vím. Glásili to manželé Zibrínovi, co bydlí o poschodí níž. Porucha je pravděpodobně v protileglé stoupačce.“

„A není to –d nich?“

„Ne, kontroloval jsem to.“

„Jak? –yť nemáte ani vercajk.“

„Ujišťuju vás, že všechno, co potřebuju, mám u sebe.“

„Jsem instalatér a znám –ár techniků z plynáren. Ale nikdo nechodí do práce –ez vercajku. A už vůbec ne… v baloňáku…“

„Nejsem z Plináren. Jak jsem řekl, jsem z domovní správy…“

„– kažte mi občanku, –bo se s váma dál nebudu bavit.“

Postarší pán ve světlehnědém plášti si povzdechl. Když jste zaklepali na dveře za cara, bylo všechno jednodušší. Lidé byli ochotnější, o dost ochotnější.

A za cara přirozeně neexistovaly občanské průkazy.

„Ale samozřejmě,“ řekl se širokým úsměvem ve tváři a naznačil pohyb do náprsní kapsy.

V následujícím okamžiku se událo několik věcí najednou, ale pan Sokolovský ani nepostřehl, jak k nim došlo. Uvědomil si jen, že v další vteřině byly dveře zase zavřené, teplouš v baloňáku stál v jeho předsíni a držel ho za krk dobrých třicet centimetrů nad zemí.

„Pane Sokolovský, jste nezodpovědný nájemník. Nespolupracujete!“ pokáral ho a neuvěřitelnou silou jím mrštil o stěnu chodby.

Domácí pán vážil přes sto deset kilo a v práci měli díky tomu před ním všichni chlapi respekt. Úder mu vyrazil dech. Překvapeně vyvalil oči.

Muž ve světlehnědém plášti si začal sundávat rukavice.

„Chci slyšet odpověď na svou původní otázku, pane Sokolovský. Víte, kde bych mogl najít slečnu Bernáthovou?“

Tázaný ho slyšel, ale nedokázal odpovědět. Díval se na mužovy ruce. Byly popelavé, s nepřirozeně dlouhými prsty a pokryté světle zelenými šupinami.

Muž ho uchopil za hlavu a otočil ji ke svým planoucím očím.

„Víte?“

Pan Sokolovský ucítil na tvářích a uších obrovské horko. Vlasy na spáncích mu začaly doutnat.

„– žíši Kriste,“ zaúpěl.

Z návštěvníkových doširoka roztažených nozder vystoupal oblak kouře.

„Ne!“ zaječel. „– ni ji pořádně neznám. Nebavíme se s ní. Netuším –ni, kde pracuje…“

Prozradil by i vlastní impotenci, ale neměl co.

Bolest byla nesnesitelná.

„*Charašo*. Tak vidíte. Mogl jste to říct hned na začátku. Nepropásl byste seriál.“ Muž ve světlehnědém plášti ho pustil a pootevřel dveře do obýváku. Na televizní obrazovce zrovna běžely titulky. „Víte, že José na konci série zjistí, že jego otec udělal jego manželce dítě a během chádky ho zabije? Krásná scéna…“

Pan Sokolovský se držel za krvácející uši a skrz závoj slz se na něj překvapeně podíval.

„Je mi líto, že ji neuvidíte…“

Slova neznamenala nic určitého, ale měla váhu žulového náhrobku.

Otřásl se.

„Za chvíli se vrátí manželka. Šla –en na nákup. Hned je zpátky!“ blekotal.

Pan Škvařící-se-masíčko se pousmál.

„To je v pořádku. Myslím, že dnes bude mít vaše manželka s vařením o polovinu menší práci než jindy.“

Sundal ze zdi starodávné kukačkové hodiny, potěžkal je v ruce a jedinou ranou jimi rozdrtil panu Sokolovskému lebku.

# # #

Po několikahodinovém bezcílném tápání temným labyrintem jsem konečně narazil na nit.

Podle hmatu byla vlhká a lepkavá jako všechno kolem. Ale objev mě potěšil.

Théseův trik je starý tisíce let a dalo se očekávat, že ho na těchto místech použil už někdo přede mnou, pomyslel jsem si.

Nemohl jsem tušit, že to byla jen další nástraha mého Mínótaura.

Náhodně jsem zvolil jeden ze dvou možných směrů a vytrvale postupoval dál podél napjatého křehkého vlákna.

Na další křižovatce jsem zjistil, že náhodně objevená nit není jediná v okolí. O další jsem zavadil kotníkem, přičemž jsem ji nechtě přetrhl, a třetí v pořadí se mi přilepila na obličej při zahýbání za roh.

Připadalo mi to jako dobré znamení.

Nitě se sbíhají. Zanedlouho snad narazím na východ!

Ale doufal jsem marně.

Nití sice pořád přibývalo, ale v husté tmě se neobjevil ani náznak světlejšího stínu.

Po čase jsem o vlákna podivné příze nejrozličnější tloušťky zakopával pomalu na každém kroku a místo pomoci mě spíš zdržovaly. Ale neztrácel jsem naději. Šikovně jsem se pomocí nějakého skrytého instinktu prodíral hustou neviditelnou spletí a úspěšně postupoval vpřed.

V místě, kde jsem konečně ucítil slabý závan čerstvého vzduchu, však byla chodba nitěmi přímo zatarasená a musel jsem se do překážky pustit zuby nehty, abych se jí vůbec prodral. Radost mi ale dodala nové síly a poslední úskalí mě nemohlo odradit.

Splašené a zuřivé trhání se mi ale stalo osudným. Namísto vysvobození jsem se do spleti vláken hloupě zamotal a bezmocně v ní uvázl.

A tehdy si pro mne přišel můj Mínótaurus.

Ve tmě zazářilo osm korálkových očí a zaklapala obrovitá kusadla.

Osm chlupatých článkovitých končetin mě prudce vyrvalo z pasti ven, přimáčklo mi ruce k tělu, omotalo mě čerstvou, ještě teplou hmotou biosyntetické vlákniny a spoutaného mě přesunulo do závěsu pod obrovitou hlavohruď.

Ani jsem nedostal šanci zaprotestovat.

Smotaný do kukly jsem byl v nepohodlné poloze přenesen do brlohu gigantické pavoučice…

Možná byla potomkem samotné Ungolianty nebo jiné potvory z úsvitu věků, nebo možná jen obyčejnou zmutovanou obludou ze zkumavky šíleného vědce. Ať už to bylo tak nebo onak, v okamžiku, kdy si mě usadila před sebe na starou ztrouchnivělou židli, zahlédl jsem v jejích očích nepopiratelnou inteligenci.

O tom, že nebyla obyčejným tvorem, nesvědčily jen její rozměry. Za jejím pohledem bylo skutečně o dost víc, než jen animální hlad a potřeba se rozmnožovat.

Bylo tam chladné, přímo lidské pobavení a zákeřná vychytralost.

Aby snad ještě utvrdila můj postřeh, uvolnila mi pavoučice ruce, postavila mezi nás stolek se šachovnicí a přitáhla si na dosah obrovskou tabuli se slavnou DaVinciho kresbou Vitruviovy figury se zdvojenými rozpaženými končetinami opisujícími dokonalý kruh. Všechno dělala po hmatu a ani na vteřinu při tom ze mě nespustila jediné ze svých hmyzích očí.

Netrpělivě jsem vyčkával, co podnikne dál.

Zpod stolu vytáhla dřevěnou krabici a vysypala na šachovnici figurky. Pohotově před sebe rozestavila svou černou sadu a pokynula mi, ať si udělám pořádek s bílými. Poslechl jsem a s hrůzou zjistil, že všechno, co jsem dohromady dostal, je osm pěšců. Žádné věže, koně, střelce, ani krále nebo královnu. Férovost nejspíš nepatřila mezi ctnosti mé hostitelky.

Jen co byli pěšci na svých místech, naznačila mi, abych začal.

Samozřejmě, bílý je vždycky na tahu první.

Roztřesenými prsty jsem uchopil jednoho ze slonovinových nešťastníků a posunul ho o políčko vpřed…

Po třech dalších tazích jsem přišel o první figurku. Pavoučice mi koněm vzala pěšce stojícího úplně na kraji a s odporem hodila ho zpátky do krabice.

Ztuhl jsem.

Z ústní dutiny se jí vzápětí ozvalo podivné zamlaskání, které se vzdáleně podobalo smíchu, jedna z končetin vylétla k DaVinciho kresbě a křídou škrtla nahému muži obě levé ruce.

Až tehdy jsem si všiml, že chlap na obraze má tělo červenými linkami rozděleno na osm částí.

Po zádech mi přeběhl mráz. Připomnělo mi to plakáty s prasaty v řeznictví. Jenže tentokrát bylo čísly označeno lidské *přední, zadní, hlava, bok a žebra.*

Osm údů a osm pěšců.

Toť celý můj následující život ve zkratce.

Pavoučice mě popohnala, abych se nezdržoval.

Byl jsem zase na tahu…

Den šestý

Sobota, 16.9.

Z ubytovny jsem vypadl už před devátou. Netuším, kdy se tady v sobotu mění ložní prádlo, ale chtěl jsem být pryč dřív, než nějaká ženská v zástěře otevře dveře a spustí lamentaci nad krvavými fleky velikosti fotbalového míče na mé posteli. Při záchvatu během včerejšího soumraku jsem barvil jako střelený divočák.

Odcizený batoh jsem hodil do nejbližšího kontejneru.

Cestou na železniční stanici jsem se zastavil v informačním centru a posbíral tam všechny brožurky a letáky v angličtině, na které jsem narazil. Pak jsem si koupil lístek do Thistedu a čekaje na lavičce v hale jsem jimi listoval. Oholený, v plášti a kšiltovce jsem vypadal jako normální turista. A hlavně jsem se dost lišil od muže na fotce letištní bezpečnostní služby. Pochyboval jsem sice, že ti znudění chlapíci zpoza neprůstřelného skla po nahlášení ztráty ukrajinského zavazadla vůbec něco podnikli, ale cítil jsem se takhle jistěji.

Při nastupování do vlaku ze mne nakonec opadly i poslední zbytky napětí.

Seděl jsem v poloprázdném vagónu a sledoval krajinu. Zpoza mraků občas vylétlo pár slunečních paprsků a oživilo poslední zbytky zeleně na nekonečných nížinách dánských ostrovů. Míjeli jsme hospodářství, upravená městečka a vesničky, nevelké lesíky i rozsáhlá pole, osaměle stojící půvabné bílé kostelíky s červenými střechami a celé komplexy moderních větrných elektráren. Úžiny mezi ostrovy překonala vlaková souprava hlubokými tunely nebo

několikametrovými mosty. Všiml jsem si, že moře u pobřeží pořád brázdily výletní plachetnice a rybářské lodičky.

Snažil jsem se nemyslet na sny, ani na své poslední psychometrické zážitky. Přemýšlel jsem, kde se asi poflakuje Tamara a v jakém šíleném dobrodružství zase lítá. Sice mi chyběla, ale v podstatě jsem byl rád, že s ní nejsem. Úplně mi stačily mé včerejší drobné patálie.

Označení zastávek vlaku bylo v Dánsku o hodně přehlednější než u nás doma, a protože jsem každý kilometr cesty poctivě kontroloval se železniční čárou na mapě, kterou jsem si za poslední peníze koupil v Kodani na nádraží, neměl jsem ani problém vystoupit na správném místě. Stejně to vlastně byla konečná.

#

Thisted je malé městečko ležící na severu Jutského poloostrova, přímo na pobřeží jednoho z početných zálivů zakusujících se hluboko do vnitrozemí a ústících do Severního moře.

Měl jsem možnost obhlédnout si ho dostatečně podrobně.

Mé prázdné kapsy vyloučily možnost použití místní dopravy nebo telefonu. Styděl jsem se žebrat a umínil jsem si, že navzdory nezahojeným puchýřům na nohou zvládnu ještě tuhle poslední cestu pěšky. První osobu, na kterou jsem po východu z nádraží narazil – paní s kočárkem vyhřívající se na lavičce – jsem slušně poprosil, zda by mi vysvětlila, kde najdu hledanou ulici. Její název jsem jí samozřejmě musel dát přečíst přímo z Tamařina papíru, protože tu patnáctipísmenkovou hatmatilku jsem nedokázal nahlas ani vyslovit. Tohle nebyla Kodaň a ani angličtina místní obyvatelky nebyla o moc lepší než moje. Ale o to dřív jsme si porozuměli, i když v naší komunikaci sehrávaly hlavní roli především ruce a nohy.

Nakonec jsem se tedy vydal doporučenou trasou a ani ne po dvaceti minutách jsem dorazil na kraj městečka, na asfaltku lemovanou chodníky a rodinnými domky, začínající na křižovatce vedle parčíku s jezírkem a pokračující až někam ven do polí.

Ulice byla také velmi přehledně označena. Písmenko po písmenku jsem zkontroloval její název na ceduli, porovnal ho s

informací na papíru a s vydechnutím vykročil podél obydlí se stoupajícími čísly.

Mé trampoty ale pořád nebraly konce.

Jak jsem zanedlouho s překvapením zjistil, číslo na poslední brance před značkou s přeškrtnutým Thistedem bylo o jedno menší než na adrese, kterou jsem dostal od Tamary. Další dům už v ulici nestál.

V první chvíli mě napadlo, že se možná spletla a navzdory neshodě jsem u domu zazvonil.

Jméno Imricha Bernátha jim nic neřeklo, i když těžko říct, jestli kvůli tomu, že ho v životě neslyšeli, nebo kvůli tomu, že ho v mé slovensky vyslovené podobě nepoznali. Nebyl jsem daleko od propadnutí panice. Až když jsem jim ukázal adresu na papírku, konečně se chápavě zasmáli a nasměrovali mě dál do polí.

Takže jsem zase vykročil do neznáma a asi po půl kilometru šlapání po asfaltce lemované topoly konečně narazil na dům Bernáthových.

Hodilo by se spíš říct sídlo.

Vzhledem mi na první pohled připomnělo britská venkovská šlechtická hospodářství z filmů o Sherlocku Holmesovi. Dvoupatrová kamenná budova se dvěma křídly stála pyšně na kopečku s anglickým trávníkem a příjezdovou cestou vysypanou drobnými bílými kamínky, a za svými zády nenápadně skrývala rozsáhlou zahradu.

Uznale jsem hvízdl. Honosností by obstála i vedle kteréhokoli renesančního zámku! A podle zachovalého stavu se dalo odhadnout, že Bernáthovi v Dánsku zdaleka netrpí kapesními souchotěmi…

Že by se štěstěna konečně umoudřila?

#

Masivní vstupní dveře se prudce rozlétly, sotva dozněl zvonek.

Stál v nich vysoký chlap v hedvábném čínském županu, opírající se o mahagonovou hůl. Podle bílých vlasů a obočí a husté spleti vrásek v obličeji jsem ho odhadl na něco kolem sedmdesátky. Ale dokonalé zuby, držení těla a síla, s jakou dveře otevřel, naznačovaly, že je v lepší formě než Hugh Hefner, vydavatel *Playboye*.

„Jsem…“

„Vím, kdo jste,“ přerušil mě chlap ryzí slovenštinou. „Volala mi Paulína. Měli jste tady být už včera! Celou noc jsem nespal! Kde je Tamara?!“

„Pan Imrich Bernáth, předpokládám,“ podal jsem mu trochu ohromeně ruku.

„Samozřejmě. Pojďte dovnitř. Jak to, že jste sám, Ábele?“

„Vaši… ehm, neteř, jsem viděl naposledy včera v poledne na letišti Ruzyně,“ pokrčil jsem rameny a ve zkratce Tamařinu otci popsal, co se v Praze stalo.

Zprávy ho vážně zneklidnily.

Zamračil se, rukou si začal masírovat hladce oholenou bradu a pod nosem si něco naštvaně bručel. V záplavě dánských a slovenských slov jsem zachytil přívlastky jako *hloupá, nezodpovědná* a *tvrdohlavá*.

„Omlouvám se, ale mám o svou neteř strach,“ promluvil zase nahlas ke mně. „Věci se daly do pohybu a ona se zbytečně vystavuje nebezpečí! Obědval jste?“

„Ne,“ řekl jsem a uvědomil si, že už mi pořádně kručí v břiše.

„Zrovna se chystám ke svačině. Nechám prostřít i pro vás. Ale možná se chcete nejdřív dát do pořádku?“

„Rád,“ přikývl jsem.

„Počkejte tady. *Jomfru* Bolette vás zavede do vašeho pokoje. Setkáme se v jídelně,“ ukázal na dveře naproti a kulhavě vyrazil naznačeným směrem.

Bolette, drobná zavalitá služka ve škrobené zástěře a s čepcem ve vlasech tu byla hned. Následoval jsem ji nahoru po schodech do prvního patra, do severního křídla, skoro až na konec chodby. Tam mi ukázala pokoj pro hosty a koupelnu. Anglicky jsem poděkoval, protože slovenština jí byla zjevně cizí a pohotově ze sebe shodil turistickou kšiltovku i dámský plášť, na které tak divně civěla.

V pokoji bylo čerstvě zatopeno a povlečení a ručníky byly očividně připraveny teprve před pár hodinami. Zavtipkoval jsem, jak věděla, že dorazím až dnes? Odvětila, že v kuchyni našla ráno na podlaze příborový nůž. A nůž prý znamená »přijde muž«. Pak se

otočila a odešla. Nestihl jsem se ani zeptat, co znamená vidlička nebo lžíce, ani jak se tam ten nůž vůbec dostal.

V pokoji jsem nakonec pobyl jen krátce. Neměl jsem co ani odkud vybalovat a starobylé skříni i šatníku jsem tedy věnoval jen letmý posmutnělý pohled. Na chvilku jsem si vyzkoušel, jak se leží v posteli s baldachýnem a posadil jsem se i do čalouněného křesílka s podnožkou a skrz vysoké okno, lemované závěsy, na jejichž zatažení jste nejspíš potřebovali žebřík a kladkostroj, jsem zkontroloval nádhernou zahradu s růžovými keři a altánkem. Pak jsem ze sebe konečně shodil i zbytek oblečení.

Vana je po kolu druhý nejgeniálnější lidský vynález. Během několika krátkých okamžiků vás dokáže na evolučním žebříčku posunout o stupínek výše. Minimálně k civilizovanějšímu zjevu.

Dopřál jsem si kvalitní desetiminutové šlechtění.

Dolů po schodech jsem sešel v připravených pletených papučích a v jídelně jsem zaujal místo za velkým stolem, na něž mě usadil sám pán domu.

Nemluvili jsme, jen jedli. Dánské párky byly bez chuti a játrová paštika na můj vkus naopak dost zvláštně kořeněná, ale domácí černý chléb a smažená kuřecí prsíčka první dojem dokonale napravily. Hltal jsem je jako smyslů zbavený.

„Mám ještě nějakou práci, Ábele," vstal zanedlouho můj hostitel. „Ale o půl čtvrté vás přijmu v salónu. Máte nějaké speciální prosby?"

Mezi přežvykováním a zapíjením jsem mu vyložil situaci se zavazadly a zeptal se ho, zda by mi nemohl sehnat nějaké náhradní věci.

„Uvidíme, co se dá dělat," přikývl. „Za hodinu vás očekávám, buďte dochvilný."

Bernáthovi jsou podle všeho vždy plně časově vytížení.

Ujistil jsem ho, že tam budu včas.

#

Jak se ukázalo, nakonec jsem já čekal na pana Bernátha. Tentokrát ale plně nasycen, převlečený do dokonale vyžehlené košile a mírně ošoupaných manšestrových kalhot po jednom z jeho synů, po

okraj naplněný novou nadějí na vyléčení a psychicky připravený na terapeutický zákrok u nejpovolanějšího z nejpovolanějších.

Elán, s kterým jsem vstoupil do salónu, se ale velmi rychle změnil v rozpaky. Šachovnicová podlaha, kostkované potahy na křeslech a hrací stolky v každém z rohů místnosti mi místo vřelého přivítání přivodily husí kůži. Nepříjemné spojitosti se včerejším snem nebylo lehké potlačit ani při pohledu na kopie DaVinciho obrazů na stěnách a sbírku preparovaného hmyzu v obrovité vitríně naproti krbu.

Ale po chvíli jsem se vzpamatoval a přinutil se uklidnit. Pobyt v nesympatickém prostředí s miniaturními pavouky přišpendlenými na polystyrenu byl nakonec vždycky lepší, než například to, co mě postihlo včera za soumraku v hotelu. Pokud by mě sny připravovaly jen na takové zážitky, snad bych si na ně po čase i zvykl a občas se jimi možná i pobavil.

I tak jsem se ale pro jistotu ničeho nedotýkal, přesunul se raději k oknu a bezmyšlenkovitě jsem sledoval zahradníka hrabajícího listí.

Imrich Bernáth dorazil asi po deseti minutách a spolu s ním se v místnosti objevil i pronikavý kořeněný zápach, podobající se aromatu exotických vodiček nebo meditačních vonných svící. Běžný Old Spice to v žádném případě nebyl.

Pohodlně se usadil v rozložitém koženém křesle, položil si nohy na čalouněný stoleček a do úst si vsunul masivní kubánský doutník. Na jeho konci vzápětí zaplápolal drobný plamínek a proměnil kousek tabáku v popel a dým. Bylo to zarážející, ale nepostřehl jsem, jak se tam vzal. Určitě však vím, že pan Bernáth na zapálení doutníku nepoužil žádné sirky ani zapalovač.

„Něco málo už o vás vím od paní Paulíny," řekl, nevšímaje si mého překvapení. „Jste zajímavá osoba, Ábele. Možná to ani netušíte, ale jste křižovatkou několika nitek osudu. Důležitý kamínek v obrazu dosavadních událostí," zdůraznil větu vztyčeným prstem. „I když jste se do jejich víru dostal víceméně náhodně. Asi by pro začátek bylo nejlepší, kdybyste mi podrobně povyprávěl o všem, co se z vašeho pohledu v Košicích za poslední týden událo, abych si mozaiku doplnil přímo ze zúčastněného zdroje. Máme čas. Na čím víc si vzpomenete, tím lépe."

Takže znovu, přikývl jsem. Žádný problém. Přitáhl jsem si nejbližší židli, sedl si přímo naproti němu a slova ze mne vytryskla, jako bych je měl nacvičená. Po předcházejících výsleších se ani není čemu divit.

Začal jsem snem s třinácti komnatami ve starém domě bez oken, pokračoval přes potyčku s ifrítem, vyšetření v nemocnici, jednotlivé psychometrické záchvaty, honičku s revenantem, návštěvu u Braňa, pokusy o zrušení kletby u Tamary i ve Spolku a setkání s pikulíkem, a skončil až u telefonátu na pražském letišti. Řádně mi během vyprávění vyschlo v hrdle a archivní víno, které mi pan Bernáth nechal přinést pro osvěžení, jsem dost chrapounsky vypil na jeden hlt.

Můj hostitel se jen pousmál, spojil konečky prstů do úhledného oblouku a opakovaně si mě zkoumavě prohlédl.

Chvíli následného ticha rušilo jen vzdálené zahradníkovo pohvizdování.

„Kdo je Azíz?“ zopakoval jsem s mírnými rozpaky otázku, na niž jsem od Tamary nedostal odpověď.

„Za okamžik,“ převzal čiperný stařec konečně slovo. „Nejdřív vám musím poděkovat. Hodně jste mi pomohl, Ábele. Vaše informace byly skutečně cenné. I proto je mi ze srdce líto, že vám musím oznámit, že vaše cesta pravděpodobně byla zbytečná. Pomohl jste mi doplnit mozaiku o poslední detaily, ale já vám, obávám se, nebudu umět pomoci. Dokud nezjistíme druh kletby, *nikdo* vám nedokáže pomoci. Ujišťuju vás ale, že na odhalení tohoto tajemství pracuje celý Spolek a ještě dnes večer podniknu i já určité kroky, v rámci svých možností, samozřejmě, pro jeho odhalení. Máme ještě sedm dní, pokud nepočítám dnešní, a snad se nám to za tu dobu podaří.“

Zlá předtucha, která mě přepadla při vstupu do salónu, se naplnila. Ramena mi poklesla a svaly v obličeji ztuhly ve výrazu nekonečného zklamání.

„Ale ani vy nezůstanete nečinně sedět,“ pokračoval Tamařin strýc. „Schyluje se k novým událostem a v nejbližších dnech budete muset učinit důležité rozhodnutí, které také ovlivní váš osud. Zatím vám neumím říct nic určitého, protože karty, které obrátí hru, drží v

rukou někdo jiný. Ale až nastane chvíle volby, nechci, abyste konal neuváženě a bez dostatečného rozhledu. Proto se vám pokusím popsat pozadí a skutečnosti stojící za tím, co jste vy sám zaznamenal, abyste také získal představu o tom, jak vypadá celkový obraz.“ Nakrátko se odmlčel a zase dolil víno do prázdných sklenic. „Ptáte se, kdo je *herre* Azíz. Velmi dobrá otázka. Dovolte mi dostat se k odpovědi tak trochu oklikou. Nejdřív vám musím říct několik věcí o Spolku a naší rodině, protože s nimi všechno souvisí a právě od nich se všechno odvíjí…“

#

Imrich Bernáth vyprávěl dlouho a obšírně a jeho otevřenost mě dost překvapila. To potvrzovalo, že jsem do věcí skutečně zapletený víc, než jsem předpokládal.

Začal poměrně hluboko v historii, ale navzdory tomu se nijak zvlášť nezapovídal ani neodbočil, jak se to starým lidem obvykle stává.

On i jeho bratr Ignác se do košického Spolku Zasvěcených dostali díky svému otci. Bernáthovi jsou stará uherská šlechtická rodina, po přeslici spřízněná se samotnými Drugetovci, a znalosti magie u nich byly odpradávna předávány z generace na generaci. Spolek, přibližně v takové podobě, v jaké existuje dnes a v jaké jsem s ním přišel do styku já, se zformoval někdy za vlády Marie Terezie a Imrichovi předkové byli jedni z jeho zakládajících členů.

Sídlem Spolku se už na samotném počátku staly Košice – tehdy jedno z nejvýznamnějších měst Horních Uher – a díky příznivým okolnostem a šikovné politice si nově vzniklá organizace brzy získala význačné postavení a vykrystalizovala v seskupení těch nejmocnějších a nejvlivnějších ve svém oboru.

Vzkvétala ještě za první republiky.

Těžké časy a stagnace přišly po druhé světové válce, když moc na Slovensku i v Maďarsku převzali komunisté. Reorganizace společnosti rozvrátila zaběhnutý řád a otřásla i zdánlivě neporušitelnými základy. Spolek tentokrát upadl do jednoznačné ilegality a jeho utajení bylo nutné několikanásobně prohloubit. Svou identitu proto skrýval za amatérskými historickými společnostmi,

čtenářskými spolky nebo jinými zdánlivě nevinnými sdruženími a pravidelně ji měnil. I tak ale před drtící pěstí rudého zákona často unikl jen o vlásek.

Ignác a Imrich byli do Spolku pozváni roku 1947, v období nejtěžších bojů o přežití, oba ve věku jen něco přes dvacet let. Záchrana před totální destrukcí si vyžádala mnoho sil i obětí. Členové organizace byli v celé následující dekádě pronásledováni, odposloucháváni, pravidelně předvoláváni na výslechy StB a nejednou na vlastní kůži pocítili varovné klepnutí po prstech od vládnoucí strany. Ale Spolek vytrval a mladé Bernáthovy to v Nietzscheho duchu jen posílilo.

Situace se časem postupně stabilizovala. Spolek si našel nové cestičky a mezery v systému, přizpůsobil se novým strukturám a jeho neviditelná ruka mohla zase aktivně zasahovat. Po roce 1960 dokonce zase proběhlo několik kol rozšiřování o další členy.

A zhruba v tom období se do Spolku dostal i muž jménem Murat Kazhegeldin.

Jeho přesný původ se Bernáthovi nikdy nedozvěděli. Murat byl emigrant ze Střední Asie, z jedné ze sovětských republik – snad z Kazachstánu – který těsně po válce sebral svou ženu a nejmladšího syna, vyrazil s nimi napříč kontinenty a po strastiplné cestě dorazil do Československa. Možná mířil do NDR, možná až na západ, kdo to dnes ví, ale dál se každopádně nedostal.

Spolek se o něm dozvěděl přes články v *Životě*, v nichž popisoval kulturu a zvyky Středního Východu, a do kterých se mu i přes přísnou cenzuru podařilo propašovat své vědomosti o východní magii. V té době ale už byl Murat aklimatizovaný Evropan, splynulý se slovenským prostředím. Jeho manželka pracovala jako prodavačka v potravinách, syn studoval na stavební průmyslovce a on sám se vyšplhal až na vedoucího knihkupectví, což nebyl na bývalého emigranta špatný výkon.

Murat měl zvláštní povahu. Byl dost svérázný a výstřední, možná by se dalo říct, že až excentrický. Ale díky hlubokým znalostem asijské magie, které značně obohatily vědomosti Spolku, ho všichni respektovali a přijali mezi sebe jako rovnocenného.

Postupem času dokonce získal velmi vysoké postavení. Každopádně to nebyl špatný člověk.

Zato jeho syn byl drzý nevychovaný parchant už v době, kdy ho Bernáthovi poznali. Byl jen o pár roků mladší než Ignác a Imrich, ale rodině stihl za tu dobu udělat víc hanby než oni za celý život. Do jisté míry na tom měl podíl i sám Murat, který ho od dětství hodně rozmazloval a namísto toho, aby ho občas pořádně usadil, mu podplácením zařídil dokončení školy i maturitu, které by při svém přístupu sám určitě nezvládl, pak modrou knížku, aby nemusel na dva roky na vojnu a bez ustání ho pomocí známostí vytahoval z malérů, které vyplynuly z toho, že se stýkal s veksláky a gangstery a nechodil do práce. Pomohl mu beze slova i tehdy, když byl Azíz zatčen za krádež a ublížení na zdraví. A ke zděšení mnohých ho nakonec dostal i do Spolku.

Azíz nebyl hloupý a jeho pokroky v umění magie mu mohli závidět nejedni ze Zasvěcených. Ale byl to flákač a záletník s morálně labilním profilem. Chování jeho otce se však dá lehce pochopit. Dva syny nechal ve starém domově, čehož musel za svého života stokrát litovat, a všechna jeho láska se přesunula k tomu jedinému, co mu zbyl, ať už byl jakýkoli.

I členové Spolku mezi sebou Azíze trpěli jen kvůli Muratovi. Jeho životní excesy jim navíc mohly být ukradené. Pokud neohrožovaly bezpečí organizace, neměli právo je ani komentovat.

Ale když Azíz dosáhl určitého stupně zasvěcení, začal s věcmi, proti nimž velká část členů otevřeně vystoupila a ve Spolku kvůli nim téměř došlo k rozkolu.

Azíz začal s probouzením spících démonů.

Jako by Zasvěcení neměli dost problémů s elementály, co už tady pobíhali a zároveň s nepřejícím policejním režimem…

Pomáhal démonům v materializaci hmotných těl, posiloval je mannou nevinných obětí a tak si je zavazoval. Tohle kšeftování s astrálním světem jednoznačně přesahovalo meze, které se Spolek vždycky snažil chránit.

Ale atmosféra v organizaci se za poslední léta změnila. Totalitní zřízení kontrolovalo soukromí, omezovalo šikovné lidi a nedovolilo jim naplno využít svých schopností k vlastnímu prospěchu. To

ovlivňovalo jejich myšlení. Viděli systém jako gigant, proti kterému se dá bojovat jen gigantickými zbraněmi.

Ve Spolku se tehdy objevily horké hlavy, které se bez váhání přidaly na Azízovu stranu a ve vidině lehkého získání neomezené moci ho namísto rázného zákroku podporovaly.

Situace se vyřešila až po Muratově smrti roku 1972. Křídlo reprezentované Bernáthovými a Herešovými konečně získalo po měsících přesvědčování a argumentování převahu a Tamařin otec se stal novou hlavou Spolku. Vyloučení Azíze a nastolení starého řádu byla první věc, kterou udělal. Víc než deset let pak vládl organizaci pevnou rukou a zase ji sjednotil.

Byly to požehnané časy. Ignác si kromě vedení tajné organizace stihl udělat profesuru na Univerzitě P. J. Šafárika, díky slušnému příjmu koupit nový dům a jeho ženě se narodila dvojčata – Tamara a Daniela.

Azíz se zpočátku snažil Spolku konkurovat. Obklopil se několika hippies a duchovně naladěnými květinovými dětmi, založil *Hvězdu východu* a pokusil se k sobě přitáhnout i několik bývalých konspirátorů. Víceméně neúspěšně. Režim pořád fungoval a budovat novou tajnou organizaci bez starších základů bylo skoro nemožné. Po osmašedesátém vlastně i hodně nebezpečné.

Pak přišla osmdesátá léta, zemřel Brežněv a *glasnosť* a *perestrojka* už byly ve vzduchu. Východ a Západ na sebe začali nenápadně pomrkávat a nálada na obou stranách Železné opony nabrala optimističtější ráz. Spolku svítalo na ještě lepší časy a stále světlejší budoucnost. Ale zároveň rostla i Azízova odvaha.

A tehdy se stala tragédie.

V osmdesátém pátém se Azíz definitivně vzdal plánů na vybudování *Hvězdy východu* a změnil taktiku. Znovu obrátil svou pozornost ke Spolku a pokusil se nad ním převzít vládu silou. Lžemi, intrikami a slizkými sliby si ve Spolku získal nové spojence a podařil se mu převrat zevnitř. Tamařini rodiče při tom přišli o život, Herešovi dobrovolně z organizace vystoupili a zbytek Bernáthových musel ze Slovenska utéct.

Imrich vzal Ignácova malá osiřelá dvojčata do své péče a emigroval ke vzdáleným příbuzným do Dánska. Při útěku musel

využít všech svých magických znalostí, aby unikl pronásledovatelům a vyrval svou rodinu ze spárů totalitní moci, ale i tak ho tehdy na východoněmeckých hranicích skoro zastřelili. Všichni přežili jen šťastnou náhodou.

Azízova vláda nad Spolkem však netrvala dlouho. Zastrašování a teror vydržely jen chvíli. Svou arogancí a panovačností si každopádně nezískal žádné věrné stoupence, a když přišla slabá chvíle, lidé za ním prostě nestáli.

Pohnuté události ve Spolku se nedaly zakrýt a ututlat. Státní orgány znovu zavětřily nebezpečnou organizaci ve svém teritoriu a podnikly příslušné kroky k její likvidaci. Možná to byl dokonce přímo někdo z jejích členů, kdo dal informace StB a nasměroval její výkonné složky ke správným lidem, a zvolil tak sebedestrukci Spolku před stavem, do něhož se mohl vyvinout. Dnes už je těžké zjistit pravdu.

To byl definitivní konec původní organizace. Několik Zasvěcených skončilo v politickém vězení (naštěstí jen do osmdesátého devátého roku) a ostatní se stáhli do ústraní.

Azíz emigroval do západní Evropy. Azyl uprchlíka z východního bloku nebylo těžké získat ani v sousedním Rakousku. Ale tady se jeho stopa ztratila a jeho další osudy byly až donedávna většině ze zainteresovaných neznámé.

Tamara a Daniela vyrůstaly od svých devíti let společně s Imrichovými dětmi v Dánsku. Tam vychodily základní i střední školu a v ústraní byly zasvěcovány do magických znalostí.

Jediný, kdo se po Sametové revoluci rozhodl vrátit domů, byla Tamara. Jestli ji hnala pomsta, nebo hledání kořenů, ví jen ona sama. Během studií na Univerzitě Komenského v Bratislavě ještě nějakou dobu střídavě žila tady i tam, ale po promoci zůstala definitivně na Slovensku. Přestěhovala se do Košic a vypracovala se v profesionální novinářku.

Rodině pořád tvrdila, že až zjistí, co se stalo s Azízem, vrátí se zpátky. Ale časem nějak uvázla ve staronovém světě a pan Bernáth během vyprávění naznačil, že jí v návratu mohly bránit i další důvody.

Zbytky Spolku se po osmdesátém devátém pod vedením Herešových daly zase dohromady. Už to nebylo to, co bývalo, ale současná doba je o hodně příznivější a časem snad organizace zase naroste do své původní síly.

Tamařin vstup do Spolku byl samozřejmě vítanou událostí a mostem, díky němuž Bernáthovi zase navázali kontakt s minulostí a východem.

Ale také cestičkou, kterou se přihnaly nové problémy.

#

„Pro hrubé přiblížení to snad stačí," uzavřel pan Bernáth jednu kapitolu. „Teď se můžeme vrátit k událostem posledních dní."

Zapálil si další doutník. Zase aniž bych postřehl jak.

„Budu jen rekonstruovat," řekl, „ale s největší pravděpodobností se nemýlím. Nejdříve vám zopakuju to, co včera Branislav Hrdina oznámil Paulíně Herešové a následně ona mně, a co bylo s vysokou pravděpodobností také obsahem rozhovoru mezi ním a Tamarou, jehož útržky jste zachytil na pražském letišti.

Ve čtvrtek večer volal do Košic sám Azíz Kazhegeldin. Volal jisté rodině arménského původu, která kdysi patřila k Zasvěceným, a jako hlas ze záhrobí jejich příslušníky řádně vystrašil. Spolek má v rodině pořád svého člověka a ten hned ráno kontaktoval Hrdinu, díky čemuž jsme se dozvěděli, co Azíz chtěl.

Zajímal se velmi naléhavě o to, jak se vede naší Tamaře a bylo zjevné, že od někoho čekal velmi specifické informace o jejím osudu, ale dotyčný se neozval. Po Azízovi nebylo v Košicích ani vidu ani slechu už více než dvacet let a tento rozhovor určitě nebyl společenským telefonátem na téma, jak se vede starým přátelům. Naopak, zprávy na něž čekal musely být velmi důležité, protože zavolal navzdory riziku, že se to provalí ven. Co z toho vyplývá?

Zaprvé, Azíz ví o tom, že po něm Tamara jde. Možná už od posledního neúspěšného pokusu o jeho vypátrání v prosinci loňského roku, možná teprve odnedávna. Jedno je ale jisté – od stejné doby má v Košicích spojence.

Zadruhé, také je nade vší pochybnost, že se Azíz před několika dny rozhodl Tamary definitivně zbavit. Domnívám se, že zavolal

svému komplici a s jeho vlastní melodramatičností mu přikázal Tamaru do podzimní rovnodennosti zlikvidovat. Na svátek Mabon chystá něco velkého a nechce riskovat, že ho Tamara překvapí uprostřed toho, co má v plánu.

Spojenec v Košicích samozřejmě poslechl, i když podle všeho neměl dostatek odvahy postavit se Tamaře osobně a raději vyslal vlastními pokyny instruovaného ifríta. Klobouk dolů, šikovný tah. Moc nechybělo a všechno by vyšlo jak mělo.

S ifrítem jste se setkali v pondělí za soumraku. Vyhledal Tamaru v podniku, kde obvykle večeří – což svědčí o komplicově znalosti jejích zvyků. Démon podle příkazu vyčkal na příhodnou chvíli, dopředu zformuloval a vyslovil kletbu, aby ji Tamara nemohla vidět ani slyšet a zůstala tak bez možnosti obrany a bez možnosti ji odvolat, a ve chvíli, kdy jste se ocitli v tmavé uličce, osamělí, beze svědků, zaútočil.

Ale ve stejném okamžiku jste se náhodou nebo možná díky prozřetelnosti osudu ocitl v prostoru mezi Tamarou a ifítem vy, Ábele. Démon padl Tamařinou pohotovou rukou a ona sama neutrpěla ani škrábanec.

Konec konců, nedivím se, že se Azízův spojenec bál svého pána o neúspěchu akce informovat. Kazhegeldin netoleruje debakly.

A komplicův strach je to, na co sází celý Spolek v Košicích. Pokud ho najdou a zatlačí na něj, v tu chvíli jste zachráněn. Nikdo neovládá dokonalejší metody na vypáčení tajemství než Zasvěcení.

Do té doby bohužel nezbývá nic jiného, než čekat…“

#

Dostal jsem nový amulet. I s řetízkem, takže se značně snížila pravděpodobnost, že ho zase někde ztratím. Měl tvar malé měděné mince zdobené z obou stran ornamentem, připomínajícím hákový kříž. Tedy, abych řekl pravdu, *byl* to hákový kříž.

Po dočasném uzavření mého případu a rezolutním odmítnutí pokusu o léčení panem Bernáthem mi to aspoň trochu zvedlo náladu. Bylo fajn vědět, co se tady vlastně děje, ale nač to všechno, když jsem se nedostal jinam, než k dalšímu čekání?

Ale aspoň jsem se nemusel starat o jídlo a střechu nad hlavou. Co se týká hostitelských povinností, nemůžu na adresu pana Imricha říct jediné křivé slovo. Večeře byla dvakrát lepší než svačina a postel skoro stejně měkká jako doma.

Večerní program jsem měl individuální. Zavrhl jsem procházku – nachodil jsem se včera i dnes dost, i televizi – po předvčerejší zkušenosti – jen bych dostal chuť na další pití a ty čtyři sklenice vína, co jsem v salónu měl, mi úplně stačily.

Takže jsem poprosil o nějakou knihu, čímž jsem pana Bernátha na nějakou dobu nechtě zdržel od dalších povinností, protože starý muž hned po vstupu do knihovny neodolal pokušení pochlubit se dalším několikaminutovým monologem se skutečnými raritami své sbírky a všechny mi je ukázat.

Po celou dobu, co mluvil, jsem uznale přikyvoval, ale nakonec jsem si nevzal ani jednu z jeho okultistických knih. Pravda, v minulosti bych po kterékoli z nich chňapl oběma rukama, ale někdy věci prostě přicházejí v nesprávnou dobu. Připadalo mi to, jako kdyby se vážně nemocný pacient měl zabavit čtením vlastního chorobopisu.

Naštěstí tu byly i regály s poměrně rozsáhlou kolekcí starších anglických paperbacků. Předpokládal jsem, že když najdu něco, co už jsem četl ve slovenštině nebo češtině, zvládnu to i v cizím jazyce. Ale kdysi milovaného Poea, Dunsanyho, Sheridana LeFanu i Lovecrafta jsem automaticky přeskočil. U Stokerova *Bílého červa* jsem se přímo otřásl. Wilde, Dickens, Conan Doyle a Agatha Christie stáli za zvážení, ale nedokázal jsem se rozhodnout, koho zvolit dřív. Jakým zázrakem jsem nakonec na úplně spodní polici narazil na staré zažloutlé vydání *Ostrova pokladů*, mi dodnes není úplně jasné. Potěšilo mě to jako výhra ve sportce.

Rozvalil jsem se na posteli velikosti letiště, četl dlouho do noci a přelouskal notoricky známý dobrodružný příběh skoro do konce. Putoval jsem odpoutaný od reality s Jimem Hawkinsem, dokud se mi nezačaly zavírat víčka a bez nejmenší potuchy o tom, co přinese zítřek, jsem spokojeně usnul.

Long John Silver se na mě v šerém svitu měsíce ještě chvíli ošklivě šklebil z obálky, jako by věděl víc. Nedivil bych se. V posledních dnech se mi už zdálo být možné všechno.

#

…Mezitím…

V nočním tichu spícího sídliště zaznělo hlasité zařinčení zvonku.

Braňo sebou trhl, levou rukou nechtě vrazil do hrnku s vlastními iniciály a skoro do klávesnice počítače vylil nedopitou studenou kávu. Pohotově hrnek zachytil a položil ho zpátky na talířek. Časomíra v rohu monitoru oznamovala dvacet tři třicet.

Koho to sem u všech rohatých, v tomhle čase čerti nesou!

S povzdechem se odsunul od pracovního stolu, nadzvedl si brýle a prsty promasíroval koutky očí, vysílených dlouhým hleděním na obrazovku.

Pak přešel do předsíně, nasadil na vchodové dveře řetízek a kousek je pootevřel. Na vnější chodbě stál neznámý starší pán ve světlehnědém plášti, plstěném klobouku a rukavicích.

„Přejete si?“ podezřívavě si ho prohlédl.

„Četl jste poslední vydání *Strážné věže*?“ odvětil muž otázkou a pozvedl před Braňovu tvář tenký časopis. Jeho silný ruský přízvuk se nedal přeslechnout.

„Není na šíření slova Božího trochu pozdě?“ zamračil se Braňo. Prokletí Svědkové Jehovovi! zanadával v duchu. Na světě snad neexistuje dotěrnější sekta!

„Nikdy není moc brzy, ani příliš pozdě, Boží synu! Osvícení může přijít v kterýkoli čas.“

Určitě. Mé osvícení a pro vás další bečící ovce v ohradě. Navíc oškubaná do posledního chlupu.

„Nashledanou,“ řekl nahlas.

Než ale stihl přibouchnout dveře, ocitla se mezi nimi a prahem věrozvěstova noha.

„Počkejte,“ zavrčel pán ve světlehnědém plášti. „Obracet se zády ke služebníkům Božím se nevyplácí!“

Braňovy tři kočky, které se zrovna objevily v předsíni, svorně vyplašeně zamňoukaly a bojácně se schoulily do velké zježené masy.

„Kurva!!!“ vyklouzlo Braňovi a vší silou se okamžitě opřel do dveří.

Ale náporu, který se vzápětí zdvihl z druhé strany, konkurovat nemohl.

Panty zavrzaly, dřevo zapraskalo, ocelový řetízek se napnul a vzápětí praskl. Úder prudce rozevřených dveří odhodil Braňa dva metry dozadu, rozbil mu brýle a zlomil nos. Hromada novin mu zezadu podrazila nohy a složila ho na koberec.

Nezvaný návštěvník se nad ním rozkročil se širokým úsměvem ve tváři a *Strážnou věž* zahodil do koše. Možná nakonec skončí ve stejném kontejneru, jako její původní majitel, prolétlo mu hlavou. Jaká ironie.

„Co chceš, ty zasraná bestie?“ zakřičel Braňo, pokoušeje se od něj po zádech odplazit co nejdál.

„Promluvíme si o slečně Bernáthové,“ řekl pán v plášti klidně.

„Nepromluvíme,“ zavrtěl Braňo prudce hlavou.

Návštěvník ho pořádně kopl do břicha.

Braňo zavyl a stočil se do klubíčka.

„Co jsi, k čertu vůbec zač, ty svině?“ zasyčel skrz zaťaté zuby.

„Já jsem se nepředstavil?“ rozřehtal se pán v plášti hlasitě. „Gorynič. Oleg Romin Gorynič. Ale říkají mi Pan-Škvařící-se-masíčko.“

Džentlmensky si stáhl rukavice, rozcvičil popelavé prsty pokryté zelenavými šupinami a podal Braňovi ruku.

Stalo se uprostřed

„Je místo, daleko od jejího domova,
došla tam poté, co dlouho bloudila svou cestičkou,
a v tom lese našla skálu,
kterou by zatoulané duše neměly spatřit.

Na první pohled osamělý monolit,
bez života, šedivý a chladný,
pohlédla do hloubky této prastaré relikvie.
Ztracení jsou snadnými obětmi.“

John Schaffer
(Reaping Stone, ICED EARTH)

„Čekajíc, až slunce zapadne, barvíc moře do karmínova,
jen jednou to bude tma, co tiší mé soužení.“

Dani Filth
(Malice Through the Looking Glass, CRADLE OF FILTH)

Výstup na vrchol zikkuratu trval nekonečných sedm hodin.

Potácel jsem se na konci řetězu, nahý a vyhladovělý, omámený výpary z kádí, v nichž se louhoval Černý lotos, a šeptem prosil své předky, pochované v rodné zemi daleko na severu, aby povstali z hrobů a pomstili křivdu, kterou se prokletí babylonští kněží chystají spáchat na mé duši.

Procesí zdolalo sedm schodišť strmé sedmistupňové pyramidy. Každou z teras obešlo v úhledném zástupu s vysoko pozvednutými loučemi, sedmkrát zopakovalo verše rituální písně, vždy začínajíc ve vyšší tónině a žehnajíc v každém ze sedmi tónů základní stupnice, a před vstupem na další poschodí obětovalo jednoho ze sedmi otroků.

Kněžích bylo třikrát víc a brali nás pod nůž jednoho po druhém. Většina z nešťastníků šla na smrt krotce jako kuřata, jen málokteří se vzpírali. Jejich krev vždy zkropila poslední schod schodiště a posloužila jako očistná koupel pro sandály duchovních. Těla byla shozena přes okraj teras zpět dolů, do napjatě čekajícího davu, který je lačně pohltil a roztrhal na drobné kousky.

Nakonec přišla řada i na mě.

Dosáhli jsme nejvyššího bodu věže – oltáře na Střeše Říše. Vysoké postavy ve smaragdově zelených rouchách mě zuřivě kopajícího a škrábajícího položily na jeho hladký mramorový povrch, znehybnily železnými okovy, uši mi zalily voskem a ústa ucpaly hadrem namočeným v moči. Jen oči plné nenávisti nechaly s hrůzou sledovat závěrečnou fázi Invokace.

Plameny loučí mě obklopily v pravidelném kruhu a podle jejich rytmického pohupování jsem poznal, že opět zazněla rituální píseň. Tentokrát už ale naposledy.

Triumf byl na dosah. Oči kněžích byly bez výjimky upřeny k obloze a jejich ústa volala v extatickém transu jména svých bohů a pánů.

Vyvolený žrec mě sedmkrát obešel a pokaždé mě bodl posvátnou dýkou do jiné části těla. Bolestivě jsem se zakousl do páchnoucí hmoty v ústech a němě zasténal. Žádná z ran nebyla sama o sobě smrtelná, ale krev se jimi valila ven, po mírně nahnuté ploše stékala do žlábku obkružujícího celý oltář a pomalu a neúprosně do něj sbírala můj život.

Hladina kruhového jezírka byla hladká jako zrcadlo a odrážela tanec plamenů i blikání hvězd na pozadí ebenově černé oblohy.

Vzhlédl jsem očima plnýma slz do nekonečna, jímž dennodenně putují slunce i měsíc, a vyhledal prokleté seskupení sedmi stálic, připomínající přesýpací hodiny. Měl jsem ho přímo před obličejem. Čtyři zářivé body v rozích a trojice v pásu.

Orion.

Souhvězdí tajemně pulzovalo a se zalíbením se mihotalo na sítnicích tisícovek nedočkavých shromážděných.

Bohové probuzení zpěvem a pachem krve na sebe nenechali dlouho čekat. Sedm vesmírných sil se po jednom odpoutalo od žhavé plazmy, která byla jejich domovem, a na obrovitých křídlech se šílenou rychlostí řítilo mrazivým prostorem pozdravit a odměnit své věrné.

V čele Marduk, vládce, následovaný Enkim a celým zástupem Igigiů, přemožitelů Starého hada, Pravěký červ, Tiamat, a jako poslední Kutulu – Enkiho zesnulé tělo, ale ne mrtvé, jen spící.

Dosedli na vrchol věže a svorně se napili z jezírka obklopujícího mé chladné údy.

„Konečně zpět," zachrčela sedmihlavá dračice Tiamat celé eóny nepoužívaným jazykem.

Zikkurat se otřásl v základech a v jeho zdech se s rachotem objevily praskliny.

„Tak," přikývl Marduk, „Chaos je zpět…"

Masy dole na zemi najednou pochopily svůj omyl a ztuhly strachem.

Nad Babylonem se rozlehl ohlušující pekelný smích.

Čtyři hodiny ráno.

Děsivá prázdnota. Pocit nicoty rozměrů nekonečného univerza.

Absolutní nepřítomnost čehokoli hmotného nebo nehmotného…

Milostivý bože!

Takhle… takhle vypadá smrt?

Srdce mi na chvíli sevřela studená ruka. Chytil jsem se za hruď a zprudka se posadil na posteli. Počítal jsem sekundy, které uběhly od jeho posledního úderu.

…devět, deset…

Konečně! Sval se zase rozhýbal a tíseň v hrudníku postupně pominula.

Zadýchaně jsem si zase lehl a očima vyplašeně bloudil komnatou starodávného venkovského sídla.

„Klid. Byl to jen sen… Jen nevinné snění…“

Na chodbách za dveřmi se ozval tlumený hluk.

Překvapilo mě to. Znehybněl jsem a nastražil uši.

Zaslechl jsem hlasy, kroky a zvuky připomínající namáhavé přesouvání velkých a těžkých předmětů. Někdo zavolal něco v dánštině a někdo další mu se smíchem odpověděl. Dveře v hale se několikrát s bouchnutím zavřely a zase otevřely.

Najednou zvuky přerušil skřípavý alt neznámé postarší ženy, přicházející přibližně ze směru od hlavního schodiště, a všechno se pozvolna poslušně utišilo. Už se ozvalo jen pár kradmých zavrzání a zašramocení, poslední hihňavý šepot a dům Bernáthových se zase ponořil do hlubokého a ničím nerušeného spánku.

Den sedmý

Neděle, 17.9.

Probudil jsem se kolem jedenácté.

Tentokrát byly mé dřímoty bezesné a přinesly mi i částečný odpočinek.

Nedělní dopoledne mě přivítalo nádherným slunečním počasím. Otevřel jsem okno dokořán a během oblékání nechal do místnosti proudit příjemný vánek, přinášející hlasy ptáků táhnoucích na jih, a zralé vůně z pomalu žloutnoucí zahrady. Větříku se kdovíjak podařilo vyvětrat i převážnou část pochmurných myšlenek z mé hlavy a navrátit mě do vcelku vyrovnané nálady. Je až neuvěřitelné, jak silný vliv má to, co na nás po probuzení číhá za oknem, na naše vnitřní rozpoložení.

Cestou do jídelny jsem potkal spoustu nových lidí. Procházeli chodbami, vcházeli a vycházeli z pokojů, podávali mi ruce a představovali se severskými jmény. Skoro žádné z nich se mi bohužel nepodařilo zapamatovat.

Změna ale byla příjemná. Dům náhle kypěl životem.

Další hosté? divil jsem se. A že jich je! Paní Bolette musela dnes ráno najít v kuchyni rozsypaný celý příborník!

Jak se nakonec ukázalo, většina z přítomných nebyli cizinci, ale rodinní příslušníci, právě se navrátivší z letoviska v jižní Francii. Nevím, nakolik byl jejich příjezd ovlivněn událostmi posledních dní, ale dorazili podle všeho právě včas.

Stoly v jídelně služebnictvo poklidilo už před hodinou, ale Imrich Bernáth mi poradil obrátit se s kručením v žaludku přímo na

kuchaře a mezi řečí mě narychlo seznámil s tetičkou Jytte (vyslovuje se Jude), ženou obdivuhodných rozměrů a pokročilého věku, s níž právě probíral něco důležitého.

Komunikovali dánsky a jediná věc, kterou jsem zachytil, bylo Tamařino jméno. Zaznělo několikrát a podle výrazu diskutujících v ne právě nejšťastnějších souvislostech. Doufal jsem, že se jí nestalo nic zlého.

Do kuchyně, opatřené nad vchodem železnou podkovou, jsem trefil podle vůně. Dva praktikanti hotelové akademie v bílých úborech a směšných dobových čepicích mě usadili za stůl pro personál a obsloužili mě porcí smažených vajíček, pečivem připomínajícím naše rohlíky, ale chutnajícím úplně jinak, a čajem. Blížil se oběd a nemělo smysl se přecpávat.

Zrovna když jsem dojídal, vstoupila do kuchyně zadním vchodem, vedoucím přímo do zahrady, *jomfru* Bolette. Pozdravila mě kývnutím hlavy, vytáhla z dřezu dvě ploché misky, naplnila je po okraj čerstvým mlékem a odnesla je na nízkou kamennou verandu před domem.

Zeptal jsem se jí, jestli jsou pro kočky.

Odvětila, že ne. Bernáthovi prý upřednostňují rotvajlery. Mléko je pro koboldy.

Víc už jsem z ní zase nedostal.

Ale tentokrát snad ani nebylo potřeba. Pověsti o domácích skřítcích, žijících za pecí nebo pod prahem má každý národ. Ať už jim říká elfové, domovikové, pikulíci nebo koboldi. Byl jsem zvědavý, kolik je na těch povídačkách pravdy – rychle jsem zhltl poslední sousta vajíček a následující hodinu strávil ukrytý v pichlavém růžovém keři naproti dveřím a pozoroval přichystané misky.

Ale žádné kouzelné bytůstky se neukázaly.

Paní Bolette si ze mě nejspíš zase vystřelila. Asi bych neměl věřit úplně všemu.

#

Neděle byla dnem velkého rodinného oběda.

V jídelně jsem vyčkával už patnáct minut před jeho začátkem, zvědav na celé shromážděné osazenstvo.

Domácí se pomalu scházeli a Tamařin strýček mi je opětovně po jednom představoval. Tentokrát se v sítu mé podprůměrně výkonné paměti zachytila alespoň některá ze jmen.

Hlavou sídla a rodiny nebyl Imrich, jak jsem se doposud domníval, ale už s mou maličkostí oficiálně seznámená tetička Jytte. Tahle tlustá a sebevědomá Dánka v paruce a tmavých brýlích se silnými obroučkami, páchnoucí drahými cigaretami a voňavkami, byla skutečnou dědičkou domu a všechno, co jsme jedli a pili, bylo zaplaceno z její kapsy.

Tetiččin a Imrichův příbuzenský vztah mi byl podrobně vysvětlen, ale nejsem schopen ho reprodukovat. (Rodokmeny a heraldika také nejsou mou silnou schránkou.) V popisu se mihla slova jako vdova a vzdálený bratranec a celé se to odehrávalo někde na rozhraní druhého nebo třetího kolena, ale tím si už nejsem úplně jistý.

Po tetiččině pravé ruce se usadili její potomkové – Kay a Kirsten a jejich rodiny, včetně drobných ratolestí s půvabnými blonďatými vlásky, a nalevo od Imricha zaujali místa jeho dva synové – Poul a Jakob, vysportovaní svalovci, pravděpodobně velké naděje domácího basketbalového družstva, oba jen o něco starší než já, ale podle všeho zatím ještě také svobodní. Dalších dvanáct lidí mi bylo představeno bez bližší příbuzenské příslušnosti a jejich jména přišla a odešla jako míčky během hry na antukou vysypaném tenisovém kurtu.

Podle výrazu tváří jednotlivých přítomných, které se čas od času lítostivě zachmuřily nad mou žalostně bledou aurou, jsem skoro přesně odhadl, kdo z nich patří k Zasvěceným a kdo nejspíš ne. Musím podotknout, že astrální vnímání zvládala většina.

Úplně nakonec se s krátkým zpožděním a omluvným pokývnutím hlavy objevila Daniela. Podle Imrichovy poznámky o dvojčatech jsem čekal Tamařinu věrnou kopii, ale do sluncem zalité jídelny vstoupila žena, která představovala spíš její pravý opak. Sestry si byly podobné jen v obličeji. Daniela měla dlouhé, světlé a mírně zvlněné vlasy a nepoužívala líčidla. Její oči se leskly jako černé olivy a její pleť barvou připomínala alabastr. Byla útlejší a

vypadala o hodně křehčeji. Na sobě měla jednoduché vzdušné šaty, spousty náramků a korálkových náhrdelníků a její ruce byly pokryty kresbami a ornamenty, jaké si na ně malují indické ženy během Ramadánu. Krása téhle dívky byla úplně odlišného druhu než Tamařina, ale brala dech s úplně stejnou silou.

Napadlo mě, že jestli se náhodou někdy v budoucnosti naskytne příležitost, nesmím si nechat ujít možnost spatřit podobiznu jejich matky. Musela to být nádherná žena.

Majordomus usadil Danielu hned vedle mě.

Potěšilo mě to i nepotěšilo zároveň. Během celého oběda jsem byl zbytečně roztržitý a s příborem a rukama zacházel všelijak, jen ne uvolněně a sebevědomě. A to navzdory skutečnosti, že si mě Tamařina sestra nijak zvlášť nevšímala. Ale o pohled jejích hlubokých uhrančivých očí jsem nebyl ukrácen jen já. Daniela nevěnovala (kromě okamžiků, kdy přebírala jídlo a odpovídala na zdvořilostní repliky) pozornost nikomu ze svého okolí. Celou dobu byla zamyšlená a uzavřená sama do sebe. Zdálo se mi, že je tak trochu smutná a něco ji trápí.

Oběd měl čtyři chody a domácí celou dobu vedli živou diskusi. Mluvilo se skutečně hodně, ale bohužel jen v dánštině. Imrich, sedící přímo naproti mně, mi milosrdně sem tam něco přeložil, ale v podstatě mi pointa většiny rodinných historek unikala. Neznal jsem zázemí a v záplavě neznámých jmen a míst jsem se už vůbec nedokázal orientovat. Ale tvářil jsem se, že mi je všechno jasné a smál se a připíjel stejně horlivě jako většina ostatních. Tak, jak se na vděčného hosta sluší.

Příbuzní zůstali sedět za stolem i po jídle, ale témata postupně zvážněla. Oběd se změnil v rodinnou poradu a ovzduší v jídelně mi na okamžik připomnělo atmosféru, která zavládla ve Spolku během debaty navazující na zatím poslední pokus o mé vyléčení. Tentokrát jsem však hlavním objektem rozhovoru nebyl já, ale Azíz Kazhegeldin.

Tamařin strýc už neměl čas na dvojjazyčné vysvětlování a požádal Danielu, ať mě vezme ven a nějak mě zabaví. Předpokládal jsem, že pokud rodina dospěje k nějakému důležitému rozhodnutí, které se bude týkat mého osudu, tak jako tak se to dozvím později.

Odpoledne strávené s pohlednou blondýnou mi připadalo o hodně lákavější než trapné vysedávání za stolem s lidmi, kterým nerozumím ani slovo. Přijal jsem to s nadšením.

Imrichův návrh očividně potěšil i Danielu, i když nejspíš jen proto, že dostala vhodnou záminku co nejdřív vypadnout. Všechno prostě nemůže vždycky vyjít dokonale.

Doufal jsem, že ji alespoň neotrávím víc než zbytek příbuzných.

#

Podle Danieliných slov jsme vykročili směrem k Chrámu.

Tak trochu s obavami jsem očekával, že zůstane dál tichá a nedostupná a nechá mě vléct se jako otravný stín za jejími zády, ale nakonec se z ní vyklubala docela ochotná, i když trochu posmutnělá společnice. Mluvila docela dobře slovensky, ale její dánský přízvuk byl o dost silnější než Tamařin a sem tam se musela v řeči na chvíli zastavit, aby našla ta správná slova.

„Nevadí, když půjdeme pěšky? Jsou to jen tři kilometry.“

„Vůbec ne,“ ujistil jsem ji, „ještě jsem neměl příležitost si pořádně prohlédnout okolí. Budu jen rád.“

Prošli jsme křížem zahradou, hrající podzimními barvami, cestičkou lemovanou dřevěnými sloupy a trámy, které sloužily jako opora desítkám druhů popínavých rostlin, minuli jsme železná vrátka ve zděné ohradě a pustili se úzkou vyšlapanou cestičkou, vedoucí rozlehlými loukami a pozvolně stoupající k drobnému kopečku. Ve vzduchu jsem ucítil pach moře a v dálce před sebou zaslechl slabý příboj.

„Hm… Takže ty jsi ten odvážný rytíř, co zachránil Tamaře život?“

Musel jsem se nahlas zasmát. „Doteď jsem se na sebe díval spíš jako na chlapíka, který se ocitl v nesprávném čase na nesprávném místě a dostal se díky tomu do největší šlamastyky, jaká ho kdy v životě postihla. Ale musím uznat, že tvůj popis zní o dost líp.“

„No… Zevšeobecnila jsem těch pár vět, co mi o tobě strýček řekl. Jestli máš náladu, hm… seznámit mě s podrobnostmi, ráda si je vyslechnu. Už se ani nepamatuju, kdy jsem mluvila s někým, kdo potkal mou sestru osobně.“

„Tamara už nebyla v Dánsku asi pořádně dlouhou dobu.“

„Nebyla,“ přikývla Daniela, „a naposledy… naposledy jsme se navíc minuly.“

„No, z událostí těch pěti divokých dní, během kterých jsem ji měl možnost poznat, jsem získal pocit, že je permanentně zaneprázdněná. Někdy lidi věci kolem nich prostě pohltí.“

Plavovláska si jen zhluboka povzdechla a obrátila zrak k nedaleké mezi.

Další osobní komentáře jsem si raději nechal pro sebe a pár větami stručně shrnul objektivní pravdu o tom, kdo jsem, co jsem, jak jsem se s Tamarou setkal, kolik jsem jí způsobil patálií a jakým způsobem jsem se s ní zase rozešel. Obraz hrdiny v očích své společnice jsem se přitom snažil úplně nenabourat a poprvé jsem si dával pozor na to, abych nad svým osudem během vyprávění příliš nenaříkal.

„Musí to být strašné,“ řekla navzdory tomu Daniela soucitně, „vědět, že za pár dní může být po tobě a žít, hm… jen s nadějí, bez možnosti osobně proti tomu cokoli podniknout, odkázaný jen na pomoc jiných.“

„Snažím se moc nepropadat depresím a pesimismu,“ ušklíbl jsem se a vzpomněl si, jak mi Tamara před dvěma dny při jedné z nich vyhrožovala zastřelením. „To je tak všechno, co můžu pro dobro věci udělat. Zatím. Tvůj strýc ale naznačil, že se brzy hodně věcí změní. A já mu věřím.“

„Ani Imrich nevidí, co bude zítra,“ zahleděla se Daniela zamyšleně pod nohy, „ale má skutečně výjimečnou schopnost zachytit… jak to říct… vzestupné proudy blížících se událostí, které jsou pro ostatní zatím skryty. A jeho intuice je často správná.“ Přeskočila úzkou stružku vyšlapanou dobytkem a o trs trávy si otřela podrážku levé boty. „Hm, kéž by měl pravdu i tentokrát.“

Někde v hloubce jsem vycítil, že přání se netýkalo jen mé budoucnosti.

#

Z kopečku před námi se vyklubal nízký útes, o který se ze severu lámaly příbojové vlny. Stál na okraji širokánské zátoky, jejíž druhý

břeh byl daleko v nedohlednu, a na jeho vrcholu se bělala okrouhlá budova s kopulovitou střechou.

Cestička stoupala několika serpentinovými oblouky přímo k ní.

„To je Chrám?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ přikývla Daniela.

„Taky patří k panství?“

„Mhm. Dal ho postavit prapraděd tetiččina zesnulého manžela. Ještě dřív, než bylo postaveno samotné sídlo dole u cesty. Tohle místo má bohatou historii. V hm… *hedensk…* pohanských dobách sloužilo jako vikingská svatyně a v jeskyni pod ním se našly pozůstatky po rituálních obřadech ještě z doby kamenné. Dnes ho spravujeme my.“

„Spravujete?“

„Samozřejmě. Chrám stále plní svou funkci. Je to místo, kde komunikujeme s přírodními silami a udržujeme vztahy s astrálním světem. Tak, jak to dělali obyvatelé této země od nepaměti.“

„Uf. Nevím, jestli jsem tě pochopil správně. Už jsem se jednou na tyhle věci ptal Tamary. A ta spojitost Zasvěcených s jakýmkoli náboženstvím nebo sektářstvím jednoznačně popřela. Tohle mi ale do daného obrazu rozhodně nezapadá.“

„To se ani nedivím,“ slabounce se ušklíbla Daniela. „Takže musím tvůj rozhled trochu poopravit.

For det fřrste – zaprvé, já ani žádná jiná z kněžek Chrámu nepatříme k nějakému tajemnému magickému Spolku. Stupeň mého Zasvěcení je jen hodně nízký. Nejsem… hm… čarodějnice jako má sestra. Dokážu astrální svět vnímat i s ním komunikovat, ale nedokážu jím manipulovat. Vybrala jsem si tuhle cestu dobrovolně. Nikdy jsem netoužila ovládat nadpřirozené síly a pomocí magických schopností zasahovat do osudů lidí nebo elementálů. A pokud mám říct pravdu, ani netuším, co na tom zbytek mé rodiny vidí.

Zadruhé, nejde o *religion* – náboženství v pravém smyslu slova. Obřady vykonávané kněžkami Chrámu ani jejich… hm… motivace sloužit věci nejsou založeny na víře. Protože v bytosti, kterým obětujeme, nepotřebujeme věřit. *Begribe?* Prostě víme, že jsou tady. A víme, že tu byly dávno před námi. Spravovaly tuhle zátoku a

nazývaly ji svým domovem stejně, jako ji svým domovem nazýváme my. Snažíme se jim rozumět a pomáhat. A někdy i ony nám.

Určitě ses setkal s řeckými jmény patronek vod. V mýtech Středozemního moře se jim říká Najády, Okeánovny nebo Néreovny. Tady na severu jim říkáme Nixy nebo Nixie. Moře bylo vždycky největším bohatstvím a nejvýznamnějším živitelem dánských ostrovů a protože Ony ztělesňují vodní živel, vysloužily si ze všech domácích astrálních bytostí i největší úctu a pozornost. Starají se o pobřeží, řeky, jezera, dokáží utišit zuřící vodní masu, nahnat rybářům ryby do sítí, zachránit tonoucí, nasměrovat lodě k pevnině. Je skutečně důležité a hm… úctyhodné pěstovat s nimi dobré vztahy. Pro mě to má o hodně větší smysl než nějaké mocenské intrikování nebo čarování. A dělám to opravdu ráda…“

Navíc, pomyslel jsem si, to zní docela zajímavě. Nestihl jsem navštívit sochu Malé mořské víly v Kodani, ale zato možná uvidím živou. A takové štěstí neměl, pokud vím, ani Andersen.

#

Útes nesl honosný název Nissebjerg. Dánové, nezvyklí na překážky v terénu, ostatně pojmenovávají každý krtinec, o který zakopnou. U nás by většinu jejich *kopců* za pár desetiletí zaoraly traktory.

Z terasy obklopující Chrám byl ale nádherný výhled na moře.

Vlny vyskakovaly k obloze, dováděly s větrem, tříštily se o skály, naplňovaly vzduch miliardami drobounkých slaných kapek a vesele hučely. Slunce stojící o dost níž na obzoru, než jsem byl z domova zvyklý, jim dodávalo zlatavý lesk a prudce oslepovalo mé přimhouřené oči. Daniela mě nejdřív nechala několik minut kochat se monumentálností a nespoutaností vodního živlu a až pak mě vzala do nitra budovy.

Vnější fasádu chrámu tvořil secesní skleník – bílá konstrukce z tepaného a ornamentálně tvarovaného kovu držící obrovité skleněné výplně. Hned za nimi rostly v kruhu desítky druhů exotických dřevin, tyčících se skoro až k nejvyššímu bodu kupole, a za hustou spletí větví skrývaly vlastní chrámovou loď s půdorysem dokonalého šestiúhelníku. Ta byla jednoznačně o dost staršího data.

Na okrajích lodě stálo zevnitř několik menších komnat, oddělených závěsy nebo úzkými příčkami, ale jinak byla skoro prázdná. Uprostřed její dřevěné podlahy se černala dobrých deset metrů široká kruhová šachta vytesaná přímo do skály a po jejím obvodu klesalo do útrob útočiště točité železné schodiště. Sestoupili jsme po něm zhruba do hloubky patnácti metrů, na široký ochoz, visící těsně nad stropem rozsáhlé vzduchové kaverny, která představovala vlastní rituální místo.

Při prohlížení interiéru Chrámu mě přepadl podobný pocit jako na vrcholu Balwankew před čtyřmi dny. Zbožná úcta a respekt před majestátností a posvátností. Podivné chvění, jaké vámi proběhne, když překročíte práh gotického kostela a vzhlédnete ke kamenným sloupům a vysokánské lomené klenbě. Pocit přítomnosti něčeho mystického a přesahujícího rámec vašich každodenních zkušeností. Pocit blízkosti intenzivního magického pole obklopujícího neviditelné dveře do jiného světa…

Dno přírodní dutiny bylo uměle zarovnané a vydlážděné a v jeho centru spalo nehybné jeskynní jezírko, napájené podzemním tunelem nejspíš přímo z moře. Těsně nad hladinou ho křižoval úzký dřevený můstek s mírným rozšířením uprostřed.

Zařízení svatyně bylo velmi střídmé. Nikde jsem neviděl žádné elektrické věci. Veškeré světlo obstarávaly prastaré zaprášené kahance a lucerny a na stěnách viselo jen pár ozdobných mís a asi tucet obřadních plášťů. Vzduch byl hustě nasáknutý štiplavými výpary kadidel a vonných svící, v nichž jsem poznal Imrichův včerejší zvláštní deodorant. Tlumený zvuk příboje vytvářel v tomhle uzavřeném prostoru několikanásobnou ozvěnu a naplňoval ho zvláštním napětím.

Na odpočívadle čekala osamělá dívka zahalená v zeleném rouchu. Daniela se jí na něco zeptala, ale to drobné stvoření místo odpovědi jen záporně zavrtělo hlavou a smutně sklopilo zrak. Má společnice si povzdechla, opřela se o zábradlí a s tváří v dlaních se zadívala do tmavé vody jezírka.

„Tady se zjevují Nixie?“ zeptal jsem se skoro šeptem.

Plavovláska se otočila a chvíli skrz mě nepřítomně hleděla velkýma očima jako přes skleněnou vitrínu.

„Máš chuť na čaj?“ řekla nakonec, potlačujíc v hlase hluboké sklíčení.

#

„Jezírko bylo ještě nedávno plné mořských víl a nymf,“ odpověděla Daniela na mou otázku, když jsme zase vyšli na terasu, usadili se na bílé zahradní židličky u stolku se slunečníkem a nechali si přinést horký indický nápoj. „Zjevovaly se za úsvitu a při soumraku. Každičký den. Bez výjimky. Až do minulého pátku.“

„Do minulého pátku?“ podivil jsem se. „Něco se stalo?“

Daniela přidala do obou šálků lžičku cukru. „Nymfy po desítky let pravidelného navštěvování Chrámu před dvěma dny prostě poprvé nepřipluly. Ani ráno, ani večer. Jedna z kněžek zahlédla před setměním z téhle terasy několik z nich, jak zmateně plují kolem útesu, ale do jeskyně žádná z astrálních bytostí nevstoupila. Byly jsme znepokojené, ale ne natolik, abychom nedoufaly, že jde jen o, hm… dočasnou záležitost. V sobotu se ale situace zopakovala a Nixie… Nixie se tentokrát neobjevily už ani v okolních vodách. Jako by najednou měly strach se ke svatyni byť jen přiblížit. Samy jsme vycítily něco rušivého… něco cizího ve vzduchu, hlavně dole, v prostorách kaverny. Ale schopnosti kněžek jsou příliš omezené na to, abychom přišli na podstatu toho, co se ve skutečnosti děje.“

„Zvláštní. Opravdu se to stalo poprvé?“

„Mhm. Nikdo si na nic podobného nepamatuje dobré století zpátky…“

„Takže co jste podnikly?“

„Požádaly jsme o pomoc strýce,“ pokračovala plavovláska, neúspěšně si malátnými pohyby upravujíc účes, který jí rozcuchal pobřežní vítr. „Imrich okamžitě po svém příchodu do svatyně zachytil jednoduché, ale mocné kouzlo, bránící vstupu na posvátné místo všem druhům elementálů. Záhada byla vyřešena, ale zjištění nás dost překvapilo a tak trochu i vyděsilo. Abys rozuměl… Chrám je dobře střežený, kněžky se ve službě střídají ve dne i v noci a šance, že by do něj nepozorovaně pronikl někdo cizí, je hodně nepravděpodobná. Navzdory tomu se nás nějaký záhadný… nepřejícník pokusil odříznout od spojení s astrálním světem a skoro

se mu to podařilo. Pro strýce samozřejmě nebyl problém kouzlo odstranit a velmi rychle se s ním… eech… vypořádal? *Ja endog*, zrušil ho. Všechny nás ale trápily otázky kdo, proč a jak tuhle věc udělal. Prošmejdili jsme Chrám do poslední škvíry, prohledali a pročesali celé jeho okolí, ale nenašli jsme ani jedinou stopu, která by nás nasměrovala k odpovědím. Imrich nakonec pátrání dočasně vzdal, vrátil se do sídla a my jsme napjatě očekávaly soumrak a opětovný příchod nymf. Ale ty se neukázaly ani tentokrát…“

Daniela udělala krátkou přestávku, složila si ruce do klína a na chvíli se zamyšleně zahleděla na své nehty. „Když se včera večer strýček vrátil, šokoval nás zjištěním, že je kouzlo zpátky. Od jeho odchodu jsme ale kavernu neopustily ani na jedinou minutu a hlídaly ji celou dobu minimálně tři najednou. Tentokrát… tentokrát skutečně nikdo nemohl vejít do svatyně, aniž bychom si ho všimly a znovu přivolat zrušená kouzla. *Absolut.* Situace byla více než vážná. Tohle vysoce přesahovalo nějaké nemístné záškodnické provokace nebo zlomyslný vtip. Prohnanost nepřítele nám přímo vyrazila dech.

Strýček byl hněvem bez sebe, všechny nás vyhnal nahoru do komnat pod skleníkem a strávil celou noc v kaverně o samotě. Hledal nějaký cizí předmět, čarodějnický, hm… artefakt nebo jakýkoli jiný magický zdroj, udržující kouzlo v aktivovaném stavu. Mám tušení, že se dokonce odhodlal ponořit i do jezírka a prozkoumat jeho dno. Ale nenašel nic. *Ikke noget!* Vůbec nic. Nakonec před odchodem zase nespokojeně kouzlo zrušil a vydal se alespoň na několik hodin do postele.“

„Vrátilo se to i tentokrát?“ vyslovil jsem zbytečnou otázku.

Daniela smutně přikývla. „Dnes za úsvitu se Nixie zase neukázaly. Všechna snaha byla úplně k ničemu. Strýček vstal dost pozdě a od rodinné porady je jeho momentální prioritou Azíz Kazhegeldin. V Chrámu od rána nebyl a my nedokážeme stav věcí určit úplně přesně, ale není těžké domyslet si, že kouzla jsou nejspíš zase zpátky. A… a co je nejhorší, jsme v boji proti záhadnému narušiteli na nějakou dobu zase samy.“

#

Nevím, jestli mi bylo víc líto toho ušlechtile se tvářícího a podle všeho v podstatě neškodného kultu, nebo skutečnosti, že přece jen nebudu mít možnost vidět žádnou z těch zřídkavě se vyskytujících astrálních bytostí, které nebaží po lidské krvi nebo vypočítavě nekšeftují se svými magickými schopnostmi, ale žijí s naším druhem v harmonii, stejně jako tomu bylo za úsvitu věků.

Teď, když mi byl odhalen důvod Danielina trápení, jsem se mohl pokusit alespoň obrátit její myšlenky trochu jinam a maličko ji utěšit. Využil jsem tedy toho, že byla v hovorné náladě a šikovně ji vtáhl do nezávazného rozhovoru o její minulosti a životě.

Prozradila mi, že studovala historii a folklór a že má v tomhle oboru doktorát. Bylo to logické, vzhledem k jejím zálibám a celoživotní volbě poslání kněžky v astrálním Chrámu. Žádný jiný zdroj na světě nebyl podle jejích slov bohatší na informace o vyšších bytostech než mýty, lidové písně a pohádky. Ani vatikánské tajné spisy, pokud ji mám citovat. Mluvila o lidové slovesnosti s úctou a zápalem, se kterým se u lidí jejího věku běžně nesetkáte, a část z něho přesunula i na mě. Potěšilo mě, že se mi podařilo vrátit do jejích očí a tváře trochu života. Přikyvoval jsem, nechal ji unášet se na křídlech teorií opepřených desítkami zajímavých příkladů a nerušil její přímo dětské nadšení svými vlastními skeptickými zkušenostmi s daným oborem. Ať jsem totiž v tichosti někde na okraji mysli vzpomínal a lámal si hlavu, jak se jen dalo, nenašel jsem ve slovenských *lidových písních*, které jsem kdy slyšel na svatbách, vesnických zábavách nebo z úst mých prarodičů, žádné podobné odkazy, pokud samozřejmě nepočítám glorifikaci alkoholu, hromady vulgarismů a narážek na sex. Ale nebyl jsem na tyhle věci samozřejmě odborník.

Skrz Andersena a bratry Grimmovy jsme se nakonec dostali až k Erbenovi a Dobšinskému a můj nedokonalý rozhled byl napraven. Daniela citovala sebrané lidové balady slovanských velikánů přímo z hlavy a vrátila mě do dob školních čítanek. Tentokrát jsem se ale pokoušel naslouchat jejich slovům jejíma ušima a nakonec jsem musel sám sobě přiznat, že najednou zněly skutečně jinak. Polednice i Vodník vypadali o dost živěji než kdysi, milý spanilé nevěsty ze Svatebních košil si při veškeré úctě v ničem nezadal s nebohým

panem Perzifalem, chlap jménem Psota, ženoucí novomanžele do chudoby a bídy se mi po setkání s Bludem, Běsem a Harašilovou také jevil o dost hrozivějším a obraz černé paničky, slibující bohatství chudému kováři ve Zlatovlásce, se mi podvědomě automaticky překryl s pikulíkem.

Od Dobšinského už byl pak jen krůček k baladám Jána Botty a Janko Kráľa a od nich ještě blíž k samotné slovenské historii. Daniela byla od útěku v osmdesátém pátém ve své rodné zemi sice jen jednou, pár let po revoluci, na krátké dovolené v Tatrách, ale zase mě svými vědomostmi a přehledem o minulosti našeho malého národa suverénně trumfla. Její osud byl pevně svázán se Skandinávií, ale její srdce podle všeho pořád bilo za slovenské barvy, i když si vybrala úplně jinou cestu sbližování se s původním domovem než Tamara.

#

Netuším, jak se náš rozhovor zase zvrtl k Danielině sestře, ale ať už její jméno vyslovil jako první kdokoli z nás, neudělal tu nejšťastnější věc.

„Mám o Tamaru strach," zopakovala Daniela slova, která jsem už včera slyšel z Imrichových úst a na její tvář opět padl pochmurný stín. „Je nepolepšitelně tvrdohlavá. Nikdy si od nikoho nenechá poradit. Od dětství mívá problémy s autoritami, jak ve škole a v práci, tak i doma. Vrhá se bezhlavě z nebezpečí do nebezpečí a nedovolí nikomu, aby jí při tom kryl záda."

„Ne každý z nás má dar skutečně si věřit," pokusil jsem se neobratně rozptýlit její obavy. „Jsem přesvědčen o tom, že i když je trochu horkokrevná, ví co dělá a dá na sebe pozor."

Daniela zavrtěla hlavou. „Je rozdíl mezi tím, když si někdo věří a když přeceňuje své schopnosti. Vyrazit na vlastní pěst po Azízově stopě v jižním Německu bylo víc než tvrdohlavé a nezodpovědné. Ani krotitel lvů nestrčí ruku do tlamy divoké šelmy. Ano, Tamara je šikovná a má, hm… hromadu zkušeností. Ale existuje určitá hranice, za níž už se prostě nedá spoléhat na štěstí a výhradně na sebe samotného."

V tichosti jsem obrátil zrak k rozlehlé vodní ploše a poprvé pochopil skutečnou vážnost Tamařiny situace. Za tu dobu, co jsem ji poznal, ve mně dokázala vzbudit dojem neohrozitelné a vždy suverénně jednající osoby. Bylo těžké představit si, že by mohla selhat. Měla charisma, přesvědčivé vyjadřování i zaujatost šílence – vlastnosti, kterými dokázala oslnit a okouzlit. Lidé se ani nemuseli moc namáhat, aby si ji před svým vnitřním zrakem zidealizovali. Ale i Tamara byla bezchybná jen do chvíle, než si člověk uvědomil, že i ti nejdokonalejší se můžou mýlit a že i hrdinové mýtů a bájí někdy prohrávají a umírají.

Danielina poznámka definitivně ukončila náš rozhovor. Oba jsme upadli do hlubokého zamyšlení a trudnomyslné nálady, které trvaly dlouhé desítky minut.

A nebyli jsme v pochmurném rozjímání sami. Nad hlavami nám plačtivě křičeli racci, zpod terasy se ozývalo monotónní burácení zoufalých vln, rezignovaně se vrhajících proti útesu, a slunce si také ve smuteční náladě zakrylo obličej závojem z černých mraků. Když veselí opustí vaše srdce, opustí většinou i svět kolem vás.

#

Žhavý rudý kotouč se vynořil zpoza mraků až na úplném sklonku dne. Na chvíli se zastavil v úzké škvíře nad obzorem a zabarvil baldachýn mraků i vodní hladinu přízračnými odstíny. Jeho poslední paprsky se opřely do kamenných a kovových ploch na terase a přinesly falešný pocit tepla a klidu.

Následující myšlenka přišla společně s ním. Úplně odtržená od předcházejících depresivních úvah, zazářila v komnatách se zataženými závěsy mé hlavy jako výbuch supernovy a naplnila mě v jediném okamžiku až po okraj čerstvou energií a nadšením.

„Napadla mě jedna věc,“ nahnul jsem se k Daniele a popadl ji chvějícími se prsty za ruku. „Je to jen takové vnuknutí, ale možná… možná…“

Vzrušení přeskočilo jako elektrická jiskra i na mou společnici, přinutilo ji v okamžiku se narovnat na židličce a s doširoka otevřenýma očima mi pohlédnout do tváře.

„Co se děje?“ zalapala po dechu.

„Možná bych ti dokázal pomoci s kouzlem v Chrámu," řekl jsem oduševněle. „Nepatřím sice k Zasvěceným a nerozumím ani za mák magii, ale i já mám jisté schopnosti. Přišly společně s kletbou a doteď jsem je bral jen jako další nevděčnou pohromu, která mě postihla. Ale možná by se daly využít. Víš, co je to *psychometrie*?"

„Vím, co je to psychometrie," přikývla Daniela a zornice jí ožily drobným plamínkem pochopení.

„Pokud… pokud by to nebylo proti pravidlům nebo jinak nevhodné," pokračoval jsem, rozpačitě rozhazuje rukama, „možná bys mě mohla vzít dolů do jeskyně a nechat mě trochu se tam porozhlédnout. Jen na pár minut, těsně po soumraku. Tehdy to na mě většinou přijde samo od sebe. Možná bych něco zachytil. Něco, co jste přehlédli. Nemám na mysli nic určitého a nepředpokládám žádný výrazný úspěch, ale kdo ví… Nakonec, náhoda chtěla, že jsem jisté slečně Bernáthové už jednou pomohl."

Vyloudil jsem široký úsměv. Ale Daniela zůstala vážná.

„To ano, ale co tě to stálo!" Pokývala záporně hlavou a položila mi ruku na rameno. „Jeskyně je strašně stará, musí obsahovat nepřehledné množství… jak to… otisků reality. Opravdu si na něco takového troufáš?"

„Nemělo by mi to ublížit víc, než kdykoli doteď," nahodil jsem odhodlaný výraz. „Ještě jsem to sice naostro nezkoušel, ale teoreticky je tu šance, že bych vjemy z okolí mohl dokázat nějak regulovat. Nějak filtrovat… Ze zkušenosti vím, že čím čerstvější jsou, tím jsou většinou i intenzivnější. A v případě, že se jedná skutečně o něco temného a zlého…" na okamžik jsem se otřásl při vzpomínce na *zážitek* ze sebevrahovy postele, zbytek myšlenky jsem pro jistotu spolkl a nemastné neslané přesvědčování jsem raději rázně ukončil. „Za pokus to každopádně stojí!"

Daniela zamračeně vzhlédla k obzoru.

„Opravdu sis to pořádně rozmyslel? Protože mně jsi na rozhodování vážně moc času nenechal."

#

Protože ve svatyni nebyla žádná postel ani nic podobného, vybral jsem si útulné místečko u stěny kaverny a posadil se na zem. Pár

cvičnými pohyby jsem uvolnil napjaté svaly rukou a krku a hlubokými nádechy utišil zrychlený tlukot srdce. Pak jsem zavřel oči, vytáhl ze záňadří svůj nový měděný medailon a pevně ho sevřel v dlaních.

Zhruba po pěti minutách se na pozadí mé vyprázdněné mysli rozezvučel nevýrazný šum, vlnící se na úplně jiné hladině než žbluňkání jezírka a vzdálená ozvěna příboje.

Nastal čas zkoušky.

Zase jsem ztuhl a chvíli nanovo sbíral rozsypané kousky vlastní odvahy, která mi nahoře na terase připadala neotřesitelná.

Opatrně jsem začal uvolňovat sevření levé ruky. Pomalu, po jednom prstu. Šumění sílilo a pozvolna nabíralo zřetelnější kontury. Nechal jsem končetinu klesnout na koleno a přesunul své soustředění na pravou pěst. Malíček, prsteník…

K čertu! Moc rychle! Ucítil jsem prudkou závrať, zakymácel se a znovu pohotově uchopil medailon oběma rukama. Smysly se poslušně uklidnily a černý svět za mými víčky nabral ztracenou rovnováhu.

Takže znovu. Nádech, výdech. Soustředění.

Celou proceduru jsem opakoval nejpomalejší rychlostí, jakou jsem byl schopen vyvinout, a s maximálním vypětím, pokoušeje se neustále držet věci pod kontrolou. Tentokrát se mi podařilo najít bod, který jsem hledal. Měděná mince zůstala uchopena jen mezi palcem a ukazovákem pravé ruky, šumění se proměnilo v jasně rozeznatelné zvuky, jaké jsem obvykle vnímal během záchvatů bez magické ochrany, a mé tělo při tom neprojevovalo žádné výrazné příznaky nepohody.

Otevřel jsem oči a rozhlédl se kolem. Šero v kaverně výrazně potemnělo a všechny předměty jsem vnímal pokřiveně, jakoby zpoza bleděmodrého zrcadla s mapovitými výrobními vadami. Pomalu jsem podsunul chodidla pod sebe a obezřetně se postavil.

Mírně se mi zatočila hlava.

Nevolnost sice vzápětí přešla, ale navzdory tomu jsem se ve vzpřímené poloze necítil právě nejjistěji. Situace se o něco zlepšila, když jsem zase zavřel oči. Konečně jsem mohl vykročit na krátkou obchůzku kaverny, přidržuje se jednou rukou hrbolaté stěny, druhou

svíraje medailon, špičkami bot poslepu tápaje v kadidlem nasáklém vzduchu před sebou a vratkými chodidly opatrně našlapuje na dlaždice.

Kakofonie hlasů hučící v mé hlavě zněla divočeji, než jsem kdy doteď zažil. Ale nedovolil jsem svým smyslům otevřít se dotírajícím vnějším vjemům úplně na doraz a udržoval jsem tlak ve snesitelných hranicích. Pátral jsem po něčem, co se vymykalo normálu. Po něčem, co znělo netypicky a odlišně než všechno ostatní.

Kaverna byla prosáklá lidskými slovy. Jazykům, v nichž zněla, jsem sice nerozuměl, ale význam nářků, proseb a modliteb jsem ve většině případů pochopil. Dávné hlasy stovek žen volaly po návratu svých mužů a synů, jejich hřbety se skláněly před duchy moře, zapřísahaly je, aby jim vydali alespoň těla nezvěstných, když už si vzali jejich životy, a obětovaly jim za pomoc a milosrdenství i to poslední ze svého stolu. Hluboké mužské basy zpívaly rituální písně, jejich ruce zapalovaly posvátné ohně a prolévaly krev, dovolávajíce se přízně a smířlivosti vyšších bytostí pro sebe i pro své přátele, rozhřešení a požehnání pro jejich bídné životy, sny, lodě, plavby a války.

Postupoval jsem v širokém kruhu kolem podzemního jezírka a soustředěně naslouchal.

Najednou jsem pod rukou, kterou jsem se opíral o stěnu, ucítil něco měkkého a hebkého. Kus látky. Uchopil jsem to pevněji a…

#

Svět se zase zatočil.

#

Záblesk v temnotě.

Bolest a strach.

Bubínky trhající vřískot.

Vyděšená dívčí tvář volající o pomoc.

Silné ruce trhající šaty a pevně svírající zápěstí.

Dva muži, celí v černém, na obličejích masky, v očích pobavení a chlípnost.

Odpor. Štiplavý pach alkoholu a potu.
Hnus. Děsivý smích, supění.
Bolest.
Bezmoc a ponížení.
Krev na stehnech…
Ale tím ještě nic nekončilo.

#

Ona. Plavé vlasy, zelené oči a malá pevná ňadra.
Je nahá a spoutaná. Před obličejem má žhavé železo, planoucí v temnotě jejího pokoje jako pochodeň.
Další výkřik.
Kouř a smrad. Zápach seškvařené lidské kůže.
Slzy. Na hrudi pálící černé Znamení.
Vzlyky.
Krvavý trojúhelník s vepsaným kruhem a jeho středu sedm hvězd rozestavených ve tvaru přesýpacích hodin.
Čtyři v rozích a tři v pásu.
Poskvrnění. Znečistění.
Věčné zatracení…
A pořád ještě není konec.

#

Slova. Temná rouhavá slova.
Drsný mužský hlas odříkávající magickou formuli.
Ona pláče, ale musí ji neustále opakovat.
„Clatu verata nictu!“
Znovu.
„Clatu verata nictu!“
Dokola a dokola.
„Clatu verata nictu!“
„Clatu verata nictu!“
„Clatu verata nictu!“
Slova jí musejí pevně uváznout v paměti. Nesmí je zapomenout! A musí poslouchat.

Jinak bude zle…

#

Ticho.

#

Když jsem zase otevřel oči, všechny zvuky a obrazy už byly pryč. Seděl jsem na dlažbě kaverny, zády se opíral o její stěnu a v ruce svíral jedno z hedvábných zelených rouch, které visely na dřevěných věšácích nad mou hlavou. Naproti mně dřepěla Daniela a otírala mi bílým kapesníkem kapky krve z horního rtu. U jezírka se shromáždilo i několik dalších kněžek a vystrašeně na mě hleděly.

Vzal jsem kapesník do vlastních prstů a posunkem naznačil, že už je všechno v pořádku. Většina přítomných si úlevně vydechla.

„Neublížil sis moc?“ zašeptala Daniela třesoucím se hlasem.

„Ne.“

„A… A máš něco?“

„Možná,“ přikývl jsem a podal jí do ruky rituální plášť.

Nechápavě na něj pohlédla.

„Komu to patří?“ zeptal jsem se.

Daniela se pootočila ke kněžkám a napřáhla k nim kus látky.

„*Pernille*…“ přečetl jsem z hromadně se pohybujících rtů.

„Pernille, jednomu z děvčat,“ zopakovala Daniela.

„Je tady?“ pohlédl jsem na shromážděnou skupinku.

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

Zhluboka jsem si povzdechl.

„Chuděra. Po tom, co jsem viděl, pro ni asi budete mít hromadu otázek.“

#

Během zpátečního výstupu do chrámové lodě prošla Daniela radikální změnou. Smutek z její tváře nadobro zmizel a vystřídal ho rozhodný soudcovský výraz. Kráčela vzpřímeně a energicky, mluvila málo a její věty byly krátké a rázné. Najednou jsem neměl nejmenší

pochybnost o tom, že v jejích a Tamařiných žilách koluje stejná krev. Potřebovala jen probudit.

Daniela se převlékla do obřadního úboru, poslala dvě dívky do sídla pro strýce a tetičku a nechala seřadit většinu ostatních kněžek do jedné řady nedaleko východu na terasu. Pernillu dala předvést, až když byli všichni na svých místech.

Ubohá kněžka klesla v slzách na kolena okamžitě, jakmile vstoupila do sálu. Vzpínala ruce v upřímné lítosti a prosila o odpuštění. Žádná srdce kromě mého však neobměkčila. Pohledy jejích kolegyní byly během výslechu plné nenávisti, chování všech tří Bernáthových odměřené a otázky, které kladli, chladné a logické. Nikdo z přítomných ale neviděl to co já a neuvědomoval si, že tato dívka potřebuje v první řadě porozumění, soucit a útěchu a ne odsouzení a hněv. Její jedinou vinou byla slabost a strach, ale to její trýznitelé pochopili až nakonec, kdy už z ní bohužel zůstala jen bezvládná vzlykající hromádka neštěstí schoulená na studených parketách.

Pernille byla obyčejnou řadovou kněžkou – jedním z těch blonďatých stvoření, která svůj osud zasvětila bytostem moře. Většinu času trávila v Chrámu, jen jednou za dva týdny jezdívala na návštěvu k rodičům a pobyla s nimi pár dní doma v Aarhusu.

Během posledního pobytu před devíti dny se ale přihodila nečekaná tragická věc. Pernille byla ve svém vlastním pokoji přepadena dvěma neznámými muži.

Vnikli do domu uprostřed noci balkonem v patře. Místnost museli opatřit nějakými kouzly, protože znásilnění, doprovázené hlasitým voláním o pomoc, ani další ponižující věci, které s Pernillou dělali, nezaregistrovala ani její vlastní rodina, spící jen o jedny dveře vedle.

Poté, co se muži nejdřív pobavili a ukojili své chlípné vášně, přešli k hlavnímu účelu své návštěvy. Vypálili na Pernillinu hruď magické znamení ve tvaru Orionu a nutili ji opakovat aktivační formuli kouzla odpuzujícího elementály do té doby, než si byli jistí, že si ho bude navěky pamatovat. Pod hrozbou smrti jim musela slíbit, že ve čtvrtek o půlnoci, v době své nejbližší noční služby v Chrámu, vstoupí na můstek nad jezírkem, postaví se do středu kaverny,

projede po znamení nasliněným prstem a třikrát nahlas vyřkne slova, která ji naučili.

„Clatu verata nictu!“

Slyšel jsem je na vlastní uši…

A tak se i stalo.

Kouzlo samo o sobě nepředstavovalo pro zkušeného Zasvěceného, jako byl Imrich Bernáth, žádný složitý problém. Trik spočíval v umístění jeho zdroje na kůži nikým nepodezřívané kněžky. Mobilním magickým artefaktem s vlastní inteligencí se tak stala živá osoba a na obnovení kouzla už nebyl potřeba žádný další složitý rituál – stačilo, aby se na chvíli objevila v místnosti.

Dívku samozřejmě tížily výčitky svědomí a situace, v níž se nacházela, jí v žádném případě nezpůsobovala potěšení. Ale strach o svůj život a o životy svých blízkých ji nutil držet jazyk za zuby. Svým způsobem jsem byl jejím spasitelem, protože i když bylo vysoce pravděpodobné, že Bernáthovi nakonec spiknutí tak jako tak odhalí, hodně jsem jí trápení svým odhalením zkrátil.

A pobledlé a vyděšené tváře přítomných mi daly za pravdu.

Daniela na konci Pernillina přiznání jako první soucitně sklopila oči, sama ji zvedla ze země a pomohla odvést do jedné z komnat. Její přísný výraz byl nadobro pryč. Zase byla tou křehkou dámou, která podstatně radši naslouchá svému srdci než rozumu. Věřil jsem, že se děvčatům pod jejím dohledem podaří dát ubohou Pernillu do pořádku.

Identita maskovaných mužů v černém se během výslechu sice nevyjasnila, ale na základě jistých maličkostí, které se strýci a tetičce podařilo z dívky vytáhnout, získali Danielini příbuzní alespoň přibližnou představu o tom, s kým mají co do činění. Podle všeho tady byla zjevná spojitost s určitou skupinou lidí z dánského okultistického podsvětí, ale protože jsem neměl v dané problematice ani nejmenší přehled, souvislosti mi unikly.

Nedalo se však přehlédnout, že Imrich opouštěl Chrám s bojovným výrazem v obličeji a dřív, než se věci pohnuly dál, všichni v bázni tiše vyčkávali, než se rázné klepání jeho hůlky ztratí v dálce a žhavá špička jeho doutníku zmizí ve tmě.

#

Odstranění kouzla nakonec zůstalo na tetičce Jytte. Podle toho, co jsem stihl zachytit, spočívala celá procedura protizaklínadla v několika nesrozumitelných větičkách a jediném lusknutí prstů. Tenhle postřeh mě opakovaně přesvědčil o tom, že všechna filmová zobrazení čarodějných a jiných nadpřirozených úkonů jsou nesmyslně předimenzována monumentálními speciálními efekty. Věci, které skutečně hýbou tímhle světem, se dějí vždy nenápadně a potichu.

Na mořské víly se čekalo skoro až do půlnoci.

Za odměnu mi bylo dovoleno dívat se z ochozu na obřad a uvítání, což je i v rodině podle všeho vnímáno jako pocta. Nebylo sice jisté, jestli se Nixie vůbec vrátí, a pokud ano, jestli to nebude až ráno, ale nakonec byli všichni, kteří vydrželi, odměněni malým zázrakem.

Pár astrálních patronek vod se objevilo zhruba ve čtvrt na dvanáct. Vesele se několikrát zatočily v hlubinách jezírka, zacákaly chvosty v příslibu opětovného návratu a zase zmizely. Žádná z nich se sice nevynořila nad hladinu a všechno, co jsem z výšky rozeznal, byly jen rozmazané zářící siluety v temné vodě, ale musím se přiznat, že ve mně jejich krátká návštěva vyvolala silný pozitivní pocit.

A samozřejmě nejen ve mně.

Radost, kterou jsem zanedlouho spatřil ve tvářích kněžek, vracejících se kolem mě vzhůru po schodech, se skoro blížila euforii. Nadšení vyzařující z jejich očí se dalo srovnat s emocemi malého dítěte, které po osamělém tříhodinovém bloudění několikapatrovým obchodním domem konečně našlo své rodiče. Jak podivné a nepředvídatelné věci nás dokáží udělat šťastnými. Jednou provždy jsem pochopil, že ne vše cizí a zvláštní musí být zákonitě zlé.

#

…Mezitím…

Rozlehlé pozemky ohraničené plotem z ostnatého drátu a početné účelové přístavby obklopující luxusní zakázkovou vilu ležely pod příkrovem tmy a tiše bzučely hlasy nočních cvrčků. Za okny hlavní budovy se ale pořád svítilo. Stejně jako včera, stejně

jako každou noc za poslední čtyři roky. V domě černého čaroděje světlo nikdy nezhasínalo.

V pokoji v patře se rozdrnčel starodávný telefonní aparát se zlatým sluchátkem – soukromá linka s utajeným číslem, které na tomto světě znalo jen několik vyvolených bytostí.

Majitel domu rozčarovaně popadl za vlasy neplnoletou prostitutku, která se ho právě pokoušela orálně uspokojit, hrubě ji odstrčil stranou, zapnul si kalhoty, hodil na nahý trup sametový domácí plášť, přešel do pracovny, zavřel za sebou dveře a sáhl po vyzvánějícím přístroji.

„Azíz Kazchegeldin?“ ozvalo se ve sluchátku.

„Kdo volá?“ zeptal se čaroděj německy.

„Gorynič,“ odpověděl hlas na lince.

„Gorynič,“ zopakoval majitel domu, sedl si do křesla, zapálil si Marlborku a přešel plynule na ruštinu. „Děje se něco?“

„Věci se mírně zkomplikovaly. Vaši objednávku se mi zatím bogužel nepodařilo vyřídit.“

„To je zlé, Goryniči. To opravdu neslyším rád.“

„Není to moje vina, *tovarišč* Kazchegeldin. Slečna Bernáthová je už tři dny mimo Slovensko. Najal jste si mě pozdě. Minuli jsme se. Jsem samozřejmě ochoten pokračovat v jejích stopách, ale ještě předtím, než podniknu další kroky, bych je s vámi rád prodiskutoval.“

„Poslouchám.“

„Podle togo, co jsem zjistil, si slečna Bernáthová nechala rezervovat dvě letenky na páteční ráno z Košic do Stuttgartu a dvě na sobotu ze Stuttgartu do Kodaně. Jednu pro sebe a jednu pro svého společníka jménem David Ábel. První dvě použila, ale drugé dvě propadly. Netuším proč. A kde naše přítelkyně momentálně je, se odvažuju jen chádat. Může být pořád v *Germaniji* a v tom případě ji máte přímo pod nosem. Ale taky se mezitím mogla dostat na sever, jak původně plánovala. Není vyloučeno, že v sobotu jednoduše jen zmeškala let. *Što dumajetě?* Předpokládám, že máte o mnogo lepší představu o tom, o co se vlastně pokouší. Jak jsem řekl, jsem připraven pustit se za ní chned ráno. Nejsem si ale jistý kam dřív.“

Azíz se zamyslel, na chvíli zadržel v plicích cigaretový kouř a pak ho nosem pomalu vydechl ven.

„Zůstaňte v Košicích, Goryniči," řekl rozhodně. „Nikam zatím nevyrážejte. Tady vás určitě nepotřebuju a v Dánsku mám taky své lidi. Předtím, než zase obnovím naši dohodu, si musím promyslet pár věcí. Čekejte na další rozkazy. Brzy se ozvu."

„*Charašo*," potvrdil Gorynič, ale jeho hlas nezněl příliš spokojeně.

Azízova tvář se zkřivila hněvem. Zavěsil sluchátko do vidlice dřív, než volající stihl dodat cokoli dalšího. Pak vstal a otevřel dveře vedoucí do haly se schodištěm. Dva osobní strážci opírající se nedaleko o zábradlí se v očekávání příkazů okamžitě narovnali.

„Ta čubka Bernáthová je v Německu," zavrčel na ně, „a podle všeho tu někde čmuchá po okolí! Vezměte s sebou dalších pět mužů a bez její hlavy se nevracejte! Marš!"

Ozbrojenci radostně vycenili špičaté zuby a přikývli. Konečně nějaká zábava. Služba se jim poslední dny nudou přímo nekonečně vlekla.

Azíz je pohledem vyprovodil až ke vchodovým dveřím. Pak se podíval na své ruce a zjistil, že se mu třesou prsty a popel z chvějící se cigarety padá na drahý perský koberec. Zlostně ji sevřel v dlani a stiskem zadusil.

„Je na čase udělat další opatření," zamumlal si sám pro sebe, vrátil se do pracovny, vytáhl z kapsy malý mosazný klíček, odemkl zásuvku ve starožitném dubovém stolu, vytáhl z ní papír se seznamem několika vybraných telefonních čísel a zase sáhl po telefonu.

2. část

Goliáš

„Přivolej mě mým astrálním jménem,
němým jazykem plodícím strach,
božská touha – nepopsatelná bolest,
zbavené všeho, co je na nich lidského,
postav se beztvarému hněvu.
Přivolej potichu, z okruhu mimo vesmír,
skrz pokřivené ruiny nedokončených snů,
Vidiny věží sahajících k měsíci,
drápajících se do nebes – chystajících se
svrhnout je dolů.“

Anders Fridén
(Behind Space, IN FLAMES)

„Sešli jsme se,
kruh se konečně uzavřel,
nastal správný čas,
pro příchod démona.“

Peter Tägtgren
(The Arrival of the Demons, HYPOCRISY)

„B-bastarde!“ zakřičel chlapec v krátkých kalhotách a hodil po mně kamenem.

*Minul. Ale jeho odvaha osměl*ila ostatní.

Na štěrkovém valu nade mnou stálo šest dětí a všechny se jako na povel sehnuly pro munici. V následujícím okamžiku mě zasypalo celé mračno vržených kamenů. Jeden zvlášť přesný mě trefil přímo do čela. Muselo ho hodit to děvče. Vím, že má z celé bandy nejlepší mušku.

Okamžitě jsem je poznal.

Billa, Bena, Eddieho, Richarda, Stanleyho i Beverly.

Ale jestli jsou to opravdu oni, tak pak…

Pohled mi zhrozeně klesl k uniformě veselého klauna, do níž jsem byl oděn. O tři čísla větší boty, široké kalhoty, neforemná košile. Na hlavě oranžová paruka, na obličeji bílý make-up a nos bolestivě sevřený kolíčkem ukrytým v červené kouli. Pokusil jsem ji stáhnout dolů, ale nešlo to. Ten, kdo mi ji nasadil, musel použít lepidlo.

„Přestaňte!“ zakřičel jsem a zvedl ruce v obranném gestu. „Tohle je omyl!“

Do čela mě trefil další kámen a levé oko mi zalila krev.

„Dost! Já nejsem ten, za koho mě považujete!“

Ale děcka se jen rozřehtala.

„Jsi si jistý?“

Pak se všichni výhružně zašklebili a s náručemi plnými těžkých kamenů začali pomalu scházet dolů z valu.

Měl jsem to pochopit hned. Samozřejmě, že vědí kdo jsem. Nikdo by si mě přece nemohl splést s bezejmenným zlem z nejstrašnějších dětských nočních můr, ať už jsem navlečený v čemkoli.

Role se vyměnily. Dnes jsou ti ZLÍ oni.

Byly to jen školou povinné děti, ale zbaběle jsem se obrátil na útěk. Nenechal jsem se mýlit jejich vnější podobou. Stačilo jim pohlédnout do očí. Číhala v nich smrt.

Na zádech mi zabubnoval nový kamenný déšť. Namáhavě jsem se vyškrábal z prohlubně v níž jsem původně stál a rozběhl se dolů ze svahu k úzkému pásu nedalekého lesíka.

V obrovitých botách však bylo přímo nemožné chodit, natož utíkat. Řehtající se ďáblíky jsem měl pořád za patami, i když jsem uháněl, jak nejrychleji jsem dokázal. Kořeny starých stromů se mi navíc neustále pletly pod nohy a několikrát mě zákeřně srazily do bláta. Můj náskok se pomalu ale jistě zmenšoval.

Konečně jsem byl z lesíka obklopujícího štěrkoviště venku a na pláni přede mnou se objevil nízký plot pomalovaný křiklavými barvami a za ním stany, střelnice a kolotoče. Vstupní brána ohrady byla otevřená dokořán a na tabuli nad ní svítil nápis Lunapark Krále Stephena, Derry 666.

Neváhal jsem ani vteřinu a vběhl dovnitř.

Okamžitě potom, co jsem překročil práh lunaparku, se všude kolem rozblikaly žárovky a neony, vzplály kolorované ohně, rozezvučely se desítky trubek, zvonkoher, bubínků a harmonik a roztočili se sádroví poníci, labutě, draci a maxišálky se sedadly. Po kolejnicích se rozjely vláčky a vozíky a na závodní dráze do sebe začala narážet prázdná autíčka. Nikde nebylo živé duše, ale hlasy duchů jsem slyšel na každém kroku.

A mezi ně se mísil chorobný dětský smích.

Za rohem Strašidelného zámku jsem zahlédl Richieho zrzavou hlavu.

Jak mě, k čertu, mohli předběhnout?

Bez rozmýšlení jsem změnil směr a vběhl do nejbližší budovy. Ukázalo se, že to bylo Bludiště s půdorysem včelí plástve, kde se z buňky do buňky dalo dostat jednoduchými otočnými dveřmi, ale ty skrývala vždy na jiném místě jen jedna ze šesti zrcadlových stěn.

Udělal jsem chybu. Neměl jsem sem vůbec vcházet.

Nesoustředěný a spěchající jsem ve spleti jednotvárných komnat skoro okamžitě zabloudil. Co ale bylo nejhorší, děti zanedlouho zase vyčmuchaly kde jsem a přidaly se s vítězným pokřikem ke hře »Chyť

mě v Bludišti!«. Slyšel jsem je ze všech stran – hlasy, smích, kroky, dupot a kódované klepání – a modlil se, aby nebyly hned ve vedlejší buňce a abych jim při nejbližším odklopení zdi nedejbože nevlétl přímo do náruče. Štěstí ale ještě chvíli stálo při mně a po několika minutách plíživého putování se zatajeným dechem se přede mnou konečně otevřely dveře vedoucí ven do slunečního světla.

Za východem z Bludiště byla ulička se stany. Zběžně jsem přehlédl nápisy nad jejich vstupními závěsy a pár vteřin uvažoval, jestli se nechám vlákat do světa Šesti nejchutnějších jídel, Šesti nejomamnějších drog, Šesti nejvyšších pravd nebo Šesti největších rozkoší. Vzápětí ale za mnou vrzly dveře, kterými jsem vyšel a musel jsem se dát zase do běhu.

Kličkoval jsem bez ohlížení mezi stánky s cukrovou vatou a budkami s lístky a mírným obloukem mířil ke stanovišti s hracími atrakcemi. Vzpomněl jsem si, že v žádném zábavném parku nesmí chybět Kladivo. A pokud není topůrko jeho úderného mlatu připoutáno k podkově s výherní stupnicí, mám šanci dostat se aspoň k provizorní zbrani.

Vrchol tisícibodové stupnice Kladiva jsem brzy spatřil už z dálky, ale pokud jsem se k němu chtěl dostat nejkratší cestou, musel jsem nejdřív zdolat tankovou brigádu složenou z poblikávajících hracích automatů. Mrkaly na mě zářivými světélky, usmívaly se otvory, které mohly lehce zaplnit lesklé mince (stačilo jen zatáhnout za páku), zvonily plíšky s čísly, houkaly výherními znělkami a jeden z nich dokonce hlasitě vykřikoval naléhavým robotickým hlasem:

„Splním každé přání! Splním každé přání!“

Snažil jsem se mámení ignorovat a soustředil se na hledání křivolaké cestičky mezi těmito oživlými hranatými krabicemi.

„Proměním nejtajnější touhy ve skutečnost! Přenesu do vysněných světů! Zbavím problémů!“

Už jsem blízko…

Přenesu… Zbavím… uvízlo mi v uších.

Na okamžik jsem se zastavil a ohlédl se, hledaje podle sluchu stroj, který sliboval nemožné.

Že by existovala cesta ven?

Za chvilkové zaváhání jsem okamžitě zaplatil tvrdou ranou do spánku. Další chyba. Byl to jen falešný úskok.

Zatočila se mi hlava, před očima se mi zatmělo a několik dalších metrů jsem se jen omámeně potácel. Pak se mi do cesty připletla konstrukce jednoho z poblíž stojících kolotočů. Vděčně jsem se jí zachytil, pomalu se podél ní svezl k zemi a ztěžka dopadl na zadek.

Než jsem se vzpamatoval a stihl napočítat do tří, stálo všech šest dětí v půloblouku kolem mě, v rukou si pohazovalo kameny a děsivě se šklebilo.

„Vstávej, b-bastarde!“ křikl na mě zase Billy. „Vstávej a u-usmívej se! Chceme si zahrát o tvoje zuby! D-dohodli jsme se, že kdo jich vymlátí nejvíc, v-vyhrává!“

Nebylo kam utéct. Ale nemínil jsem se zbaběle vzdát. Znova jsem se k těm parchantům otočil zády, vyšvihl se na nejbližší příčku konstrukce nad hlavou a začal šplhat na vrchol obrovité Horské dráhy.

Příčky byly ze železa a měly šestiúhelníkový průřez. Všiml jsem si, že celá kostra zábavné visuté trati stojí na sloupech připomínajících vysokánské šestiúhelníkové hranoly. Vsadil bych se, že v tomhle odporném světě má stejnou podobu i Ruské kolo, rampa Velkého řetízkáče a při pohledu z ptačí perspektivy možná i celý lunapark. Co ale bylo nejdůležitější, všechny stavební prvky Horské dráhy byly od sebe příliš daleko na to, aby po nich dokázalo lézt malé dítě.

Pro mě to ale nepředstavovalo nejmenší problém.

Šestice pronásledovatelů zůstala bezmocně stát u základů sloupů a chvíli mě s otevřenými ústy pozorovala.

A pak, právě v okamžiku, kdy jsem si myslel, že jsem se těch démonických děcek už konečně zbavil, vzduchem kolem mě znovu prolétly prudce vržené kameny. Přidal jsem na tempu a stihl zdolat ještě dvě další příčky, než mě jeden z nich nakonec zasáhl do zátylku a shodil zpátky dolů.

Poslední, co se mi zachytilo v paměti, byl pád dolů po hlavě z výšky zhruba třetího patra.

Den osmý

Pondělí, 18.9.

Pondělní snídani jsem zase zaspal. Po umytí zubů jsem se po včerejší zkušenosti ani neobtěžoval zacházet do jídelny a zamířil rovnou do kuchyně.

A tam mě čekalo překvapení.

Na tomtéž místě u stolu pro personál, kde mě včera obsloužili smaženicí, seděla bruneta v bílé blůzce a riflích, pěstí si podpírala bradu a studovala noviny.

„Tamaro!“ zvolal jsem nadšeně.

„Nazdar, Davídku,“ zvedla hnědovláska zrak, usmála se na mě a pokynula mi, abych si sedl naproti. Byla živá a zdravá, i když jsem si všiml, že má pod očima tmavé kruhy a celá její tvář vypadá trochu ztrhaně. „Jak vidím, máš pořád problém s brzkým vstáváním,“ řekla na uvítanou. „Co tvé sny?“

„Už si zvykám,“ odbyl jsem její otázku mávnutím ruky a trochu nemotorně se složil na židli. Rozrušení z nefalšované radosti dokáže někdy pořádně zacvičit s koordinací nohou.

„Myslím – pokročil jsi za poslední dny k nějakému zajímavému zjištění?“

„Ani ne,“ pokýval jsem hlavou a pomohl jí udělat místo na stole pro servírovanou snídani. „Je to pořád o tom samém. Sny mě sice připravují na všelijaké věci, se kterými přijdu následujícího dne do styku, ale většinou není možné odhadnout, co z nich má skutečný význam a kdy a kde se objeví to, před čím mě varují.“

„A co dnešní sen?“

„Četla jsi někdy román Stephena Kinga *To*?“

„Ne.“

„Tak tě ušetřím podrobností. Bylo to odporné a děsivé a nemám tušení, co se z toho vyklube.“

Tamara se pobaveně ušklíbla a přidala na své ovesné vločky trochu cukru.

„Všichni o tebe měli strach,“ prozradil jsem jí důvěrnou informaci. „Snažil jsem se je pořád utěšovat, ale to víš – rodina. Nedali si říct.“

Asi se musím naučit líp lhát. Okamžitě prohlédla můj naoko suverénní tón. Z věty přímo křičelo, že ani já jsem její třídenní zmizení nebral na lehkou váhu.

„Slíbila jsem, že tvoji věc osobně dořeším. Nedopustím přece, aby se mi něco stalo, když jsem někomu dala své slovo.“

Stydlivě jsem sklopil zrak.

„Kdy jsi dorazila?“

„Asi před hodinou.“

„A máš něco? Vystopovala jsi Kazhegeldina?“

„Dost věcí,“ přikývla. „Později. Všechno se dozvíš. Před půl hodinou jsem měla dlouhý rozhovor se strýcem a nemám náladu to teď zase opakovat. Už máš sbaleno?“

„Sbaleno?“

„No, jak vidím, starají se o tebe dobře, ale informacemi šetří. A Imrich se mi dušoval, že už ti všechno dopodrobna vysvětlil.“

To bude mít vaše rodina nejspíš v genech, pomyslel jsem si sám pro sebe a jen neurčitě pokrčil rameny.

„Všechno je v pohybu. Naši běhají jako by měli oheň za patami a v tom zmatku na tebe asi trochu pozapomněli. K jejich nanovo probuzenému bojovému elánu můžu dodat jen tolik, že už bylo na čase. Aspoň jsem se sem netáhla z Německa zbytečně. I když musím přiznat, že příbuzné nevyburcovaly jen novinky, které jsem přivezla já. Přispěla náhoda, ale věčné díky za ni.

Dnes ráno, ještě před úsvitem, se našim spojencům mezi dánskými Zasvěcenými podařilo v jednom z rekreačních středisek ve Fredericii dopadnout dva čaroděje, po kterých pátrali už několik týdnů. Ti při výslechu přiznali i kontakt na Azíze Kazhegeldina a

naznačili, že měli pár kšeftů, které jim dohodil. Strýc je přesvědčen o tom, že měli prsty i v sabotáži v Chrámu na Nissebjergu.“

„Teda! Azízovy prsty podle všeho sahají pěkně daleko.“

„To není všechno. Mám skutečně zneklidňující informace z Košic.“ Před další větou se nejdřív zhluboka nadechla. „Za prvé – zmizel Braňo. Poté, co se nějakou dobu nehlásil, se ho rozhodli lidé ze Spolku navštívit doma osobně. To, co našli, jim vyrazilo dech. Vylomené panty vstupních dveří, nepořádek v předsíni, prohrabané zásuvky, rozbitý mobil i počítač, tři zaživa upálené kočky a krev na koberci. Když jsem se to dozvěděla, skoro mi puklo srdce. Přísahám, že ten, kdo má tohle na svědomí, zaplatí opravdu bolestivým a potupným způsobem!“

V úděsu mi poklesla čelist.

„Za druhé,“ pokračovala Tamara, „z archivu Spolku se ztratila poslední ze série devíti zakázaných Knih invokací. Ztratila! A nikdo neví jak a kdy! To je jako bys řekl, že se někam zašantročily osobní doklady Fidela Castra, možná nejhlídanějšího muže na světě! Paulína je úplně zoufalá. Během posledního telefonátu se mě dokonce zeptala, jestli jsem knihu náhodou s sebou nevzala já! Neuvěřitelné! K čemu by mi proboha byla?! Nemám sice žádné přímé důkazy, ale všechno jednoznačně ukazuje jediným směrem. Na Azíze, respektive jeho košického spojence.“

„Proboha,“ zašeptal jsem a při vzpomínce na sympatického chlapíka v brýlích jménem Branislav Hrdina jsem se otřásl. Vždyť v podstatě ani nepatřil k Zasvěceným. Jen sbíral novinové výstřižky, surfoval po internetu a vyřizoval telefony a papírování. Proč on?!

„Nechápu, jak je možné, že toho zasraného Azízova poskoka ještě nenašli!“ zaskřípala Tamara zuby. „On nás podle všeho zná jako vlastní ponožky a my zatím ani netušíme, kdo to je!“

„Vypadá to dost bídně,“ povzdechl jsem si a plně si uvědomil, že na nalezení stejného člověka závisí mé vyléčení, nebo má smrt.

„Jsem přesvědčena, že ještě není nic ztraceno,“ poplácala mě Tamara po předloktí. „Po tom, co se stalo, paní Paulína určitě zmobilizuje všechny síly a nenechá své lidi vydechnout, dokud toho hajzla nevyhrabou zpod země!“

„Dej bože, ať je to co nejdřív,“ zaprosil jsem polohlasně a nuceně se ušklíbl.

„Otázka je,“ pohlédla mi Tamara přímo do obličeje, „co zatím s tebou?“

Pozorně jsem opětoval její pohled.

„Jsou dvě možnosti.“

„Ano?“

„Buď se můžeš vrátit do Košic, přidat se k někomu ze Spolku a pokusit se jim pomoct v pátrání po Azízově spojenci. Stačí jediný telefonát a zařídím, aby se o tebe doma pořádně postarali. Anebo druhá možnost, zůstaneš s námi a přidáš se k výpravě směřující do jižního Německa, která se chystá nakopat zadek přímo Kazhegeldinovi.

Neptej se mě, prosím tě, na radu, protože pro tenhle případ nemám žádnou magickou kouli, která by mi ukázala budoucnost a nedokážu ti říct, která cesta je pro tebe ta správná. Musíš se rozhodnout sám. Košice nebo Senden. Vyrážíme přesně ve dvě. Do té doby máš čas si všechno pořádně promyslet. Pak tě buď vysadíme na letišti v Kodani, nebo zůstaneš sedět v autě, dokud nedorazíme do Bádenska-Württemberska. Je to jen a jen na tobě.“

„A dál?“

„Dál nevidí ani Norny, všemocné sudičky. Je mi líto. Všichni se pokusíme udělat úplně všechno pro to, aby věci dopadly co nejlépe. To je maximum, co ti můžu slíbit.“

„Rozumím…“

„Jak ses měl od minulého pátku?“

Její otázka mě totálně vyvedla z konceptu.

„Hm, docela fajn… V podstatě…“

„V podstatě?“

„No…“ pokusil jsem se odtrhnout myšlenky od toho, co bylo právě vyřčeno. „Včera jsem se například seznámil s tvou sestrou. Víš, že se rozhodla, že nebude stát stranou a definitivně se připojí k záležitostem rodiny? Dnes si nejsem jistý, jestli tušila, o co půjde, když mi to říkala.“

„Ale?“

„Můžeš se jí na to zeptat sama. Tvrdila, že se do oběda zastaví v sídle. Ale až po ranním rituálu, samozřejmě.“

„Uhm,“ řekla Tamara a mírně přidala v tempu se lžící.

Její talíř byl po několika záběrech prázdný.

„Musím jít,“ vstala od stolu. „Měla jsem strašlivou cestu vlakem. Celou noc jsem nespala, potřebuju se aspoň na pár hodin natáhnout.“

Sotva to dořekla, objevila se ve dveřích Daniela. Skoro do sebe v uličce mezi stoly navzájem vrazily.

„*Hej*.“

„*Hej*.“

Pozdravily se dánsky.

„Jsem ráda, že tě vidím.“

„I já tebe. Uvidíme se později,“ řekly si stručně a Tamara byla vzápětí pryč.

Daniela se postavila k nejbližšímu pultu a o něco poprosila jednoho z kuchařů. Pak se otočila ke mně a omluvně se usmála.

Úsměv jsem opětoval, pozdravil ji kývnutím hlavy a pokračoval v jídle – tvářil jsem se, že jsem nic neviděl ani neslyšel. Měl jsem dost vlastních starostí, nad nimiž jsem potřeboval přemýšlet.

#

Imrich Bernáth se mě během dlouhého monologu v sobotu odpoledne snažil připravit právě na tuhle chvíli. Ale že by mi nějak zvlášť pomohl, to jsem s určitostí tvrdit nemohl.

Zdálo se mi, že čím víc jsem o věcech věděl, tím hůře se o nich přemýšlelo. S každou novou informací, kterou jsem bral v úvahu, se otevíraly další cesty a nové možné konce toho, jak se všechno nakonec vyvine.

Ležel jsem na posteli ve svém pokoji, zkoumal záhyby baldachýnové plachty nad hlavou a převracel v mysli obě alternativy výběru. Dopodrobna, z každé strany. Ale nedostal jsem se nikam.

Dokonce ještě o půl druhé, zatímco jsem stál v koupelně před zrcadlem, sledoval vlastní odraz a holil si tvář, jsem netušil, kterou cestu si vyberu.

Rozhodnutí přišlo až když jsem oplachoval vypůjčenou žiletku s třemi břity. Jenže mě k němu nepřivedla logika, ale spíš nějaká podvědomá intuice.

Vždycky jsem někde v hloubce svého pesimistického já věřil, že lidský život se řídí zákeřným *zákonem schválnosti*. Ten má na svědomí například to, že ať se v potravinách postavíte do kterékoli řady, právě ta bude vždycky postupovat nejpomaleji ze všech. Na druhou stranu jsem ale věřil, že při správném přístupu se i v takovém světě dá docela pohodlně žít. Člověk si to jen nesmí moc brát.

Nikdy jsem si nevybíral řadu v potravinách podle její délky, ani podle naplněnosti košíků nakupujících, kteří už zaujali své místo. Vždycky jsem se postavil do té řady, na jejímž konci seděla nejhezčí pokladní v obchodě. Když už mám patnáct minut trčet mezi znuděnými a nedočkavými spoluobčany, proč si to alespoň trochu neužít?

Na základě podobného principu jsem se rozhodl i tentokrát.

Cesta do Košic vypadala jako kratší a bezpečnější. Ale jen na první pohled. Jak jsem měl možnost poznat lidi ze Spolku, nebyli to žádní samaritáni a dal bych ruku za to, že by mě velmi brzy odstavili na vedlejší kolej. Nikdo nemá rád, když se mu pletete pod nohama. Zanedlouho bych nedělal nic, jen seděl doma a čekal, až zadrnčí telefon. A v tom případě bych se do soboty nejspíš zbláznil.

Co bylo lákavější na riskantním výletu do Německa? Že uvidím ksicht toho kreténa, co stojí za vším, co se mi doteď přihodilo? Určitě ne. Prostě jsem potřeboval, aby se kolem mě něco dál dělo. Tak jako v posledních dnech, kdy mi neustálé cestování a potkávání nových lidí zabralo většinu času, během něhož bych mohl klesnout do depresivních úvah o svém osudu. A směr Senden zaručoval o dost víc podobné zábavy, než směr Košice. I když určitě i podstatně míň pohody.

Když jsem otevřel nejbližší krém ležící na poličce a začal si s ním natírat tváře, byl jsem si už úplně jistý tím, co chci a vesele jsem se na sebe zašklebil v zrcadle.

„Ten krém bys neměl používat," zazněl z pootevřených dveří Tamařin káravý hlas. Opírala se se založenýma rukama o zárubeň a zamyšleně mě pozorovala. „Ten používá tetička Jytte."

„Když to neublíží osmdesátileté čarodějnici, neudělá to nic ani mně,“ řekl jsem se širokým úsměvem a vymačkal do dlaně rovnou dvojitou dávku mazlavé hmoty.

„To jo, ale ty si to dáváš na obličej.“

Vyšpulené rty mi na chvíli zmrzly ve vyděšené grimase.

„Žertuju,“ ušklíbla se Tamara. „Rozhodl ses?“

Vydechl jsem a přikývl.

#

V hale dole v přízemí mě čekala taška z pevné syntetické tkaniny s několika páry ponožek, čistým spodním prádlem, úplně novými kalhotami a košilí v přesně takových velikostech, jaké jsem potřeboval, a s mírně obnošenou hnědou koženou bundou nahoře.

Venku mrholilo, a tak jsem si ji rovnou natáhl na sebe.

Před vchodem do sídla byla přistavena dvě motorová vozidla. Poslední typ BMW čekal na Imricha Bernátha, jeho syna Jakoba a neteř Danielu a v turistickém Volkswagen-Eurovanu už seděla na sedadle spolujezdce tetička Jytte, za volantem její syn Kay a za nimi ve dvou řadách za sebou dcera Kristen a tři další rodinní příslušníci. Třetí vozidlo se zrovna pomalu blížilo po příjezdové cestě. Zaparkovalo za předcházejícími dvěma a vystoupil z něj širokoplecí dvoumetrový chlap s vojenským střihem na hlavě a plechovkou piva Carlsberg v ruce. Včera u oběda mi byl představen jako Imrichův mladší syn Poul.

„Pojedeme s mým bratrancem,“ poplácala mě Tamara po rameni a ukázala na ojetý mercedes.

Uchopil jsem tašku a následoval ji k autu s vybledlou šedivou metalízou.

„Nazdar Pavlíku,“ pozdravila obra vesele. „Kolikrát ti mám opakovat, že alkohol nepatří za volant?!“

„Já jsem slyšel, že za volant nepatří ženské, hahaha!“ rozesmál se příbuzný a vroucně ji objal. „*Hey*, Tammy, neměj strach, tohle je jedno… jediné, co jsem dneska měl.“

„Ještě že tak. Pavlíku, tohle je David. Už jste se asi viděli.“

„*Yap*, jasně, *hello*, Davide,“ podal mi svalnatý basketbalista ruku a sevřel ji svěrákovitým stiskem, „říkej mi Poul. Aby bylo jasno –

Pavlíku mi může říkat jen ona," vzápětí se ale ušklíbl a mrkl, abych ho nebral moc vážně.

Když porovnám Pavlíkovu slovenštinu s Tamařinou nebo Danielinou, můžu bez váhání říct, že tenhle Bernáth na tom byl jednoznačně nejhůř, jak s výslovností, tak se slovní zásobou. Dánský přízvuk čouhal z každé druhé slabiky, kterou vyslovil, a všechna slovíčka, na které si zrovna nedokázal vzpomenout, nahrazoval anglickými ekvivalenty. Bylo to nejspíš způsobeno tím, že dlouhé období svého života strávil za Atlantikem. Anglické přívlastky a fráze ostatně používal i tehdy, když mluvil dánsky.

Pochybuju ale, že se Pavlíkovy komunikační nedostatky někdo někdy odvážil kritizovat při rozhovoru z očí do očí. Jeho obličej byl sice navýsost mírumilovný, ale zbytek postavy určitě vzbuzoval respekt i u zápasníků těžké váhy. Kdybych já chtěl vypadat jako on, musel bych začít posilovat ve čtyřech letech a místo stravy dodnes polykat koncentrovaná anabolika. Ošoupané manšestráky, které jsem v sobotu dostal, určitě nebyly po něm. Beztak by mu byly malé už při narození.

„*Well*, nevadí ti, že budeš sedět s Pýtie… s Pýtií?" otevřel Pavlík zadní dveře a ukázal na svou šedivou vykrmenou kočku.

„Vůbec ne," odvětil jsem a v pokusu o seznámení jsem k ní natáhl ruku.

Kočka okamžitě vyskočila na nohy, zježila srst na zádech, sklopila uši a divoce zaprskala. Pohotově jsem uskočil o krok vzad.

„*Oops*, nějak se jí nelíbíš," nadzvedl Pavlík udiveně obočí.

„Co proti mně ty potvory v poslední době mají?!" zamračil jsem se. „Nikdy jsem neměl problémy s kočkami! Mám rád kočky!" zakřičel jsem šedivému klubíčku přímo do očí.

„Cítí, že jsi poznamenaný," řekla Tamara tiše. „Většina zvířat má přirozený talent vnímat přítomnost astrálního světa, ale kočky jsou na věci spojené s démony vyloženě hypersenzitivní. To je vlastně i hlavní důvod, proč jede s námi. No nic, to nevadí," otočila se k Pavlíkovi, „Pýtie může sedět na předním sedadle. Já zůstanu s Davidem vzadu."

Bratranec přikývl a všichni jsme se usadili na svá místa.

Konečně jsme mohli vyrazit.

Eurovan před námi se už už rozjížděl, když se ještě naposledy rozlétly vchodové dveře sídla, vyběhla z nich *jomfru* Bolette a něco vyplašeně vykřikovala. Zastavila se až u tetiččina staženého okna, něco do hlavy klanu chvíli se zápalem hučela a nakonec jí několikrát plivla na čelo.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Ále, Bolette zase našla v kuchyni rozsypanou sůl,“ mávla Tamara rukou. „Zahání démony neštěstí a smůly. To ostatně dělá pokaždé, když se něco děje.“

„Tuším jsem byl poučen právě z tvých úst, že lidové pověrčivosti by se nemělo vysmívat.“

„To jo, ale všechno má své hranice. A v případě naší stárnoucí služky mi to ochranné zaklínání už sem tam leze pořádně na nervy. Šlápni na to, Pavlíku, ať jsme do půlnoci aspoň na půli cesty!“

#

„Takhle vypadá Azíz Kazhegeldin?“ podivil jsem se, přehrabuje se fotkami, které Tamara udělala před necelými čtyřiadvaceti hodinami. Fascikl, ze kterého je vytahovala, musel podle objemu vážit pěkných pár kilo. Sotva se mezi nás na široké sedadlo mercedesu vešel. „Azíz al Azíf,“ opravila mě spolucestující. „Momentálně si nechává říkat novou arabskou přezdívkou.“

„Falešné jméno?“

„Pche. Kdepak. Spíš součást nového teatrálního image. Azíz znamená *mocný* a Azíf *vytí démonů*.“

„Heh. Vtipné. Ten chlap má podle všeho v oblibě nabubřelé přívlastky. Nekompenzuje tím tak trochu nějaké své komplexy?“

„Možná taky. Ale skutečnost je taková, že zná své lidi a ví jaká psychologie na ně platí. Když dneska na německém bazaru vyslovíš jméno Azíz al Azíf, věř tomu, že nenechá chladným žádného Araba, žijícího v okruhu sta kilometrů od Sendenu.“

Zamračeně jsem si prohlédl detail Kazhegeldinovy hlaďoučké tváře s naolejovanou kozí bradkou.

„No, každopádně vypadá docela mladě – na chlapíka, jehož rodný list vystavili ještě v SSSR za Stalina.“

„Umělé prodlužování života, omlazování a zkrášlování patří k nejvyšším a nejsložitějším uměním magie a zdaleka je neovládá kdekdo. Ale jak vidíš, nic není nemožné.“

„A ten černý flek na čele? Nějaké démonické čarodějné znamení?“

„Zase vedle. To je vzpomínka na Azízovo *esoterické* období. Má trepanovanou lebku. Ani bys nevěřil, kolik lidí si to v šedesátých letech nechávalo udělat. Trochu se tím naruší tlaky v lebce a při užívání drog to prý pomáhá dosáhnout barevnějších nadsmyslových zážitků a hlubšího kontaktu s duchovním světem. Trochu doslovně pochopená myšlenka *dveří do mysli*.“

„Hezké. Možná nad tím taky budu uvažovat, haha. Tohle je jeho dům?“

„Uhm. To je jeho vila nedaleko Sendenu. Z cesty ale normálně není vidět. Leží uprostřed rozsáhlých polí a zalesněných pozemků. Oficiálně na půdě určené pro zemědělské účely.“

„Strašlivý kýč. Co to má připomínat? Athénin chrám v Olympii, nebo Tajemný hrad v Karpatech?“

„To je Azízův vkus. Velkolepé, ale bez logiky.“

„Vidím podle auta. Bože, to ten chlap ani netuší, že když si chce koupit drahý vůz, kterým by ohromil zakuklené arabské kočky, má si sehnat Porsche nebo Ferrari, a ne takovou pozlacenou rachotinu? Co to vůbec je?“

„Rolls Royce Phantom 1961, jediný v sérii. S cenou ses trefil. Takový si nemůže dovolit ani Mick Jagger.“

„Uf. Odkud na to bere? Hlavní sponzor – anglická královská rodina?“

„Peníze pro Azízovu novou organizaci shání tenhle chlapík.“

Tamara mi podala snímek, na němž byl bělovlasý muž s vousy, oděný do koženého vojenského kabátu.

„Brr. Kdo je to? Nějaký *Oberführer SS?*“

„Fridrich Bursch. Nově Abd al Azíz. *Služebník Mocného.* Člen nejvyšší rady Zasvěcených v Mnichově. Zmije, kvůli které se neodvažujeme přímo kontaktovat bavorský Spolek a pro jistotu jsme se rozhodli vyřídit celou záležitost sami, i když jsme tak trochu mimo vlastní rajón.“

„Myslíš, že by je Azíz mohl mít všechny pod palcem?“

„To ne, ale v podstatě netušíme, kam až může moc těch dvou šílenců sahat. Bůh ví, kolik lidí zlanařili na svou stranu a kolik drží v šachu díky svému postavení a penězům.“

„Takže Bursch je něco jako nový Azízův společník?“

„No, spíš bych řekla, že další zazobaný hlupák, který se chytil na jeho udici. Bursch měl vždycky spíš pověst šarlatána, než nějakého skutečného mága, ale zato se nikdy netajil svými ambicemi. A v Azízovi pravděpodobně spatřil svou životní příležitost. Normálně by peníze nedal z ruky. Je to škrob. Typ člověka, který raději zhubne, když se mu při praní omylem srazí tričko a košile, než aby si koupil nové.“

„A tihle dva Arabi? Jsou s Azízem na každé druhé fotce, ale nevypadají jako ochranka.“

„Azízovi bratři Bandar a Fahd ibn Muraz.“

„Ale?“

„Před několika lety je našel v Turecku a osobně je vytáhl z bahna, ve kterém se utápěli. Jeho snem byl vždycky rodinný podnik.“

„Taky mágové?“

„Ani náhodou. Obyčejní hrdlořezové. Ale na špinavou práci a komandování Azízových otroků se hodí víc než dobře.“

„Azízových otroků?“

„Lidí, kteří pro něj makají a za almužnu si sdírají vlastní kůži. Azylantů ze Srí Lanky, Iráku, Íránu, Afghánistánu a Jemenu, zdomácnělých německých Turků a cikánů a taky sezónních dělníků z bývalého východního bloku. Rodiny chudých přistěhovalců, kteří si nesehnali jinou práci. V okolí Sendenu je ani není potřeba shánět. Většina táborů pro emigranty a žadatele o azyl stojí právě v jižním Německu, protože s jejich nízkým vzděláním se hodí akorát tak na krmení dobytka, k práci na poli a sklízení úrody. A na Azízovy špinavé kšefty, samozřejmě. Věřil bys, že za to, že je Bursch oficiálně *zaměstnává*, ještě dostává příspěvek od německé vlády? A nejhorší na tom je, že jestli se někomu z nich něco stane, nikoho to vlastně ani nezajímá. O jednoho přivandrovalého darmožrouta vysávajícího státní pokladnu míň. Zapište ho do seznamu!“

„Něco takového? V Německu?!“ nevycházel jsem z údivu.

„Bursch má na své jméno pronajatou půdu, na níž leží více než dva tucty statků. Kromě rezidence v Sendenu vlastní ještě dva další velké domy v okolí, které obývají Azízovi bratři. A celý ten majetek ani náhodou neleží ladem. V sezóně dokáže dát Bursch práci lidem ze čtyř azylových táborů najednou! V jednom z nich má dokonce pravomoci nejvyššího správce a do vedení permanentně dosazuje své vlastní lidi. V Bádensku-Württembersku je vlastně takovým malým bohem… Sám ale většinou sedí ve starém rodinném sídle v Ulmu a stará se jenom o papíry. Černé na bílém musí všechno sedět. Nerad vidí své ruce špinavé…“

„Co je, k čertu, tohle?“ přerušil jsem ji náhle. Do ruky mi totiž vklouzla fotka s něčím hodně povědomým. Byl to záběr z interiéru nějaké nízké haly nebo skladiště, kde na zemi na paletách ležely dlouhé dřevěné konstrukce, z větší části přikryté nepromokavou plachtou. Byly to vlastně jen kostry, připomínající sloupy vysokého napětí, s klouby hustě vyztuženými a podloženými slámou, ale v průřezu měly neobvyklý šestiúhelníkový tvar.

„Nevím. Nejspíš nějaké stavební prefabrikáty,“ pokrčila Tamara rameny. „Nemám přehled, na kolika různých projektech Bursch pracuje. Konstrukce stejného typu byly uloženy ve skladech u Azízovy vily v Sendenu i v hospodářských budovách u Bandarova příbytku. Proč se ptáš?“

„Asi to bude znít divně,“ poškrábal jsem se na bradě, „ale hodně podobné věci jsem dnes v noci viděl ve svém snu.“

#

Tamara zamračeně studovala fotku a na chvíli se odmlčela. Já jsem se uklidnil tím, že se význam snového vzkazu dozvím, až přijde jeho správný čas. Tak jako doteď vždycky.

Pavlík beze slova řídil a zpoza pomalu kmitajících stěračů pozorně sledoval dálnici před sebou. Kočka Pýtie seděla na sedadle vedle něj, olizovala se pod drápky a na tlapkách a tvářila se dokonale nezaujatě. Neuniklo mi ale, že když se čas od času protáhla nebo obrátila, neodpustila si mě nenápadně zkontrolovat koutkem oka skrz mezeru nad řadicí pákou.

„O co mu jde?“ vyrušil jsem Tamaru, když se mi zdálo, že ticho trvá už příliš dlouho.

„Komu?“

„Kazhegeldinovi.“

„Jak to myslíš?“

„Všeobecně. O co mu vlastně jde? Proč dělá jiným lidem to, co jim dělá?“

Tamara se zatvářila udiveně. „Těžko říct. Nejspíš o *moc*, jako všem cvokům.“

„Moc,“ zopakoval jsem s ohrnutým nosem. „Co to je? Co přesně představuje ta neustále omílaná *touha po moci*? Není to příliš jednoduché shrnout něco tak závažného pod jedno slovíčko, respektive pod jednu frázi?“

„Chceš se pustit do filozofování? Dobrá. Zkus odpovědět ty mně. O co šlo Alexandru Velikému, Vilému Dobyvateli, Napoleonovi nebo Hitlerovi? Měli všechno a chtěli víc. Jejich osobní potřeby byly dokonale uspokojeny. Rozhodovali o životě a smrti tisícovek lidí. A pořád jim to bylo málo. Proč?“

Vytvořil jsem ublíženou grimasu a bezmocně pokrčil rameny.

„My nejsme oni,“ dokončila Tamara, „a pochybuju, že je někdy dokážeme pochopit.“

„OK, pojďme ke konkrétním věcem,“ vrátil jsem se k tomu, co mi skutečně vrtalo hlavou. „To, že si Azíz najal někoho na tvé odstranění, má samozřejmě přirozenou logiku. Nenechá si od nikoho šlapat po vlastním krku. Ale čeho by chtěl dosáhnout sabotováním rituálů v Chrámu?“

„Demonstrovat sílu? Zastrašit?“

„Jste si s Imrichem jistí, že za tím opravdu stojí on? Proč nezasáhl přímo kruh Zasvěcených? Chrám a jeho kněžky přece jen stojí trochu mimo.“

„Omyl, Davídku,“ zazubila se Tamara. „Jestli ti něco takového Daniela řekla, nebo jen naznačila, věř tomu, že lhala sama sobě. Strýček nebo tetička jsou pravidelně přítomni u většiny rituálů a záležitosti mezi nimi a Nixiemi nemají ani zdaleka tak nevinnou podstatu, jak na první pohled vypadají. Elementálové moře jsou

očima a ušima mé rodiny v astrálním světě a jejich ztráta představuje vážný problém.“

„Hm. To mě nenapadlo. Měl jsem z toho, co se ve svatyni dělo, úplně jiný pocit. Takříkaje o dost neškodnější. Teď už to dává větší smysl. Jinak, nevím, jestli ti o tom někdo řekl, ale včera za soumraku jsem si to tam dovolil trochu *proskenovat*. Ta jeskyně má vážně starou historii.“

„Na světě neexistuje posvátné místo, kolem kterého by nevznikl aspoň jeden mizerný kult,“ ušklíbla se Tamara pohrdavě.

„Víš, co mě zaskočilo?“ rozhodl jsem se seznámit ji se svým osobním postřehem. „Většina hlasů z minulosti, které komunikovaly s vodními bytostmi, patřila běžným lidem. Rituály u jezírka musely být součástí běžného života skoro všech místních obyvatel, ne jen hrstky vyvolených, jako je tomu dnes.“

„Máš pravdu. Podobné kulty sice tak jako tak museli vést zasvěcení druidi nebo šamani, ale jejich účelem bylo zprostředkovávat přímý nebo nepřímý kontakt mezi oběma světy nejen pro sebe, ale především pro ostatní příslušníky rodu nebo kmene. Přinesli vědění – znali magická místa a potřebné obřady – i když to samo o sobě nestačilo k tomu, aby elementály přiblížili i svým nezasvěceným následovníkům. Ale byl to první krok. Ukázali jim cestu a lidé na ni vykročili sami. A pokud dokázali skutečně hluboce *věřit*, podařilo se jim navázat spojení.“

„Tvrdíš, že ke kontaktu s astrálními bytostmi v podstatě stačí člověku obyčejná víra?“

„Nic není méně obyčejné než víra.“

„Skutečně?“

„Je to úžasně mocná a zároveň velmi nebezpečná věc, přístupná každé lidské bytosti, nemající ve světě obdobu. Jen si vzpomeň, co všechno za ta staletí, od doby, kdy nás napadlo sem tam o sobě něco zapsat, stihla s lidstvem udělat.“

„Ale svět je i v dnešní době plný věřících. A na rozdíl od jeskynních lidí nemá většina z nich o astrálním světě a jeho bytostech v podstatě ani potuchy. Co se stalo? Změnila se víra? Změnili jsme se my?“

„Podstata víry zůstala stejná. Změnil se její objekt.“

„Objekt?“

„Víra přestala sloužit osobním účelům věřících a stala se základním kamenem náboženství a ideologií – nově vzniklých kolosů, přiživujících se na tom, že lidé jsou prostě naučení věřit, a že to patří k jejich přirozené podstatě. Geniální nápad masových manipulátorů – ať už to byli jednotlivci nebo celé sekty, církve či politické strany – jak ji využít ve vlastní prospěch, vycházejíce z toho, že i když se nedá potlačit, vždycky ji lze usměrnit. Vzpomeň si, co doprovázelo nástup těch gigantů. Rozdupávání pohanských a přírodních svatyní a stavění kostelů a mešit na jejich místech. Zákazy zobrazování démonů a božstev a uctívání model. Konvertování většiny místních patronů a bůžků na mučedníky a svaté. A konečně zavedení nové myšlenky, něčeho, co zde do té doby nebylo, dogmatu hlásajícího, že bůh je jen jeden, a že jen ve své všudypřítomnosti a nekonečnosti je hoden uctívání.“

„Pořád nechápu, kde je problém.“

„Mluvíme sice o víře, magii a astrálním světě, ale i tady platí přísná logika. Zakladatelé náboženství nebyli úplní ignoranti. Věděli, že pravdu o světě se jim nikdy nepodaří zakrýt. Takže blahosklonně přiznali existenci dalších astrálních bytostí v podobě andělů a ďáblů, ale šikovně je odsunuli na druhou kolej. Středem pozornosti učinili svého imaginárního boha – ať už se mu říká Alláh nebo Jehova. Kdo to ale je? S kterým elementálem ho spojit? S žádným, nebo se všemi? Mazaný nápad. Vzali mu tvář a tím sebrali i adresáta manny. Co na tom, že lidé pořád hluboce věří? Jejich víra jde do prázdna.“

„Proč? Proč by to všechno dělali?“

„Zase jsme u moci, Davide. Zase jsme u lidí, kteří mají potřebu regulovat a kontrolovat. Použili víru jako další prostředek, kterým nás mohou ovládat. Co je na tom divného? Dělají to tak se vším, vždy a všude. Pokud by, kamaráde, náboženství stála skutečně jen na pravdě, nebylo by jich tolik a nebylo by je potřeba šířit mečem a ohněm.“

Jak už jsem říkal, nejsem nijak zvlášť duchovně založený – absolvoval jsem sice křest a biřmování, ale už v dětství jsem během nedělních mší většinou posedával na zídce před kostelem a hrál se spolužáky karty – jenže se mi nechtělo věřit, že všechno, co do mě

lidé kdy hučeli, byl prostě jen klam a že tady jde o jedno obrovské spiknutí.

Na druhou stranu, když jsem se nad tím hlouběji zamyslel, uvědomil jsem si, že takoví marxisté-leninisté nepotřebovali ani moc námahy k tomu, aby masy přesvědčili, že bůh naopak neexistuje. Jeden světonázor střídal během lidských dějin druhý jako mávnutím kouzelného proutku a žádný běžný smrtelník se nad tím vlastně nijak zvlášť nepozastavuje.

„Jestli je všechno, co říkáš, pravda…“ řekl jsem nahlas. „Proklatě, takové plýtvání vírou! To je zoufalé!“

„Zoufalé, ale ne beznadějné,“ upřesnila Tamara. „Samozvaní ideologové nevymýtili úplně všechno. Kolik lidových zvyků přetrvalo? Kolik z nich pořád dodržujeme, i když se promísily s křesťanskými a jinými novodobými vlivy? Věř mi, že když se děti před spaním modlí ke svým *strážným andělíčkům* nebo naše babičky vysílají prosby k Panence Marii – jejíž uctívání je tak rozšířené ve střední Evropě právě proto, že nahradilo prastarý kult Matky Země – jsou stále nablízku uši, které jim naslouchají. I když ne vždy dokáží pomoci.“

„A co Ježíš?“

„Ježíš. Kam s ním?“ pokrčila Tamara rameny. „Jako objekt víry znamená totéž, co sám Jahve. Trik se Svatou trojicí bych dokonce označila jako jednu z nejšikovnějších pojistek proti tomu, aby si byť jen ždibec víry našel svého adresáta. Ježíš byl nejspíš skutečná historická osoba – nemám důvod nevěřit, že nejvýznamnější šiřitel křesťanství existoval. I když je jeho postava o dost mystičtější než například postava takového Mohameda – playboye *par excellence*. Ten měl tuším více manželek než kobyl. Kobyl bylo dvanáct, to si pamatuju přesně. Každý papírový arabský plnokrevník musí mít původ doložený alespoň od jedné z nich. Ale kdo byl ve skutečnosti Ježíš? Šikovný řečník a vizionář? Mág? Čaroděj? Možná dokonce poloviční astrál? Netuším. Možné je všechno. Každopádně, pokud vůbec žil, už je skoro dva tisíce let mrtvý a z víry a pozornosti, která se k němu obrací, nemá podle mého skromného názoru vůbec nic.“

Na žádnou z Tamařiných *básnických* otázek během jejího monologu jsem samozřejmě neodpověděl. A zůstal jsem zticha i po

tom, co domluvila. Dá se světový řád pro chlapíka pocházejícího ze zapadlé vesničky na Spiši převrátit ještě víc naruby? Uznejte, že na tohle jsem skutečně neměl co říct.

„Víš, možná je nakonec dobře, že většina víry a manny jde do prázdna," pokračovala Tamara po chvíli uvažování. „Někteří démoni k sobě dokázali v minulosti připoutat takové masy, že jejich moc rostla až do neuvěřitelných rozměrů. Byli to skutečně dobří psychologové a znalci lidské povahy. Ištar, Amon Rá, Isis, Osiris, Zeus, Hádes, Taranis, Odin, Thor, dokonce i Perun… Nemusím snad jmenovat všechny, určitě chápeš, které mám na mysli. Jde o to, že když se z ochránce ohně nebo pramene stane jakýsi *superelementál*, konzumující nepřiměřené množství manny, rozhodně to nevěstí nic dobrého. Každopádně pak nemá skutečně daleko k tomu, co běžně nazýváme bohem. Žádný z těchto démonů sice ve skutečnosti nestvořil svět a v podstatě byl jen lokální figurkou v časově omezeném období, ale všichni jmenovaní ovlivnili životy stovek lidí. V dobrém i ve zlém. Naštěstí jsou dnes pryč. Mohli se spojovat, vytvářet panteony a aliance, ale věř mi, že mocenské pakty elementálů obvykle nevydrží o nic déle, než ty lidské. Určitě ale na doby jejich vlády jen tak nezapomeneme."

„Věří všichni Zasvěcení tomu, co říkáš?"

„Proč se ptáš?"

„Pamatuju si toho vlasáče ze Spolku. V metalovém tričku…"

„Reného," doplnila mě Tamara.

„Na krku měl Thorovo kladivo. Vím to určitě. Kdysi jsem četl nějaké články o vikinzích a jeho stříbrný přívěsek mi přišel povědomý."

„Thorovo kladivo je symbol starší než celá Skandinávie, Davide. Myslíš si, že skutečný Thor nosil zbraň tak nemožného tvaru? Kladivo je odvozeno od prastarého čarovného znaku. A co souvisí s čárami, obvykle souvisí i s čarováním. Spokojen?"

„Fajn. Thorovo kladivo beru. Ale co tohle?" vytáhl jsem ze záňadří malou měděnou minci s hákovým křížem. „Mám pocit, že s tímhle na krku není právě nejrozumnější napochodovat zrovna do Německa."

„Máš nový amulet?"

Přikývl jsem a stručně jí vysvětlil osud toho předchozího. Doufal jsem, že modrá kulička nebyla něco jako *poslední věc, co nám zbyla po babičce*.

Tamara nad její ztrátou naštěstí jen mávla rukou a soustředila se na rytinu na mé nové ochraně proti přílišné astrální senzibilitě.

„Svastika je také magický znak," vysvětlovala. „Dokonce byla zahrnuta v nejstarší známé verzi runového písma Germánů. Většině lidí bohužel nepřipomíná ty nejpozitivnější věci. Ale je to jen další příklad neuváženého a naivního zneužití dávných symbolů. Hodně tragický příklad. Ale svědčí to jen o jednom – i když většinu z nich dnes nepoužívá lidstvo správně, vždycky se k nim bude vracet, protože jsou hluboko zakódovány v jeho už tisíce let z generace na generaci děděném podvědomí…"

#

Až na jednu zastávku na natankování jsme v podstatě bez zbytečného zdržování uháněli po německých dálnicích. Opuštěné hraniční přechody s odstraněnými závorami minuly všechny tři vozy už dávno a ani si nepamatuju, jestli jsem je vůbec zaregistroval. S blížícím se soumrakem se na krajnici začaly objevovat tabule označující odbočky k Hannoveru. To znamenalo, že jsme byli zhruba v polovině cesty.

Sledoval jsem slunce, zapadající po mé pravé ruce, a z bezpečnostních důvodů (pro případ, že Pavlík mercedesem v minulosti někoho nějakým nedopatřením přejel) jsem v ruce celou dobu svíral svůj měděný amulet. Pořád fungoval dokonale.

Když se nakonec světla velkoměsta objevily před naším čelním sklem, byla už úplná tma. BMW i Eurovan zpomalily a odbočily do centra Hannoveru. Tamara mi vysvětlila, že tetička a strýček mají v jednom místním hotelu domluveno ještě jedno setkání s pár lidmi z Holandska, kteří by se k nám – pokud všechno dobře dopadne – mohli zítra připojit.

Pavlík pokračoval ještě několik kilometrů dál po dálnici a zhruba o půl deváté zaparkoval mercedes u prvního motorestu, na který narazil. Bylo právě na čase, hladem už jsem skoro neviděl.

A tak, zatímco se náš řidič zdržoval zařizováním noclehu u recepce, jsme my s Tamarou pohotově obsadili místa v restauraci a vyžádali si menu.

„Co si dáš?“ zeptala se mě Tamara, listující obsáhlým jídelním lístkem.

„To je jedno,“ zazíval jsem. „Ty platíš. Vyber něco.“

„No tak…“

„OK. Určitě ne maso. Slyšel jsem, že vegetariáni žijí déle.“

„Žijí déle. Co jsou to za… Davide! Nezačínej zase!“

„Jenom jsem si rýpl,“ vycenil jsem pobaveně tesáky. „Fajn. Vyber něco pořádně mastného a s bramborovými knedlíky, když už jsme v Německu. Může být?“

„Nevím. Bude to těžké na noc.“

„No nazdar. Díky za radu. A co? Mám se bát, že mě budou otravovat nepříjemné sny?“

„Srandisto.“

„Tak proč se mě potom ptáš?“

„Jak vidím, není s tebou řeč. Máš chuť cynicky vtipkovat? Jestli ano, tak laskavě ne na můj účet, na ten bude jenom jídlo!“

Otevřel jsem ústa, ale zastavil mě vztyčený prst.

„Pozor! Nebo se může stát, že nakonec nebude ani to!“

S úsměvem jsem pozvedl dlaně na znamení příměří.

Ale… Co je mi vlastně po jednom jídle! Věci se konečně někam pohnuly. Měl jsem z toho radost a měl jsem prostě chuť vtipkovat! Kdo by odolal?

„Poslechni, Tamaro,“ nahnul jsem se spiklenecky přes stůl, „netušíš, co měl Ježíš na Poslední večeři? Možná je načase vyzkoušet něco podobného.“

Za trest jsem dostal smažený sýr. Prý elementál.

#

…Mezitím…

Paní Paulínu dokázalo vyděsit jen málo věcí. Neočekávané bušení na vchodové dveře uprostřed noci k nim určitě nepatřilo. Ale

navzdory tomu ji tentokrát přepadl určitý nepříjemný pocit. Předtucha…

Odhodila stranou peřinu, vstala z postele, natáhla na sebe župan a pomalu, dávajíc pozor, aby ani jediné prkno nezavrzalo příliš hlasitě, sešla po schodech dolů do předsíně.

Za mléčným sklem vchodových dveří postřehla tmavou siluetu dospělého muže. Ale ve stínu zastřešené verandy nedokázala rozeznat, kdo to může být. Lampa visící na zvonku nad vchodem nesvítila, i když by měla.

Možná praskla žárovka, napadlo ji. Nebo se porouchala fotobuňka, ukrytá v keřích před domem. Anebo…

Po zádech jí najednou přeběhl mráz.

Opatrně zacouvala ke dveřím do kuchyně, přešla k oknu, na malou škvírku odhrnula závěs a pokusila si prohlédnout návštěvníka ze strany. Ale úhel byl příliš ostrý na to, aby jí ukázal víc.

Naléhavé bušení se ozvalo znovu.

Paní Paulína se rozhodla nic neponechat náhodě. Po špičkách přeběhla do obýváku, vytáhla ze stojanu u krbu pohrabáč s ostrým hrotem a zase se neslyšně vrátila ke dveřím. Předtím, než ale vůbec sáhla na klíč v zámku, se ještě pro jistotu zaklela proti démonickému ošálení mysli a šeptem vyřkla pár jednoduchých formulek chránících před několika nejběžnějšími formami magických útoků.

Cítila, jak jí při tom srdce buší až někde v krku.

„Kdo je?“ zvolala nakonec výhružně. Hlas se jí mírně třásl.

„To jsem já,“ ozvalo se potichu zpoza dveří. „Braňo.“

„Braňo?“ ruka s pohrabáčem jí mírně poklesla.

„Braňo. Já. Proboha, tak už otevřete!“

Opatrně odemkla a pootevřela dveře. Muž se spěšně soukal dovnitř.

„Stůj!“ opřela mu pohrabáč o hruď a rozsvítila v předsíni světlo.

Oslepený návštěvník znehybněl.

Byl to Braňo.

Chyběly mu brýle, měl rozbitý nos, špinavé šaty a na pásce přehozené přes krk se mu houpala nešikovně ovázaná ruka, zafixovaná pomocí provizorní překližkové dlahy do pravého úhlu. Ale byl to bezpochyby on.

„Pozor!“ řekl a vystrašeně sáhl po vypínači.

Předsíň se zase ponořila do tmy.

„Pojďme do kuchyně,“ zašeptal. „A zatáhněte žaluzie, prosím.“

Paní Paulína zase zamkla a udělala co chtěl.

„Hrnek vody?“ zeptala se také šeptem.

Vděčně přikývl a klesl na židli.

Pomalým proudem naplnila hrnek stojící na dřezu, postavila ho před něj na stůl a s vážným výrazem si sedla naproti.

„Máme tu dalšího nájemného zabijáka,“ pohlédl jí přímo do očí. „Další zkurvenou astrální bestii!“

Její obavy se potvrdily.

„Tušila jsem to,“ přikývla. „Co je zač?“

„Elementál ohně,“ sáhl Braňo lačně po hrnku. „Podle všeho drakolak. Říká si Gorynič a ani zdaleka to není žádný primitiv, co vylezl z jeskyně. Skoro mě dostal, do háje!“ zaklel se slzami na krajíčku. „Kdybych neměl vlastní astrální ochránkyni, je po mně! Prašivá svině! Podívejte, co mi udělal!“ pozvedl pochroumanou ruku.

„Klid, teď už to bude lepší,“ chlácholila ho paní Paulína. „Dáme tě do pořádku. Co chtěl?“

„Jde po Tamaře. Ifrít selhal, tak najali dalšího likvidátora. A tentokrát skutečného profesionála, to mi věřte.“

„Řekl jsi mu něco?“

„Ne,“ zavrtěl Braňo rezolutně hlavou. „Zdekoval jsem se dřív, než se vůbec stihl pustit do nějakých otázek. Měl jsem štěstí. Ale moje strážná víla není tak silná, aby někomu jako je on dokázala nakopat jeho astrální prdel. Jsem rád, že ho dokázala aspoň na chvíli zadržet. Určitě ale prohrabal celý byt. A pokud měl dostatek trpělivosti, stoprocentně našel, co hledal.“

„To je zlé.“

„Já vím,“ poklesla Braňovi bezmocně ramena, „je to opravdu zlé.“

# # #

Drožka, kterou jsem si najal poté, co jsem vystoupil z vlaku z Providence, mi zastavila přímo před starým kostelem, postaveném

někdy na konci sedmnáctého století. Otevřel jsem dvířka, vystoupil do burácející vichřice a znechuceně si prohlédl chátrající budovu.

Kočí se se mnou ani nerozloučil a prudkým švihnutím biče popohnal koňské pětispřeží pryč, jako by se na tomhle místě bál zdržet byť jen o pár vteřin déle.

Brána zapomenutého Božího chrámu už byla několik desítek let zrezivělá a kámen, z něhož byl postaven, byl do posledního místečka úplně zčernalý. Kostel marně plakal hlasy zbloudilých vran, marně se okny, kdysi ozdobenými barevnými tabulemi, slepě rozhlížel po okolí a nostalgicky hledal zbytky života v dávno opuštěných ruinách lidských obydlí. Nikdo v Nové Anglii o něj už celou věčnost nestál.

Na schodech před vstupním portálem kostela na mě čekala má nevěsta. Byla oděná do smutečních svatebních šatů – černý závoj, černé krajky, černá kytice s pěti orchidejemi – a dokonale ladila s pochmurným prostředím.

Přidržuje si cylindr jsem opřel do prudkého větru a v mírném předklonu pomalu přešel ke své vyvolené. Má mysl si jasně uvědomovala, že je všechno špatně, že je všechno jinak, než by mělo být. Proč tohle místo? Proč takové šaty? Kam se poděli svatební hosté? Kde jsou radostně pobíhající děti a okvětní plátky růží, vznášející se ve větru? Namísto nich jen vichřicí unášené podzimní listí a krákání havranů.

Ale zásnubní prsten na mé ruce mě zavazoval k tomu, abych tady byl. Přesně v tuhle hodinu, v tuto minutu, v tento čas.

„Už jsem skoro nedoufala," řekla nevěsta a vzala mě za loket, jako by se bála, že si to rozmyslím a uteču.

„Jsem tady, zlato," pohladil jsem ji po drobné ručce v sametové rukavici.

„Vím. Jsem ráda. Miluju tě, Howarde."

„I já tebe, Asenath."

„Pojďme," usmála se svými plnými rty ukrytými pod černým závojem, protáhla se pootevřenými dveřmi do nitra kostela a nedočkavě mě táhla za sebou.

Jestli jsem na tuhle poloviční ruinu zvenčí hleděl s obavami, tak po překročení jejího prahu mnou otřáslo přímo panické zděšení.

Nechť mi bůh odpustí, že se pokusím veřejně popsat to, co vzápětí spatřily mé oči.

Vstoupili jsme do chladného přítmí a první, co mě ohromilo, byl skoro nesnesitelný puch hniloby a rozkladu, rozvalující se v nehybném prašném vzduchu všude kolem. Nejdřív jsem musel pohotově sáhnout do kapsy pro kapesník a zakrýt si jím nos a až pak jsem se mohl rozhlédnout po nitru svatostánku. To, co jsem uviděl, přesahovalo svou odporností a rouháním úplně všechno, i ty nejhnusnější obrazy nelidské zvrhlosti, ležící po bitvě na válečných polích, jaké jsem kdy ve svém životě na vlastní oči spatřil.

Každičkou píď prostoru pokrývaly malované pentagramy, obrácené kříže a krucifixy, nápisy v krkolomných jazycích a písmech, jejichž logika se příčila zdravému rozumu, zobrazení úchylností a výplodů psychopatických vizí, všechny roubené tisícovkami otisků rukou s doširoka roztaženými prsty. A podle podivných pokřivených tvarů a nezvyklých velikostí s největší pravděpodobností nejen lidských.

Všechno kolem bylo znesvěceno a zohyzděno krví a černou barvou. Lavice, dveře, obrazy, sloupy i zdi kdysi určitě přenádherné chrámové lodě s postranními výklenky, zákristií a nízkou kopulí vypínající se v místě, kde ji protínal příčný transept.

„Ach, pro boží smilování! Kam jsi mě to, moje drahá, jen zavedla!“ zaúpěl jsem.

Ale nevěsta nereagovala na můj osamělý výkřik hrůzy a dál mě neoblomně táhla vpřed. Křížem přes postranní chodbu, kolem rozlámaných zpovědnic, až k místu, kde kdysi stál oltář.

Kamenné pódium i božské dřevěné dílo mistrů, vyučených možná v samotné středověké Florencii, ale byly nenávratně pryč. Propadly se pod zem a místo nich zela v podlaze čela chrámové lodě bezedná propast.

Těsně u jejího okraje stál pohanský kněz v karmínově rudém rouchu s maskou kozla na hlavě. Poklekli jsme přímo před ním, jak se na novomanžele vstupující do všemohoucím posvěceného svazku sluší.

„Toto je tvůj ženich?“ zeptal se duchovní nevěsty.

„Ano, pane,“ odvětila.

„Ten, co ti na kolenou přísahal věčnou lásku a oddanost v životě i ve smrti a stvrdil slib zásnubním prstenem?“

„Ten, pane.“

„Pak je na čase, aby splnil i druhou polovinu přísahy.“

„Tak jest, pane.“

„Jsi připraven?“ otočil se kněz ke mně a položil mi ruku ozdobenou masivními stříbrnými prsteny na rameno.

Odporný puch stoupající z propasti stihl za tu chvíli úplně omámit mou mysl. Bylo mi vážně opravdu zle.

Sotva jsem vnímal, co maska kozla říká. Slova obřadu mi připadala vzdálená a podivná. Nerozuměl jsem jim. Ale byl jsem ve své upřímnosti a oddanosti vůči své milované ochoten přistoupit i na takovou kacířskou ceremonii. Ať už mělo být svědkem naší věčné lásky nebe nebo peklo, na tom v tuto chvíli nezáleželo. Důležité bylo, že jsem já měl ji a ona měla mne a že jsme byli po dlouhém odloučení zase spolu, odhodlaní ruku v ruce vykročit vstříc budoucnosti.

Na výzvu jsem odpověděl to jediné, co se ode mne, jak je zvykem při takové příležitosti, vyžadovalo.

„Ano.“

„Co ďábel spojil, smrt nerozdělí,“ usmál se kněz spokojeně a pozvedl ruku v rouhavé parodii žehnajícího znamení. „A tam, kde přestalo bít jedno srdce, musí přestat bít i to druhé!“

Pak mě pevně popadl za volány ozdobného límce na svatební vestě a bezcitně mě svrhl do propasti.

Otupená mysl se nestihla ani leknout. Jediné, co jsem si uvědomil, bylo, že jsem ztratil klobouk.

Přede mnou se jako ústa gigantického chameleona otevřela hlubokánská temnota a gurmánsky mě pohltila jako drobného zatoulaného motýlka.

Padal jsem.

Dlouho.

Lhostejně a s pokorou, s doširoka roztaženýma rukama, bez jediného bezhlavého trhnutí nebo vyděšeného výkřiku.

Věděl jsem, že pád nebude nekonečný, ale něco mi říkalo, že až dosáhnu dna propasti, nebudu si už pořádně pamatovat ani to, kdo jsem.

Zavřel jsem oči a dobrovolně své tělo odevzdal osudu.

Před vnitřním zrakem se mi pětkrát zopakovaly obrazy celého dosavadního života, když mě po dlouhé, předlouhé době klesání náhle probraly z letargie opatrné doteky na obličeji a končetinách. Uvědomil jsem si, že mě v letu zachytilo několik párů rukou.

Můj pád se okamžitě zpomalil a drobné krystalky ve vnitřním uchu mi napověděly, že mírně změnil i svůj směr. Opatrně jsem natáhl dlaň do tmy a pod prsty nahmatal mastnou kůži nepříjemné gumovité konzistence.

Byli to Oni. Okamžitě jsem podle doteku poznal vyzáblé bytosti noci, černé rohaté démony bez tváří, nehlučně plachtící na tenkých netopýřích křídlech, které unášely snové poutníky do těch nejpodivnějších končin jejich světa. Že bych už překročil hranice míst, kde žijí?

Nepokoušel jsem se je prosit, přesvědčovat, dokonce je ani oslovit. Věděl jsem, že i když možná dokáží naslouchat, určitě nemají dar řeči. A podle toho, co jsem o nich slyšel, jsem neočekával, že by mi sami chtěli ublížit. Jen jsem napjatě vyčkával, co si pro mne připravili.

Cílovým místem jejich letu jsem nakonec nebyl vůbec překvapen. Stejně jako s mým druhem, Randolphem Carterem, který mi o nich jako první kdysi dávno vyprávěl, se se mnou vyzáblíci spustili až na dno nejhlubší a nejtemnější díry, která ve vesmíru existuje, a pak mě opustili.

Ponechán napospas vlastnímu osudu, stojící na monumentální hromadě kostí, pokrývající dno Údolí Pnoth, jsem si pokusil co nejrychleji vzpomenout, jaká další nepozemská hrůza mě tu očekává.

Děsiví Dholové se ale svým tichým sípavým bručením a slizkým mlaskáním připomněli sami.

Nikdo nikdy nespatřil tyto tvory, žijící ve tmě mezi horami z lidských ostatků. Ti, co z jejich příbytku vyvázli, mluvili jen o úděsu a strachu a ostatní si tajemství s sebou vzali do hrobu.

Obával jsem se, že se připojím právě k těm druhým.

Na rozdíl od svých přátel Randolpha Cartera a Richarda Uptona Pickmana jsem neměl potuchy o tom, kterým směrem leží Throkův

štít, ani jak poprosit ghúly, požírače mrtvých, shazující do Údolí ohlodané kosti, aby mi spustili lanový žebřík.

„Konečně jsi mě našel!“ zazněl najednou ze tmy po mém boku hlas mé milované nevěsty.

Rozradostněný a zapomínaje na okamžik na všechnu hrůzu, která mě obklopovala, jsem k ní vztáhl obě ruce.

„Asenath!“

„Howarde!“

Naše prsty se opět střetly.

Ale něco nebylo v pořádku.

Dotek její útlé dlaně v rukavičkách už nebyl tím, čím býval. Jaksi ztratil všechno teplo a půvab. Byl ochablý a příliš… kostěný.

„Vím, že najít mé ostatky nebylo lehké,“ řekla Asenath omluvně. „Proto jsem ti musela trochu pomoct. Odpusť tu maškarádu ve světě živých, jinak to nešlo. Teď můžeme mít, co jsme chtěli. Ty a já, milý Howarde. Navěky spolu!“

„Tady?!“ zeptal jsem se roztřeseným hlasem a ucítil jsem, jak se mi nekontrolovatelně podlomila kolena.

„Ano, tady,“ přikývla. „Tohle je teď můj domov a může být i tvým. Zůstaneš? Slíbil jsi mi to. Pamatuješ?“

Samozřejmě, že jsem si pamatoval. Slova vyklouznou mladým zamilovaným básníkům tak lehce. Věčná láska a oddanost. V životě i ve smrti.

Na místě jsem proklel svůj vlastní jazyk a prosebně vztyčil ruce k obloze.

„Zachraň mě, ó bože, tohle nechci. Tohle ne! Tohle ne…“

Den devátý

Úterý, 19.9.

Postel v motelu připomínala tu mou doma, daleko v Košicích, ale nevyspal jsem se na ní zrovna nejlíp. Problém jsem měl už včera večer. Po ulehnutí jsem prostě nedokázal vypnout a dovolil jsem své mysli, aby mě na několik hodin otravovala dotěrnými úvahami o tom, kdo všechno v těch peřinách už přede mnou asi nocoval. Řidiči, závozníci, stopaři, muži na služebních cestách, obyčejní výletníci nebo hrdinové nějakého skutečného *road movie*? Možná dokonce i některá z vyšších bytostí. I oni přece musí občas někam složit hlavu.

Nakonec jsem přece jen usnul. Ale i když byl můj spánek relativně hluboký, několikrát jsem se v noci spontánně probudil a musel zase zarputile bojovat s neodbytnými myšlenkami. O dalším děsivém snu, který se mi zdál, ani nemluvě.

To mám všechno ze čtení té brakové hororové literatury. Kdo ví, jak by vypadaly mé noční můry, kdybych upřednostňoval dejme tomu červenou knihovnu nebo kritiky oceňovaná díla s hlubokými filozofickými odkazy? Impotentní sex a nikam nevedoucí nesrozumitelné intelektuální disputace? Nemám představu. Ale asi těžko by to bylo o něco lepší.

Po posledním vytrhnutí ze snu jsem se už ani nepokoušel usnout. Počkal jsem, hledě do stropu, na němž se donekonečna prohánělа dálková světla automobilů, až se ozve buzení po telefonu objednané na sedmou hodinu, pak jsem vstal a dal se aspoň fyzicky trochu do pořádku.

Do restaurace jsem dorazil ještě před svými společníky a musel jsem si při objednávání snídaně pomoci sám. Poprvé jsem naostro zkusil použít svou televizní němčinu, která se na mne v osmdesátých a devadesátých letech nalepila při sledování estrádní show NDR *Ein Kessel Buntes*, kriminálního seriálu pro pokročilé (myslím věkově) *Derick* a noční erotické soutěže *Tutti Frutti* na satelitu. Chyba. Měl jsem raději zkusit angličtinu. Servírka se, soudě podle přidušovaného smíchu, musela dobře bavit. Ale ať. Byl jsem rád, že si alespoň někdo užije zrána trochu srandy.

Pavlík se objevil brzy po tom trapasu, ale nezdržel se dlouho, jen si nechal připravit něco jednoduchého do ruky a spěchal k autu zkontrolovat nějaké věci pod kapotou ještě předtím, než vyrazíme.

Tamara si přisedla jako poslední.

„Mám dobré i špatné zprávy," řekla.

„Ven s nimi," pobídl jsem ji s plnými ústy.

„Před chvílí jsem mluvila s paní Paulínou. Braňo je naživu."

„Fakt?"

„To je ta dobrá."

„Přímo výborná," upřímně jsem se zaradoval.

„Špatná je, že máme v patách dalšího démona zabijáka," zchladila mé nadšení.

„Ksakru!"

Stručně mi popsala, co se v Košicích během posledních tří dní událo.

„Víš, kdo ho najal?" zamračil jsem se.

„Azíz? Jeho spojenec? Není to jedno?" rozhodila rukama. „Radím ti, odteď se ohlížej na každém kroku, Davide. Až zase ucítíš síru a spáleninu, křič a utíkej. Chce sice mou hlavu, ale pochybuju, že ušetří kohokoli, kdo se mu připlete do cesty. A kdyby se něco opravdu stalo, tentokrát se mě, prosím, nesnaž zachraňovat, ano?"

„Jak si přeješ," přikývl jsem.

Konečně se trochu usmála.

„Podívej, co jsem našla v koutku se suvenýry u recepce," hodila přede mne desetidolarový americký paperback, jakých jsou plné regály butiků s časopisy a prodejen na benzinových pumpách po

celém světě. Z obálky se na mě šklebil zubatý klaun a nad ním stálo. *Stephen King – IT.*

„To neplatí," pokáral jsem ji pobaveně. „Řekl jsem ti o ní. Pokud se má snová věštba naplnit, musí to být náhoda. Jako s těmi konstrukcemi."

„Máš pravdu," přiznala. „A dobře, žes mi to připomněl. Ještě dnes si je pořádně prohlédneme. Hned, jak vyřídíme náš prvořadý úkol. Prozradíš mi, co se ti zdálo tentokrát? Slyšela jsem z vedlejšího pokoje, že se celou noc převaluješ."

„Měl jsem sen o Lovecraftově svatbě."

„Čí?"

„Lovecraftově."

„To je kdo?"

„Další spisovatel."

„Hmmm."

„Zapomeň na to," zavrtěl jsem hlavou. „Až narazím na něco, co bude souviset s tím, co jsem ve snu viděl, dám ti vědět. Okamžitě. Pokud to vůbec bude stát za to."

#

Zhruba do devíti jsme čekali, až na parkoviště před hotelem dorazí vozidla Imricha Bernátha a tetičky Jytte. Jejich jednání v Hannoveru dopadlo podle všeho hodně dobře, protože v závěsu za nimi se objevilo nablýskané volvo se zvýšeným podvozkem, obsazené dalšími čtyřmi lidmi. Tamara mi prozradila jejich jména, ale i kdyby hned dvě minuty nato třeba FBI chtělo, abych je zopakoval, určitě by ze mě nevypáčili ani jedno. Všechny zněly ještě exotičtěji než ty dánské. Nechápal jsem, jak si tyhle krkolomné slátaniny můžou pamatovat samotní *van* Holanďané.

Bernáthovi, se kterými jsem se vezl, se tentokrát vystřídali u řízení. Tamara si sedla za volant, já na sedadlo smrti a Pavlík s Pýtií dozadu, kde si udělali malý piknik s pár sendviči, konzervou Whiskas a přepravkou plechovkového piva, kterého byl podle všeho plný kufr. Pár třetinek Carlsbergu samozřejmě zbylo i na mě.

Cesta pomalu ubíhala, v rádiu vyhrávali hity uplynulého léta (které Pavlík s ohrnutým nosem ignoroval pomocí discmanu se

sluchátky a několika cédéček s industriálním rockem) a počasí se docela drželo.

„Nemáš nějaké další otázky nebo vtipné cynické poznámky, Davide?“ zeptala se mě Tamara po několika minutách mlčení. „Uvítám cokoli, protože mám pocit, že po pár hodinách téhle monotónní jízdy buď usnu, nebo se zcvoknu.“

„To víš, že mám,“ ušklíbl jsem se, „stačí říct. Hm… Zajímalo by mě například, proč ses z emigrace v Dánsku vrátila na Slovensko?“

„Ach, Davide,“ zamračila se, „když se všichni Slováci budou ptát, jako by jejich země nebyla hodna návratu, pak si vážně nezaslouží ani vlastní znak a vlajku. A jen tak mimochodem, měla jsem na mysli o něco nezávažnější diskusi.“

„Řekla jsi cokoli. A nedělej ze mě antinárodovce. Víš, co jsem tou otázkou myslel. Přece jen, doma právě padla totalita, budoucnost země byla nejistá a v Dánsku si proti tomu měla dokonalý svět – už skoro století zavedenou demokracii, vyšší životní standard a vůbec – všechno. Jinak je mi líto, nechtěl jsem být moc osobní. Nic jiného mě zrovna nenapadlo.“

Zase zavládlo ticho.

„S mnoha lidmi jsem o tom doteď nemluvila,“ řekla Tamara se stále zachmuřenou tváří. „Ale vlastně je to jedno. Téma jako téma. Nemám co skrývat.“

Do ničeho jsem ji netlačil. Počkal jsem, až se rozpovídá sama.

„Co mě hnalo domů?“ zamyslela se. „Fhh, jakým způsobem to popsat…? Myslím, že v Dánsku jsem se vždycky cítila tak trochu bez kořenů. Nenaplněná. Prostě všechno ostatní, jen ne jako *doma*. Nic proti Skandinávii. Na světě je jen málo zemí, kde berou přistěhovalce tak otevřeně a bez předsudků, jako je tomu právě v Dánsku. Bylo to ve mně, ne v okolí.

No, abych řekla pravdu, ani mé pocity k téhle severské zemi neměly rozhodující slovo. Představovaly konec konců jen určité pozadí pro rozhodování. Hlavní problém byl jinde. Pavlík doufám odpustí, ale ze všeho nejvíc přispěl k mému odjezdu náš ne právě nejideálnější vztah se strýcem Imrichem.“

„Pavlík neposlouchá,“ podíval jsem se mrknutím oka dozadu, pokoušeje se vnést do rozhovoru trochu veselejší tón. Obrovitý

bratranec díky hlasité hudbě ze sluchátek skutečně nic neslyšel. Odpověděl mi vesele vztyčeným palcem.

„Vím," ušklíbla se Tamara, ale po chvíli zase zvážněla. „Nechápej mě špatně. Mám a vždycky jsem měla strýčka ráda. A on mě možná dvakrát víc. Ale láska nemusí vždycky přinášet vzájemné porozumění. Imrich nechtě překročil hranici – pokoušel se mi nahradit otce. Vím, že to myslel dobře, ale čím víc se snažil, tím víc mi to vadilo. Nedokázala jsem si na to zvyknout. Nechtěla jsem na své rodiče zapomenout. Nechtěla jsem, aby někdo obsadil jejich místo, i když už nebyli mezi námi. Dospělí si často myslí, že děti nutně potřebují stereotypní zázemí, ať už je skutečné nebo umělé, že jejich city jsou jednoduché a flexibilní a že cesta zapomenutí je pro ně ta nejjednodušší. Ale ne vždycky je to pravda.

Navíc, jak jsem dospívala, zjistila jsem, že to není to jediné, co mezi námi stojí.

Naše rodina v exilu postupem času zase získala postavení a možnost jednat. Plně se zapojila do života Zasvěcených v Dánsku, obnovila kontakty se zahraničím, šla vpřed. Ale ve věci smrti mých rodičů z nepochopitelných důvodů nikdo celé roky nepohnul ani prstem. Minulost nad námi visela jako černý mrak, ale všichni se tvářili, že ho nevidí. O všem se mlčelo. A Imrich byl vždycky první, kdo mě umlčel a pokáral, když jsem to ostatním připomněla.

Všechny tyhle věci mě štvaly a jednoho dne se prostě hráz protrhla. Měla jsem osmnáct. Byla jsem plná energie a odhodlání. Velká rozhodnutí šla se zapáleným dívčím mozkem udělat o hodně lehčeji než dnes. Sbalila jsem si věci a prostě šla. Oficiální vysvětlení znělo – studovat."

„Takže ses vrátila pátrat po Azízovi?"

„Tehdy ještě přímo ne. Vrátila jsem se sbírat informace o tom, co se vlastně v osmdesátém pátém stalo. Možná by ses divil, jak málo jsem v té době věděla o minulosti svých rodičů. Strýček mi nikdy pořádně neprozradil, co se v tom tragickém roce opravdu stalo. Vždycky, když jsem ho o to poprosila, odbyl mě tvrzením, že ještě nenastal správný čas, že mě chce ochránit před zbytečnou bolestí a že je všechno příliš složité, než abych to bez bohatších životních zkušeností pochopila. Nezbývalo mi tedy nic jiného, než všechno

zjistit sama. Z mého tvrdohlavého postoje pak samozřejmě vyplynuly i všechny ostatní konflikty, které jsem kdy se strýcem měla.

Začala jsem pátrat už během studia na Univerzitě Komenského, ale nebylo to jednoduché. Od událostí uplynulo příliš mnoho vody a stopy byly hluboce zaváté časem. Ale vzpomínky na rodiče mě udržovaly v úsilí a posilovaly mě, abych se nevzdávala. Pořád jsem si dokázala vzpomenout na jejich tváře, doteky, objetí…

A taky na rakve, v nichž je ukládali do země. Měla jsem devět let, Davide. V devíti letech jsem pochovala otce i matku. Podobné obrazy zůstanou dítěti navěky zafixované v paměti. To mi věř. Alespoň já jsem je nikdy nedokázala potlačit.

Nejhorší bylo, že když jsem konečně našla lidi, kteří mi mohli pomoci s odhalením, chovali se podobně jako můj strýc. Nikdo mi neměl odvahu prozradit, jak to přesně bylo. Až když jsem se nakonec po roky trvajícím naléhání dozvěděla pravdu, pochopila jsem proč.

Strýček ti určitě řekl, jaké bylo v té době mocenské rozložení sil.

Na jedné straně můj otec v čele Spolku a na druhé Azíz, neúspěšně budující svou Hvězdu východu. Dva pomyslní kohouti na jednom smetišti. Musíš si uvědomit, že Spolek byl v osmdesátých letech hodně pevnou strukturou. Skoro nedobytnou pevností. Pokud chtěl Azíz opakovaně proniknout do jeho středu, musel si uvnitř získat skutečně mocného a oddaného spojence.

A víš, kdo byl tím zrádcem? Trojským koněm s přístupem ke všem zámkům a slabým místům? Neuvěřila jsem, když jsem to slyšela poprvé, a v podstatě tomu nedokážu uvěřit dodnes.

Má vlastní matka…“

Nastala mrazivá odmlka.

Tamara na chvíli sevřela volant stiskem, při němž jí zbělaly klouby, a prudce vydechla chvějícími se nozdrami.

„Ona byla ta, kdo vrazil nůž do srdce mého otce na jejich vlastní manželské posteli. Ona byla tou osobou, která otevřela dveře Azízi Kazhegeldinovi a svěřila mu do rukou opratě organizace. Snažila jsem se pochopit proč, ale nikdy se mi to nepodařilo.

Lidé tvrdili, že měli s Azízem poměr. Že ji svedl. Jestli je to pravda, musel opravdu ukrást její srdce. Protože kdyby ji jen

oblouznil kouzly, otec by na to určitě přišel. Byl to přece mág číslo jedna, dohlížející na velkou část střední Evropy.

Ale kdo by čekal takovou zradu od vlastní ženy?

Matka si sáhla na život necelý týden poté, co spáchala ten hrozný čin. Azíz ji odkopl. Už pro něj nebyla zajímavá. Splnila svůj úkol a jejich románek patřil minulosti.

Bezcitný hnusák. O to víc jsem ho nenáviděla. Už nebyl jen tím mužem v pozadí, kvůli němuž museli zemřít mí rodiče, jak zněla oficiální verze. Sáhl na posvátný obraz mých předků v mé mysli a navěky poskvrnil nevinnost mé matky. Dvojnásobně zvětšil díru v mém srdci.

Poslední, co zůstalo nezbořeno a čisté, byla vzpomínka na otce.

Tehdy se má nenávist změnila v posedlost po pomstě. Už nepřipadalo v úvahu, že bych mohla dodržet slib, že se po ukončení studií vrátím do Dánska. Věděla jsem, že nebudu mít klid do chvíle, než Azíze najdu a za všechno, co udělal, mu zaživa nevyrvu vnitřnosti.

Dokážeš si představit, jaké pocity mě pořád trápí? Na co neustále myslím? Nebýt jeho, mohl by můj život vypadat úplně jinak! Mohla jsem dodnes žít se svými rodiči. Možná by to mezi nimi skutečně dlouho nefungovalo a možná by se časem rozvedli. Možná bychom se sestrou tak jako tak skončili ve strýcově péči. Ale byli by naživu. A mohli by mi o svých hříších a životních omylech říct do očí a možná se za ně dokonce omluvit, nebo se je alespoň pokusit vysvětlit. Ale to už se nikdy nestane.“

Bylo strašné to poslouchat. Čekal jsem, kdy se Tamaře zalesknou oči a propukne v pláč. Ale viděl jsem v nich jen další nenávist a chlad. Její slzy podle všeho už dávno vyschly. Zbyla jen pomsta.

Zamyslel jsem se nad svou vlastní rodinou. Byl jsem někdy alespoň blízko něčemu podobnému? Určitě ne. Otec se někdy napil a pak byl dost nesnesitelný, ale v podstatě s matkou vedli dost nudný a uspořádaný život. A byl jsem za to rád. Nedokázal jsem si představit, jak bych bez nich prožil všechny ty uplynulé roky mého života.

Pochopil jsem ji. Anebo jsem se o to alespoň upřímně pokusil.

„Takže ses konečně dočkala,“ řekl jsem po chvíli ticha. „Jsi na konci cesty a rodina stojí za tebou. Přiznám se, že jsem neměl ani potuchy o tom, čím sis musela projít.“

Tamara se trpce zašklebila. „Bojím se, že kdybych přišla jen s tím, že jsem vyčenichala kde ten hajzl žije, trvalo by měsíce, než by se mí příbuzní rozhýbali. Bohužel je ale potřebuju. Bez nich bych to nezvládla. Ale on mi nechtě pomohl sám. Sáhl na jejich pýchu a to je, jako by je bodl žihadlem přímo do zadku. Teď za mnou půjdou třeba do samotného pekla, pokud jim to přikážu.

Ale to není jediná věc, která se mu neplánovaně vymkla z rukou. Díky přešlapům jeho kumpánů a mému vlastnímu pátrání máme pár nepřímých důkazů, že na Mabon chystá něco opravdu velkého. Na jeho statcích to přímo vře rozsáhlými přípravami. O důvod víc ho co nejdřív navštívit!“

„Mabon,“ zapátral jsem v paměti. „Jasně. Už jste o tom mluvili ve Spolku v souvislosti s mou kletbou. Připadalo mi to jako nějaký *den čarodějnic*. Další Halloween?“

„Laicky řečeno ano. Všechny velké svátky přírodního cyklu se pojí s magií a čarodějnictvím. Je to čas rituálů. Daniela je sice na tyhle věci větší specialistka, ale myslím, že několik základních informací ti dokážu dát i já. Změníme téma?“

Usmál jsem se a souhlasně přikývl.

#

Že prý pár informací. Kterékoli z dětí mých bratranců nebo sestřenic nakažených chronickou Potterománií by se mnou určitě souhlasilo, že pokud by v Bradavicích onemocněla učitelka přírodní magie, někdo z vedení by Tamaru okamžitě mohl kontaktovat kvůli suplování.

Podle jejích slov byl Mabon, připadající přesně na podzimní equinox, jedním ze čtyř nejvýznamnějších svátků v roce. Překrýval se samozřejmě s astronomickou a ne kalendářní rovnodenností, a ta se zpravidla pohybovala zhruba mezi dvacátým prvním až dvacátým pátým září. Toho roku vyšla shodou okolností přímo na třiadvacátého.

Jeho keltské pojmenování bylo rozšířenější, ale v anglicky mluvících zemích se mu také říkalo Díkůvzdání čarodějnic. Ve slovanském pohanském kalendáři se přibližně shodoval se Svarogovým dnem a křesťanská věrouka se ho pokusila (i když s mírným zpožděním) předělat na svátek svatého Michala.

To, že den a noc jsou příslušného dne stejně dlouhé, jsem samozřejmě věděl skoro už od mateřské školky, a taky jsem si domyslel, že slunce v té době vstupuje do znamení Vah (protože lidé narození v následujícím období oficiálně patří k danému symbolu zvěrokruhu). Všechno ostatní ale bylo pro mé uši úplně nové.

Mabon byl posledním dnem Rovnováhy.

Většina mýtů spojených s tímto svátkem hovořila v nejrozličnějších obměnách o tom, jak z věčného souboje mezi bohy světla a tmy vyjdou hned další ráno jako dočasní vítězové ti druzí. A lidem tím připomenou, že je potřeba pomalu se chystat na vládu zimy. Ať už to byl velšský Goronny, který porazil Llewa, nebo řecký Hádes, jenž unesl Persefonu do podsvětí a propustil ji jen pod podmínkou, že se jednou do roka vždy vrátí zpátky, Římané měli své podzimní příběhy o Ceres, Egypťané o Thovtovi, Keltové o Eponě a severané o Freyi a Thorovi.

Jak už se zmínila Petronela během diskuse ve Spolku, lidové zvyky spojené se svátkem podzimní rovnodennosti se nesly převážně v mírovém duchu. Mabon byl vlastně jakýmsi završením dožínek, které se obvykle konaly na začátku srpna. Oba svátky charakterizovaly rituály spojené se sklizní úrody a plodů. Všechny evropské národy, a dokonce i severoameričtí Indiáni, vynášely s posvátnou vážností z pole poslední snop obilí. Většinou z něj upletli posvátnou figuru, slovanskou Pšeničnou stařenu – Babu, keltskou Cailleach, Královnu žatvy, nebo jak říkají Němci Korn mutter, oblékli ji do ženských šatů a zavěsili nad vchod do domu nebo stodoly. Tam čekala až do Mabonu. Pak ji buď dali sežrat dobytku, rituálně zabili nebo spálili a popel rozsypali na půdu, čímž symbolicky vrátili plodnost a magické síly zemi. Samotný sběr ovoce a plodů začínal na Slovensku většinou tolik dní před Michalem, o kolik dní kvetla šípková růže před svatým Janem. A protože v daném čase už skončilo i vinobraní a stáčení medu, obřady většinou

doprovázely bohaté hostiny se stoly plnými sesbíraných plodů – obilnými koláči, jablky, hruškami, kukuřicí, vínem i medovinou. Při tom se vyprávěly lidové příběhy, pověsti, pohádky, hádanky a pověry, zpívaly se písně, ženy předly, muži vyřezávali a vesnické čarodějnice prováděly jednoduchá kouzla zaručující mladým lidem ochranu a prosperitu do budoucnosti. Mabon byl posledním dnem vyrovnané harmonie s jinými světy. A proto i ideálním časem pro magii a invokace.

Především pro invokace.

#

„Uvažovala jsem nad tím celou noc," pokračovala Tamara s novými vráskami na čele. „To, že jsme odhalili zmizení Knihy invokací zrovna ve chvíli, kdy Azíz vystrkuje růžky a vyřizuje si účty zrovna v Košicích, jednoznačně nemůže být žádná náhoda. A jestli se Kniha skutečně dostala až k němu, pak se vážně máme čeho bát."

„Přišla jsi na něco konkrétního?"

„Jen poslouchej. Domyslíš si to sám. Tyhle asyrské texty nejsou sbírkou nějakých obyčejných babských hokus pokusů, Davide. Jsou v nich popsány způsoby, jak je možné přivolat nejstarší démony planety. Ne obyčejné předkřesťanské a předhelénistické, ale hluboce předegyptské a předsumerské. Prastaré bytosti, už věky spící spánkem zapomnění, proti kterým jsou pyramidy obyčejné novostavby. Jejich astrální duše už se skoro ztratily. Jsou vybledlé víc než naše nejranější vzpomínky, ukryté někde na dně mysli. Ale nejsou ztraceny navěky. A s nimi ani jejich ukrutná, téměř neomezená moc.

Mluvím o démonech země, kteří nechali mávnutím ruky povstat nebo zpustošit pralesy a otřásali horami, kdy se jim zachtělo; o vodních démonech, kteří dokázali vylít řeky z koryt, aby zavlažili žíznivá pole, ale taky zvednout hladiny natolik, aby zhltly údolí a města v nich a zaplavily celé ostrovy; o ohnivých démonech, kteří měli schopnost přinést životodárné teplo do neúrodných oblastí, ale také změnit světadíly v pouště a ruiny; a nakonec o vzdušných

démonech, kteří svým ledovým dechem na dlouhé věky zmrazovali celé kontinenty.

Je to samotná matka Země. Všemocní duchové jejího těla. Kosti, krev, maso a duše tohoto světa. Jediní démoni, kteří si skutečně zaslouží označení *bohové*. Protože oni jsou tím opravdovým zřídlem, prapůvodním originálem všech bytostí a všeho života. Dnešní elementálové jsou jen jejich vzdálenou ozvěnou, připomínkou zašlých časů. A my také.

Tak co myslíš? Jen řekni. Je ten idiot Kazhegeldin vůbec normální? Nejspíš si myslí, že něco podobného dokáže ovládat! Jak? Dokážeš si to představit?“

Všechno, co řekla, znělo jako nepodařený žert s megalomanskou zápletkou. Jedna věc je, když nějaký debil kvůli osobní ctižádosti hanebně oddělá svého konkurenta a pár dalším lidem (včetně mě) přitom zruinuje celý život. Smutné a tragické, ale svět se nezboří. Ale probuzení podobných bytostí ze spánku by mohlo mít následky skutečně masových rozměrů!

„Proč takové věci vůbec máte?“ řekl jsem rozčíleně. Pro mne, jako člověka *zvenčí*, to byla první logická myšlenka, ke které jsem dospěl. „Proč jste tu knihu nezničili? To vás nenapadlo, že bude jenom provokovat podobné idioty a v nepozorné chvilce vám ji jednou tak jako tak někdo šlohne?“

Tamara si utrápeně povzdechla. „Řekni mi pravdu. Do očí. Udělal bys to? S kamennou tváří bys zničil něco tak vzácného, i když možná nebezpečného? Spálil bys poznání zapsané před tisíci lety? Staletí opatrované listy, od nichž neexistuje další kopie? Podobně jako středověcí církevní hodnostáři pálili antické spisy nebo nacisté Einsteinovy a Freudovy práce? Měl bys tu odvahu? Já určitě ne.

Ale nezazlívám ti, že se takhle ptáš. Sama si myslím, že Kniha invokací neměla zůstat v archivu. Měla být v kryptě Vanických, pod zavařenými panely a několika fyzickými a magickými zámky, jako všechny ostatní podobné magické předměty, které kdy Spolek vlastnil. Ale v době, kdy se rozhodovalo o tom, co bude do krypty uloženo a co ne, ještě nebyla většina jeho dnešních členů na světě. Bohužel. Všichni pykáme za chyby svých předků.“

„No, asi je pozdě fňukat nad rozlitým mlékem," řekl jsem smířlivě, ale pořád jsem se mračil. „Co přesně má Azíz v plánu? Jak chce ty *superbestie* vyvolat?"

„Nevím," pokrčila Tamara rameny. „Nikdo ze Spolku Knihu nestudoval. Můžeme si jen domýšlet, že rituál bude velkolepý a krvavý. Jediné, co víme, je čas. Mabon. A pokud jsou naše dohady správné, umíme říct, že začátek série obřadů má Azíz naplánován už na dvaadvacátého odpoledne. Svátky se světí vždy v předvečer, ne v daný den. Pokud s invokací vůbec začne, začne v pátek. Musíme ho zastavit už předtím. Čím dřív, tím lépe. Po pátečním soumraku už bude pozdě."

„To mi povídej," odvrátil jsem zrak ven z okna. „Po pátečním soumraku mám čtyřiadvacet hodin na to, abych si rozmyslel, jakou si dám poslední cigaretu."

Tentokrát jsem ani náznakem nevtipkoval.

#

Ztichli jsme. Na informačních tabulích podél dálnice se už nějakou dobu objevovala města Stuttgart i Ulm a čísla označující kilometry, které nás od nich ještě dělily, začala pomalu klesat.

Nervozitu, kterou zanedlouho nasákl vzduch uvnitř auta, nedokázala rozptýlit ani pobrukující klimatizace. Dokonce i flegmatik Pavlík odložil discmana a podrážděně klepal prstem do prázdné pivní plechovky. Ponoření do svých vlastních vnitřních světů jsme překročili hranice Bádenska-Württemberska, objeli jeho statisícová centra a nedočkavě vyhlíželi odbočku na Senden.

Samotným městečkem jsme se nakonec prohnali bez zastavení a konečně jsme vjeli do spleti křivolakých silniček, spojujících roztroušená venkovská pole a farmy. Míjeli jsme desítky navlas podobných vesnic, nebo lépe řečeno shluků domků, a čekali jsme, až Tamara označí hledanou usedlost.

„Jsme blízko," informovala nás zanedlouho a ubrala plyn. „Jestli uvidíte nějaké vhodné místo, kde můžeme zastavit a dát se na chvíli dohromady, řekněte."

Mercedes zpomalil a vozidla, které nás doprovázela, se nám pomalu nalepila na zadní nárazník.

„Před námi je odpočívadlo," ukázal jsem na asfaltové rozšíření nalevo od vozovky.

„Něco, co je míň na očích," zavrtěla Tamara hlavou.

Cestu brzy velmi příhodně obklopil menší lesík. Jen co jsme postřehli odbočku vedoucí do jeho útrob, vyhodila Tamara blinkr. Nezajížděli jsme moc daleko. Jen natolik, aby se na blátivou cestičku vešla všechna čtyři auta a zadek posledního z nich moc netrčel na keři porostlou krajnici.

#

Vystoupil jsem v očekávání nějaké válečné porady, ale podle uspořádaného ruchu a přímo naprogramovaného dění jsem pochopil, že Bernáthovi už mají všechno dávno dopředu promyšleno.

Lidé se hrnuli ze svých vozidel, kufry aut se unisono otevíraly a já jsem přes Pavlíkovo rameno nahlédl do toho našeho.

Přítomnost tří přenosných chladniček, nacpaných těsně vedle sebe, mě samozřejmě nepřekvapila. Předpokládal jsem, že Tamařin bratranec všechny ty studené Carlsbergy nevytahuje z klobouku. Ale v tuto chvíli samozřejmě nebylo občerstvení objektem všeobecného zájmu. Chladničky šly nepovšimnuty stranou na zem, stejně jako taška s nářadím, lékárnička a krabice s povinnou výbavou. Za nimi vylétl i gumový kobereček, několik pohotově odstraněných šroubků a nakonec i kryt speciálně zkonstruovaného falešného dna.

Zvědavě jsem napínal zrak, co z něj Pavlík vytáhne…

Mohlo mě napadnout, že to budou zbraně. O tom, co skrývaly kožené vaky s popruhy, totiž už na první pohled nebylo ani nejmenších pochyb. Celou cestu z Dánska se s námi v kufru potichu vezl kompletní vojenský arzenál.

Tak proto jsme necestovali jednoduše letadlem!

V první chvíli se dostavil opožděný šok. Vzpomněl jsem si na všechny ty policejní hlídky a silniční kontroly, které jsme na dálnicích a ve městech míjeli, a které nás vlastně jen náhodou nezastavily. Po zádech mi přeběhl mráz. Byl jsem rád, že mi Tamara dopředu neřekla ani slovo. Kdybych věděl, co všechno máme v zavazadlovém prostoru, tak by nás můj pobledlý provinilý výraz určitě prozradil prvnímu německému policistovi, který by nám

zaklepal na okno. I když věřím, že by si s ním mí společníci dokázali poradit. Ale určitě jim nestálo za to, vůbec si něco s místními ochránci pořádku začínat.

Pavlík začal z vaků vybalovat automatické pušky. Okamžitě jsem poznal legendární ruské AK-čtyřicet sedmičky, které byly modelem i pro nejrozšířenější SA výzbroj našeho slovenského vojska. Jednoduché a výkonné. Jako většina výrobků z bývalého Sovětského svazu. Tamara je začala rozdávat ostatním – kufr jich skrýval skutečně požehnaně. Pro sebe a Pavlíka si nakonec odložila speciální typy krátkých kalašnikovů s tlumiči a sklopnými pažbami (prý AKS-74, tři kilometry dostřel, tisíc tři sta padesát metrů stoprocentní vražedná spolehlivost… pokud člověk trefí). Z ostatních kufrů se vynořilo i pár nějakých těch nožů, revolverů a pistolí, ale především nejrozličnější části bojové výstroje, přilby a neprůstřelné vesty nevyjímaje. Připadal jsem si jako civilista, který zabloudil doprostřed stanoviště speciální jednotky v pohotovosti.

Když bylo všechno rozdáno a přepadové komando ustrojeno, ruch na okamžik ustal a všichni přítomní si dopřáli chvíli oddechu pro koncentraci. Rozhořelo se pár cigaret, Pavlík samozřejmě využil pauzu ke zkonzumování obsahu další plechovky piva a Tamara se dala do rozcvičování rukou a nohou, ztuhlých půldenním řízením.

„Nepočkáte do tmy?“ zeptal jsem se jí.

„Ne,“ odpověděla rozhodně. „Už nemám trpělivost čekat byť jen další minutu. Tentokrát nebude žádné plazení se keříky s brýlemi s nočním viděním! Koneckonců, ani by to nemělo význam. Kazhegeldinovu usedlost obklopuje několik plotů, pole s detektory pohybu a ochranný koridor, do něhož na noc pouští smečku psů. Po lesících jsou rozlezlí démoni a vnější ohradu bez přestání obchází skupina mužů ze soukromé bezpečnostní služby. Sama jsem sice přes to všechno několikrát bez problémů proklouzla, ale s dvanácti dalšími lidmi za zády to nepřichází v úvahu. Navíc, ne všichni z nás jsou Zasvěcení.

Zkusíme vsadit na moment překvapení. Auty se po příjezdové cestě dostaneme k obydlím a skladům nejrychleji. Jestli se nám bleskovým útokem podaří obsadit samotnou vilu, máme vyhráno. Kromě Azíze a pár sluhů se v ní většinou nachází jen pět nebo šest

ozbrojenců a všichni z nich jsou bez výjimky smrtelnými těly vybavení elementálové. A při vyřizování účtů k nim můžeme být o dost míň ohleduplní, než bychom museli být ke skutečným lidem. Věř mi, že jestli nám štěstěna jen trochu plivne pod nohy, tak ho dneska dostaneme!“

Vypadalo to, že Bernáthovi skutečně vědí, co dělají. Ale navzdory tomu zněl jejich plán více než riskantně. Ztěžka jsem si povzdechl a zahleděl se skrz stromy směrem k rozsáhlým farmářským pozemkům na jihozápadě.

„Nezastřelte ho, pokud nebudete muset, prosím.“

Tamara se vesele zašklebila a chlácholivě mě poplácala po rameni.

„Neměj strach, Davide. Chceme ho živého. Nejsi sám, kdo mu potřebuje položit pár otázek.“

#

Strýcova uhašená cigareta byla povelem k opětovnému nasednutí do aut. Tetička také zahodila špaček ultralehké Lucky Strike, Pavlík si říhl, v prstech zmačkal dopitou plechovku a hodil ji do igelitky v kufru (v žilách alkohol, v pravé ruce vražedná zbraň, ale pořádek musí být – dánská výchova se nezapře), Tamara si natáhla kožené rukavice a nedočkavě nastartovala.

Osazenstvo vozidel se pohotově přeskupilo do útočné formace a dveře se postupně rázně zavíraly. Zamířil jsem poklusem na své nové místo v poloprázdném Eurovanu, který byl pro dnešní odpoledne chválabohu osvobozen od branné povinnosti. Za volantem už na mě čekala tetiččina dcera Kristen a vedle ní Daniela, opatrující na kolenou Pýtii.

Auta se otočila a pomalu nás minulo velitelské vozidlo s Tamarou, Pavlíkem, strýcem a tetičkou, plně natřískané BMW se zbytkem dánské rodiny, i holandské volvo. Dodatečně jsme se zařadili na konec téhle krátké kolony.

Vozidla se ještě několik minut nenápadně vlekla po asfaltové komunikaci, ale v okamžiku, kdy se po naší pravici objevil ošoupaný zděný plot s ostnatým drátem nahoře, šlápla Tamara na plyn a

společně s dalšími dvěma čtveřicemi pištících pneumatik v těsném závěsu vyrazila proti vysoké železné bráně v jeho středu.

Kirsten zastavila Eurovan u krajnice a všichni tři jsme z dálky napjatě sledovali, co přesně se bude dít.

Vstup na statek překonali Bernáthovi skutečně impozantním způsobem. Nejdřív jsem rozeznal Pavlíkovu postavu, jak se vyklání z okna neustále zrychlujícího auta a cvičně sestřeluje kamery a skříňky s elektronickými zabezpečovacími systémy na pilířích ohrady. Těsně před dosažením samotné brány se ale ostrostřelec šikovně stáhl dovnitř a dovolil Tamaře z mercedesu vymáčknout všechno, čeho byly jeho válce ještě schopny. V plné rychlosti odbočili, přelétli po můstku nad příkopem u cesty a vletěli přímo do železných vrat.

Na okamžik se mi zastavilo srdce.

Podle všech fyzikálních zákonů se o to monstrum měli jednoduše roztříštit a okamžitě se rozloučit s vlastními životy. Ale brána místo toho vylétla do vzduchu, rolovala dobrých deset metrů před neporušenou čelní maskou auta a nakonec se sama od sebe rozprskla na tisícovky drobných kousků.

„Bože," vydechl jsem.

„To byl strýček," řekla Daniela a usmála se.

Uznale jsem hvízdl.

Ale veselí mě zase brzy přešlo.

Po úspěšném překonání vstupu na Azízův pozemek se nám všechna tři auta ztratila z dohledu. Dál nám tedy nezbývalo nic jiného, než tiše sedět a bedlivě naslouchat. Hučení motorů a prokluzování kol na štěrkem vysypané příjezdové cestě se ozývalo ještě nějakou chvíli, ale zanedlouho také utichlo v dálce. Naše uši však zůstaly napnuty. Stáhli jsme boční okénka a upřeně hleděli přes plot a vrcholky stromů, ospale se kývající v mírném větříku a šumící žloutnoucím listím.

Minuty pomalu ubíhaly.

„Už by měli být na místě," zašeptala Daniela slovensky i dánsky.

Ale její domněnku nepotvrdil ani nejmenší hluk. Žádné další rachotivé překonávání překážek, dokonce ani jediný výstřel. A ty je vždycky, terén neterén, zřetelně slyšet z pořádné dálky. To vím z

vojenských dob úplně jistě. Nad pozemkem po naší pravici se ale rozléhalo úplné ticho.

Ještě před nedávnem, zhruba v době kolem oběda, jsem měl z celé výpravy hodně dobrý pocit. Zdálo se mi, že jsem na dosah konce svého trápení. Těsně před šťastným finále. Už jsem Azíze viděl na mučidlech, jak se svíjí pod Pavlíkovou okovanou kanadou a dopodrobna plačtivě vysvětluje, co přesně přikázal svému košickému komplici. Všechno o příkazu k odstranění Tamary, o jeho načasování, o kletbě…

Ale veškeré pozitivní pocity najednou zase nahradil strach a nepříjemná předtucha – strach o mé společníky a jejich šance, jehož semínko začalo klíčit už během zastávky v lesíku, a předtucha, že má honba za zrušením kletby ještě ani zdaleka neskončila.

Napětí v Eurovanu se s pomalu vlekoucím časem stávalo nesnesitelným.

Proč se neozve aspoň štěkání psů? Nebo nějaké výkřiky? Cokoli…

V okamžiku, kdy na palubní desce zadrnčel mobilní telefon, jsme sebou všichni, včetně Pýtie, vylekaně trhli. Kirsten po něm okamžitě vymrštila ruku a přiložila si ho k uchu. Chvíli naslouchala, pak ho stejně popuzeně položila, něco krátce zaklela ve své rodné mateřštině a vyrazila s Eurovanem vpřed.

„Co se děje?“ vyvalil jsem na Danielu oči.

„Azíz je pryč,“ odpověděla mrzutě. „Vila je prázdná…“

#

Prohnali jsme se rozbitou bránou, stromovou alejí lemující příjezdovou cestu, zanechávajíce na ní další hluboké brázdy po pneumatikách, a zhruba po třech minutách jsme dorazili na velké parkoviště ležící pod nevysokým travnatým kopečkem. Bylo tak široké, že se na něm klidně mohla otočit kolona kamionů nebo vlaková souprava. Ale dnes zívalo prázdnotou, stejně jako domy, které ho lemovaly ze tří stran – sklady, baráky, garáže, sýpky, stáje, dokonce i přístřešky pro dobytek.

Zaparkovali jsme přímo před Azízovou vilou, monumentální stavbou, která se nacházela na pravé straně parkoviště a byla zjevně

pýchou našeho nepřítele – a zároveň jeho pomníkem sobě samotnému. Musela stát celý *majlant*, ale jak jsem se už jednou vyjádřil, vypadala směšně. Ve skutečnosti možná ještě směšněji než na fotce. Jenže to byla ta podivná grotesknost, při níž člověku místo zahřátí u srdce přeběhne mráz po zádech.

Dvanáctimetrové průčelí s mramorovým schodištěm, antickým sloupořadím, reliéfním portálem a dvěma obrovskými sfingami na kamenných podstavcích si dnes podle mě nechá postavit jenom úplný magor. A zkombinovat tenhle nápad se zbytkem stavby, jejíž sloh zabíhá se svými věžičkami a klenutými střechami až někam ke gotice, může jen totálně zabedněný ignorant trpící vážnou poruchou estetického cítění. Nemluvě o výzdobě z pentagramů a soch se zmrzačenými lidskými údy. Prostě nevkus až hrůza.

Odvrátil jsem zrak, vystoupil z auta a zase s požitkem narovnal záda.

Takže předtucha se naplnila. Jsme pořád tam, kde jsme byli. Ale aspoň jsou Bernáthovi zatím všichni živí a zdraví.

Skupinky našich přátel pobíhaly všude po okolí a prolézaly všechna možná zákoutí budov, sbírajíce stopy po tom, co se zde za posledních osmačtyřicet hodin událo. Jen strýc stál opřený o jeden ze sloupů v průčelí vily, hůlkou zadumaně klepal o povrch schodiště a zase se věnoval svému doutníku.

Dveře obrovského skladu po mé levé ruce se s rachotem otevřely a vyšla z nich zamračená Tamara.

„Jsou pryč,“ přešla na okamžik k nám a zaskřípala zuby. „Všechno je pryč! Lidé, démoni, vozy, technika, dobytek. Všechno. I tvé proklaté konstrukce, Davide!“ mávla rukou k budově, kterou právě opustila, naštvaně kopla do pneumatiky Eurovanu a pokračovala k nízké dřevěné stodole naproti.

Kirsten, navigovaná mobilem, vyrazila za svým manželem a nikdo jiný si nás zatím nevšímal.

„Máš chuť si prohlédnout Kazhegeldinovu osobní rezidenci?“ otočil jsem se k Daniele.

Neurčitě pokrčila rameny a pomohla Pýtii pohodlně se usadit v jejím náručí. „Hm. Možná. Ale asi bychom měli počkat, než to tam pořádně prohlédnou.“

„Zeptáme se tvého strýce," navrhl jsem.

Přikývla a pomalu jsme vyrazili ke schodišti. Ale sotva jsme stihli položit nohy na jeho první stupeň, Pýtie podrážděně zamňoukala, vytrhla se z Danielina sevření a rozběhla se zpátky k Eurovanu.

Nedivil jsem se jí. Smrad, který ji odehnal, museli cítit i nezasvěcení.

Celá budova přímo sálala pachy démonů. Sírou, kouřem, plstí a bahnem s pronikavým kovovým nádechem. Koberce vily musely ošoupat přímo stovky chodidel nejrozličnějších druhů elementálů a jejich dlouhodobá přítomnost tady zanechala nesmazatelnou stopu. Alespoň pro lidi a zvířata, vybavené – podobně jako má maličkost a Pýtie – zvýšenou citlivostí pro astrální svět.

Daniela jen zavrtěla hlavou a vrátila se zpátky pro kočku. Já jsem mezitím vystoupal ke vchodu do budovy a nakoukl dovnitř.

„Můžu vejít? Je to bezpečné?" zavolal jsem na strýce.

Ten jenom nedbale mávl rukou.

Pochopil jsem to jako *ano* a vkročil do přítmí vstupní haly.

Interiér mi barvami, tapetami, látkami i nábytkem pro změnu připomněl baroko. Abych byl přesný – nabubřelé psychedelické baroko, instalované odborníkem na bytový design, povolaným nejspíš přímo z pekla. Výzdoba byla koncipována tak, aby na nezvaného (a možná i zvaného) návštěvníka působila úplně jednoznačným dojmem. *Vstupujete do království pohádkového bohatství*, říkala, *ale pokud se cítíte bezpečně, chvíli o tom před dalším krokem ještě pro jistotu uvažujte*. Interiér znesvěceného kostela z mého posledního snu byl snůškou nechutností, ale svou odpudivostí nesahal této přepychové vyumělkované cirkusové atrakci ani po kotníky. Přímo vyháněla všechno zdravé a příčetné ze svých útrob. A pokud kroky nějakého příliš smělého odvážlivce neznejistělo tohle první varování, určitě se nad sebou zamyslel minimálně o pár metrů dál, při rozhlížení se po obrazech rozvěšených v galerii pod lomeným schodištěm, vedoucím do patra.

Abych rozeznal jednotlivé detaily těchto pseudouměleckých děl, musel jsem v šeru přistoupit až těsně k nim. Ale už ze vzdálenosti několika kroků mi bylo jasné, co uvidím. Nemýlil jsem se. Plátna

vystavovala na světlo přesně tytéž ohavnosti, které jsem včera v noci viděl na zdech románské ruiny. Kompozice sršící bezbožností a obludností, před níž by se sklonil i samotný Hieronymus Bosch. Zhnuseně jsem se otočil a znechuceně ohrnul nos.

Ve stejném okamžiku se zvenčí před budovou ozvaly hromadné výkřiky a podivný skřípavý zvuk. Už jsem si pokladů Azízovy úchylné sbírky dál nevšímal a okamžitě se rozběhl zpátky.

Scéna těsně pod schodištěm mi vyrazila dech. Hlouček mých společníků bezmocně obklopoval zmítající se shluk těl, v němž jsem rozeznal Imicha Bernátha, zápasícího s oběma oživlými (!) sfingami. Snažily se ho dostat pod sebe a uškrtit.

Jediným z přítomných, kdo neztratil duchapřítomnost, byla tetička Jytte. Stála nad ječící trojicí přesně ve stejném postoji, jako jsem před několika dny viděl stát Tamaru nad nebohým panem Perzifalem, a odříkávala slova magického vymítání.

Trvalo to sice nějakou chvíli, ale nakonec se kouzlo podařilo. Sfingy zase znehybněly a z jejich kamenných těl vylétly s bolestivým zavytím dva roztřesené stíny, směřující spirálovitými pohyby někam k obloze. Tetička vydechla a znaveně klesla do náruče dvou statných mladých Holanďanů za ní.

Pavlík a Jakob (pořád nevím, jestli bych mu neměl říkat prostě Jakub, protože se stejně narodil na Slovensku) byli okamžitě u svého otce a pokusili se ho vyprostit ze sevření mramoru. Ale strýc uvázl mezi údy sfing příliš pevně. Starší z bratrů si tedy klekl nad hlavy soch, položil ruce na jejich ramena, zavřel oči a soustředil se až do chvíle, kdy se kámen pod jeho rukama začal samovolně drolit a rozpadávat. Skrz vzniklou mezeru pak s Pavlíkem společnými silami vytáhli otlučeného otce ven.

Imrich Bernáth se postavil na vlastní nohy a začal nevybíravě nadávat rodnou slovenštinou. Nadávky šly pořádně od podlahy, ale to mu v dané situaci určitě nemohl nikdo zazlívat. Zjevně nebyl ve své kůži. Jeho hůl se někam ztratila a on nedokázal udržet rovnováhu bez opory svých synů. Z nosu a uší mu navíc v pramíncích vytékala krev a jeho pravá ruka mu visela úplně bezvládně v nepřirozeném úhlu.

Pavlík jej pevně uchopil pod paži a opatrně ho otočil ke schodišti.

„Do domu ne!“ okřikl ho Imrich. „Do auta!“

Syn přikývl a pomalu se s ním vydal k Eurovanu. Daniela mezitím pohotově otevřela dveře, sklopila zadní sedadla a připravila pro strýce provizorní lehátko.

„Páchne to tu tak silně, že jsme je přehlédli,“ vrtěla hlavou Tamara, stojící s pěstmi zapřenými v bok jen pár kroků vedle mě.

„Bude v pořádku?“ zeptal jsem se s nemalými obavami a sestoupil k ní dolů schodištěm.

„Bude,“ řekla. „Na tyhle věci máme své metody.“

„Určitě?“

„Tetička vozí v přihrádce termosku s regeneračním nápojem. Je to extrakt ze sušených květů jedné asijské rostliny. Čínský recept. Strýc to vypije, dá si na pár hodin astrálního šlofíka a do rána bude jako rybička.“

„Fíha,“ ušklíbl jsem se konečně s o něco lehčím srdcem, „s tím byste určitě uspěli na trhu. WHO by vám líbala nohy.“

„Není to tak jednoduché,“ přidala se k úšklebku i Tamara. „Nápoj sám o sobě neobsahuje žádnou magickou substanci. Je to jen droga a urychlovač hojivého procesu. Strýc musí během spánku obrátit svůj vnitřní zrak sám do sebe a vlastními silami napravit všechny zlomeniny a biologické poruchy. Má v tom chválabohu cvik, to mi můžeš věřit.“

„Hm. Sfingy obsazené démony,“ strčil jsem opatrně nohou do jednoho z nehybných těl ležících v posmrtném sevření.

„Přesně tak,“ přikývla Tamara.

„Ani se neobtěžovaly obligátní hádankou,“ zamračil jsem se.

„Na co? Dneska už každý ví, že ten, kdo chodí ráno po čtyřech, v poledne po dvou a večer po třech, je člověk,“ ujistila mě a podívala se na hodinky. „Dobrá, dost bylo planých řečí. Vyrážíme dál. Tohle není jediné místo v tomhle kraji zasviněné Kazhegeldinovci,“ vykročila k mercedesu a luskla přitom prsty na Pavlíka. „Jestli chceš, pojeď s námi,“ ohlédla se naposledy ke mně, „máme zase volné místo v autě.“

#

Eurovan se strýcem a pár dalšími lidmi zůstal stát na Azízově pozemku, ale ostatní vozidla vyrazila v krátkých intervalech za sebou k obydlím černokněžníkových bratrů a Burschovu rodinnému sídlu v Ulmu. Já jsem se opětovně ve společnosti Tamary, Pavlíka a Pýtie vezl k nejvzdálenější, Bandarově farmě.

Na místě nás ale čekala jen stejná opuštěná scenérie, jakou jsme už viděli. Prázdné budovy, stáje i sklady.

Brzy po prozkoumání statku začal opakovaně vyzvánět Tamařin mobil, přinášející zprávy o stejném stavu na všech dalších pozemcích.

„K čertu!“ zaklela Tamara, když ukončila poslední hovor, dupla nohou a moc nechybělo, aby s telefonem mrštila o zem nebo po někom z nás. „Celý Burschův azylový tábor je prázdný! Do poslední nohy! Jak se, k čertu, mohlo za dva dny propadnout do země tolik lidí?!“

Nikdo jí nedokázal odpovědět.

„Co teď?“ sešpulil jsem rty. „Všechno pátrání začne od začátku?“

„Ne!“ zavrtěla Tamara hlavou tak silně, až jí vlasy lítaly na všechny strany. „Nevěřím, že se Azíz nadobro spakoval! Má z nás pořád strach, ale to, co chystá, je důležitější. Teď neustoupí. Plánoval celou věc příliš dlouho na to, aby to prostě nechal být. Snažil se myslet na všechno – najal na mě zabijáky, pokoušel se oslepit zbytek rodiny v Dánsku,“ vypočítávala zlostně na prstech, „a kdo ví, jak se ještě pojistil! Ne, nevzdá se. I když mu všechno neklape jako hodinky, určitě se nenechá odradit!“

S přimhouřenýma očima a chvějícími se prsty vyťukala nové číslo a zase si přiložila mobil k uchu.

„Braňo?“ zeptala se velitelským hlasem. „Výborně! Vím, že víš, co se stalo. Na to teď není čas. Slyšíš mě? Poslouchej! Okamžitě mi připrav geopatogenní mapy celého Bádenska-Württemberska. Jakmile narazím na první fax v nejbližším hotelu, pošlu ti jeho číslo. Ať je máš do té chvíle všechny na stole. Nevejdou se do faxu? Tak je pro mě za mě rozstříháš! Chci je mít! Rozuměl jsi? Uhm… Uhm… Dobrá. Fajn. Ne, to není všechno. Jsi schopen cestovat? Bez okecávání! Jsi? Výborně! Ještě dneska v noci sedneš do letadla,

přiletíš do Ulmu, ubytuješ se v hotelu a od rána začneš obtelefonovávat všechny firmy v okolí, které prodávají, pronajímají nebo používají těžká vozidla, dodávky, náklaďáky, kamiony, všechno, co má víc než čtyři kola! Od zásilkových služeb po železnice! Pokud bude potřeba, najmeš si vlastní auto a objedeš je osobně. Taky se zajedeš podívat na parkoviště před Azízovou vilou. Je rozryté pneumatikami. Zjistíš dezén, rozměry, typ. To by v tom byl čert, abychom ho nevystopovali! A ještě něco! Ať s tebou Paulína pošle někoho ze Spolku. Aby na tebe ve dne v noci dával pozor. Ať se neopakuje to, co se přihodilo posledně. Jasné? Já vím, že uděláš, co bude ve tvých silách. Dávej na sebe pozor. Všechna sranda skončila, Braňo. Nazdar!“

Ukončila hovor a otočila se k nám.

„Zpátky do auta! Co civíte? Přestěhovat tolik věcí, zvířat a lidí nedokáže úplně potají ani superman. Buď si Azíz najal celou kolonu stěhováků, nebo se musel aspoň desetkrát otočit s vlastními vozy. A něčeho takového si tady v okolí určitě všiml aspoň jeden zasraný dobytkář! Pavlíku, za volant! Pýtie a David dozadu!“

Udělali jsme, co chtěla. Dokonce i kočka poslechla bez odmlouvání.

#

…Mezitím…

Alan nenáviděl cestování autobusem. Hromada lidí, tělo na tělo, dospělí, děti, zvířata. Spoj, kterým jel, navíc okupovala obzvlášť hlučná a nepříjemně páchnoucí skupina příslušníků romské menšiny, která v této oblasti východního Slovenska populačně přímo explodovala. Ale okolnosti si vyžadovaly podstoupení trochy nepohodlí. Jeho Harley by byl v těchto končinách příliš nápadný. A Alan nechtěl, aby si ho někdo pamatoval. Dokonce prozíravě nechal doma i svou černou koženou bundu a vytáhl ze dna skříně ošoupanou silonovou větrovku. Cítil se jako opravdový civil.

Konečně dorazil na místo. Vystoupil z přeplněného autobusu na zastávce stojící osaměle na okraji cesty a s rukama v kapsách a záhadným úšklebkem v obličeji si prohlédl údolí pod sebou. Obec,

kterou si vybral, ležela asi o dvacet metrů níž a nesměle se tiskla ke stráni, po níž vedla asfaltová výpadovka. Odbočka pro auta byla o něco dál po směru jízdy, ale od plechové boudy se dalo dostat dolů i přímo – strmou schodovitou cestičkou.

Obec se za poslední dva roky rozrostla. Vesničky za zády si často vybírali milionáři a zbohatlíci a ve velkém tady skupovali lacinou půdu. A co ušetřili na cenách za pozemky, to se pak odrazilo na jejich přepychových domech, autech a bazénech. Místním se to nelíbilo, ale nijak neprotestovali. Zazobanci přinesli peníze a část z nich se sem tam zakutálela i do obecní pokladny. Najednou bylo zase na opravu hlavní cesty, kulturního domu, kostela, ba postavil se i nový Dům smutku. A ne ledajaký – síň s kouřovými skly, moderní věžička s umíráčkem, mahagonové lavice, zdobený katafalk a zezadu dokonce i decentní zděná márnice s malými větracími okénky a drahou chladicí ventilací. A právě k ní směřoval Alanův lišácký pohled.

Nesestoupil do obce hned. Oči vesničanů jsou příliš zvědavé. Zůstal stát na zastávce a tvářil se, že čeká na spoj do Prešova. Za tu dobu, než se konečně úplně setmělo a z ulic se vytratili poslední lidé, stihl vykouřit tři cigarety. Pak odhodil poslední špaček a pomalu vykročil klesající cestičkou.

Dostat se do nitra Domu smutku pro něj nebyl problém. Zámky poslušně cvakly a poplašné zařízení ho ignorovalo. Není nad magické triky, pomyslel si a zamířil přímo do márnice.

V temné místnosti se zapnutým chlazením ležela jediná mrtvola. Alan k ní pohotově přistoupil a shodil z ní plachtu. Na jednoduchém kamenném stole odpočívalo tělo mladé dívky v sametových šatech, připravené na ranní uložení do rakve.

Julie, ušklíbl se Alan. Jako ze Shakespeara. Ani na ní nebylo poznat, že se utopila. Kosmetičtí upravovači mrtvol mají zlaté ručičky. Byla docela přitažlivá. Se zatajeným dechem jí projel chvějícími se prsty po obličeji, ňadrech, po stehnech…

Věděl o ní všechno. Vždycky si dopředu zjistil všechny podrobnosti. Nic nenechával náhodě.

Skočila z mostu. Kvůli nějakému Romeovi. Mladá a hloupá. Nerozuměl tomu. Existuje přece tolik způsobů, jak si podmanit milence. Stačilo zajít za správnými lidmi. Ale teď už je pozdě.

To, že byla sebevražedkyní, mu vlastně nahrávalo do karet. Čekal na ni civilní obřad. A všechno, co s ní doteď dělali, se obešlo bez farářských řečiček, bez rituálů, bez jakýchkoli náboženských úkonů. O to bude on mít méně práce. Nemusí se například zdržovat s *odemykáním těla* jako minulý týden u Perzifala.

Ano, Julie bude ideální…

Na chvíli odstoupil od kamenného stolu, přistavil si židli k boční stěně a otevřel malé větrací okénko, aby dovnitř pustil trochu čerstvého vzduchu. Uvědomil si, že když dívčino tělo ovládne démon, bude mít nejspíš drobný problém dostat se s ní touhle cestou ven. Ale vlastně je to jedno. Pokud nadělá hluk a někdo ji (nebo vlastně jeho) při tom uvidí, jenom dobře. To je přece přesně to, co Alan potřebuje.

Zase se otočil k mrtvole a prsty jí přenesl na rty poslední polibek.

„Ty budeš má vstupenka do Spolku," zašeptal.

Tamaru už má dokonale obtočenou kolem prstu. Důvěřuje mu. Je čas zamířit výš. Všechno krásně vychází. Tohle tělo mu přišlo do rukou právě v době, kdy je slečna Bernáthová pryč a díky tomu ani nebude muset vysvětlovat, proč kontaktoval přímo Paulínu. A tohohle revenanta zvládne sám. Bez pomoci. Předvede se. Všechno má dokonale promyšleno.

Alan si věřil. Poslední měsíce pro něj byly opravdu úspěšné. Vybudoval si image hodného chlapce, distancoval se od vlastních příbuzných. A ať jsou předsudky ostatních vůči jeho rodině jakékoli, on už je černé nálepky skoro úplně zbaven. Přesvědčil je, že je jablko, které *dopadlo* daleko od stromu.

Zase se prohnaně ušklíbl.

Pak pohlédl na hodinky, sundal si větrovku a začal s rituálem. Bylo načase. Démon, se kterým uzavřel pakt na volné tělo, už nedočkavě klepal na okno.

#

…Mezitím jinde…

Jomfru Bolette celé hodiny nehnutě seděla před zrcadlem ve svém pokoji. Byla dokonale učesaná a upravená, jako cukrová panenka. Vyčkávala. Opuštěný dům zíval prázdnotou a ponuré ticho rušilo jen vzdálené odbíjení zvonů v Thistedu. Sedm, osm, devět…

Venku se setmělo a její obraz v zrcadle ztmavl, ale oči rozšířené strachem a voskově bledá tvář v něm dál zářily neměnným strašidelným jasem.

Už delší dobu – bude to pěkných pár dní zpátky – trápila Bolette neurčitá předtucha. Zlá předtucha. Mysl jí zahalil stín a v duši se usadil neklid. Něco se stane. Něco skutečně zlého…

A necítila to jen ona sama. Slyšela, jak koboldi často zmateně pobíhají po prahu, jak po nocích tiše kňučí pod okny. Včera se jí dokonce zdálo, že ji v noci ze spánku zoufale tahají za vlasy. Její matka vždy říkávala, že když jsou domácí skřítkové neklidní, znamená to blížící se problémy v domě. A tahání za vlasy představovalo ještě jednoznačnější předpověď. Prorokovalo ošklivou potyčku s mužem. Bolette se to ale vůbec nezdálo. Její manžel už byl roky mrtev a ona právě byla v sídle Bernáthových na několik dní úplně sama. No a konečně – dnes…

Dnes viděla v zahradě za domem potulovat se černého psa. Při vzpomínce na temnou vrčící obludu jí přeběhl mráz po zádech. Nebylo to stvoření z tohoto světa. Jeho srst byla tmavší než uhel a v očích mělo výstražný magický plamen. Slýchávala vřískot a cupitání domácích skřítků od narození, ale nikdy předtím žádného neviděla. Koboldi se obvykle nikdy neukazovali, ani v normální, ani ve zvířecí podobě. Protože pokud je člověk spatří, věští to pro něj jen jediné – smrt.

Bolette přepadla taková hrůza, jakou dosud nezažila. Chránili ji. Varovali. Znamení se nedala přehlédnout. Ale ona přitom vůbec netušila, co by s tím měla dělat. Zjistila, že bez pomoci Zasvěcených je úplně bezradná.

A tak jen seděla a čekala.

Když nakonec zazvonil zvonek u vchodových dveří, skoro si oddechla. Strach z ní sice nespadl, ale ztuhlé svaly na onen důvěrně známý povel odpověděly jakoby v podmíněném reflexu a návrat do

rutiny jí vrátil sílu. Vstala, vykročila do vstupní haly a otevřela dveře s nacvičenou zdvořilostní frází na jazyku.

„Dobrý večer, přejete si?“

Světlo z předsíně zalilo vysokou postavu ve světlehnědém plášti. Před vchodem stál starší pán s nakrátko střiženou šedivou bradkou a v plstěném klobouku. Ruce měl založené za zády a právě si zvědavě prohlížel reliéf s rodovým znakem na vstupním portálu.

„Dobrý večer,“ usmál se na paní Bolette. „Chledám slečnu Bernáthovou. Tamaru Bernáthovou, pokud dovolíte,“ řekl anglicky.

„Není tady,“ odpověděla mu služka stroze a s mírným třasem v hlase si ho prohlédla.

„Vím,“ přikývl. „Už se tu chodnou chvíli potuluju a domyslel jsem si to. Chtěl bych jí nechat vzkaz.“

„Vzkaz?“ zopakovala Bolette tichounce.

„Pardon,“ nadzvedl muž náhle obočí, jako by si na něco vzpomněl. „Skoro bych byl zapomněl! Tohle,“ vytáhl ruce zpoza zad a otočil je před sebe, „jsem našel vzadu na verandě.“

Bolette zděšeně vytřeštila oči a bezmocně poklesla v kolenou.

Ze sevřené cizincovy pravé ruky viseli hlavou dolů dva drobní koboldi. Držel je hrubě za nohy a jejich poloprůhledná astrální tělíčka se bezvládě kymácela zprava doleva.

„Nechutné,“ řekl pán ve světlehnědém plášti a zavrtěl hlavou. „Někdo jim musel dát jed do mléka. Nebo něco podobného. Lidé dokážou být neuvěřitelně protivní. Nechápu, jak někomu můžou překážet takoví roztomilí domácí miláčkové.“

Zahodil bezduché bytosti za sebe a znechuceně si otřel dlaně.

„Ale kvůli tomu tu nejsem,“ vyloudil zase na paní Bolette široký úsměv. „Omlouvám se, že vás zdržuju. Nebudeme to dál natachovat. Vidím, že už jste nedočkavá. Přejděme tedy k věci.“

Dřív, než stihla Bolette byť jen vyjeknout, ji oběma rukama uchopil za čelist a přitáhl si ji ke svému obličeji. Jeho ústa se chlípně přisála na služčiny rty a mezi zuby jí vnikl jeho odporný slizký jazyk. Byl neuvěřitelně dlouhý a zdálo se jí, že je na konci rozdvojený.

Začala se dusit a se slzami v očích se ho pokusila několika pořádnými ranami do hrudi od sebe odtrhnout. Neúspěšně.

Pak muž zhluboka vydechl. Bolettiny útroby ovanula pekelná horkost a její vnitřnosti se najednou začaly vařit ve vlastní šťávě. Kdyby mohla křičet, její agonický jekot by byl určitě slyšet až dolů k moři. Bolest byla nesnesitelná, ale naštěstí netrvala dlouho…

Mužovy rty se odlepily a tělo mrtvé služky pomalu sklouzlo po jeho plášti na práh vchodu. Otřel si ústa předloktím a pobaveně se ušklíbl.

Žhavé milostné polibky.

Jako zamlada, pomyslel si. Ještě pořád se dokážu pořádně postarat o každou ženskou, bez ohledu na národnost a věk! Darmo, my Goryničové prostě máme šarm a sexappeal v krvi!

Uchopil Bolette za vlasy a nešetrně ji vtáhl za sebou dovnitř. Pak opět přivřel dveře a pátravě se rozhlédl po rozsáhlé osvětlené hale.

Vzkaz byl doručen. Měl by se ještě podepsat. Hmm…

Drakolakovy oči se zastavily na dveřích do kuchyně. Ušklíbl se a spokojeně přikývl.

„Seznamovací fázi máme za sebou," obrátil se se žhavýma očima na mrtvolu u svých nohou. „Teď vám předvedu, jak dokážu dobývat ženská srdce," řekl a vesele vykročil vpřed. „Jen si musím skočit pro to správné náčiní. Nikam neodcházejte!"

Samozřejmě, že neodešla.

To by si Bolette k tak milému pánovi určitě nedovolila.

# # #

Svah, na kterém stál malý zapomenutý hřbitůvek, byl strmý a kamenitý. Hroby byly zpustlé a podle zchátralého stavu nekropole se tady už dávno nepochovávalo. Nebožtík v zatlučené rakvi přede mnou buď prostě patřil sem a nikam jinam by své kosti složit nedovolil, nebo jeho rodina neměla peníze na to, aby mu zajistila důstojnější místo. Smutné. Ale takové jsou všechny pohřby.

Hustě pršelo.

Stál jsem v nažehleném černém obleku mezi pozůstalými a uvažoval, co tady dělám. Nikoho kolem sebe jsem nepoznával. Přesněji – nedokázal jsem poznat. Všechny ženy měly tváře zahaleny tmavými závoji a muži schovány do přítmí decentních klobouků nebo

deštníků. Ale nějak podvědomě jsem cítil, že většina z nich mi není úplně neznámá.

Kněz odříkával své litanie a jeho slovům dělalo tichý hudební doprovod kvarteto ve fracích, sedící na vrzajících židličkách za našimi zády. Tipoval jsem to na Mozartovo Requiem.

Zase jsem se otočil k rakvi.

Kdo je ten člověk? vrtalo mi hlavou. Že by nějaký umělec? Živá hudba tohoto ražení není dnes na pohřbech zrovna standardem. A proč jsem tady já? V jakém jsme spojení?

Mozart dozněl a kněz předčítal závěrečnou modlitbu. Amen.

Za chvíli spustí rakev…

Stařenka úplně na okraji shromážděného davu nahlas zanotovala další srdceryvný evergreen. Už mě obklíčily smrtelné steny úzkosti záhrobí. Jak jinak. Všichni, kdo znali text, se přidali.

I její hlas se mi zdál být povědomý.

Kdo to je? Už, už… Už to skoro mám. Ale kdepak. Ne. Nevím.

K čertu, to se jí snad mám jít zeptat?!

Je to jen sen, řekl jsem si, jasně si uvědomuje danou skutečnost. Všechno je jen sen. Ať uděláš cokoli, nic se ti nemůže stát. Nestůj tu jako hlupák a nenech se zase zdeptat a vystrašit. Nemáš už toho konečně dost? Jednej, dokud je čas!

Někde tady na tebe čeká snový vzkaz…

Vykročit? Nevykročit? Neurazí je to?

Ale. Dost bylo hry. Tak ať!

Proklouzl jsem mezi osobami v první řadě, mírně je odstrkuje do stran, a přistoupil jsem k rakvi. Sborový zpěv trochu zakolísal, ale nepřestal. Na zádech jsem pocítil probodávající pohledy.

Všechno je v pohodě. Nemusíš ji přece otevřít. Máš své schopnosti.

Opatrně jsem položil dlaně na tmavý povrch dřeva, omývaný hustým a studeným přívalem deště, a přivřel oči…

Tma. Nepříjemný pocit narušené rovnováhy. Zakolísání. A zase světlo.

Sedím na nízkém zeleném kopečku a obličej vystavuji hřejivým slunečním paprskům. Klid, ticho. Jak příjemná změna. Rukou se

probírám jemnou jetelinou kolem sebe a hledám čtyřlístky. Není to žádný problém. Všechny rostlinky mají čtyři lístky.

Úder hromu. Obloha je čistá, bez mraků, ale hřmí, jako by měl přijít konec světa. A zase. A zase. A zase…

Slyším dusot kopyt. Čtyři koně, každý se blíží z jiné světové strany. Těžké podkovy rozechvívají zem. Cválají na vrchol kopečku. Ke mně.

Zachvěju se a znehybním.

Na bílém koni sedí Dobyvatel. Na hlavě má korunu a v ruce luk. Oř v rudém postroji nese Válku. Rusovlasá kráska mává zakrváceným mečem a poutá k sobě pozornost bojovým pokřikem. Potácivě, ale neúprosně se přibližuje vyzáblý černý hřebec s Hladomorem. V rukou vysokého muže cinkají naolejované váhy.

A úplně tiše, jako poslední, cválá pobledlý sivák a na jeho hřbetu se tyčí jezdec, který má moc přinést zánik jak mečem, tak hladem, morem i divokými bestiemi země. Smrt.

Už jsem na nohou a utíkám. Jen ale kličkuju v kruhu a ten se neustále zmenšuje.

Koně mě obestupují, stavějí se na zadní a údery jejich kopyt jsou divoké a bolestivé.

Klesám na kolena a umírám v přívalu dopadajících nárazů.

Tma.

Odtrhl jsem ruce od mokrého dřeva a úlevně si vydechl.

Pořád tma.

Zatočila se mi hlava a svět se několikrát prudce převrátil.

Chvíle úplného bezvědomí a bezvládnosti. A pak zase náhlé nalezení sebe samotného.

Uvědomil jsem si, že ležím a celé tělo mám promrzlé a ztuhlé.

Někde v dálce, a přece neuvěřitelně blízko, neustále duněla kopyta dopadající do krvavé kaše. Zatřásl jsem hlavou a pokusil se toho zvuku zbavit. Nešlo to.

Až pak jsem si uvědomil, že to, co slyším, je déšť. Déšť dopadající na víko rakve.

Mokro na hrudi mohlo být stejně tak od něj, jako od krve, prýštící z mého nosu.

Ale bylo zvláštní, že i když jsem měl obličej obrácený k obloze, necítil jsem na něm žádné kapky.

A pořád byla tma.

Vystrašeně jsem zvedl ruce v pokusu protřít si jimi oči. Lokty ale narazily na pevná dřevěná prkna. Dutě to zadunělo.

Zakřičel jsem zděšením.

Kdosi venku začal pomalu manipulovat rakví. Někde v dálce pořád zněl tlumený zpěv. Už mě obklíčily smrtelné steny úzkosti záhrobí…

Zase jsem zakřičel a začal bušit rukama i nohama do víka nad sebou.

„Pusťte mě ven! Veeeeen!“

Rakev se na chvíli naklonila a pak se zase narovnala.

„Zachraňte mě! Mami, tati! Babičko! To jsem já. V rakvi jsem já! David!“

Uvědomil jsem si, že to vědí. Vždyť právě proto tu byli. Přišli se rozloučit. Se mnou…

Černé dřevěné vězení začalo neúprosně klesat do hlubokého hrobu.

Den desátý

Středa, 20.9.

Celý úterní večer jsme jezdili tam a zpátky. Několikrát jsme projeli okolí Azízovy statky, zastavili se v každé myslitelné díře a vyslýchali všechno, co se pohybovalo po dvou nohou a umělo mluvit. Ale i když jsme skoro prošoupali gumy na mercedesu a vydrželi bloudit mezi farmami až pozdě do noci, naše namáhavé pátrání nakonec nepřineslo skoro žádný výsledek. Pár lidí si sice všimlo několika náklaďáků, opouštějících v pondělí ráno Azízovu usedlost, ale buď si nepamatovali, kterým směrem odjížděly, nebo nám pořád ukazovali protichůdné směry. Tihle zabedněnci se starají akorát o své zadky. Klidně by jim pod okny mohly projíždět korejské tanky s rudými hvězdami na pancířích – s největší pravděpodobností by si jich ani nevšimli. Pokud by jim samozřejmě nepřejely přes pole. Na to jsou citliví. Když jsme jednomu ze statkářů předními koly omylem zaparkovali na trávníku, nejen že si toho všiml, ale začal vyvádět tak, že ho naštvaná Tamara musela dost zákeřně zpacifikovat čarodějným trikem. Nechali jsme ho, chudáka, běhat s pěnou u úst po čtyřech po vlastním dvorku a odjeli jsme.

Po tomto incidentu to Tamara nakonec vzdala a nechala se konečně přesvědčit o tom, že je nejvyšší čas zalézt někam do motelu.

Do postele jsem klesl ztuhlý jako poleno a okamžitě jsem usnul. Chrápal jsem jako zabitý, noční můra nenoční můra. Ale když mnou ráno zatřásla Pavlíkova ruka, měl jsem pocit, že jsem zamhouřil oči sotva před pár minutami. Vůbec bych nebyl proti hodince nebo dvěma navíc.

Znepokojivý tón Pavlíkova hlasu, který doprovázel třesení, mě ale pohotově zburcoval do bdělého stavu. Smysl spolunocležníkových slov mi sice ještě chvíli unikal, ale jen co se do mého pomalu se zaostřujícího zorného úhlu dostala jeho ruka, roztřeseně mířící na můj hrudník, okamžitě jsem se posadil.

Pavlíkova ruka mě vyděsila. Vlastně mě vyděsil celý Pavlík. Vypadal… Vypadal… *Jinak*. Vypadal jako… jako… Bylo to nepopsatelné. Zjednodušeně řečeno, nějak podivně zářil. Celé jeho tělo pulzovalo světlem, jako by bylo ze zlatavě se lesknoucí plazmy, a prudce dráždilo oční sítnici. Nešlo se na něj dívat přímo. Podobný pocit má člověk, když se snaží zaostřit na okraj plamene, ale ten mu neustále uniká.

Co se to děje? Ztuhl jsem a sklouzl pohledem ve směru jeho nataženého ukazováku.

Na hrudníku jsem měl širokou krvavou skvrnu. Ale to nebyla jediná zvláštní věc. Mé tělo taky… hm… svítilo. Ne tak jasně a oslnivě jako Pavlíkovo, ale svítilo.

Lekl jsem se a vyděšeně se zajíkl. Na kůži mi vystoupil studený pot.

„Co… co to?“ vytřeštil jsem na Pavlíka oči.

Celá místnost se změnila. Známé tvary nábytku, stěn, podlahy – všechno halila intenzivně světélkující kouřová clona. Zatočila se mi z toho hlava a zase jsem klesl do polštářů.

„Zavolej Tamaru!“ zakřičel jsem, v hlase zděšení. „Už to začalo!“

Smrt. Jsem mrtvý… vířilo mi dokolečka hlavou. Přišlo to dřív. Mrtvý…

Zavřel jsem oči a neúspěšně se pokusil potlačit třas, který mnou zmítal.

Po chvíli jsem na čele ucítil chlácholivý dotek. Zase jsem opatrně nadzvedl víčka a pohlédl do Tamařiny nádherně zářící tváře.

„Jen klid. Už je dobře,“ řekla tiše.

Třas najednou ustal.

„Děje se něco? Zase zlý sen?“

Záporně jsem zatřásl hlavou. „Můj zrak. Vidím… Vidím…“ Z vyplašeného pohledu a způsobu *jak* jsem se na ni díval, hned pochopila.

„Aury,“ zašeptala a po chvilkovém zatajení dechu se mírně usmála. „Vidíš aury.“

„Co to znamená?“ polkl jsem.

„Zase se nám připomněla tvá kletba,“ pohladila mě mateřsky po čele. „Postoupil jsi do dalšího stadia. Ale žádný strach, pořád jsi v pohodě. Budeš v pořádku. Není to nic vážného. Opět se prohloubila tvá citlivost pro astrální svět.“ Skoro se usmála. „Začal ses na náš svět dívat očima Zasvěcených. Za chvíli si zvykneš.“

„Aury?“ pozvedl jsem obočí.

„Astrální projekce hmotného světa. Muselo to být trošku strašidelné, uvidět je takhle najednou. Dá se to ale lehce potlačit. Chvíli lež a soustřeď se. Není těžké to ovládat.“

Zhluboka jsem vydechl, upřel zrak do stropu a soustředil se na návrat do reality. A opravdu, za malou chvilku se mi podařilo *přepnout* zrak na starou dobrou vlnovou délku.

Takže zatím pořád žiju. Chvála bohu.

Tamařina ruka mi rozepnula knoflík u krku a prohmatala v prstech kus zakrvácené košile. Rudá tekutina už byla dávno zaschlá a trochu se drolila.

„Měl jsi ve snu psychometrický záchvat?“ zeptala se s povzdechem.

Přikývl jsem.

Pohlédla na medailon se svastikou ležící na mém nočním stolku a zavrtěla hlavou.

„Raději ho pořád nos na krku.“ Zase mě pohladila po čele a po posledním povzbudivém úsměvu odešla.

#

Po krátké ranní poradě zvolila naše výprava úplně novou strategii pátrání. Navenek se sice nic nezměnilo – zase jsme projížděli auty celé Bádensko-Württembersko (začínal jsem pomalu ale jistě získávat vážnou averzi k cestování), jenže tentokrát v tom byl o něco větší pořádek. Jaký, to jsem pochopil až po Tamařině

dalším sáhodlouhém poučování, týkajícího se takzvaných *magických míst*, kterým mě během přesunů zabavovala. Protože byl její výklad dost roztříštěný a mnohokrát přerušený zastávkami a vyptáváním se domorodců, asi bude nejlepší, když ho trochu zhustím a shrnu.

Tak zaprvé – naše nová strategie vycházela z logického předpokladu, že ať už Azíz chystá na Mabon cokoli, nebude to dělat jen tak někde. Na světě jsou místa, která jsou pro komunikaci s astrálním světem nebo pro provozování magie příznivější než jiné. Jsou roztroušena po všech kontinentech a o většině z nich Zasvěcení dobře vědí. První mapu s lokalizací takových míst jsem viděl už před týdnem, rozloženou na kapotě saabu v Seni, těsně před výstupem na Balwankew. Dnes měla Tamara na kolenou celou hromadu podobných kartografických materiálů. Tentokrát ale samozřejmě zobrazovaly místo Košického kraje jižní Německo. Došly ještě včera faxem od Braňa. Rozstříhané. Tamara se při snídani dobrou hodinu trápila jejich slepováním. (Doufám, že skvrny od kečupu, které sem tam přibyly, ji nebudou mást.) Na jejich základě jsme pak značně sesynchronizovali naše bloudění po okolí. Rozdělili jsme si cílové oblasti a každé auto se vydalo od Azízovy farmy na jinou světovou stranu. My s Tamarou a Pavlíkem jsme mířili na severovýchod, až daleko za Senden a Ulm, a naší první zastávkou měla být posvátná hora Ipf.

Asi by bylo vhodné zopakovat Tamařina slova o tom, co jsou vlastně magická místa zač. Snad si všechno pamatuju tak, jak to řekla.

Podle její poučky jsou to rozcestí nebo křižovatky pozitivních či negativních geopatogenních zón země. Ty jsou asi nejznámější pod čínským jménem *dračí linie*, ale každý proutkař pro ně určitě má svůj vlastní oblíbený termín. Tyto přírodní uzly nejsou nijak zvlášť skryté. Lehce je zachytí Zasvěcení nebo různí senzibilové. Zvířata s nimi také nemají problém. Intenzivně je například vyhledávají ptáci, když táhnou.

Na území Evropy začali s organizovaným mapováním a spravováním magických míst už keltští druidové. Menhiry vyznačovali vrcholy čarovných kopců a hraničními kameny vyhrazovali posvátné a nedotknutelné části lesa – háje. Ty byly

přísně střeženy (že by odtud sloveso *hájit*?) a domácí obyvatelstvo vždycky přísně dodržovalo zákaz vstupu do jejich kruhu. I Caesar to ve svých memoárech potvrdil zmínkou o tom, že se do nich neodvážili vstoupit ani do nouze zahnaní krvácející keltští bojovníci, ustupující před jeho vojsky.

A i když byla kultura Keltů časem zničena, magická místa setrvala tam, kde stála odjakživa. Některá z nich zpustla a připomínají je už jen místní zeměpisné názvy nebo zvětralé kameny. Jiné však převzali do rukou noví správcové a postavili na nich vlastní obětiště, svatyně nebo kostely.

Proč zrovna tyto náboženské objekty? Protože pro lidi byla magická místa především místy posvátných obřadů a pomyslnými bránami do astrálního světa. Místy, kde se často zdržovaly zbožňované nebo zatracované tajemné bytosti. Démonům totiž dračí linie odnepaměti sloužily (a dodnes vlastně slouží) jako zřídla magické síly a byly často jejich pozemským domovem nebo místem pro oddech či dlouhodobý spánek. Už z pohádek se každé dítě dozví, že démoni země přebývají v lesních hájích, jeskyních, propastech, dolech a útrobách posvátných hor, a vodní démoni zase v pramenech, studních, plesech, bažinách nebo částech vodních toků, křižujících čarodějné linie. A právě proto, že byla dostupná všem, musela být magická místa pod neustálým dohledem a mít své správce. Tento úkol vzali na svá bedra už zmínění druidi nebo jiní kmenoví šamani či kněží. Dohlíželi na to, aby byla na území, kde žili, zachována rovnováha a řád. Zlé a nebezpečné elementy drželi uzamčeny ve speciálně chráněných teritoriích, dobrým a nápomocným naopak stavěli přírodní chrámy a využívali jejich služeb – magickou pomoc související s každodenní rutinou keltské (a každé pozdější) komunity, s agrárním cyklem a úrodou, s chovem dobytka a někdy například i v boji proti římským jednotkám či jiným narušitelům a okupantům, ať už byli ze světa tohoto nebo jiného. Nic ale není zadarmo (jak už jsem byl několikrát poučen) a za podobnou pomoc bylo potřeba zaplatit skutečně štědrou obětí. Někdy i lidskými životy. Co ale neudělá zbídačená komunita zahnaná do kouta pro svou záchranu? Byly to divoké a necivilizované časy, jak napsal sám Caesar. A když si to myslel on…

Takže jsme už ráno o půl osmé seděli ve stabilní sestavě v Pavlíkově ojetém mercedesu a hnali se po dokonale udržovaných německých komunikacích k jednomu z takových míst. Hora Ipf byla Tamařiným osobním tipem číslo jedna. Geopatogenní mapa území Bádenska-Württemberska se sice hemžila desítkami nejrůznějších značek (včetně těch kečupových), ale prastarý mohylový vrch s doloženými stopami osídlení už z doby před šesti tisíci lety se zdál být úplně nejideálnějším místem, kam by Azíz se svým mobilním apokalyptickým cirkusem mohl zamířit.

#

…Mezitím…

Joachim Zott byl lesní hospodář a právě ho popadl čerstvý lovecký zápal. Pušku (kulovnici po dědovi) svíral v potících se rukou a doširoka otevřené oči měl upřeny do rozdupané hlíny před sebou. Dnes ráno se chystal jen na prohlídku obory, ale jen co narazil na tyhle stopy, všechno se najednou zvrtlo.

Podobné otisky kopyt viděl ve svém revíru poprvé. Očividně šlo o celé stádo vysoké. Přihnalo se z jihu a podle ještě teplých bobků trusu, které sem tam nacházel, to nebylo tak dávno. Netušil odkud a kam zvěř táhne. Jen tipoval na rodinku kozorožce horského nebo něčeho podobně exotického. Nejbližším přirozeným místem výskytu kozorožců jsou sice Alpy, ale stává se, i když zřídka, že se nějaké kusy zatoulají i do vzdálenějších končin země. Před osmi lety se tudy prohnal los ze severního Polska. A to už je *Himmel Hergott* pořádná vzdálenost! Kdyby se mu podařilo střelit aspoň jeden kus, ech, to by byl úlovek! O takové trofeji se nikomu z jeho mysliveckého sdružení ani nezdálo!

Joachim litoval, že s sebou nevzal psa. Ale i bez něj měl pořád šanci stádo dohnat. Zvěř postupovala pomalu a ostražitě. A kromě jiného jí chvíli trvalo, než se odhodlala překročit asfaltovou cestu, stáčející se o několik kilometrů výše na sever kolem hory Ipf a rozdělující lesní porost na dvě poloviny.

Právě v okamžiku, kdy překročil asfaltku i on a hledal v keřích na protější straně pokračující stopy, zastavil mu za zády ojetý

mercedes. Ze zadních dveří vystoupila mladá tmavovlasá žena a naléhavě k němu promluvila. Její němčina byla sice bezchybná, ale i tak měl pocit, že je to cizinka.

Vyzvídala, jestli si v okolí Ipfu v posledních dnech nevšiml nějakých podivných aktivit. Jestli tady neviděl potulovat se nějaké zvláštní lidi, projíždět těžká vozidla, někoho něco vykládat, připravovat…

Co by ne, pomyslel si Joachim. Dokonce více lidí, než mu bylo milé. Houbařů tady měl víc než hub, pytláci se taky rojili jako mouchy. Před týdnem se tudy prohnal oddíl skautů a hned po něm zase opilí výletníci z Kolína. Dotěrní turisti, zamumlal si sám pro sebe, přesně takoví jako tahleta. Jen plaší zvěř a dělají v lese nepořádek!

Nein! odpověděl brunetě rozhodně. Nikdo zvláštní. Nikdo neznámý. Nikdo, jehož obličej by neviděl víc než jednou. *Nein. Nein. Nein.* Žádné vozy naložené dělníky nebo prefabrikáty. Co by tady uprostřed divočiny dělali?

Žena upřela zklamaný pohled ke kuželovitému kopci nad jejich hlavami, poděkovala mu a nasedla zpátky do auta. Mercedes se otočil a odjel.

Joachim se vrátil ke svým stopám. Ani se neobtěžoval uvažováním nad tím, kdo ta cizinka vůbec byla a co tady vlastně chtěla. Do minuty na ni zapomněl.

#

„Ničeho podezřelého si nevšimli ani v té poslední *vilidži*. Nikdo," zamumlal Pavlík od volantu, „zapomeň na Ipf, Tammy. Co tam máme dál?"

„Trosky tábora po vyvražděné římské posádce. Zhruba dvacet kilometrů na jihovýchod. Asi bude nejlepší, když to budeme brát postupně, abychom nic nevynechali."

Pavlík přikývl.

Jak se ukázalo, římská zřícenina ležela uprostřed bukového lesíka, poměrně vzdáleného od hlavní cesty. Takže jsme zase nejdřív pro jistotu zastavili v nejbližší vesničce a trochu se domácích vyptali na pár věcí.

Tentokrát se Tamara vrátila do auta s rozzářenýma očima.

„Vypadá to nadějně. Sice žádné náklaďáky ani cizinci, ale minulý týden tu měli docela zajímavou příhodu. Z našeho lesíku se po směně nevrátili dva místní lesní dělníci. Policie je hledala celé tři dny. Ale našla jen jediného, a to úplně zpustlého a zblblého. V jednom kuse mlel něco o bludičkách a dodnes z něj ve cvokhausu nedostali rozumné slovo."

„*Waw*," zahrál Pavlík obočím, „že bychom měli takové štěstí? Hned napodruhé?"

„Někomu zjevně překážela přítomnost lesních prací v blízkosti geopatogenního uzlu. Pojedeme to prověřit," zamnula si Tamara ruce.

#

V lese bylo hodně temno. Jednak bylo ještě pořád ráno a kromě toho, i když svítilo docela hřejivé slunce, dost často se před jeho tváří proháněla mohutná černá mračna. Ve vzduchu jsem cítil blížící se bouřku. Nebylo to právě počasí na vycházku, ale pořád to bylo lepší, než dál dřepět v autě. Už jsem začínal mít pocit, že se mi anatomicky přizpůsobuje zadní sedačka Pavlíkova mercedesu. (A pochybuju, že v době jejího konstrukčního návrhu měl výrobce něco podobného v úmyslu.)

Tamara a Pavlík si tentokrát vzali jen pistole a všichni jsme se dohodli, že kdybychom na něco nebo někoho opravdu narazili, nepodnikneme nic, dokud nedorazí posily. Navzdory tomu jsem i já vyfasoval dlouhý vojenský bajonet. Prý pro jistotu.

Postupovali jsme pomalu a ostražitě jsme se ohlíželi kolem. Pavlík vytáhl na vzduch i Pýtii a nechal ji kráčet několik kroků před sebou. Kočku to očividně potěšilo a vedla nás neomylně přímo ke zřídlu.

V hustém porostu ale bylo dost obtížné držet se neustále pohromadě. Jednou mě neprostupná houština dokonce na hodnou chvíli úplně oddělila od ostatních a pokud bych po své pravé ruce pořád neslyšel praskání větví pod jejich nohama, snad bych je i ztratil. Jako jediný jsem ale měl díky té odbočce možnost pokochat se zarostlým a časem zvětralým zbytkem zdi jedné ze zbořených

římských budov – víc pozůstatků z antických dob tady podle všeho ani nezbylo. Ale ani tuhle památku jsem neměl možnost si prohlédnout nějak zvlášť podrobně. Dělila mě od ní totiž hluboká a temná terénní proláklina. Chvíli jsem uvažoval o tom, jestli se ji přece jen nepokusím slézt, ale když jsem se do ní pořádně zahleděl a ze tmy mi něco stejně intenzivně pohled opětovalo, raději jsem si to rozmyslel a celé to místo obloukem obešel.

Když jsme se nakonec všichni zase sešli na malé mýtince uprostřed věkovitých sukovitých buků, omráčil mě stejný pocit osobitosti a velkoleposti jako na vrcholu Balwankew a později v útrobách Nissebjergu. Okamžitě jsem věděl, že jsme na místě.

Tohle byla hledaná křižovatka dračích linií.

Na moment jsem pokusně *přepnul* na astrální vidění (naštěstí to šlo opravdu lehce a hlavně bez doprovodných nepříjemných následků typu krvácení z nosu – na rozdíl od psychometrie) a v němém úžasu jsem otevřel ústa. S medailonem na krku se okolí nezměnilo tak výrazně jako ráno v motelu, ale všechno živé i neživé kolem rozkvetlo úplně novými zářícími barvami. Už chápu, proč si kočky tak rády prohlížejí každou novou věc, která jim přijde do cesty. Jestli takhle vidí celý život, musí to být úžasné.

Se smutným povzdechem jsem si po chvíli uvědomil, že má aura září široko daleko ze všeho nejslaběji. Vzpomněl jsem si na slova inženýra Waise – jednookého Žida z košického spolku: Vybledlá, matná, rozpadající se – nebo jak ji to označil.

Zaťal jsem zuby a vrátil vidění do normálních kolejí.

Kde jsi, Azízi? Musíme tě najít! Musíme, i kdybychom tě měli vyhrabat ze země!

#

Na mýtině nebylo ani stopy po přípravách na nějaký významný rituál, ale na druhou stranu, do pátku bylo pořád času dost. V lese vládlo až na vyťukávání nějakého datla (někde jsem slyšel, že těmhle ptákům narostl zobák jenom proto, aby si nerozbili hlavu) úplné ticho a Tamařin mobil v něm zazněl hlasitě jako poplašná siréna.

„Ano?“ zvedla ho a po chvíli naslouchání přešla na přitakající dánštinu. Napjatě jsem ji pozoroval. Tyhle oznamovací hovory ji v

poslední době dokázaly pořádně vytočit. Brzy svraštila čelo. Pak na chvíli strnula, jako by ve sluchátku nastal nějaký zmatek, a nakonec… Závěrečný výraz jejího obličeje se mi vůbec nelíbil. Zase se na něj dral ten včerejší nekontrolovatelný hněv.

„Hajzl!“ procedila skrz zuby a vrátila mobil do kapsy u kalhot. „Zasraný černokněžnický hajzl! Zase na nás vyzrál, svině!“

„*Shit!*“ okomentoval situaci Pavlík, který z jejích dánských slov zjevně pochopil, o co jde.

Já jsem jen nasadil své tradiční nechápavé „*H?*“.

„Tetička se mi právě pokusila oznámit další dobrou zprávu,“ vysvětlovala Tamara. „Prý narazila na hrob keltského bojovníka, kde po nocích straší zvláštní bytosti. Zrovna se jí ale na linku napíchl strýc se stejně nadšeným oznámením, že jeho skupina pro změnu objevila jezírko s vyvádějícím vodníkem. Už tam mají i nějaké utopence. Úžasné! A to nemáme ani deset hodin ráno! Jako by se nám v Bádensku-Württembersku najednou s démony roztrhl pytel, co říkáte?“ zaskřípala zuby.

„Ale to znamená…“

„To znamená, že Azíz ve svém okolí už nějakou dobu probouzí elementály a maskuje zmatkem svůj skutečný postup.“

„Mohli jsme to čekat.“

„Mohli.“

„Jdeme dál?“

„Samozřejmě! Pár démonů ohrožujících místní turistický ruch nám přece nemůže zabránit v tom, abychom toho smrada, co je probudil, nevyčenichali!“

#

A kolotoč s ježděním z místa na místo a otravováním domácího obyvatelstva zase pokračoval. Ke slovu se dostaly i fotky Azíze a jeho společníků, poznávací značky jejich aut, zmizelí azylanti a dokonce i mé šestiúhelníkové prefabrikáty. Ale většinou nám nikdo nedokázal říct vůbec nic. Vypadalo to čím dál beznadějněji.

Za další dvě hodiny už byla Tamara s nervy úplně na dně a Pavlík ji několikrát musel ve výsleších vystřídat. I když s angličtinou

ani dánštinou v jižním Německu moc nepochodil. Slovenštinu jsme ani nezkoušeli. Škoda. Kdo ví?

Takže to zanedlouho zase zbývalo jen na Tamaře.

Zhruba v poledne už některé osoby vyslýchala dost drasticky, často za použití magie, a vyhrožovala fyzickým násilím. Museli jsme ji krotit skoro při každé zastávce. Na druhou stranu je potřeba přiznat, že odbouráním zbytečného zdvořilostního balastu se náš postup značně zrychlil. Pořád to však byla díky nulovému pokroku strašně ubíjející a jednotvárná nuda. Hodila by se mi nějaká kniha ke čtení, napadlo mě párkrát, ale nahlas jsem si nestěžoval.

Těžká bouřková mračna se nakonec nad Bádenskem-Württemberskem přehnala bez deštivého efektu a byl jsem rád, že když už nic jiného, aspoň jsme zatím nezmokli.

Ve tři odpoledne se náš zdecimovaný pátrací oddíl zastavil v Ulmu a rozhodl se konečně zase něco sníst. Obědvali jsme v jídelně Braňova hotelu. Bohužel bez Braňa. Recepční nám oznámila, že momentálně není ve svém pokoji. Tamara ho po několika starostlivých vyzváněních naštěstí zastihla na mobilu a očividně ji uklidnilo, že je v terénu pod Petroneliným bedlivým dozorem a pracuje se stejným nasazením jako my ostatní.

„Kde jsi?“

„Na Azízově farmě,“ zachytil jsem jeho zkreslený hlas v telefonu. Seděl jsem hned vedle Tamary a během doby, co jsme čekali na jídlo, jsem ji přinutil, aby trochu pootočila sluchátko, abych mohl rozhovor slyšet i já. „Měřím ty stopy po pneumatikách.“

„Hlas se mi každé dvě hodiny! Ano?“

„Jasně. Nechtěl jsem tě otravovat, dokud nic nemám. Mimochodem, byl už někdo z vás v Hochdorfu?“

„Nevím. Kde to je?“

„Severozápad. Zhruba ve třech čtvrtinách cesty z Ulmu do Stuttgartu. Je tam podle všeho pořádný rozruch okolo nějaké kapličky a nějakého zázraku. Vypadá to na zjevení nebo co. Jsou toho plné noviny a rádio. Lidi šílí. Hotová davová psychóza.“

„Zajímavé,“ zatřásl se Tamařin hlas vzrušením. „Je to mimo naši trasu, ale neboj, pojedeme se na to mrknout. Určitě.“

#

Po obědě si Pavlík vyžádal půlhodinovou pauzu. Argumentoval stavem přehřátého motoru, ale bylo mi jasné, že má prostě plné zuby řízení a potřebuje se někde aspoň na chvíli natáhnout. Zvolil zadní sedačku mercedesu a my s Tamarou (z nedostatku jiných možností) jsme se zatím prošli pár uličkami starobylého německého města. Údajně nejvyšší kostelní věž na světě, tyčící se v čele místní katedrály, mě docela uchvátila, ale prohlédl jsem si ji jen zespodu, protože na výšlap nějakých sedmi set šedesáti osmi schodů na vrchol nebyl čas. Jinak jsme nenarazili na nic výjimečného. (Fajn, nějaký kostým od Gucciho, ale mně kromě ceny nepřipadal o nic hezčí nebo originálnější než ty ostatní.)

Těsně před návratem na parkoviště jsem nedočkavou Tamaru ještě prozíravě zatáhl do nedalekého čínského bistra a vyžebral si od ní peníze na dva hamburgery, které jsem si nechal zabalit do plastové tašky. Bůh ví, kdy se dostaneme k večeři.

Dvě minuty na to jsme se už hnali k Hochdorfu.

Braňo měl pravdu. To, co jsme na svahu pod kapličkou stojící na vrcholu okrouhlého kopečku zanedlouho spatřili, nemělo daleko k masové silvestrovské veselici. Stánky, pódia, boudy, všude plno národa v náboženském vytržení, hlava na hlavě – mladí, staří, nemocní, zdraví, rodinky, děti, zájezdy, poutníci. Kempovali, pili, jedli, kouřili, tancovali a zpívali (odněkud z dálky se dokonce ozývalo i známé Hare Krišna, Hare, Hare). Neuvěřitelný mumraj a chaos. Lurdy můžou zavřít.

Do rukou mi dopadl Tamařin fotoaparát a bylo mi jasné, co bude následovat. Vystoupili jsme a vmísili se do davu, mávajíce nad hlavami novinářskou akreditací. Pavlík raději zůstal v autě a vydal se na individuální křížovou výpravu s cílem najít parkovací místo.

Legitimace jsou perfektním maskováním, ale na několika místech nepomůžou ani ony. Jak jsme brzy zjistili, kapličku už obsadila farní správa a holohlaví svalovci s obušky, ve tmavých brýlích a neprůstřelných vestách (kteří mi mimochodem ani náhodou nepřipadali jako kněží), nás samozřejmě nikam nepustili, média nemédia. Jenom musím uznat, že to svoje univerzální »No comment!« měli nacvičeno skutečně dokonale. Pořádně z něho mrazilo.

Zbytek poblázněných kempujících návštěvníků nás naštěstí při pohledu na fotoaparát nezklamal. Cvaknutí diktafonu nebo mé spouště působilo na mnohé z nich očividně ještě magičtěji než Tamařiny nejsložitější čarodějné kousky. Okamžitě nasadili přihlouplý televizní úsměv a ústa se jim rozběhla rychleji než ostříleným recitátorům Puškinova památníku.

Nevýhodou bylo, že jsme se sice dozvěděli hromadu věcí, ale v podstatě jen hodně zkreslenou pravdu o tom, co se tady skutečně stalo. Když to shrnu, zjistili jsme z nasbíraného materiálu zhruba tohle:

Předevčírem večer si v okolí kapličky hráli tři (nebo čtyři) němečtí chlapci. Těsně po soumraku se jim zjevil archanděl Gabriel (podle jiných verzí samotný Ježíš, podle dalších Metatron, výjimečně Buddha). Co bylo zajímavé, popis jeho vzhledu byl až nápadně podobný Azízovu – minimálně díra na čele *alias* třetí oko bylo jednoznačně zmíněno více než patnáctkrát. Svatý muž (ať už to byl kdokoli) udeřil čarodějnou holí do základů kapličky a z holého kamene začala před vyděšenými zraky dětí vyvěrat voda (nebo slzy, nebo krev, nebo olej, nebo ropa – ale protože jsem nikde v okolí nezahlédl žádnou z cisteren německých ropných společností, považoval jsem poslední údaj za značně nepravděpodobný). Pak dlouho řečnil a zvěstoval klukům na pátek příchod o hodně většího zázraku. Na ten se názory rozcházely nejdriametrálněji – lidé hlásali všechno možné – od očekávání příchodu celosvětového míru přes zacelení ozónové díry, další posílení eura vůči dolaru, zlevnění piva, až po vítězství Německa na mistrovství světa ve fotbalu.

Měl jsem z toho *mišmaše* pocit, že někdy si stačí, s odpuštěním, prdnout v pravou chvíli na pravém místě, přidat k tomu nějakou bláznivou historku a důvěřiví lidé z toho udělají legendu.

Nejideálnější by bylo vyslechnout některého z těch tří (čtyř?) fracků, ale kam se kluci poděli, nevěděl vůbec nikdo. Naše otázka většinou jen rozpoutala úvahy o různých konspiracích, nanebevstoupení nebo naopak uvěznění církví. (Přímo v kapličce? V nedalekém klášteře? V soukromém letadle mířícím do Vatikánu? Kamenné tváře ochranky na vrcholu kopce očividně neprovokovaly jenom nás.)

Právě v okamžiku, kdy jsme uzavřeli třetí kolo investigativní novinářské práce, dorazili do Hochdorfu Holanďané ve volvu, kteří měli tenhle magický uzel ve své spádové oblasti. Tamara s nimi dlouho o celé věci diskutovala a nakonec se dohodli, že oni zůstanou na místě a my pro jistotu vyrazíme dál.

„Vypadá to tady nadějně," řekla Tamara, když jsme kráčeli zpátky k autu. „Ale bojím se sem svolat celou výpravu a naráz přestat s pátráním. Může to být další návnada. Další Azízova matoucí hra. Je zjevné, že tenhle rozruch má na svědomí on, ale není mi jasný důvod jeho jednání. Na Azízově místě bych si pro vyvolávání starých démonů vybrala místo mimo zraky veřejnosti a tisku. Ne naopak," na chvíli se zamyslela. „I když je pravda, že je někdy jednodušší věci schovat v chaosu, než se je snažit za každou cenu udržovat v tajnosti."

Pokrčil jsem rameny.

S tímhle nemám ani nejmenší zkušenosti. V bance jsme démony nikdy nevyvolávali.

#

A tak jsme pro změnu vyrazili na cesty. Ani ne po další půlhodině jsem byl z civění na rozmazané žlutohnědé šmouhy za oknem tak otrávený, že jsem na to, co děláme, úplně rezignoval, staral jsem se jen o sebe, vybalil si jeden z hamburgerů a pomalu a slastně si ho vychutnával.

„Odkud to máš?" okřikl mě Pavlík poměrně podrážděně.

„Z jednoho čínského bistra v Ulmu," řekl jsem s plnými ústy. „Neboj, dám pozor, abych ti nezasvinil potahy," ujistil jsem ho smířlivě, ale měl jsem pocit, že zloba v jeho hlase neplynula ani tak z obavy o staré sedačky, jako spíš z toho, že se můžu pohodlně vyvalovat a jíst, zatímco on musí snášet Tamařino permanentní komandování.

„*China food?*" začal se nahlas provokativně řehtat.

„Co je?" zamračil jsem se.

„Ale nic. *Just…* Víš, co se u nás v Dánsku říká? Je to taková zajímavá… *speculation…*"

„Úvaha," pomohla mu Tamara.

„Úvaha,“ pokýval Pavlík hlavou ze strany na stranu, „*maybe*, úvaha, týkající se jedné nevysvětlitelné záhady.“

„No?“

„*Well*. Po celé západní Evropě, v každém jednom městě, najdeš hromadu přistěhovalých Číňanů. Je to tak? Ale navštiv kterýkoli evropský hřbitov a nenajdeš tam ani jeden hrob s čínským jménem!“

„To je fakt,“ přikývla Tamara.

„Není to zvláštní?“ pokračoval Pavlík. „I oni přece musejí umírat! Kam ale všichni mizí?“

„Hmm,“ pronesl jsem zamyšleně.

„Víš, co si všichni tajně myslíme? *Seriou*-zně?“

„Co?“

„Že jdou do čínských hamburgerů…“

Zamrzl jsem v polovině přežvykování a Pavlík, sledující můj výraz ve zpětném zrcátku, zase vybuchl smíchem.

„Ha, ha, ha,“ napodobil jsem uraženě jeho pobavení. „Vtipné.“

Už začínáme mít ponorkovou nemoc, pomyslel jsem si a ignoruje řečené jsem se zase odvážně pustil do své svačiny. Ale najednou mi chutnala nějak zvláštně.

K čertu s dánským humorem!

#

…Mezitím…

Lovec Joachim byl u vytržení. Nejčerstvější stopy přímo před ním nemohly být starší než pár minut. Z teplého trusu se ještě kouřilo. Ale co ho potěšilo nejvíc – jejich počet se víc než ztrojnásobil! K původní skupince zvířat se přidaly další dvě. A ještě o dost větší.

Něco, nějaká drobnost se mu na překrývající se spleti stop sice nezdála, ale neměl moc času o tom přemýšlet. Musel pořád pokračovat vpřed.

Zvěř se párkrát zastavila. Na daných místech byla pořádná mela, zřetelně odrážející vyjasňování si hierarchie v nově vytvořené komunitě. Pak se směr stop na chvíli vždycky trochu změnil, ale v podstatě stádo neustále směřovalo k jihovýchodnímu úbočí hory Ipf.

Joachim zaslechl hlasité zašustění listí a vzápětí spatřil, jak se v třesoucím se křoví před ním mihl nízký tmavý stín.

To muselo být zaostávající mládě! Vzrušením se mu rozbušilo srdce.

Opatrně vykročil oním směrem, smysly napjaté až nadoraz.

Další zvuky! Rozruch. Krátké zakvičení. Mládě muselo doběhnout skupinu! Jsou těsně před ním! Ano, už zřetelně slyší bučení a… a… lidské hlasy? *Verdammt!*

Joachim se zarazil a na čelo mu vystoupily vrásky.

Jazyk sice nepoznal, ale… Jestli jsou nablízku nějací další turisti a nedejbože mu vyplaší zvěř, tak je nespíš bez milosti postřílí!

Křoví před ním s každým krokem řídlo a stromy se rozestupovaly. Pomalu se blížil k malému lesnímu paloučku. Už jen pár metrů. Nehlučně rozhrnul listí, poklekl, přiložil oko k puškohledu a připraven stisknout spoušť jím přejel prostranství před sebou.

Konečně uviděl svou kořist.

A hned na to ztuhl úžasem, ruce se mu roztřásly a kříž mířidla se proměnil v roztřesenou šmouhu.

„Was zum Teufel?!“ zašeptal.

Jen pár sáhů před ním stálo na loučce víc než padesát malých tvorů, kteří sice měli rohy, kopyta a ocasy, ale taky něco navíc – zamračené lidské obličeje a ruce.

Joachimova puška klesla ústím k zemi.

S otevřenými ústy sledoval početné příšerky stojící vzpřímeně na zadních nohou a prohlížející si ho krví podlitýma nepřátelskýma očima. Tehdy si uvědomil, co se mu na stopách celou dobu nezdálo. V půdě byl vždy otlačen jen zadní pár nohou. Kdyby nebyly tak hustě propletené, určitě by si toho všiml dřív. Pochopil by, že to, co sleduje, neběhá lesem po čtyřech.

Zavládlo podivné ticho. Chlupaté ruce opatřené ostrými paťáty se chvíli napjatě svíraly a rozevíraly.

Joachim měl pocit, že by bylo nejlepší pomalu zacouvat a nenápadně se vytratit. Pokusil se ustoupit zpátky, ale zjistil, že má strachem úplně ztuhlé končetiny a nedokáže jimi pořádně pohybovat.

Stádo vzápětí hlasitě zavrčelo desítkami hrdel a pohnulo se jeho směrem. Na pár krocích neuvěřitelně zrychlilo a jako vichřice se přehnalo keři, nedbajíc na nerovnosti nebo překážky.

Masa těl ho povalila na záda a vyrazila mu pušku z ruky. Stihl jedinkrát vykřiknout, ale hned na to mu jedno z kopyt ztěžka dopadlo na čelo a připravilo ho o vědomí. Sice to už netušil, ale mohl být rád, že se to stalo. Protože do *věčných lovišť* alespoň odešel ušetřen bolesti způsobené zuřivým poskakováním satyrů po jeho těle, které za necelé dvě minuty proměnilo jeho svaly a kosti v kaši.

#

Během další zastávky jsme se s Pavlíkem rozdělili o druhý hamburger a společně ho zapili dvěma plechovkami vychlazeného Carlsbergu. Nechali jsme Tamaru, ať se motá po vesnici úplně sama, otravuje náhodné chodce a ubližuje jim jak chce. Pořád lepší, než kdybychom to měli schytat my.

A zhruba v té době konečně přišla první opravdu dobrá zpráva toho dne, znamenající alespoň jakýs takýs pokrok v pátrání. Na Pavlíkův mobil (který začal vyzvánět vojenskou pochodovou melodií – jak jinak) volala Daniela a oznámila mu, že posádka BMW pod strýcovým vedením, která převzala po Holanďanech uváznuvších v Hochdorfu nedokončenou pátrací oblast, našla svědky, kteří viděli Azíze a jeho bratry (poznali je dokonce na fotkách!), jak včera kolem poledne otevřeli zapečetěný vchod do keltského oppida Heidengraben a nechali tam pár dělníků, aby strhli plot a vyčistili příjezdovou cestu setnutím keřů a mladých stromků.

Ať už na naší straně stálo štěstí nebo nějaká vyšší prozřetelnost, neuvěřitelně jsme si oddechli (protože to zároveň znamenalo definitivní osvobození od dalšího bloudění Bádenskem-Württemberskem) a najednou jsme v žilách ucítili nové síly a nadšení. Bylo právě načase. Tamara totiž v posledních hodinách začínala být skutečně nezvladatelná.

V následujících minutách už šlo všechno jako po másle. Plán byl jednoduchý – přemístit se k Heidengrabenu a tam čekat a sledovat, co se bude dít dál. Pokud bylo oppidum místem, které jsme hledali, a skutečně se tam Azíz objevil, mohli jsme s vysokou

pravděpodobností očekávat, že se tam ještě před pátkem objeví znovu. Nebo alespoň někdo z jeho lidí, kteří by nás k němu mohli dovést.

Zdálo se nám, že tomu parchantovi konečně vidíme do karet. Věci do sebe celkem logicky zapadaly. Keltské oppidum stálo na geopatogenním uzlu, zapomenuté, mimo všechny hlavní tahy, a nacházelo se jen ve třicetikilometrové vzdálenosti od poutě pod kapličkou v Hochdorfu. Tu jsme od onoho okamžiku považovali za jednoznačný manévr k odpoutání pozornosti. I když tetička Jytte si tím nemohla být úplně jistá a nakonec rozhodla, že polovina výpravy pro každý případ stráví blížící se noc mezi náboženskými fanatiky a přidala se k hlídkujícím holandským kolegům. Eurovan natřískaný šesti lidmi by byl i tak pro nenápadné sledování opuštěné historické památky dost těžko použitelný.

#

Když jsme konečně dorazili ke stržené bráně do keltského oppida, bylo mi najednou úplně jasné, že výprava je na správné adrese. Před sebou jsem měl důvěrně známý obraz – nízký kopeček s jetelinovým kobercem nahoře, přikrývající dávno opuštěné archeologické naleziště. Kopeček úplně identický s tím, který jsem viděl ve svém posledním snu.

Když jsem se svým ne nezajímavým postřehem seznámil i Tamaru, tak mě na místě skoro zulíbala. Nafoukl jsem se jako páv.

Třes se, Kazhegeldine!

Najednou jsem si byl jistý, že jsme od jeho dopadení jen jediný krok.

Třes se a buď si radši setsakramentsky jistý, že mě dokážeš dostat ze srabu, ve kterém jsem! Skutečně se boj, protože většina z nás už má v hlavě pořádný přetlak z té hromady nápadů týkajících se tvého zdlouhavého a bolestivého konce a potřebuje ho dostat ven! Budeš se muset kát až na dno své prokleté duše, abys před smrtí došel aspoň k nejmenší úlevě!

Někdy člověk ani neví, odkud se v něm ta silácká slova berou. Že by to měla na svědomí ta dvě piva?

Heidengraben stál na nevelkém pozemku mezi dvěma farmami a ze všech stran byl obklopený mezemi s hustě vysázenými stromy. Dalo se k němu dostat jen polními cestami a ta, co vedla až k jeho vchodu, byla skutečně poměrně neprůjezdná. Zjevně se tady o to už roky nikdo nestaral.

BMV se strýcem, Jakobem (Jakubem!) a Danielou parkovalo skryté za mezí na severu, na vzdálenější straně pozemku a my jsme s mercedesem opatrně zacouvali do vysokého rákosí dole na jihu tak, abychom sami také nepozorovaní viděli každé vozidlo, které by projelo cestou od asfaltky k oppidu.

Jako noční hlídka v příkopu přímo před vchodem na Heidengraben se dobrovolně přihlásil Pavlík. Měl jsem pocit, že se těšil hlavně na to, až vypadne z místa řidiče a bude konečně moci někde pohodlně natáhnout své nadprůměrně rozměrné hnáty. Ale když znova nahlédl do tajného prostoru v kufru (tentokrát až úplně na dno) a s úsměvem, jaký mívají ve tváři děti, když o Vánocích rozbalují dárečky, z něho vytáhl dokonale vyleštěnou bednu s naolejovanými zámky skrývající jedenáctapůlkilovou obludu s nebezpečně dlouhou hlavní, pochopil jsem, že se možná netěší jen na to.

„Budu tam sám!“ zavrčel ostrostřelec na Tamařin zamračený pohled a intenzivní vrtění hlavou. „Nelehnu si doprostřed nepřátelského území se zasraným kalašnikovem!“

„Lovíme čaroděje. Tohle není druhá světová,“ řekla Tamara suše a raději se vrátila do auta. Únava a stres jí dnes skutečně daly zabrat.

„Co to proboha je?“ vytřeštil jsem oči. Naživo jsem nic takového nikdy neviděl. I kulomet, ze kterého na vojně během hromadných bojových cvičení střílela pěchota, vypadal proti tomuhle jako plivátko.

„Maschinengewehr čtyřicet dva. *My precious*,“ odvětil Pavlík. „Můj miláček. Zapamatuj si, Davide, není nad klasickou německou technologii! MG42 má sice své roky, ale v tomhle případě to ani zdaleka není chybička na kráse. Byl vyvinut pro nízkou protiletadlovou obranu a už ve své době měl trojnásobně vyšší kadenci než kterákoli americká zbraň. Je to prostě *ledženda*. Až uslyšíš zvuk trhaného plátna, který kdysi strašil spojenecká vojska a

před kterým ve zbožné úctě klesal na kolena každý nepřítel, zjistíš, že není na světě krásnější hudby!“

Pavlík se přímo rozohnil. I slovenština mu najednou šla nějak líp.

Nedovolil jsem si pochybovat. Ale v soukromí vlastní hlavy jsem si raději od srdce přál, aby nikdy nemuselo dojít k tomu, abych na vlastní uši skutečně musel mít tu čest. Děkuju pěkně, takovouhle muziku nemusím.

Pavlík na mě mrkl, vražedně se zašklebil, na jedno rameno si hodil svou *hračku*, na druhé kabelu s pásy a s Pýtií po boku vesele vykročil k prohlubni pod keři po levé straně vchodu na naleziště. Určitě miluje filmy se Schwarzeneggerem. To se dá poznat. Už podle chůze.

„Nezapomeň si vypnout zvonění v mobilu!“ zakřičela za ním přes stáhnuté okénko Tamara. Ale protože měla pocit, že jí v euforii nepřikývl dostatečně rozhodně, dala se okamžitě do psaní výhružné SMS zprávy. Ale vážně jsem pochyboval, že se jí podaří zkazit mu náladu.

Svalil jsem se křížem na prázdná zadní sedadla a znaveně pozoroval slunce klesající k obzoru.

Byl pomalu čas sáhnout po medailonu…

#

Zářijová noc strávená v autě není žádné příjemné oddechové posezení. Nebylo ani půl desáté a už jsem o tom věděl své. Ale na návrat do motelu neměl nikdo z nás ani pomyšlení. Pokud by se na tomhle místě do rána nedej bože něco semlelo a my bychom při tom nebyli, mohlo by to znamenat ztrátu jedinečné šance pokročit v pátrání ještě dál.

Natáhl jsem na sebe všechno, co jsem měl v tašce, dokonce i zkrvavenou košili, ale stejně jsem občas musel vyjít ven z auta a pohybem vyhnat z těla zimu, prokousávající se pomalu až k mým kostem. Když jsem se v těch chvílích pokoušel zaostřit očima do dálky, někdy se mi zdálo, že vidím špičku strýcova doutníku, poblikávající nedaleko neviditelného BMW (stařík se po včerejší nakládačce zotavil skutečně neuvěřitelně rychle) nebo odraz

Pýtiiných očí z míst, kde jsem tušil keř, pod nímž se s Pavlíkem maskují. Ale mohl to být v obou případech jen klam.

Nakonec mě Tamara začala přesvědčovat, abych se pokusil usnout. Věděl jsem, že by to nebyl zase takový problém – oči se mi zavíraly jedna radost, ale věděl jsem i to, že kdybych ji poslechl, tak jí v pět ráno za tenhle nápad důkladně poděkuju sbírkou nepříliš vybraných slov. A to jsem nechtěl. Statečně jsem tedy vydržel bdít až do okamžiku, kdy mi hlava klesla sama od sebe.

Alespoň nebudu muset nikoho urážet. A se svou palicí už si to později nějak vyříkám.

#

…Mezitím…

Ceny za hotel byly v celé Kodani nehorázně vysoké, ale Goryniče to ani za mák netrápilo. Když před odchodem z Excelsioru podával vypsaný tučný šek modrooké blondýně za recepčním pultem, přihodil ještě dvacet euro *cash* jako pozornost. Jen za ten půvabný úsměv.

Rád rozhazoval.

Za ta staletí, co se toulal světem, se naučil, že peníze jsou to, kolem čeho se točí celý konzumní způsob života *lidí*. On jako démon je považoval pouze za okrajové a v jádru jen velmi málo podstatné zpříjemnění svého vyššího bytí. Život démona je především o zábavě. O užívání si. O spojovaní příjemného s užitečným. Jako například v případě jeho Práce. Gorynič se zasněně ušklíbl.

Vždycky se o své práci vyjadřoval jako o *práci s velkým P*. Vznešená, ušlechtilá a přitom nenáročná. Je to požehnání, mít zaměstnání, které jednoho baví a do kterého se rád pustí i zadarmo ve svém volném čase! Jako s tou *call girl* před pár minutami. Reklamní leták nelhal – v Kodani jsou skutečně jedny z nejkrásnějších a nejkultivovanějších společnic v Evropě. Doufal, že se jí těch pár ohnivých chvilek líbilo stejně jako jemu…

Vyšel před hotel a mávl na taxík.

Na stará kolena přijde na to, že má slabost pro Dánky, rozesmál se.

„Na letiště,“ řekl řidiči a pohodlně se usadil na sedadlo spolujezdce.

Věru, musí brát co je, zamyslel se nostalgicky. Na takové děvy, jaké prohánět za cara, už dnes natrefí jen velmi těžko.

# # #

V prohlubni mezi kořeny prastarého jasanu, které byly silnější než trupy dospělých mužů a tvrdší než kosti hor, se třpytila hladina kouzelné studánky. Tři norny sedící kolem ní mi kývly, abych směle přišel blíž a klekl si mezi ně. Uctivě jsem pozdravil a poslechl.

Ta, co se jmenovala Urd, vyňala z malého měšce, který jí visel na krku, několik usušených lístečků měděné barvy, rozemnula je mezi prsty, nasypala je do vody a přikázala mi, abych pozorně sledoval obraz, který se pomalu začal formovat na zrcadlově hladké hladině.

Uviděl jsem kráčející postavu svého děda. Sotva jsem ho poznal, protože jeho obličej postrádal typické hluboké vrásky a šedivé vousy. Byla to tvář vzdálená dnešku desítky let, jakou jsem vídával jen na fotkách a nemohl jsem si ji pamatovat z vlastní zkušenosti. Všiml jsem si, že na rameni nese těžký vak a šaty má obnošené a zaprášené. Očividně se vracel z nějaké dlouhé a namáhavé cesty. Vypadal unaveně, ale šťastně. Se širokým úsměvem otevřel důvěrně známá vrátka v plotu a zamířil k dřevěnici, která ještě zářila bělostí a voněla pryskyřicí. Dnes jsou její trámy černé a vyschlé a člověk by ani neřekl, že kdysi mohly vypadat jinak. Dveře domu se otevřely a do dědovy náruče se s nadšeným křikem vrhli jeho dva synové. Dosyta je poobjímal a zulíbal a pak konečně nedočkavě vzhlédl ke své ženě, která se zjevila na prahu. Ve tváři hospodyně zářil hrdý mateřský výraz a v rukou držela nemluvně zabalené v peřince.

„Je to holčička,“ řekla a tváře se jí zalily ruměncem.

Děd náhle zbledl a na půli cesty k ní se mu podlomila kolena.

„Ach, bože,“ zaúpěl a naprázdno zalapal po dechu. Pak ze záňadří opatrně vytáhl nádhernou větvičku se třemi růžičkami a nevěřícně na ni pohlédl. Jeho žena polekaně přešla blíž a nechápavě se sklonila nad to, co ho tak vyděsilo.

Chvíli se nic nedělo. Pak děd bezvládně upustil vak i větvičku na zem a třesoucí se rukou pohladil novorozenou dcerku po tvářičce.

„Dušičko,“ zašeptal a po zaprášené tváři se mu skutálely velké slzy. Jeho žena najednou pochopila…

Obraz se rozplynul. Měl jsem z viděného smíšené a ne zrovna nejpříjemnější pocity a vyděšeně jsem pohlédl na sudičky. Jejich tváře byly neproniknutelné.

Jen Verande, sedící naproti mně, sáhla do svého měšce, rozdrtila v prstech drobné stříbřité mušličky a roztrousila je po magické hladině. Ta znovu ožila…

Tentokrát se ve studánce objevil obraz mého otce. Odhadoval jsem, že byl zhruba v mém nynějším věku. Osamoceně stál v dlouhé nemocniční chodbě a nepřítomně hleděl ven oknem. Pozoroval hospitalizované děti, které si v zahradě s veselým štěbetáním hrály na slepou bábu. Ve vzduchu viselo očekávání.

Neuběhla ani minuta a dveře za jeho zády, vedoucí na operační sál, se otevřely. Vyšel z nich postarší doktor v zeleném plášti, otírající si z čela pot a upravující si neposlušné prameny šedivých vlasů, trčící zpod nakřivo zavázané chirurgické čepičky.

Otec se otočil a se skutečně upřímnou prosbou o zázrak mu pohlédl do očí.

„Je mi líto,“ potřásl doktor hlavou a sklopil zrak.

Otec se zhluboka, trhaně nadechl.

„Bože,“ zašeptal. „Měla jen tři roky.“ To bylo všechno, co ze sebe skrz úzkostně stažené hrdlo dokázal dostat.

„Je mi to líto. Nedokázali jsme ji zachránit. Nebylo to v lidských silách,“ zopakoval doktor a nervózně přešlápl. Vyřkl ty tři krátké věty snad už popadesáté ve svém životě, ale vůbec mu to nešlo lehce. Na něco takového se prostě nedá zvyknout.

Otec zvolna přikývl a zarmouceně si pomalu sedl na lavici. Chvíli zadumaně hleděl na pestrobarevné dlaždice pod svými botami a pak mu hlava ztěžka klesla do dlaní.

„Dušičko,“ zavzlykal, „dušičko moje…“

Otřesený viděným a slyšeným jsem zvedl zrak a bolestně zasténal. Skrz vyschlou a zduřenou strumu někde těsně nad ohryzkem to znělo spíš jako zachrčení. Přísně zdvižená ruka Skuld mě ale přinutila zadržet emoce a poslušně se připravit na poslední vizi. S

vytřeštěnýma očima jsem pozoroval, jak dlouhé prsty třetí sudičky zkušeně roztrousily zlatavé okvětní plátky rozdrcené na prach.

Na hladině jsem poznal vlastní obličej. Byl zarostlý, výrazně pobledlý a poznamenaný bolestí a vyčerpáním. S hrůzou jsem zjistil, že pozoruju své druhé já, bezvládně visící asi půl metru nad zemí, přikované s roztaženýma rukama třemi mohutnými zrezivělými skobami k jedné ze stěn tmavé garáže plné odpadků.

Vyschlé rty se pohnuly a něco neslyšně zašeptaly. V odpověď se ozval pískavý zvuk, jaký vydává železo klouzající po betonu.

U nohou ukřižované postavy se objevilo asi šestileté děvčátko, namáhavě za sebou táhnoucí těžkou kovovou židličku. Jen co ji dostalo dostatečně blízko, na chvíli odběhlo a vrátilo se s porcelánovým hrníčkem plným vody. Šikovně se vyšplhalo na plastové sedátko, postavilo se na špičky, přiložilo nádobu k ústům zbídačeného Davida Ábela a s nádhernýma doširoka otevřenýma očima šťastně hledělo, jak pomalu pije. Nešťastník vyprázdnil hrneček asi do poloviny a unaveně se na děvčátko usmál.

„Děkuju, dušičko, víc už nemůžu," prodral se mu skrz rty sotva slyšitelný šepot.

Děvčátko úsměv opětovalo a poslušně slezlo zpátky na podlahu.

Vzápětí se otevřely dveře vedoucí z garáže do domu a do přítmí stavby vstoupil vysoký muž v hedvábném rouchu. Jestli jsem se nepletl, byl to Azíz Kazhegeldin.

„Tak pojď," pokynul děvčátku a natáhl k němu ruku.

„Ne," zatřásla maličká vzdorovitě hlavou. „Chci zůstat s tatínkem."

„Tatínek si potřebuje odpočinout," obdařil ji Azíz širokým úsměvem a v šeru zazářily jeho sněhobílé porcelánové zuby. „Půjdeš si hrát se strýčkem."

Povzdechla si, se svěšenou hlavou k němu přistoupila a nechala se vzít za ruku.

„Pozdrav tatínka."

„Ahoj tati," řekla, stále hledíc na podlahu.

„Tři dny," mrkl Azíz na ukřižovaného třetím okem, které nenápadně vykukovalo z díry v jeho čele. „Nezapomeň."

Dveře se hlasitě zabouchly.

„Dušičko,“ zašeptalo mé druhé já. „Neodcházej, prosím…“
Ale oba návštěvníci jeho ponuré hrobky už byli dávno pryč.

Tři dny! uvědomil jsem si ještě v polospánku a zhrozil se nad neúprosně nízkou hodnotou číslice. Proboha, už jen tři dny!

Tělem mi proběhlo zamrazení, ale zjistil jsem, že je to víceméně zimou. Chladné kožené potahy mercedesu zavrzaly. Posadil jsem se a s přimhouřenýma očima vzhlédl k horizontu.

Ranní rozbřesk mě zastihl se slzami v očích.

Den jedenáctý

Čtvrtek, 21.9.

Celou středu jsem se mylně domníval, že nemůže být nic horšího, než monotónní a bezcílné kroužení po Bádensku-Württembersku. Jaká naivita! Sedět v *nepohybujícím se* autě a civět deset hodin na jediný bod před sebou (a to se dá borovicová šiška, kterou jsem si vyhlédl, považovat za vcelku zajímavý objekt k pozorování) je agónie, s jakou se žádné cestování rozhodně nedá srovnat.

Čekání ubíjí. Pomalu a zákeřně.

Těsně po čtvrtečním úsvitu se na celé okolí snesla mlha a slunce, které se skrz ní houževnatě dralo k nebeským výšinám, nehřálo a ani nedávalo dostatek světla. To nám samozřejmě nepřidalo ani na pohodlí, ani nás psychicky nijak nepovzbudilo. Přecitlivělost po zvlášť emotivním snu mě sice brzy přešla, ale mizerná nálada zůstala.

A v okolí oppida se zatím neobjevila ani živá duše…

Tamara bojovala proti nudě a nervozitě dvěma způsoby – buď dřímala, nebo zamračeně studovala geopatogenní mapy (a tradičně při tom žvýkala svůj řetízek). Ani při jedné z těchto činností nebyla dvakrát výřečná, rádio mělo *veto*, a tak jsem si musel pomoci jak jsem uměl. Čas jsem si krátil kreslením na orosené okno, přehrabováním se v přihrádce na doklady (v níž žádné doklady nebyly) a občasným přelaďováním na astrální vidění. A protože jediný objekt v okolí, který byl v jeho spektru dostatečně zajímavý k prohlížení, představovala má spolučekatelka (šiška v jedenáct třicet

definitivně zmizela v neustále houstnoucí mlze), neměl jsem na vybranou a neslušně ji očumoval. Možná to bude znít trochu úchylně, ale věřte mi, mělo to něco do sebe.

„Odlišuje se nějak aura démonů od lidské?“ násilně jsem na chvíli Tamaru vyrušil od propočítávání vzdálenosti mezi dvěma kečupovými skvrnami.

„Démoni nemají aury,“ zavrtěla hlavou, aniž by zvedla oči od mapy. „Už jsem ti říkala – aury jsou astrálními projekcemi hmotného světa. Je nelogické hledat něco takového u elementálů.“

„Asi v tom mám zmatek,“ zatvářil jsem se totálně nechápavě.

„Jak ti to…“ přelétla krátkým pohledem okolí a když nespatřila nic podezřelého, pokračovala: „Zkus se na existenci elementálů podívat jako na zrcadlový odraz té naší. Protože přirozeně pocházejí z opačné reality, musíš u nich hledat obdobu toho, co my vysíláme jako aury, naopak v té naší. Hmotné projekce astrálního světa, abych to převrátila úplně doslovně.“

„Aha. Ty myslíš jejich hmotná těla.“

„Ano i ne. Myslím spíš specifické pachy, které vydávají, poruchy fyzikálních zákonitostí, které zdánlivě vyvolávají, neviditelné doteky, kterými nás ohmatávají. Drobnosti, na něž taky potřebuješ cvik, aby sis jich všiml a uvědomil si je. Samotné hmotné tělo je něco navíc. Něco jako nadstavba, protože se k němu vždycky musejí dopracovat aktivně, jak už jsem ti vysvětlovala.“

„Vím. Vzpomínám si. Do jaké míry je ale pak démonovo hmotné tělo odrazem toho jeho skutečného – astrálního?“

„Je to různé. Může být s jeho nehmotnou podobou úplně shodné, do posledního detailu, nebo naopak k nepoznání upravené iluzí nebo jiným magickým trikem. I o mimikrech a asimilaci už jsem ti myslím vyprávěla.“

Zase jsem přikývl.

Astrální projekce hmotného světa. Hmotné projekce astrálního. To si mám vážně pamatovat? Díky. Ta naše realita se mi zdála být dostatečně složitá i předtím.

Člověka z podobných věcí jen rozbolí hlava.

#

Ve dvě odpoledne se telefonicky ozval strýc s provokativní otázkou – jestli jsme už něco jedli? Snažíce se poslední hodiny nemyslet na neustále rostoucí hlad jsme mu stroze a naštvaně odsekli podle kruté pravdy:

„Ne!“

Uraženě nás několika peprnými výrazy sjel za nevrlé chování a pak i za to, že jsme se neozvali dřív. Jak se ukázalo, osazenstvo BMW si včera před začátkem sledování stihlo doplnit zásoby potravin a zbylo z nich dost i pro nás. Dostali jsme tedy příslib, že nám Daniela za malou chvilku něco připraví, a za necelých deset minut po rozhovoru jsem byl vyhozen z auta a vyslán na bleskovou misi (donášková služba David Ábel, s r.o.), která nás zachránila od pomalu se blížícího okusování sedadel.

Cestou zpátky jsem se na vteřinu zastavil i u Pavlíka a taky jsem mu odevzdal jeden z papírových pytlíků. Vděčně svou potravinovou dávku přijal.

Kéž by tak reagoval každý.

„To bude zase samá zelenina a bylinky,“ zavrčela pohrdavě Tamara, když jsem se vrátil do mercedesu a podal jí obložený sendvič. „Nenávidím Danielinu *zdravou* kuchyni.“ Ale vzala si ho a poslušně se do něj pustila. Málo platné, hlad je hlad.

„Nemáš svou sestru zrovna dvakrát v lásce,“ řekl jsem mírně vyčítavě po hltavém zdolání několika vydatných soust.

Tamara pokrčila rameny a nerušeně dál jedla. Neprotestovala. Konstatoval jsem skutečnost, kterou by viděl i slepý.

„Proč?“ opáčil jsem a vložil do otázky upřímný údiv nad daným stavem. „Protože má jiný názor na možnosti soužití mezi lidmi a astrálními bytostmi? Je pro tebe takový problém uznat, že si možná ne všichni elementálové zaslouží kulku do čela? Ne, že bych byl nějak zásadně na straně tvé sestry, ale nevyvolává přece žádné nové pekelné démony. Pokud jsem to dobře pochopil, snaží se žít v souladu s těmi, kteří projevují stejnou dobrou vůli žít v souladu s lidmi.“

„Prosím tě,“ mávla Tamara podrážděně rukou, „je mi ukradené co dělá. A co si myslíte o démonech, je taky vaše věc. Daniela… Daniela je prostě jako všichni ostatní. Hlava pod peřinou, smířená s

osudem, minulost zamčená v šuplíku, vlastní kořeny dávno odstřiženy a zapomenuty. Tetiččin poslušný mazánek.“

„Takže o tohle jde,“ zamumlal jsem si pro sebe a krátce přikývl. „Nenapadlo tě, že od ní možná žádáš příliš mnoho, když chceš, aby byla jako ty? Chrabrý bojovník a mstitel,“ záměrně jsem ji definoval nadsazeně. „Ne všichni lidé jsou tak silní, aby dokázali kormidlovat svůj život stejně pevně jako ty.“

„Opravdu si myslíš, že jsem kdovíjak silná?“ zasmála se Tamara trpce. „Fandíš mi, Davide. Za to ti tisíckrát děkuju, ale mýlíš se. Je pravda, že mám cíl a že se za ním ženu jako pes za kostí. Ale to, co mě pohání, není žádná vnitřní síla osobnosti. Možná to tak vypadá na povrchu, ale není to pravda. Budeš se divit, ale pohání mě totéž, co tebe. Zoufalství, Davide!“ Na chvíli se významně odmlčela. „Možná… možná proto je pro mě těžké o tom mluvit s kýmkoli jiným,“ hlas jí pozvolna měkl. „Bojím se, že by mě nepochopili. Zoufalství, Davide. Něco, co Daniela v životě nepoznala. Něco, co jí závidím…“

„Zoufalství?“ ušklíbl jsem se posměšně. „To mi k tobě vážně nesedí…“ Ale jistota se mi z hlasu nějak vytratila. Její obličej byl příliš upřímný. Něco dosud skrytého najednou skutečně vyplulo na povrch. A vyzařovalo jí to z očí.

„Něco ti řeknu,“ zašeptala nepřirozeným tónem. „I já mám noční můry. Nepronásledují mě každou noc, ani nejsou tak psychedelické jako ty tvoje. Ale zato mě trápí už roky. Je to vlastně jen jediná scéna, ale vždycky když si lehám do postele, tak si moc, opravdu *moc* přeju, aby se nevrátila právě dnes. Chceš vědět o čem je? Řeknu ti to, Davide. V té scéně je mi devět let, stojím bosá na podlaze a třesu svému otci rukou, aby se probudil. Jeho oči se sice po chvíli otevřou, ale upírá je strnule do stropu a nereaguje. Pomalu vychází slunce a já vidím, že v hrudi má hlubokou bodnou ránu a jeho pyžamo i všechno bílé povlečení kolem je potřísněno krví. Jeho krví. Pak už si jen zakrývám tvář a křičím… Pořád dokola a dokola…“

„Ty… Ty jsi našla…?“ úplně mě její zpověď šokovala a vzala mi slova ze rtů.

„Já,“ přikývla Tamara. „A dodnes mě sužuje otázka, *proč* jsem to musela být právě já? *Proč* to nemohla být Daniela? Proč to s našimi životy nemohlo dopadnout jinak? Třeba naopak…“

Zůstal jsem zaraženě sedět.

Nevymýšlela si. V těch slovech bylo skutečné zoufalství. Zoufalství z toho, že jí osud zlomyslně namíchal karty, které si vůbec nepřála, a přinutil ji s nimi hrát.

Podobnou zradu jsem moc dobře poznal na vlastní kůži.

#

Asi hodinu po našem lehkém obědě mlha mírně zřídla, ale pořád to s počasím nebyla žádná sláva. Tamara právě ukončila třetí kolo obvolávání celé naší výpravy, ale výsledek byl zase stejný – všichni tvrdli na mrtvém bodě a plní nervozity čekali na protivníkův další tah. Optimistická nálada, která se objevila včera večer, když jsme nadšení dorazili do Heidengrabenu, se dávno rozplynula. Měl jsem pocit, že všechno podstatné se děje někde úplně mimo nás a nenávratně nám uniká.

Zhruba dvacet metrů vlevo od mercedesu přeběhla přes polní cestu Pýtie. Na chvíli se ztratila v houštině na protilehlé straně a její další pohyb prozradilo až náhlé vzlétnutí hejna divokých ptáků o dalších deset metrů dál. Všiml jsem si, že když se zase vynořila z pichlavého porostu, držela v tlamě nějaké drobné bezvládné tělíčko. Aspoň někdo není odkázaný na Danieliny vegetariánské sendviče, pomyslel jsem si a sledoval, jak se kočka spokojeně vrací na Pavlíkovo stanoviště.

„Je rozumné nechávat ji v téhle situaci s Pavlíkem?“ zapřemýšlel jsem nahlas. „Jestli tvůj bratranec nedej bože spustí kanonádu z té své hračky, určitě ji trefí šlak. Při takovém rachotu se musí podělat i cvičený lovecký pes.“

„Pokud očekáváš střetnutí s astrály nebo magií, je vždycky dobré mít u sebe kočku. Kočky jsou pořád ve střehu.“

„I tak. To si Pavlík nevystačí sám? Myslím, že jsi tvrdila, že rozeznávání podobných věcí není pro Zasvěcené žádný problém.“

„Pavlík nepatří k Zasvěceným.“

„Opravdu?“ další neočekávaná novinka. Dnes se s překvapivými odhaleními podle všeho roztrhl pytel. „Bernáth a úplně nezasvěcený? To bych fakt nečekal.“

„Je to tak. Ne, že by se tomu Pavlík někdy bránil nebo někdo snad nechtěl, aby se Zasvěceným stal. Naopak. Byl od dětství zaučován a trénován stejně tvrdě jako my všichni ostatní. Akorát… Akorát něco nevyšlo. Pavlík má nějaký přirozený blok. Citlivost vůči astrálnímu světu se u něj nikdy neprobudila. Jako by omylem nezdědil ty správné *geny*. Nikdy jsme nepřišli na to proč. Ale podobné věci se stávají, Pavlík není ojedinělý případ. Z některých lidí prostě Zasvěcené neuděláš.“

„*Nulová predispozice*,“ vynořil se mi někde z útrob hlavy výraz, který jsem nejspíš pochytil z kanálu Discovery.

„No, do skutečné genetiky bych raději nezabíhala. To je v tomhle oboru opravdu pole neorané. Každopádně, Pavlík je po každé stránce – psychicky i fyzicky – úplně normální. I když akademik z něj asi nikdy nebude, ve škole měl vždycky slušné výsledky a po tělesné stránce, dá se říct, dokonce vynikal. Navzdory tomu byl Imrich z jeho magického handicapu zklamaný a myslím, že ho trochu zanedbával. Alespoň v porovnání s pozorností, kterou věnoval Jakobovi.“

„To je smutné,“ zamračil jsem se.

„Smutné a nespravedlivé. Už proto, že se Pavlík opravdu snažil. Od srdce chtěl být jako ostatní z rodiny a i když zjistil, že je tahle cesta pro něj uzavřená, nevzdal se a pokoušel se nedostatek vynahradit rozvíjením svých ostatních talentů. Už na střední škole získal dvě zlaté medaile v triatlonu a úspěšně prošel snad všemi školami bojových umění, které se běžně vyučují. Podobného sportovce nepotkáš každý den. Ale nikdy to nebylo Zasvěcení a v Imrichových očích navždy zůstal tím *druhým* synem. Snad z trucu a zklamání pak často stranil při rodinných hádkách místo svému otci právě mě – neoblíbenému tvrdohlavému rebelovi – a vysloužil si tak status dalšího outsidera v naší podařené famílii. Ze sídla v Thistedu dokonce odešel dřív než já. V rámci nějakých speciálních výcvikových programů se pak jako důstojník NATO dostal do Států a strávil tam hezkých pár let.“

„Slušný výkon, na jeho věk. Pořád žije v Americe?“

„Ne. Zhruba před rokem se definitivně vrátil zpátky. Doma je doma, to víš. Žije a pracuje v Dánsku, stojí na vlastních nohou, má byt v Aarhusu a pokud všechno klapne, zanedlouho se nám možná ožení.“

Všichni máme své malé životní tragédie a zakopáváme o vlastní problémy, pokýval jsem zadumaně hlavou. Jenže, povzdechl jsem si, ne každý je v situaci, kdy ví, že má na jejich vyřešení už jen tři dny.

#

Přesně ve čtyři deset zase zazvonil Tamařin mobil stojící ve stojánku na palubní desce.

„Mám docela potěšující vzkaz,“ ozval se ze sluchátka strýcův hlas.

No nazdar, co to bude tentokrát? zauvažoval jsem sarkasticky. Snad nám Kazhegeldin neposlal SMS-ku se svou aktuální adresou?

„Je tam Ábel?“

Překvapeně jsem sebou trhl a zmrzl jsem s páteří narovnanou jako pravítko.

„Je tady. Slyší tě,“ řekla Tamara, sama udivená tou otázkou.

„Jste tam, Ábele?“

„Jsem,“ polkl jsem.

„Právě mi volala paní Paulína. Lidé ze Spolku před několika minutami pravděpodobně chytili tajemného košického spojence.“

Chytili… Spojence…

Strýc udělal pauzu, abychom měli čas vstřebat jeho slova.

Nevěřil jsem vlastním uším a pro jistotu jsem si celou větu ještě jednou přehrál v hlavě. To není možné! Oni… Oni našli Azízova košického komplice!

„Kdo je to?“ zvolala natěšeně Tamara a se zatajeným dechem a horečnatě sevřenými pěstmi se naklonila vpřed.

„To zatím není důležité,“ odvětil strýc stroze.

Na Tamařino čelo vystoupily hluboké vrásky.

„Jak to, že ne?!“ zatvářila se zmateně. „A vůbec. Proč volala Paulína tobě? Co to k čertu…“

„Právě ho vyslýchají,“ přerušil ji strýc zvýšeným hlasem. „Ještě není nic jisté. Budou nás samozřejmě průběžně informovat. Ábele?“

„Ano?“

„Držím palce!“

„Díky, pane Bernáthe.“

Pípnutí oznámilo konec hovoru.

S vyvalenýma očima jsme na sebe s Tamarou pohlédli.

Celý jsem se klepal a chtěl jsem něco říct. Zornice jsem měl plné souvětí končících velkými otazníky a vykřičníky, ale nebyl jsem v dané chvíli schopen je vyslovit.

Tamara mi navzdory tomu rozuměla.

„Nevím sice, co znamenají ty tajnosti a kličky s informacemi,“ řekla, „ale myslím, že při nejbližší příležitosti si můžeme dát skleničku šampaňského. Držím palce, Davide!“ stiskla mi povzbudivě ruku.

Zavýskal jsem a poskočil na sedadle.

Není nad dobré zprávy!

Vzápětí jsem se s bolestivým úsměvem chytil za temeno. Pavlík asi nebude dvakrát nadšený, až zjistí, že má na střeše auta hrbol zralý na vyklepání.

#

Celý svět najednou vypadal světleji a barevněji. A to i bez použití astrálního vidění.

K úplné dokonalosti už chyběla jen možnost být v téhle chvíli v Košicích a sedět přímo u výslechu. Jen pro vlastní potěšení, samozřejmě. Ani na vteřinu jsem nezapochyboval o tom, že by praktiky Zasvěcených ze Spolku nebyly dostatečně důrazné a že by potřebovali mé vlastní dodatečné povzbuzování. Zažil jsem u skupinky paní Paulíny krátké terapeutické posezení a lehce jsem si na jeho základě uměl představit, kam až dokázali tihle lidé dovést umění mučení.

Jestli ten chycený bastard něco ví, určitě promluví.

Kupodivu mě na rozdíl od Tamary vůbec netrápilo, kdo to může být. Před mým vnitřním zrakem v této úloze už více než týden figuroval standardní bezejmenný košický grobián čečenského

původu. Ani ve snu mě nenapadlo, že by to mohl být někdo, koho už jsem potkal…

„Zvoň! Zvoň!“ hučel jsem bláznivě do Tamařina mobilu a každou chvíli na bezbrannou krabičku vytasil klasické čarodějné gesto z kreslených pohádek. „Zvoň! Chci vědět víc! Víííí…“

Tamařina ruka najednou vylétla k mým ústům a důrazně je zaklapla.

„…*c!*“

Druhou mě popadla za límec a prudce mě stáhla pod palubní desku.

Strnul jsem a tázavě vzhlédl.

Něco se dělo. Ústa měla stažena do výhružné pomlčky a přimhouřené oči strnule upírala skrz mezírku pod stěračem na cestu před oknem.

Motor…

Z mlhy po naší pravé ruce se vynořily dva kužely světla následované nezaměnitelným dieselovým pobrumláváním. Vzhůru kopcem se blížila zelená dodávka – stařičký unimog s početnými rezavými skvrnami na kapotě. Projela kolem nás, aniž by její osazenstvo zaregistrovalo něco podezřelého a zamířila k bráně do oppida.

Tamara pohotově vytáhla kus papíru a zapsala si její číslo.

Natřásající se zadek automobilu se zanedlouho ztratil za zatáčkou a my jsme se zase opatrně narovnali. Vytáhli jsme ze šanonu fotky vozidel z Azízovy farmy a bleskově je porovnávali s tím, které jsme právě viděli.

Zásah! Bylo na jedné z nich – seděla barva, typ i poznávací značka.

Beze slova jsme se na sebe spiklenecky ušklíbli a vítězně si tiše plácli dlaněmi.

#

Na území ruin po samotné keltské osadě jsme z našeho stanoviště samozřejmě neviděli a jediná informace o tom, co se tam děje, přišla v podobě SMS zprávy od Pavlíka. Zněla:

JEDEN RIDIC, DVA ZAVOZNICI. AZIZ NIKDE. VYKLADAJI BEDNY.

Neodpověděli jsme. Velení této operace převzal strýc. A vůbec, proč Pavlíka obtěžovat přílišným čtením?

Vlastně ani nebylo o čem diskutovat. Všem nám bylo jasné, že s ohledem na to, že se ukázali jen Azízovi poskoci, zvolí strýc logicky taktiku sledování místo jejich přepadení nebo zajetí.

A tak se i stalo.

Dodávka se zhruba po patnácti minutách zase otočila a vyrazila z Heidengrabenu pryč. Mercedesu si závozníci nevšimli ani tentokrát a jen malou chvilku po nich se před naší čelní maskou nehlučně mihlo i BMW, jedoucí tichounce na volnoběh. Strýc nám z místa spolujezdce naznačil, že máme počkat na Pavlíka, a pak je okamžitě následovat. Tamara přikývla.

Pavlík doběhl ani ne po dalších dvou minutách. Už ho čekaly otevřené zadní dveře. Nejdřív nechal do auta naskočit kočku a pak se opatrně vsoukal i se svým MG42 vedle ní.

„*Geez!* Viděli jste ty chlapy?“ pozdravil nás otázkou.

„Zběžně.“

„Podle toho, jak Pýtie vyváděla, byl mezi nimi minimálně jeden elementál! Škoda, že jsem si nemohl vystřelit!“

„Co je v bednách?“ zarazila Tamara jeho další rozvášněné výlevy.

„Nic moc. Celty, svíce, louče, kotlíky. Cítil jsem i kadidlo. Rituální serepetičky. Co bys čekala?“

„Přesně tohle,“ řekla a šlápla na plyn tak prudce, až to námi všemi trhlo dozadu.

#

Už mi pomalu začalo chybět Tamařino ježdění rallye-stylem. Emancipovaná řidička využila pozici za volantem a bez okolků nám předvedla, že umí koně pod kapotou ovládat stejně dobře na polních cestách jako na městských křižovatkách. Mercedes sice chvílemi kvílivě protestoval a podrážděně vrčel, ale ve většině případů chválabohu spolupracoval. Raději jsem se v těch chvílích neohlížel,

jakým výrazem hodnotí charakter Tamařina řízení Pavlík. Pásy jsme měli všichni napnuté nadoraz.

Protože jsme dodávku dávno ztratili z dohledu, několik minut nás správným směrem telefonicky navigoval strýc. Kromě jiného jsme se v tom čase mezi řečí dozvěděli, že v našich stopách už uhání i Eurovan a holandská skupina se takticky rozdělila na dvě poloviny, přičemž dva jejich lidé zůstali na pouti u kapličky a dva se vydali na další nevděčnou hlídku do Heidengrabenu. (Omlouvám, se ale jména mi pořád ne a ne uváznout v paměti.)

Ještě, že je nás tolik, pomyslel jsem si, dvě nebo tři další podezřelá místa na pozorování a už se snad v životě nedáme dohromady.

Konečně jsme dostihli BMW, zpomalili a zařadili se do řídké a opatrně jedoucí kolony. Ani strýcův, ani náš tým se zbytečně necpal do příliš těsného závěsu na pronásledovaný vůz. Zelená dodávka byla dostatečně nápadná i ve stále přetrvávající mlze a mohli jsme si dovolit pustit ji trochu dopředu. Jen jsme se střídali ve vedoucí pozici, aby ani jedno z našich aut příliš dlouho netrčelo ve zpětných zrcátkách Azízových poskoků. Asi po patnácti minutách se k této strategické sledovací hře konečně připojil i Eurovan.

Mířili jsme pořád na jih. Po nadjezdu jsme zkřížili dálnici na Augsburk, paralelními cestami minuli Ulm, Senden i Azízovu farmu a po dalších dvaceti kilometrech jsme se mírně odchýlili na západ ve směru na Freundenstadt.

Pole kolem nás se pomalu zmenšovala, farem ubývalo, terén se stával členitějším a pozvolna stoupal. Za Freundenstadtem nás pohltil Černý les – hustá jehličnatá vegetace, zvětralé skály a svodidly chráněné srázy. Cesta se zúžila, zklikatila a často stoupala a klesala. Vypadalo to tady docela pěkně. Nemohl jsem si pomoci, ale chvíli jsem si připadal jako doma. I když – Slovenské Rudohoří je Slovenské Rudohoří…

Pavlík, hledící celou dobu pozorně do mapy (pro změnu klasické geografické), nás zanedlouho nenápadně upozornil, že se pomalu blížíme k francouzským hranicím. Na chvíli nám mysl zastínily obavy, jestli se zase nepachtíme za nějakou falešnou návnadou, ale těsně za městečkem Hornberg (je to náhoda, nebo název každé díry v

jižním Německu s velikostí pod pět tisíc obyvatel opravdu začíná na H?) dodávka konečně zpomalila, vyhodila směrovku, zabočila doprava a začala rachotivě stoupat po kostkami dlážděné cestě, vedoucí k zachovalému zámečku, stojícímu na nedaleké vyvýšenině.

Tamara zastavila na krajnici hned před odbočkou, ukrývajíc mercedes za širokým dřevěným poutačem s ornamenty načančanou šipkou a nápisem *Schloss Hotel Schwarzwald*. Ostatní auta zůstala stažena ještě o něco víc vzadu. Porost na vyvýšenině se zámečkem byl ze strany, kde jsme parkovali, hodně řídký, a tak jsme mohli bez problémů pozorovat, jak se unimog vyšplhal až na vrchol a zaparkoval na nevelkém parkovišti těsně u doširoka otevřené brány do středověkého obydlí.

Kdyby mi do očí nebila německy psaná tabule, klidně bych si mohl myslet, že kempuju nedaleko Košic, v malebném podhradí pod Krásnou hůrkou.

Pavlík vytáhl dalekohled a podrobně nás informoval o tom, co se na vrcholku nad námi děje.

Očividně jsme se radovali předčasně. Pro osazenstvo dodávky zjevně nebyl zámecký hotel Schwarzwald definitivním cílem cesty. Z vozu vystoupil jen jeden ze závozníků, za chvíli se ztratil za vstupním portálem, pak se zase vrátil, nasedl a dodávka se opět vydala dolů z kopce. Nebyl uvnitř ani tři minuty. Unimog ještě dal v zatáčce před námi přednost šíleně uhánějící mazdě a pokračoval dál směrem na jih.

BMW i Eurovan okamžitě vyrazily za jeho zadním nárazníkem. Ale Tamara zůstala stát na místě. Nervózně poklepávala prsty o volant a zamyšleně hleděla směrem k zámečku.

„Co tam chtěl?“ mumlala si pod nosem. „Co tam asi dělal?“ míníc tím odběhnuvšího závozníka.

„Možná si byl jen odskočit… Nebo zavolat,“ nadhodil jsem pár nezávazných tipů.

Sešpulila rty a pochybovačně zavrtěla hlavou.

„Hm,“ okomentoval situaci stejně zamyšleně Pavlík, a když si prsty přejel po neoholeném strništi, tak to v napjatém tichu pořádně zašustilo.

„Hm,“ napodobila ho Tamara a klepla po rychlé volbě na mobilu.

„Ano?“ ozval se po dvou zvoněních z palubní desky Braňův hlas.

„Kde jsi?“ přeskočila Tamara jako obvykle tradiční formální fráze.

„V Ulmu. Právě jsem byl na večeři.“

„Zámecký hotel Schwarzwald – zjisti o něm okamžitě všechno, co se dá!“

„Proboha, v kterém pekle to jste? Ještě jednou – jak?“

„Schwarzwald, Hornberg.“

„Jasně, píšu si…“

„Co si píšeš? Rovnou hledej!“

„Jsem ve výtahu,“ odpověděl Braňo podrážděně. „Je mi líto. Komp mám nahoře v pokoji. Budeš muset počkat!“

„Zavolej!“

„Zavolám!“

Tamara mírně afektovaným ťuknutím hovor ukončila.

„Hm,“ přidal jsem svou trošku do mlýna.

„Dobrá,“ řekla šéfka rozhodně. „Nemáme čas na vyčkávání. Jdeme se tam podívat!“

Nečekajíc na naše další komentáře zařadila rychlost a vyhnala mercedes prokluzující zadními koly nahoru do kopce.

#

Zámek Schwarzwald měl půdorys klasické obranné pevnosti s několika budovami rozličné velikosti a tvaru, postavenými v kruhu kolem centrálního nádvoří. Mnohé z nich měly na vnější straně silné kamenné zdi, původně sloužící jako hradby. Zjemnění z pozdějších období se kromě střech výrazně dotkla vlastně jen čela komplexu, ve kterém zívala doširoka otevřená brána, vyztužená uměleckým kováním.

Recepce zámeckého hotelu se nacházela v podchodu hned za ní, za moderními skleněnými dveřmi, stojícími na levé straně. V místnosti vyzdobené desítkami ručně vyřezávaných kukačkových hodin, které byly podle všeho regionální turistickou atrakcí, nás

přivítala podsaditá recepční ve tmavě zeleném saku a se zlatými brýlemi na nose. Tedy – přivítala mě a Tamaru. Pavlík se sice do zámku vydal s námi, ale zůstal venku v podchodu, simuloval intenzivní potahování z cigarety a respektoval tak etiketu na dveřích, která zakazovala vstup individuím s nebezpečným rakovinotvorným zlozvykem.

Tamara pozdravila dokonalou němčinou a požádala recepční o dva pokoje na jednu noc.

„Je nám líto," škubla zaměstnankyně hotelu rameny, „momentálně tady máme vědeckou konferenci a jsme plní," porozuměl jsem podstatným faktům v její další odpovědi. „Je nám opravdu líto. Zkuste to jinde. Pokud potřebujete radu, bude nám potěšením… Bla, bla, bla…"

Takže plán A nevyšel.

Tamara z toho nebyla dvakrát nadšená, ale hrála dál svou roli. Potřebovali jsme získat co nejvíce času pro Pavlíka. Ochotně si nechala poradit a věnovala svou pozornost prstu na mapě, visící recepční za zády. Následuje jejího příkladu jsem také předstíral zájem o výklad základních zeměpisných údajů týkajících se Černého lesa, ale zároveň jsem jedním očkem zvědavě pokukoval ven, jako se vede našemu kouřícímu detektivovi.

Za tu krátkou chvíli, kdy jsme se my nevýslovně nudili, on stihl párkrát nenápadně projít celým podchodem a nakouknout na centrální dvůr i do několika oken po jeho stranách. Momentálně se se skutečným odborným zájmem skláněl nad klasickým dělem z napoleonských dob a pravděpodobně zklamaně meditoval nad tím, že zbraň má zalitou hlaveň a je přibetonovaná k podstavci. (A nejspíš i nad tím, že pro ni v kufru nemá místo.)

Fajn. Takže už pravděpodobně můžeme jít.

Nenápadně jsem Tamaru zatahal za rukáv a dřív, než nás superochotná Němka stihla k smrti otrávit, jsme recepci opustili. Od skleněných dveří pak naše kroky vedly k Pavlíkovi, který na nás nadšeně mával, abychom ještě chvíli počkali a před odchodem ho vyfotili se středověkou palnou zbraní. Když Tamara s povzdechem vytáhla fotoaparát a Pavlík se jako nefalšovaný turista nachystal na druhé straně podchodu, všimli jsme si, jak nám při pózování šikovně

naznačuje, abychom se nenápadně mrkli doleva na dvůr a podívali se, co tam viděl on.

Z úhlu, kde jsme stáli, se dalo jediným krátkým pohledem obsáhnout celé nádvoří, sloužící momentálně jako parkoviště pro auta zaměstnanců a ubytovaných hostů.

Vozů tam byly spousty, ale nablýskaný Rolls Royce Phantom 1961 mezi nimi zářil jako muzeální dvojplošník mezi čerstvě zalétanými F16-kami. Na jeho poznání nám skutečně stačilo jen to jediné mrknutí. Jednoznačně se nedal přehlédnout.

Tamara cvakla spouští Olympusu.

Vítězoslavně jsme se na sebe zazubili a pod bdělým zachmuřeným pohledem recepční se konečně obrátili k odchodu. Bylo vskutku obtížné kráčet a tvářit se jako by nic. Jako nejneschopnější herec se nakonec ukázala samotná Tamara, která sotva vydržela počkat s popadnutím po telefonu aspoň dokud nevyjdeme za bránu. Ale kdo by se jí divil.

BMW a Eurovan už brzy byly na cestě zpátky.

#

Aby natáhl čas, nechal se Pavlík ještě vyfotit před vchodem, před čelní fasádou s desítkami heraldických znaků, před informační tabulí, před denním menu restaurace a nakonec i vedle stylizovaného patníku na parkovišti. Pak vynalézavě zahrál špatné startování motoru a několikaminutové rozhazování rukama nad otevřenou kapotou, zpestřené šťavnatými německými nadávkami.

To akorát stačilo.

Vozy se zbytkem rodiny Bernáthových vylétly jako střely vzhůru kopcem, zastavily těsně za mercedesem a vyplivly ozbrojené komando v plné polní. Všiml jsem si, že tentokrát měli neprůstřelné vesty a opasky s pistolemi připnuty i Kirsten a Daniela. Co se dalo dělat, chyběli nám Holanďané.

Možná napůl z euforie ze skutečně pozitivně se vyvíjejícího dne a zpola z nutkání nenechat se zahanbit ženskými jsem se nabídl, že půjdu taky.

Tamara mě ale okamžitě na dva tahy zrušila. Jako první pádný argument použila prst namířený k červené kouli na obzoru,

nebezpečně se blížící ke konci dnešní směny, a jako druhý svůj mobil, který mi pohotově vrazila do ruky. Tímto činem mě prakticky jmenovala dočasným správcem zpravodajské centrály s povinností a) vyřizovat všechny vzkazy, které dostane, a za b) v případě nouze zavolat pomoc. Nezbývalo mi nic jiného, než pod nátlakem přidělené odpovědnosti opět poslechnout.

„Vytáhni z kufru karton piva, za chvíli jsem zpátky!“ přikázal mi se smíchem Pavlík. Vytáhl zpod zadních sedaček MG42, napodobil Schwarzeneggerův postoj z plakátu k Predátorovi a spiklenecky na mě mrkl. „Budu mít žízeň, *you ugly motherfucker*!“

Odpověděl jsem mu obdobně, tradičním filmovým gestem. Vztyčeným prostředníkem.

Celé dozbrojení a zreorganizování přepadové skupiny netrvalo déle než minutu a půl. Každý očividně věděl, co má dělat a masa těl se zanedlouho rozhodně pohnula k bráně.

Na napůl stažené okénko mercedesu, u něhož jsem seděl, prudce zaklepaly něčí kotníky prstů. Trhl jsem sebou a vyplašeně pohlédl do strýcovy tváře.

„Ábele, mám na vás jednoduchou otázku,“ řekl Imrich Bernáth přímo. „Znáte jistého Alana Alezára?“

„Ano, myslím, že ano,“ přikývl jsem a vzpomněl si na harlejáře ze Seni. „Jednou jsme se setkali.“

„Ten Kazhegeldinův spojenec – Paulína se domnívá, že je to on. Chytili ho při jedné špinavosti a ukazuje na něj i pár nepřímých důkazů. Ale ještě se nepřiznal. Co si myslíte vy?“

„Nevím,“ odpověděl jsem podle pravdy. Nová informace byla skutečně nečekaná.

„Dobrá. Každopádně, Tamaře nic neříkejte. Dokud není všechno jasné, nemusí o tom vědět. Paulína mi naznačila, že by ji podobné odhalení mohlo… hm… rozrušit.“

Chápavě jsem přikývl.

„Buďte na příjmu,“ ukázal na Tamařin mobil a pohotově se otočil.

Imrich Bernáth následoval skupinu svých příbuzných vyrovnaným krokem, doprovázeným klepáním okované vycházkové

hůlky. Navzdory poslednímu incidentu s sebou opět neměl ani vestu, ani žádnou zbraň.

Uvědomil jsem si, že při jeho schopnostech by mu spíš překážely.

#

Když se náhle rozlétly skleněné dveře a do malé místnosti recepce vstoupilo jedenáct po zuby ozbrojených postav, recepční skoro prodělala svůj první infarkt. Někdy ani nepotřebujete mít zvýšený cholesterol na to, abyste se najednou ocitli v jedné rizikové skupině s kardiaky. Sluchátko telefonu jí samovolně vypadlo z rukou a rozčílený hlas stálého klienta zanikl v jeho hlasitém úderu o podlahu.

Na desku pultu těsně před recepční dopadla čísi silná ruka a přistrčila k ní fotografii se známou tváří.

„Jsme čestní hosté konference," řekla silná žena v brýlích, neslušně žvýkající žvýkačku. „Číslo pokoje, madam. Jeden z vědátorů se nás už nemůže dočkat."

#

Sotva se strýcova záda ztratila z dohledu, mobil v mé ruce opět zazvonil. Okamžitě jsem ho měl u ucha.

„Ano?" vypadlo ze mě a zatajil jsem dech v očekávání hlasu paní Paulíny nebo kohokoli jiného ze Spolku.

„Mám to," ozval se do telefonu Braňo a vzápětí se zarazil. „Ee… Kdo je tam?"

„David."

„David? David! Kde je Tamara?"

„Teď nemůže. Co máš?" popohnal jsem ho, abychom rozhovorem příliš dlouho neblokovali linku. V Košicích někdo právě mohl vytáčet tohle číslo…

„No… Ten váš zámecký hotel – mají docela promakané webové stránky, radost pohledět. Takže, cituju: Schwarzwald – malebná středověká pevnost v srdci Černého lesa. Postavená kolem roku 1220, pravděpodobně řádem templářských rytířů. Třikrát vyhořela,

několikrát byla přestavěna, kecy, kecy, kecy. Momentálně uzavřena kvůli rekonstrukci. Konec. Nic zajímavého. Žvásty pro turisty.

Ale! Projel jsem obchodní registr a teď poslouchej – vlastníkem hotelu je akciová společnost *Die Klassische Beherbergung AG*. Čtyřicet devět procent akcií mají v rukou zaměstnanci – hromada Hansů, Jürgenů a jiných Němčourů, nebudu to číst, ale zbytek, tedy majoritní podíl, vlastní jediný muž! Říká ti něco jméno Fridrich Bursch?“

„To si piš! Do prdele!“ Vzpomněl jsem si na fotku Azízova sponzora ve *skoro SS* uniformě.

„Hehe. Tomu říkám zásah do černého, Davide. Jste na místě?“

„Jasně. Sledovali jsme dodávku, která byla v Heidengrabenu složit nějaké bedny a ta nás dovedla až k zámečku, kde na nádvoří stojí Kazhegeldinův rolls. Všichni Bernáthovi, které znám, se právě nacpali dovnitř. Bude tu pořádná mela, to ti povím.“

„Pěkné! Já se tu můžu strhat a vy už ho pomalu máte, hrom do vás! Příště byste se mohli ozvat dřív. Informuj mě, jo?“

„Jasně. Zatím čau,“ zavěsil jsem a vzhlédl k zámku.

Zatím se nic nedělo.

Máme tě, Azízku, máme! Škodolibě jsem se ušklíbl a zase skoro povyskočil.

Ale vzápětí mě přepadl podivný znepokojující pocit.

Něco mi nesedělo.

Něco jsem před chvíli zachytil a hned na to mi to zase uteklo. Něco zarážející. Ale co?

#

Dvakrát doleva, jednou doprava.

Ať se členové přepadové skupiny snažili našlapovat sebevíce opatrně, prkna pod jejich nohama na dřevěném schodišti hlasitě vrzala. Nic ale zatím chvála bohu nenasvědčovalo tomu, že by si nepřítel jejich postupu všiml a chystal se k odvetnému úderu.

Jen klid.

Už jen troje dveře a jsou tam…

#

Uzavřena kvůli rekonstrukci, zablikala mi v hlavě Braňova slova. *Uzavřena…*

Ale to je přece blbost! Brána dokořán, recepce v provozu, nikde žádný »Zákaz vstupu«, ani žádní stavební dělníci nebo restaurátoři.

Tak proč ta poznámka na stránce?

Pohotově jsem se proklikal ke zpátečnímu volání.

„Co jsi říkal o uzavření?“ houkl jsem na Braňa v Tamařině stylu, jen co to zvedl.

„Četl jsem ti, že je hotel pro veřejnost uzavřen,“ odpověděl klidně. „Kvůli rekonstrukci. Je to tady všude. I v seznamech turistických agentur a cestovních kanceláří. *Geschlossen*. Od prvního září do třicátého prvního prosince. Otevírají až na Nový rok.“

„To je zvláštní.“

„Co je na tom zvláštního? Kazhegeldin se nejspíš chtěl pojistit, aby mu tam nelezli turisti. Aby se tam mohl v klidu zašít a mít pokoj. Co ti nesedí?“

„Podíval ses na všechno správně? Není někde v Německu jiný Schwarzwald?“

„Všechno sedí – Schwarzwald, Hornberg.“

„Víš, problém je v tom, že tady, do prdele, všechno normálně funguje! Recepce, hosté, kuchyně! Všechno!“

„No…“ pronesl Braňo, ale típl jsem ho dřív, než stihl říct cokoli dalšího, a plný neustále narůstajícího neklidu jsem vystoupil z auta.

V zámku bylo pořád ticho. Podivné, mrazivé ticho.

Ještě jednou jsem bedlivě prohlédl okolí a na trávníku nedaleko brány jsem uviděl předtím nepovšimnutou strženou hnědou tabuli. Přešel jsem blíž, nadzvedl ji a vespod přečetl nápis potvrzující Braňova slova.

Geschlossen, 1. 9. – 31. 12.

Uzavřený hotel. Úplně dokonalé krytí. Proč najednou ta změna hry? Proč?

Pokud zámek Schwarzwald skutečně patří Burschovi, je pravděpodobné, že místo jednoho apartmá to tu má Azíz obsazeno celé. Možná jsme narazili přímo na jeho centrální základnu…

Tak proč pak nechává dveře dokořán a rolls trčet tak, aby si ho všiml každý idiot, který se náhodou ochomýtne kolem? Takové riziko…

A pak mi to došlo.

Právě proto, Davide, kdybychom těmi idioty byli zrovna my. Právě proto!

Kurva!

Tak rychle jsem už roky neběžel. Asi jsem trhl rekord.

#

„Je to past!“ křičel jsem v běhu a poplašeně rozhazoval rukama. „Je to past!“

Prolétl jsem podchodem jako smečovaný tenisový míček a zamířil do středu nádvoří, odkud mě muselo být slyšet úplně všude. „Páááást!“

„*Traaaap! It’s a trap!*“ vzpomněl jsem si, že ne všichni naši dánští spojenci rozumějí slovensky. „*Das ist… ist… Das ist scheisse!*“ zaimprovizoval jsem pro jistotu i německy a tím zároveň vyčerpal většinu svých jazykových schopností (samozřejmě kromě ruštiny, ale kdo by se k ní v dnešních časech přiznával?).

V hrdle už mě od křiku pořádně škrábalo a navíc mi docházel dech. „Past…“

Doufal jsem, že nejdu pozdě.

Vlevo ode mě se najednou ozval ohlušující výbuch a z okna jednoho z hotelových pokojů v prvním patře vylétly třísky a sklo a doširoka se rozprskly po dobré polovině nádvoří. Hned za nimi vyšlehly plameny a k obloze se začal valit hustý štiplavý kouř. Instinktivně jsem se přikrčil a zakryl si obličej před horkem, které se na chvíli dostalo až ke mně. Pevné předměty mě naštěstí minuly.

Pozdě! Proklatě!

Z kouřících míst se vzápětí ozvaly početné výstřely a několik výkřiků.

Takže minimálně pár našich je ještě naživu. Díky bohu!

Co teď? Uvědomil jsem si, že stojím docela na ráně a rychle jsem se rozhlédl kolem.

Třesknutí za zády mě upozornilo, že někdo právě zavřel zámeckou bránu a rychle kráčí podchodem. Nerozhodně jsem přešlápl. Kudy?

V oblouku ústícím na nádvoří se objevili tři chlapi. Pohled na rohovinové výrůstky trčící z jejich čel mě nevyděsil ani z poloviny tak, jako pohled na to, co drželi v rukou. Černé otvory chladných revolverových hlavní se bez váhání obrátily mým směrem.

Najednou jsem měl po problémech s rozhodováním.

S odpichem, který by mi mohl závidět nejeden olympijský trojskokan, jsem se vrhl k nejbližším dveřím.

Jen o vteřinu později se ozvalo několikanásobné *prásk!* Dvě kulky se odrazily od zárubně a jedna se zavrtala do dveří. Právě jsem popadl kliku a zoufale s ní lomcoval.

Zamčeno, kurva!

Zase trojité *prásk!*

Ze stěny těsně nad mou hlavou se odloupl kus omítky a celého mě zasypal dráždivým prachem. Hlasitě jsem kýchl a kotoulem okoukaným z filmů jsem se vrhl zpátky. Okamžitě mezi auta, nebo je ze mě řešeto!

Zaslechl jsem dusot těžkých bot na dlažbě. Démoni se rozběhli do stran.

Ty imbecilní debile! Proč jsi lezl ven z toho auta? okřikl jsem se a se zaťatými zuby začal po čtyřech kličkovat mezi podběhy, nárazníky a koly. Dobře ti tak! Idiote!

Vzápětí se ozvalo něco jako *trt trt trt trt trt* a z toyoty, kterou jsem právě minul, vyšlehly divoké ohňostroje, které značně pozměnily design její karoserie.

„…doprdeledoprdeledoprdeledoprdele…“

Někdo z těch bastardů očividně sáhl po něčem účinnějším, než je klasický Smith & Wesson. Pokud to přežiju, bude to zázrak.

S hlavou co nejníž u země jsem cupital z mezery do mezery a snažil si nevšímat rachotu trhaného plechu a tříštěného skla, který mě cestou doprovázel. Majitelé vozů budou zuřit. Bůh ví, jestli se havarijní pojistka vztahuje i na tohle.

Zase jsem byl na konci řady a před sebou jsem neměl nic, jen tři metry prázdného prostoru a za nimi stěnu budovy.

A jsem v prdeli. Nebo že by…?

Pohled mi uvázl na dovnitř pootevřeném podlouhlém větracím oknu, vedoucím do sklepa, zajištěném z obou stran jen hliníkovými úchyty. Tedy, aspoň jsem doufal, že byly *jen* hliníkové.

Teď nebo nikdy!

Skok.

Trt trt trt trt trt.

Ještě jeden.

Se zaťatými zuby jsem skrčený a zády napřed dopadl celou váhou svého těla do středu větráku. Šrouby na držácích zakvílely a po několika neuvěřitelně dlouhých setinách vzdorování konečně povolily.

Propadl jsem se do náruče spásné podzemní tmy.

#

Tamara dřepěla s nabitou zbraní v rukou u zdi ve vestibulu schodiště a dávivě vykašlávala vdechnutý popel.

To není možné, takhle naletět! Zlostí, námahou a všudypřítomným kouřem intenzivně slzela. Takhle naletět…!

Hlavou jí bleskově proběhly zmatené okamžiky posledních dvou minut. Byly plné ohně a křiku.

Pamatovala si, jak se Jakob s Kayem zrovna chystali vykopnout dveře do Kazhegeldinova apartmá, když se venku ozval křik. Ne všichni poznali Davidův hlas, ale Tamara si byla stoprocentně jistá, že to byl on.

Proč nesedí v autě? napadlo ji v tu chvíli jako první. Proč proboha dělá takový hluk, hlupák?!

Nohy jejích příbuzných na chvíli zamrzly ve vzduchu. A právě to krátké zaváhání jim pravděpodobně zachránilo životy.

V pokoji, do něhož plánovali vtrhnout, seděla místo Azíze několikakilogramová plastická trhavina. Anebo něco ještě ničivějšího.

Výbuch zazněl tak hlasitě, že ho všichni zachytili spíš lebeční rezonancí než zalehnutým sluchem. A jeho destruktivní efekt byl skutečně děsivý.

Nejdřív vyrazil dveře – ty se však nerozletěly, jak to obvykle bývá, ale pod žhavou tlakovou vlnou se rozprskly na kapky. Jako zmrzlina, která vám omylem spadne do ventilátoru. Pak se otřásla podlaha. Několik stěn se sesypalo jako padající dominové kostky a statika budovy jen tak tak obstála v nejtěžší zkoušce, jakou kdy za celých osm set let, které pamatovala, podstoupila.

Suť padající ze stropu rozdělila rodinu na dvě skupiny. Každý se zběsile hnal kam se dalo a kryl se jak to šlo. Bernáthovi se rozptylovali na stále menší skupinky – případně až na individuální formace, jako ona sama – a ty se pak ocitly na nejrozličnějších místech, značně vzdálených jeden od druhého.

Nikdo ale podle všeho dlouho nezahálel. Už těsně poté, co klesl nejhustší prach, se ozvala první vzdálená střelba. Tamaře bylo jasné, že ještě nic neskončilo. Její příbuzní pravděpodobně stříleli na zálohy, které měly dorazit ty, co unikli výbuchu.

A když tady byly zálohy, nejspíš tu bude i Azíz – uvědomila si – a je načase, aby taky vstala a pohnula se vpřed. Kazhegeldin jim přichystal past, ale žijí (alespoň většina určitě žije, opravila se, ale zatím se rozhodla nad možnými ztrátami neuvažovat), a když se bude snažit, oklikou by se jí mohlo podařit dostat až k těm, co jsou pod největším tlakem.

V hlavě se jí najednou zase ozval Davidův křik. Zarazila se.

Co s ním, k čertu? Nerozhodně se ohlédla dolů po schodišti. Tamařina rodina se o sebe dokáže postarat i bez její pomoci. Ale co on? Slíbila mu, že ho dostane ze šlamastyky, do níž se kvůli ní dostal, ale jestli mu dnes nějaký Azízův přisluhovač ustřelí hlavu, bude mít s dodržením slibu sakramentský problém.

„K čertu!“ zopakovala nadávku nahlas a pohotově se vydala zpátky k východu na dvůr.

Azíz musí počkat!

#

Bloudil jsem útrobami zámku – většinou přízemím a suterénem – a s poměrně jednoduchou strategií – *jen co uslyšíš střelbu, změň směr!* – se pokoušel dostat k místům, kde jsem tušil recepci a bránu. Po zážitku z nádvoří jsem na další střet s ozbrojenci neměl ani

nejmenší chuť. Ještě v místnosti, do níž jsem se propadl, jsem se sice vyzbrojil dřevěnou násadou od lopaty, jenže jak si každý určitě lehce domyslí, tahle zbraň mi příliš odvahy k boji nedodala. Ale vždycky bylo lepší svírat v ruce aspoň něco, než vůbec nic.

Můj postup částečně omezovaly i další věci – zamčené průchody a slepé chodby. Trmácel jsem se temnou a málo používanou částí hotelu, ale abych řekl pravdu, spíš mi to vyhovovalo, než že bych si stěžoval. Čím byla v místnostech větší tma, tím jsem se cítil bezpečněji. A objevil jsem další výhodu astrálního vidění – na to, aby fungovalo, nepotřebovalo na rozdíl od toho běžného vidění ani foton odraženého světla.

Zase střelba! Reflexivně jsem se přikrčil. Tentokrát zazněla přímo nad mou hlavou. To je dobře, vydechl jsem si, co se děje o patro výš mě netrápí. I když…

Zvuk očividně nejvýkonnější zbraně v místnosti mi něco připomněl. Něco povědomého. Ne ze zkušenosti, ale i tak. Znělo to jako… hm… jako zvuk trhaného plátna.

Pavlík a MG42!

Upřel jsem zrak ke stropu a pohotově uvažoval. Sám to nezvládneš, chlape! A jestli se máš někomu pověsit na krk, tak ať je to profesionální voják. S ním máš pravděpodobně největší šanci přežít.

Rozběhl jsem se ke schodišti, které jsem minul zhruba troje dveře zpátky, vyletěl jím do patra a pak zase opatrně pokračoval ve směru, z něhož se pořád ozývala zuřivý přestřelka.

Jedna místnost, druhá.

Odhadoval jsem, že ještě zhruba další dvoje dveře a jsem tam. Otevřel jsem první z nich a křečovitě ztuhl.

V zámecké chodbě stálo šest chlapů páchnoucích po pár měsíců uleželém kompostu. Všichni ke mně byli otočení zády a mířili na protilehlé dveře.

Tedy, v prvním okamžiku.

Jakmile dosáhl pant v závěsu dveří, které jsem otevřel, bodu, v němž potřeboval akutně namazat a zavrzal, jejich hlavy se bleskově otočily a stejný pohyb vzápětí následovaly i jejich zbraně.

Vzduch kolem mě zhoustl a realita se náhle zpomalila.

Vyrazil jsem skokem k zemi a vyděšeně v pádu sledoval, jak hlavně revolverů opisují široký půlkruh a pomalu (ale za to proklatě jistě) se otáčejí mým směrem.

Nestihnu to! Nestihnu!

Podlaha se zdála být tak neuvěřitelně daleko…!

V okamžiku, kdy už prsty démonů pozvolna klouzaly na kohoutcích, někdo najednou rozrazil dveře naproti a začal všechno, co v chodbě viděl, kosit hlava nehlava.

Na obou koncích letových drah kulek se ozýval nezaměnitelný zvuk trhaného plátna.

#

Rozhodnutí najít Davida vyšlo z náhlého popudu. Přemýšlet o tom, proč se rozhodla tak, jak se rozhodla, začala Tamara, až když už byla nějakou chvíli v pohybu.

Zachvátil ji snad nějaký opatrovnický syndrom? Že by dlouho potlačované mateřské pudy? Pitomost! Zachraňuje svou čest? Dané slovo? To není přesně ono.

Tak proč se na něj prostě nevykašle?

Představila si Davida ležícího s roztaženýma rukama v kaluži vlastní krve a tento děsivý obraz ji přivedl asi nejblíž k pravdivé odpovědi.

Chyběl by jí…

Co k Davidovi zrovna v tu chvíli cítila? Těžko říct.

David byl něco, co si dáte do batohu, všude to celou dobu nosíte a když přijde čas zbavování se zátěže, je vám líto to vyhodit. (Nedá se to odkopnout, jako se nedá odkopnout někdy roztomilé, jindy otravné kotě, které jste dostali k narozeninám.) Ne proto, že byste to nějak zvlášť k něčemu potřebovali nebo to milovali. Jednoduše je to součástí vaší výbavy a cítíte, že kdybyste o to přišli, něco by prostě ubylo z vás samotných.

A představa ztráty byla momentálně o dost bolestivější, než lítost nad další promarněnou šancí na pomstu. Vždyť jestli Davida nezachrání, kdo jí pak, k čertu, bude dělat dutou vrbu?!

Na následující odbočce ji překvapili dva démoni. Byla příliš pohroužena do úvah.

Myšlenky jsou sice údajně rychlejší než světlo, ale obrátit je pohotově někam jinam není zase tak jednoduchá záležitost. Na druhou stranu, cvik je prostě cvik.

Prásk. Prásk.

Oba démoni se chvíli divili, jak je možné, že mají v hlavách o dvě nadbytečné díry víc dřív, než vůbec stihli zamířit. Pak se s tupým žuchnutím o zem vydali do prašivých a smrdutých děr, ze kterých vylezli.

#

„*Fuck!* Došla munice!“

Opatrně jsem uvolnil chrup zahryznutý do prahu, za nímž jsem ležel, a vzhlédl ke svému zachránci. Zamračeně stál nad šesti mrtvolami a právě si přes záda přehazoval dočasně nepoužitelný MG42. Všiml jsem si, že v bundě má dvě díry po kulkách, které zastavila až neprůstřelná vesta (musely být odražené, po přímém zásahu by to určitě se vzpřímenou chůzí neměl tak jednoduché), a na kalhotách mu díry po spáleninách a fleky po pěně z hasicího přístroje vytvářejí originální maskáčový vzor.

„Pavlíku,“ vydechl jsem.

„Co tady děláš?“ přistoupil ke mně a podal mi ruku, aby mi pomohl vstát.

„Přišel jsem vás varovat.“

„Díky, už není třeba,“ řekl suše, vytáhl z popruhu pod paží kalašnikov se sklopnou pažbou a zkontroloval jeho nabíjecí mechanismus.

„Vidím,“ přikývl jsem a uvědomil si, že se pořád ještě trochu klepu.

„*Fuckeři!* Skoro nás dostali! Natrhnout jim zadky!“ zahrozil pěstí. „Jak to vypadá tímhle směrem?“ kývl bojovně vystrčenou bradou k traktu, odkud jsem přišel.

„Nikdo.“

„Hm. Tak zpátky,“ otočil se pohotově na patě.

Zhluboka jsem se nadechl, pevně sevřel dřevěnou násadu od lopaty a vyrazil v jeho stopách.

#

Nevím, jestli bylo Pavlíkovým momentálním cílem najít Azíze nebo někoho z našich lidí, ale pokračovali jsme víceméně přímočaře. Tamařin bratranec čistil cestu krátkými dávkami olova a vedl nás opět přibližně ve směru k bráně. Procházeli jsme budovami, stojícími přímo naproti ubytovacím prostorům pro hosty a pokoji, kde byla nastražena bomba.

Svůj klacek jsem musel použít jen jednou, když na nás zezadu vyskočil jeden smrad, na něhož Pavlík nedopatřením pozapomněl, ale jinak to byla relativně bezpečná cesta.

Až dokud jsme nedorazili do plesového sálu.

Rozlehlá místnost zabírala celou šířku poschodí a nábytku v ní bylo poskrovnu. Kráčeli jsme zrovna středem parketu k protilehlému východu a snažili se příliš nedupat, když za dveřmi před námi něco vrzlo – jako by někdo po podlaze posunul nějaký těžký předmět – a hlasitě klapla kovová pojistka.

Ještě že má Pavlík tak dobré reflexy! Dřív, než v komoře rotačního kulometu dopadl úderník na zápalku prvního náboje, stihl odstrčit mou maličkost doleva pod židle a sám uskočit doprava za nějakou starožitnou kredenc.

Pak začalo peklo.

Dveře se roztřásly a podle děr, které se v nich začaly objevovat, jsem měl pocit, že skrz ně někdo hází pingpongové míčky. Proklatě moc pingpongových míčků…

Přidřepl jsem v levém rohu místnosti a zacpal si uši. Pavlík zůstal odvážně stát po pravé straně východu a v přestávkách pro vyměňování kulometných nábojových pásů zkusmo zpoza rohu kredence naslepo střelbu opětoval. Šlo to lehce – po první přestávce už totiž ve východu žádné dveře nebyly.

Uvázli jsme na mrtvém bodě. Já jsem se nemohl dostat k Pavlíkovi, Pavlík ke mně a pohyb z místnosti vpřed nebo vzad už vůbec nepřicházel v úvahu.

Pavlík neustále klel a pobíhal od blokovaného východu k oknům na své straně, vedoucím na nádvoří, a pozoroval, jak se vyvíjí situace jinde – jestli nám snad náhodou někdo nejde na pomoc. Mobil nepoužil. Pochybuju, že má někdo z rodiny tak hlasité zvonění, aby

přehlušilo všudypřítomnou střelbu a detonace. A vůbec – zkuste v tom hluku telefonovat.

„*Shit!*“ zvolal Pavlík už asi po padesáté, ale tentokrát v tom bylo kromě hněvu i trochu překvapení. Právě vykukoval z okna a svůj aktuální objev okomentoval ještě jedním slovem: „Azíz!“

Protože jsem nemohl do jeho poloviny místnosti a ze svého stanoviště jsem na nádvoří neviděl, riskl jsem to a postavil se na okamžik na nejbližší židli. Právě včas, abych spatřil, jak z parkoviště vyráží rolls – levá strana kapoty totálně na maděru – obsazený skupinkou postav v tmavých kabátech; jeden z nich mohl mít opravdu kozí bradku a trepanované čelo – Pavlík stál o hodně blíž, musel ho vidět líp než já – a jak mizí v podchodu a cholericky troubí na démony u brány, aby mu otevřeli.

Pavlík bez váhání rozkopl okenice, u kterých stál, vrátil kalašnikov do úchytů postroje a vyskočil na nádvoří.

V němém úžasu mi klesla čelist.

Upozorňuju, že patra zámků jsou o nějaký ten metr vyšší, než tomu obvykle bývá u budov postavených v našem století.

Jestli byl jeho dopad úspěšný, jsem se už nedozvěděl.

Kulometčíci odvedle museli slyšet praskání rozražených okenních rámů a preventivně spustili do plesového sálu další dávku tancujících celoplášťových střel. Pohotově jsem slezl ze židle.

„Už toho bylo akorát tak dost!“ řekl jsem si nabroušeně a inspirovaný Pavlíkovým únikem jsem odhodlaně přešel k oknům na své straně. Jedno z nich jsem otevřel (klasickým způsobem), nahnul se přes parapet a prohlédl si okraj kopce pod sebou.

Hm. Zdola se nezdál být zase tak strmý, poškrábal jsem se za uchem. Ale kdybych přelezl, zavěsil se za spodní okraj okna a pak se opatrně pustil, s vysokou pravděpodobností dopadnu na úzké, ale docela vodorovné místo těsně u základů. Dál už to nebude nebezpečné – i když po zadku. Ano, jdu na to!

Rozhodně jsem vystoupil na římsu, dřepl si, otočil se a zavěsil se za okraj parapetu. Nejdůležitější je začít.

Tak na deset.

Na deset, přikývl jsem si, zavřel oči a začal počítat:

„Jedna, dvě, tři, čtyři…“

#

Tamara zase vyběhla (už asi potřetí) na nádvoří a těsně za dveřmi do restaurace se srazila s Pavlíkem, který teprve před okamžikem dopadl na dlažbu a snažil se udržet rovnováhu na naražených patách. Oba se svalili na jednu hromadu a na chvíli propadli panice. Cvakly pojistky tasených zbraní, hlavně se otočily k protivníkovu čelu, ale vražedné úmysly ve střetnuvších se pohledech naštěstí vzápětí vystřídalo odlehčené poznání.

„Azíz!“

„David?“

Vyštěkli na sebe naráz a chvíli si nechápavě civěli do očí s otázkou, co ten druhý asi chce.

„Viděl jsi Davida?“ zopakovala zase pohotově Tamara.

„Viděl.“

„Žije?“

„Žije. Azíz právě opustil zámek!“ vrátil se Pavlík neoblomně ke svému.

„Musíme…“ začala Tamara, ale vzápětí se zarazila, uvědomujíc si, co řekl.

„Jdeme! Pohni sebou! Potřebuju řidiče!“ popadl ji za rameno a táhl ji ke vstupnímu podchodu.

„Ale…“ následovala ho Tamara značně neochotně, narychlo řešící nové dilema.

Z patra nad nimi se ozvalo zařinčení rozbitého skla a z okna se na nádvoří vynořila hlaveň rotačního kulometu. Pavlíkův výskok nejspíš přece jen neušel bdělé pozornosti jeho obsluhy.

„Právě jsem mu uvolnil cestu k útěku!“ řekl Pavlík a otřásl se. „Když přežil doteď, přežije až do konce. Věř mi. Neboj, někdo z našich ho brzo najde!“

S každým slovem, které je zdržovalo, mu naskakovala drsnější husí kůže – reakce na přítomnost kulometné bestie – a zoufale se snažil táhnout svou sestřenici stále silněji pryč.

„Rychle…!“

Tamara konečně povolila.

Když se vzápětí ozval řev rotujícího železa, byli už oba dva chvála bohu za rohem.

#

„…třicet tři, třicet čtyři, třicet pět…“

Hej, chlape! ozval se odněkud z mého nitra cynický hlas. Desítku už jsi dávno minul!

„Vím,“ procedil jsem skrz zuby, pohlédl dolů pod sebe a pevněji sevřel pěsti na parapetu.

Takhle to nepůjde, uvědomil jsem si. Nespáchám přece sebevraždu! Musí být i jiná cesta k záchraně!

Zapřel jsem nohy o fasádu s popraskanou omítkou a začal se škrábat zpátky.

Něco ale nebylo v pořádku.

Najednou jsem měl pocit, že se vysoko nade mnou rozprostřel široký mrak a všechno kolem potemnělo. Pak se mi někde v oblasti temene hlavy rozezvučely chaotické zvuky. Srdce mi začalo pumpovat dvojnásobnou rychlostí a prudce mi stoupl tlak.

Soumrak! K čertu! Právě teď… Neeeee!

Pravá ruka mi bleskově vylétla k medailonu. Nemohl jsem si pomoct – byl to reflex.

A chyba! Strašlivá chyba!

Viset za jednu ruku z kamenného parapetu možná vydrží nějaký filmový borec dobrých třicet nebo čtyřicet vteřin.

Já jsem ale nevydržel ani tři.

#

Hned na to, co Azízův Rolls Royce profrčel podchodem, se dali dva z rohatých démonů opětovně do zavírání brány. Třetí je nejdřív komandoval, pak se zase otočil a zaujal postoj *teroristy na stráži*, připravený krýt jejich záda osvědčenými uzi.

Pro Tamaru s Pavlíkem (kteří se mimochodem právě ocitli v jeho zorném poli) logicky představoval primární střelecký cíl. A protože už měli nabito a namířeno…

Tlumiče AK čtyřiasedmdesátek tiše zabublaly několika jednotlivými ranami a démon se roztočil v nádherné taneční piruetě. Až sprška teplých lepkavých kapek na holých krcích upozornila jeho

společníky, že se děje něco nepatřičného. Oba okamžitě nechali započaté práce a hmátli po svých Smith & Wessonech.

Bernáthovi počkali, až se k nim otočí tváří v tvář.

Démoni to dostali rovnou mezi oči. Krev a mozky se jim rozprskly po křídlech brány a vytvořily na nich panoramatické červeno-bílé abstraktní obrazy, které by se možná daly označit společným názvem *Slimáci na Marsu*. Pak se pod ně ještě závěrečným svislým tahem podepsali a chvilková múza je definitivně opustila.

Střelci sklonili hlavně kalašnikovů a pohotově přeběhli jedním ze Schiaparelliho kanálů – tedy vlastně mezerou v bráně.

Naskočili do mercedesu. Tamara nastartovala, s odpichem přelétla křížem přes trávník rovnou na kostky zámecké příjezdové cesty. Pavlík stáhl okénko na straně spolujezdce, vystrčil přes něj svou zbraň a v natřásajícím se hledáčku se pokusil zachytit rolls, právě prudce vybírající zákrutu pod kopcem.

#

Když jsem se probral, byla už všude kolem hustá tma. V hornatých borovicových lesích se samozřejmě stmívá poměrně rychle a docela brzy, takže s časovým odhadem ztráty vědomí jsem se ani nenamáhal nějak zvlášť zabývat.

Ležel jsem na zádech v husté houštině, která zastavila můj sestup ve stylu kotoul-let zhruba v polovině kopce. Hlava mi třeštila a na těle jsem cítil nespočet odřenin a pohmožděnin, ale postavit jsem se dokázal relativně rychle a bez větších problémů.

Takže to nakonec možná byla jen chvilková mdloba. Někdo tam nahoře mě musí mít rád. (A nebo si mě prostě šetří na sobotu, ušklíbl jsem se trpce.)

Cestou dolů k asfaltce, obepínající zámecký kopec, jsem si uvědomil ještě jeden poznatek – v bezvědomí (soumrak nesoumrak) se žádné psychometrické vnímání nekoná. Takže nehrozí žádné nepříjemné zážitky, ani žádná krev (alespoň ne z nosu). Kdybych to věděl dřív… Zasmál jsem se a zrychlil krok do mírného poklusu.

Na cestě pod sebou jsem zaslechl motor blížícího se auta.

#

„*Hilfe! Polizei! Polizei!*“ skočil jsem, mávaje rukama před světly, pomalu se vynořujícími z mlhy.

Postarší pár důchodců v peugeotu vyděšeně třeštil oči a děda za volantem pohotově šlápl na brzdu. Pneumatiky zapištěly a mřížka chladiče zastavila těsně před mými koleny.

Opravdu jsem byl rozhodnut sehnat co nejdřív německou policii. Věděl jsem, že mi za to Bernáthovi nejspíš zrovna dvakrát nepoděkují, ale měl jsem pocit, že akutně potřebují něčí pomoc. A kontakt na mírové jednotky OSN jsem bohužel neměl.

Otevřel jsem dveře na řidičově straně a rukama nohama se pokusil vysvětlit, že mě *jako* přepadli a okradli a že potřebuju neodkladně zavézt na nejbližší policejní stanici.

Děda se tvářil dost mrzutě, ale jeho polovička se po chvíli chápavě usmála, odemkla mi zadní dveře a lámanou angličtinou mě ujistila, že mi pomůžou.

Vděčně jsem se vrhl na prázdné sedadlo a popohnal vrásčitého řidiče, aby na to tentokrát pořádně šlápl. Poslechl.

#

Děda musel být v mládí nejspíš nějaký závodník, protože to, co po chvíli vyváděl s peugeotem, se určitě nenaučil koukáním na televizi.

Navzdory řevu motoru jsem si uvědomil všudypřítomné večerní *ticho*. Po hluku v zámku to byl hotový balzám na uši.

„Jak daleko…“ nahnul jsem se dopředu k důchodcům, ale uprostřed otázky jsem se zarazil. Levný agresivní osvěžovač vzduchu už atakoval mé čichové buňky pořádně dlouho a učinil je skoro necitlivé k čemukoli jinému, ale slabý zápach, připomínající alkalické baterky, ukrývající se někde pod ním, jsem přece jen zachytil.

Oči se mi rozšířily šokovaným poznáním a stařenka, která mi do nich právě hleděla, si mohla velmi přehledně – jako na obrazovce monitoru – přečíst mé myšlenkové pochody, směřující k okamžitému odhodlání vyskočit z auta.

„Klid,“ položila svou malou svraštělou ruku na mé třesoucí se zápěstí, „všechno je v pořádku. Jsme přátelé. Jsme…“ chvíli hledala odpovídající výraz, „andělé.“

„Andělé,“ zopakoval jsem. Asi si nebyla jistá, jak zareaguju na termín *vzdušní elementálové*. Pochopil jsem dokonale.

„Naši spojenci už jdou tvým druhům na pomoc.“

Pomalu jsem přikývl a cítil, jak se mi zase uvolňují ztuhlé údy. Už jsem měl opravdu strach.

„Ty nejsi čaroděj, že?“

„Ne,“ potřásl jsem hlavou a pokusil se usmát. „Jsem jen poznamenaný.“

Takže spojenci. Uf, to se mi ulevilo. I tep se mi vrátil do normálního rytmu. Vždycky jsem věřil, že nám ty dobré síly, o kterých se zatím víceméně jen mluvilo, nakonec podají pomocnou ruku.

„Poznamenaný smrtelník,“ pohlédla na mě s lítostí. „Mysleli jsme si to.“

Dědův pravý loket najednou vylétl prudce vzad a trefil mě rovnou doprostřed čela.

Říkal jsem už, že elementálové mají několikanásobně větší sílu než lidé? Hm, tentokrát jsem měl dokonce možnost si to vyzkoušet na vlastní kůži. Povím vám, taková astrální rána loktem si v ničem nezadá s přímou srážkou s vlakem.

Odhadl jsem to minimálně na Šikanzen v rychlostním rekordu a bezvládně se svalil na sedačku.

Jiskřiček bylo při tomhle nárazu dokonce možná ještě víc.

#

Úzké a klikaté horské cesty Černého lesa byly jako stvořené pro natáčení rychlé a nebezpečné honičky v supermoderních vozech, které jsou obvykle zvyklí dodávat zazobaní reklamní partneři. Je dokonce možné, že se tady nějaká točila.

Tamara, řítící se ve stopě stříbrného Phantoma, ale v tuto chvíli nadšení filmařů nesdílela. Ne proto, že mercedes, který řídila, nebyl ani sponzorský, ani nejnovější. Ale kvůli tomu, že si jasně uvědomovala, že kdyby nedejbože něco nevyšlo, tak *ji* možnost

opakovat záběr určitě nečeká. Dálková světla neztlumila od chvíle kdy se setmělo, oči měla celou dobu skoro nalepené na čelním skle a její levá noha se neustále chvěla na brzdě.

Azíz dobře věděl, proč si vybírá trasu, po které uháněli. Jeho řidič jednak samozřejmě znal okolí o dost líp než jeho pronásledovatelka, ale hlavně – v téhle situaci logicky nemohl uhánět příliš zalidněnou oblastní. Do dvou minut by měl v závěsu o nějaký ten pár aut víc. Konkrétně – silniční policii. Rolls Royce a mercedes, ženoucí se něco přes sto čtyřicet a příležitostně na sebe střílející z automatických zbraní by možná nebyly příliš nápadné někde v Bolívii nebo Severním Irsku, ale usedlé obyvatelstvo jižního Německa není na podobnou divočinu zvyklé pomalu už od druhé světové. A zabývat se kromě Bernáthových i místním policejním sborem, to určitě nechtěl.

Pavlík vyprázdnil další zásobník, stáhl se zpátky do vozu a naštvaně zaklel:

„*Fuck! Fuck! Fuck!* Ani tři metry rovné cesty! Srát na to! Můžu mířit jako blázen a všechno jde do háje!“

Na malý okamžik hodil smutným pohledem po mrtvé MG42, jejíž komora hladově zívala po čerstvých nábojových pásech, uložených na nedostupném místě v kufru, pak zase nabil kalašnikov a vysoukal se opět do poloviny hrudi ven z okna.

#

Dvě ztráty vědomí těsně po sobě. Něco takového dá zabrat i zkušebnímu pilotovi experimentálních leteckých prototypů s několikaletou praxí! Doufal jsem, že to na mě nezanechá vážnější následky.

Moje probírání tentokrát urychlila sprška studené vody ze špinavého porcelánového hrnečku.

Bolest hlavy, kterou jsem si uvědomil okamžitě po zamrkání, mě přinutila se s hrdelním zaskučením schoulit. Přímo volala po zkonzumování plné krabičky Valetolu. Krátká zastávka na pohotovosti by rozhodně nebyla od věci.

Pokusil jsem si sáhnout na bouli na čele, ale ruce mě neposlouchaly. Nemohly. Zjistil jsem, že jsem širokou lepicí páskou,

kterou dostanete v každém supermarketu, připoutaný k židli – každou končetinou k jedné ze čtyř kovových noh.

Tak jsem se alespoň rozhlédl. Okolí mi mírně plavalo před zrakem, ale v temné místnosti jsem bezpečně poznal garáž zaházenou odpadky ze včerejšího snu. Ještě, že nejsem ukřižovaný, pomyslel jsem si v pokusu o návrat k optimistické náladě. I když – co není, může brzy lehce být. Koutky úst mi zase poklesly.

Přímo naproti mně stáli oba proradní důchodci. Drobná, na kost vyschlá stařena s drsnou svraštělou kůží, pokrytou pigmentovými skvrnami, blonďatou parukou a make-upem okoukaným od nějaké šestnáctky, vracející se o půl čtvrté ráno z diskotéky, a její společník – zavalitý ramenatý stařec s chladnýma modrýma očima, pohrávající si v prstech s vytaženou zubní protézou a olizující si obnažené dásně se čtyřmi přísavkami, opatřenými ostrými hroty uprostřed.

Zase jsem se otřásl. Dalo se předpokládat, že jako většina elementálů už nejsou nejmladší, ale jejich senilní vizáž byla evidentně jen kamufláží. Pružný postoj a dokonale koordinované pohyby je prozrazovaly. Nemluvě o důkazu, který mi napuchoval nad levým obočím.

Na okamžik jsem se pokusil přeladit na astrální vidění, ale po nástupu nové vlny bolehlavu, odplavující mě zpátky do světa mdlob, jsem to raději nechal být. Ale přece jen jsem si stihl všimnout, že jejich originální těla se od hmotných příliš nelišila. Až na složená křídla, samozřejmě.

„Vy dva jste ale pěkní andělé," zasyčel jsem.

„To víš, že jsme andělé," zamračila se stařena uraženě. „I když trochu… *padlí*," zašklebila se vzápětí a zaujala pohrdavý postoj profesionální štětky, kterou na pracovním stanovišti před vykřičeným hotelem obtěžuje nesolventní zákazník.

Hněvem ve mně vzkypěla žluč a v marném pokusu vytrhnout se jsem se divoce zakýval.

Jak to říkala Tamara? Nejdřív znič jejich materiální a pak astrální tělo. Jasně, brnkačka! Jedno po druhém. Hned jim ukážu!

Jsem v prdeli. Už zase…

Vysíleně jsem klesl do výchozí polohy, mysl opět na pokraji bezvědomí.

„Co s ním?“ stařec se opakovaně olízl. „Mám hlad!“

„I já bych si dala dvě blesková čísla,“ ušklíbla se zamyšleně slizká harpyje.

„Podělíme se o něj. Jako vždycky – já krev, ty sex.“

Stařena ale vytvořila znaleckou grimasu a odmítavě zavrtěla hlavou. „Podívej se na něj. Mele z posledního. Pochybuju, že má dost manny pro nás oba.“

„Tak co? Hodíme si mincí?“

„Uvidíme,“ pokrčila rameny. „Nejdřív zjistíme, co je zač.“

Celou dobu se mezi sebou bavili rusky. Ne, že by mě to vzhledem k vývoji situace nějak zvlášť překvapilo. Trochu mě jen udivovala otevřenost, s jakou se přede mnou vybavují. Z mého přízvuku museli poznat, že nepocházím odnikud na západ od německo-české hranice. Zapomněli snad, že celý bývalý komunistický blok se desetiletí povinně učil ruštinu? Anebo se jim to zdálo být už tak dávno?

Z jejich řeči jsem pochopil, že pracují pro Kazhegeldina. Nebyli pod Schwarzwaldem náhodou. Měl příkaz jezdit nahoru a dolů po asfaltce a likvidovat všechny cizí čaroděje, kteří jim přišli do cesty. Problém se mnou byl v tom, že jsem nebyl ani Zasvěcený, ani náhodný civilista.

Takže se rozhodli, že mi položí několik zásadních otázek.

Ještě chvíli ohleduplně počkali, a když si byli jistí, že jsem jakž takž při sobě, začali se ptát. Anglicky.

Idioti. Neměli se zdržovat. Nechat někoho, až se mu pročistí hlava, není v takové situaci ten nejrozumnější čin. Už jen proto, že jsem v danou chvíli byl schopen nejen souvisle mluvit, ale i lhát.

„Jsem dvojitý agent,“ střelil jsem od pasu a pozorně sledoval výrazy, kterými reagovali na má slova. „Patřím k vám. Měl jsem za úkol proniknout do nepřítelova středu. Mé krycí jméno je Labakan,“ vzpomněl jsem si na pohádku o kouzelné jehle – Mohamed se mi zdál být dost otřepaný. „Pracuju pro spojku Azíze al Azífa v Košicích. Znáte Azíze, ne?“

„To jo,“ zakřenil se dědek mírně krvelačně. „Odkud že jsi?“

„Košice, Slovensko,“ zopakoval jsem.

„Opravdu?“ vrátil se k pochybovačnému tónu. „Tak kdo je Azízova spojka v *Košicích*?“

Asi si myslel, že je bůh ví jak prohnaný.

„Alan,“ odvětil jsem pohotově. „Baltazar!“

Alezár, ty debile! opravil jsem se v duchu. Bože! Nedokážu si pořádně zapamatovat ani jméno chlapíka, který má na svědomí mé smrtelné prokletí! Ale už jsem se neopravoval. Nepokazím přece započatou hru.

Dědek se stejně netvářil, že by ho to nějak uspokojilo.

„Nevěřím mu!“ přešel zase na ruštinu.

„Proč se ptáš na něco, na co sám neznáš odpověď?“ popíchla ho sukuba.

„Víš *ty* něco o nějaké spojce ve východní Evropě?“

Skoro jsem vampýra opravil, že ne ve východní, ale ve *střední* Evropě. Určitě si Slovensko plete se Slovinskem. Nakonec se mě zeptá, jestli doma zase nemáme nějakou válku. Východ i západ nás prostě ze zásady ignoruje…

„Ne,“ odvětila jeho společnice klidně. „Vím, že tam někde al Azíf kdysi dlouhou dobu působil. Víc nic.

Takže dvojitý agent,“ ujala se výslechu sama, otočila se zase ke mně a v mírném předklonu mi odhalila svůj plochý a nepřitažlivý výstřih. „A co tvá aura? Prokletí? Vypadá to, že tě nakonec odhalili, Bonde!“

„Hovno. Šlo o krytí. Bez něj bych se neinfiltroval,“ nejsem sice Sean Connery, ale některé fráze jsem očividně pochytil. „Původně mě měli Bernáthovi léčit.“

„Tak proč tě nevyléčili?“

„Nepodařilo se to. To bylo taky v plánu. Potřeboval jsem se jich držet co nejdéle. Proč by se se mnou jinak vláčeli až sem?“

„Kdo ví…“

„Poslouchejte, mám toho vážně dost!“ tentokrát jsem přešel na skutečně tenký led, ale věřil jsem si. Vždyť – co jsem mohl ztratit? „Musím se co nejdřív setkat s Azízem a předat mu všechny posbírané informace! A taky se potřebuju co nejdřív zbavit prokletí! A bez jeho pomoci jsem v tomhle ohledu úplně nahraný. Tak buďte tak laskaví,“

zatvářil jsem se tak, jak má občas ve zvyku se tvářit můj nadřízený v bance, „ověřte si to a konečně mě, kurva, pusťte!“

Zamračeně na mě hleděli, ruce složené na hrudi, a evidentně usilovně přemýšleli.

„Nemáme si to *jak* ověřit,“ řekla stařena nakonec. „Al Azíf opustil Schwarzwald teprve pár minut před tím, než jsi nás zastavil. Nevíme kam zmizel a nedokážeme se s ním spojit. *Nikdy* na sebe nenechává kontakt. Když nás potřebuje, ozve se sám. To, co říkáš, vypadá pořádně přitažené za vlasy, ale můžeš být klidný, zatím nebudeme riskovat. Zítra za úsvitu má dorazit zpráva, ve které šéf konečně všem oznámí místo konání Velkého rituálu a čas, kdy se máme všichni dostavit. Můžeme ho jet hned po snídani společně navštívit. Ale pamatuj si – jestli jediné slovo z těch tvých řečí nebylo pravdivé, zaživa z tebe stáhneme kůži!“

Ze všech sil jsem se snažil tvářit úplně vyrovnaně a spolknout žhavou slinu, aniž by si toho všimli.

„Dobrou noc!“

Oba se synchronizovaně otočili, dědek zhasl světlo, prošli dveřmi spojujícími garáž s (pravděpodobně) rodinným domem a pečlivě za sebou zamkli.

Tak kůži…

Je vidět, že nejsem jediný, kdo se dívá na americké špionážní filmy.

#

Hned za kosým zářezem zatáčky se před rollsem objevil dálkový autobus. Protože byl příliš pomalý, Azízův řidič neváhal a strhl auto do protisměru. Tamara poslušně následovala jeho příkladu. Oba je oslepily obrovská světla protijedoucího kamionu.

Rolls mezi tahačem a luxusní škatulí na sardinky proklouzl jen tak tak a bylo jasné, že mercedes to nemůže stihnout, ani kdyby měl pod kapotou raketový motor. Tamara vydala nepříjemný skřípavý zvuk, šlápla na brzdu a zařadila se zpátky za autobus.

Tirák profrčel a ještě na všechny zdálky podrážděně zatroubil.

„Bastard!“ poznamenal Pavlík mezinárodně.

Tamara se opakovaně pokusila předjet těžkopádnou obludu, a šofér autobusu místo toho, aby se alespoň na chvíli stáhl, jako naschvál ještě přidal a ignoruje šedivou rachotinu na čtyřech kolech po svém boku začal vybírat zatáčky značně sebevědomým stylem – doširoka a středem vozovky. Velký stroj dává některým lidem na cestě pocit moci až v nezdravé míře.

Tamara začala hystericky troubit a její spolujezdec se dal do bušení pažbou zbraně o neustále se přibližující karoserii. Levými koly se už několik vteřin otírali o protisměrnou krajnici. Hluk probudil pár cestujících, kteří se začali hrnout k oknům a odtrhovat od nich děti, které už nějakou dobu dělaly na utlačované auto opičky.

To, že řidič německé dopravní společnosti špatně odhadl poměry sil na cestě, pochopil až když mu Pavlík pokropil střechu nad hlavou několika do vzduchu vystřelenými kulkami. Okamžitě stáhl autobus ke krajnici a začal brzdit vším, co měl. Včetně pravých blatníků přitlačených ke svodidlům. Chvíli nádherně skřípaly a jiskřily a on si uvědomil, že se mu to docela líbilo. Možná přestoupí k železnici…

Mercedes prolétl uvolněným prostorem a nechal hromadné panické výkřiky a sborové vyťukávání sto dvanáctky na mobilech daleko za sebou. Stihli to na poslední chvíli – zadní světla Azízova rollsu právě na křižovatce, vzdálené zhruba půl kilometru před nimi, prudce odbočovala vlevo.

#

Proč ses v pondělí nerozhodl pro cestu do Košic, pitomečku?!

Lidé ze Spolku dnes dopadli Kazhegeldinova komplice a v tuto chvíli z něj už možná dostali i to, jaký druh kletby na mě nechal uvalit. A kde jsi mezitím ty? Civíš tady, v neznámé garáži jen bůh ví kde přesně v západní Evropě, třeseš se zimou, pozoruješ astrální tělíčka much, pomalu poletujících nad hromadou papíru a ostatky… hm… člověka? No nazdar!

Dobře mi tak, zasténal jsem, hrát si na dobrodruha!

Ty jsi ale borec! dotíralo neustále mé cynické já. Získal jsi čas do rána! Hotová nominace na Oskara! Gratuluju. Fajn. Co pak?

Nic moc, přiznal jsem. Jestli se Azízovi – jak tvrdila sukuba – podařilo opravdu úspěšně pláchnout, tak se zítra ráno s největší

pravděpodobností opravdu setkáme. Což samozřejmě není žádná příjemná vyhlídka – už jen proto, že se automaticky přijde na to, jak strašlivě jsem dneska večer kecal. A pokud naopak Azíze Bernáthovi po Pavlíkově výskoku oknem přece jen dostali, audience sice odpadá, ale ochranný účinek mých lží se pro změnu logicky ruší. A že by mě naši našli dřív, než tahle skutečnost dojde mým věznitelům, na to se nedá spoléhat ani náhodou.

Mám to spočítané. Tak jako tak. Jedině, že bych si dokázal pomoct sám.

Dobrý nápad. Jdeš na to skvěle! Tak jak? Začneš uvažovat nad tím, co by udělal MacGyver?

„Možná!“ zavrčel jsem tiše a násilně přerušil své schizoidní myšlenky.

Přinejmenším se o to musím pokusit.

Rozhlédl jsem se po místnosti. V zadním rohu stála kamínka na uhlí, s rourou trčící slepým koncem ke stropu, jeden rozvrzaný stůl kulhající na levou přední nohu, a jinak tady nebylo nic. Jen hromady hadrů, papírů, kartonů, vajglů a hnijících zbytků ovoce. Možná pod nimi…

No, pro začátek by snad stačilo, kdybych se dostal z pout…

Skromnost je prý jednou z mých pozitivních charakterových vlastností.

Jak ale na to bez znalosti Houdiniho nebo Copperfieldových triků? Začal jsem zase naštvaně lomcovat nohama. To se jim to utíkalo ze závěsu na laně nebo z Alcatrazu, když měli všechno dopředu připravené, iluzionisti! Zajímalo by mě, jestli by zvládli i takovou šlamastyku.

Mé pravé koleno se najednou zvedlo o celé tři centimetry výš ve srovnání s polohou, v níž bylo před chvílí. Páska sice pořád držela pevně, ale roztáhl jsem ji natolik, že se s ní dalo klouzat po tyči. A pokud šla nahoru, půjde i dolů!

Chvíli jsem intenzivně vymýšlel, jak by se to dalo využít. A pak se přede mnou úplně spontánně vynořil dokonalý návod, jako narýsovaný na stavbařském pauzáku, zobrazující způsob, kterým by bylo možné se odpoutat od židle.

Okamžitě jsem se dal do jeho realizace.

Prvním bodem byl přesun k nejbližší stěně. Není to nic složitého, dokonce ani na betonu ne. Ale zkuste to udělat nenápadně a potichu. Po každých pěti centimetrech jsem se zastavil a se zatajeným dechem naslouchal. Démoni ale podle všeho klidně seděli za několika dveřmi, nudili se před nahlas puštěnou televizí a podezřelým šramotům nevěnovali pozornost.

Další položky postupu zahrnovaly otočení židle zády ke zdi a její opatrné vyvrácení do šikmé polohy, fixované jen zadníma nohama a opěradlem. *Ťuk.* I to se podařilo.

Zase jsem na chvíli jen naslouchal. Poslední rapový hit z MTV. Jinak ticho.

Výborně! Pánev jsem vysunul co nejblíž k přednímu okraji židle a pomalu, udržuje těžiště pořád tak, abych se zase nepřevážil, jsem začal stahovat nohu s uvolněnou páskou směrem dolů.

Grandiózní! Jsi hotový artista! pochválilo mě mé druhé já, když konec kovové nožičky konečně vyklouzl z horního okraje lepkavého obvazu.

S druhou nohou už to šlo hůř – nebyla tak uvolněná – ale s pomocí té osvobozené se mi podařilo uvolnit i ji.

Tak. A teď ruce. Postavil jsem se s židlí na ledvinách.

Odstranění pásky ze zápěstí vyžadovalo zvolení úplně jiného přístupu. Byla totiž propletena i přes příčné tyče pod sedadlem a jednoduše ji stáhnout nešlo. Ale i to už jsem mě promyšleno. Přešel jsem křížem přes garáž, uchopil do zubů ouško hrnečku, který nedávno posloužil k mému probrání, klekl jsem si s ním na zem, položil ho na nejbližší smradlavý hadr, důkladně ho do něj zabalil, zase se postavil a rozhodně po něm skočil. Puknutí bylo ztlumeno dokonale, jen můj dopad se zdál být poměrně hlasitý.

Znehybněl jsem v poloze, v níž jsem přistál, a zase napjatě poslouchal.

Všechno pořád v pohodě. Díky bohu!

Rozhrnul jsem nosem látku a ústy vybral z hromádky střepů ten největší a nejostřejší.

Pak jsem si lehl na bok, prohnul se do polohy, za kterou by mě uznale pochválila nejedna hadí žena, a dal se do rozřezávání lepicí pásky na pravé ruce.

Trvalo to hodiny.

Co bych v tuto chvíli dal za nádherný filmový střih! Hrdina s pouty – hrdina bez pout.

Bohužel, život není hollywoodská akční veselohra. Musel jsem si to celé protrpět bez úlev. Včetně natrženého koutku úst a rozedřené kůže na ruce. Ale o to byl pocit triumfu na konci sladší.

S uvolněnou pravou rukou už pak samozřejmě nebyl žádný problém vysvobodit i tu levou.

Gong! Nástup do druhého kola! Pouta máme za sebou, je načase věnovat se tomu hlavnímu – útěku z garáže.

Přesunul jsem se do čela místnosti a pozorně prozkoumal sklápěčky z hrubého plechu. Očividně už nebyly otevřeny celá léta. Zámek byl zrezivělý, sloupky zoxidované a pružiny na nich úplně chyběly. Protože ani garáž samotná nesloužila svému původnímu účelu – tedy jako přístřešek pro auto – nebylo se ani čemu divit.

Chvíli jsem ležel s okem přiloženým u škvíry nad prahem a pozoroval, jak to vypadá venku. Docela bídně, zjistil jsem. Ať už věc, která stála těsně před sklápěčkami, byla povalená míchačka nebo vyhozený kotel na topení, dokonale blokovala standardní cestu z garáže ven.

Zklamaně jsem se opakovaně rozhlédl po interiéru.

Žádné okno. Jako obvykle. Větrák deset krát patnáct centimetrů. Přes to sotva procpu jednu botu.

Takže zbývala poslední možnost. Ta nejnebezpečnější. Dveřmi do domu a pak, spoléhaje se jen na štěstí, naslepo ven.

Povzdechl jsem si a dal se do prohrabávání odpadků, pokoušeje se hmatem narazit na nějaký kus drátu, který bych mohl použít jako šperhák.

Našel jsem. Dokonce několik.

Jasně, šikulka!

Klekl jsem si před klasickou dřevotřískovou jednokřídlovku a dal se do opatrného vrtání ve štěrbině zámku. Poprvé v životě.

Tentokrát jsem pohořel na celé čáře. Podobné věci se dnes údajně učí ve skautu, ale jako bývalému pionýrovi se mi výcviku v odemykání dveří improvizovanými nástroji za předešlého režimu nikdy nedostalo. Zbytečně jsem měl po ruce dráty snad všech

možných délek, síly i materiálů (objevil jsem zbytky kotoučového magnetofonu), s kvalitním uzamykacím mechanismem, podobným naší »fabce«, jsem si prostě nedokázal poradit.

Ano, mohl jsem se o překonání dveří ještě pokusit silou, ale přestože jsem byl zoufalstvím rozzuřený jako býk, nepustil jsem se do toho.

Nemělo by to smysl. Na jeden šup bych je nerozrazil a hluk, který bych při opakovaných útocích na překážku nadělal, by určitě velmi brzy přivolal oba démony, čímž bych se (o tom jsem rozhodně nepochyboval) okamžitě dostal zpátky tam, kde už jsem byl. Na židli. A nebo do ještě nepříjemnější pozice.

Totálně rozčarovaný jsem se svalil na podlahu vlevo od dveří a opřel se o studenou stěnu.

Přemýšlej! Hleděl jsem strnule do tmy před sebou. Jde ti o krk!

V hlavě jsem neochotně začal spřádat úplně nový plán.

Jediná karta, se kterou můžeš hrát, je otřepaný moment překvapení. Hned poté, co se ráno otevřou dveře, budeš mít možná dvě nebo tři sekundy na vykonání nějakého rozhodného činu, než tví věznitelé přijdou na to, že jsi bez pout. Procento úspěšnosti, že se ti podaří frnknout, je sice proklatě nízké, ale jiná možnost tu prostě není…

Alespoň kdybych neměl holé ruce! Zaskřípal jsem zuby. Bohužel. Bajonet ležel pod sedadlem spolujezdce v mercedesu a násada od lopaty na podlaze v plesovém sále zámku.

I když, na druhou stranu, co jsou to za zbraně proti démonům, kteří dokážou holou pěstí porazit půltunového vola? Dětské hračky. Ne, na ty dva bych potřeboval něco několikanásobně účinnějšího. Pochybuju ale, že by se něco podobného nacházelo pod hromadou odpadků kolem mě.

I když…

Přece jen mě něco napadlo. Pravděpodobnost, že to bude fungovat, byla sice ještě mizivější, než úspěšnost zbytku plánu, ale za pokus to stálo!

S nesmělou jiskřičkou naděje v očích jsem pohotově shodil svou bundu, rozprostřel ji před sebe na zem, zbytkem porcelánového střepu vyřízl kus podšívky v její zadní části a odhalil tak vnitřní

stranu koženky. Pak jsem po čtyřech přeběhl ke starodávným kamínkům, otevřel jedny z litinových dvířek a po chvíli hrabání se v dávno vyhaslém popelu jsem našel to, co jsem potřeboval.

#

Tamara držela plynový pedál nekompromisně až úplně na podlaze a s upřeným buldočím výrazem hleděla přímo před sebe. Nevšímala si ničeho jiného, než zadní poznávací značky stíhaného rollsu. Ještě nikdy předtím nejednala v tak dokonalé symbióze se strojem, jako v tuto chvíli s mercedesem. A značka se neustále přibližovala a zvětšovala. Už jasně rozeznávala všechny podrobnosti písmen a číslic, všechna zakřivení plechu, všechny skvrny od bláta…

Zadní okno Phantomu najednou vylétlo i s těsněním ze svého plechového rámu a ošklivě zaskřípalo pod pneumatikami pronásledovatelů. Tamara perfektně stabilizovala mírné zakolísání svého vozu a zvedla oči nad kufr. Ve vyražené díře se opakovaně zablesklo několik střel opouštějících žhavé hlavně.

Prudké nárazy kulek do čelní masky mercedesu ucítila skoro až ve svých kostech. Obě světla jejího auta osleply a z chladiče se s hlasitým syčením začala valit hustá pára.

Pavlík se bleskově přeorientoval ze střílení po pneumatikách na střelce. Mířil na stíny za štěkajícími plamínky a konečně zaznamenal první dva úspěchy.

Kanonáda ustala, jen co začala.

Po ztrátě světel se ale před Tamarou objevila nekonečná černota jen se dvěma rudými body uprostřed. Přepnula na astrální vidění právě včas, aby se stihla vyhnout zrádné díře na cestě. Na zvládání podobných věcí získá každý člověk, pravidelně jezdící po Slovensku, výborný cvik.

Astrální vidění má své výhody, ale používat ho při řízení auta, vyžadujícím nadprůměrné reflexy a postřeh, není právě ideální věc. Tamara to ale navzdory této nepříjemné skutečnosti pořád zvládala docela slušně. Po chvíli se zase přiblížili k pronásledovanému rollsu.

Najednou všechno dokonale vycházelo. I cesta se nečekaně vyrovnala. Odněkud zpoza kopce vpředu se vynořily výkonné reflektory traktoru, osvětlily okolí i vnitřek Azízova vozu a na

okamžik vytáhly ze tmy dvě vzpřímené siluety zbývajících uprchlíků. Zátylek řidiče se konečně ocitl v Pavlíkových mířidlech dostatečně dlouho na to, aby mohl s jistotou vystřelit…

Pod čelní kapotou mercedesu najednou něco hlasitě vybuchlo a Tamara úplně ztratila kontrolu nad řízením. Mrtvicí raněný mercedes opile zavrávoral ze strany na stranu a zamířil si to prudce doprava. Tamara rázně dupla na brzdu a pro jistotu zatáhla i tu ruční. Auto se dvakrát otočilo, vykreslilo na asfaltu dokonalé hodiny a skončilo s tupým zaduněním v příkopu na protilehlé straně cesty. Motor ještě dvakrát křečovitě zavrčel a pak definitivně chcípl.

Tamara přežila náraz bez jediného škrábance. Pavlík, který nebyl připoutaný, se trochu omlátil a přišel o zbraň, ale v podstatě ani on neutrpěl žádné vážné zranění. Oba pohotově vykopli své potlučené dveře, vyskočili na trávu, vyběhli před mercedes a pozorně se zahleděli do dálky před sebou.

Zadek rollsu trčel nehybně zpod převrácené vlečky necelých sto metrů od nich. Farmář na noční směně právě vyskakoval z traktoru a vyděšeně civěl na havarovanou starožitnost. Pavlíkova poslední střela nakonec přece jen našla svůj cíl.

Tamara hodila bratranci svou AK sedmačtyřicítku, sama vytasila starou dobrou čezetu a oba se rozběhli ke zdemolovanému Phantomu.

Patnáct sekund.

Z rollsu se právě vyplazil otřesený chlap s rozcuchanou kozí bradkou a vyčerpaně klesl do tříště skla. Svých pronásledovatelů si všiml, až když mu pojistky jejich zbraní cvakly těsně u ucha. Tělem mu proběhl nefalšovaný třas.

„Nestřílet!“ zvolal anglicky s rukama nad hlavou. „Prosím nezabít! Já nebýt ten, co vy hledat! Já dostat peníze za tohle… divadlo!“

„Nehraj to na nás, do prdele! Buď chlap, ty zbabělče!“ okřikla ho Tamara.

„Opravdu! Vy věřit mě! Mé jméno Halim, já přísahat! Já nebýt ten, co vy hledat!!!“

Hlas mu přeskakoval panickým strachem a slzy se mu řinuly z očí intenzivněji než voda z prasklého potrubí.

Tamara si dřepla, popadla ufňukance za vlasy a prudce vyvrátila jeho obličej k tomu svému. Pak si plivla na palec a přejela jím po zpoceném olivovém čele. Z černé díry po trepanaci najednou zbyla jen rozmazaná šmouha.

„*Shit!*“

Pavlíkova zbraň pomalu klesla hlavní k zemi.

Chvíli bylo ticho.

Pak Tamara zavyla jako vlk, prudkým úderem pažby nešťastného Halima uspala, nešetrně ho popadla za límec, vstala a vrátila se několik kroků dozadu. Když se jí podařilo skopnout bezvládné tělo falešného Azíze do příkopu, otočila se zpátky k Phantomu a v hněvu vystřílela celý zásobník pistole do jeho nádrže.

Hromové zaburácení výbuchu umlčelo zděšené výkřiky protestujícího traktoristy a ohnivá exploze na několik vteřin jasně osvětlila jedno malebné údolí Černého lesa.

Pach hořícího benzínu se nesl široko daleko.

# # #

Stojím před bohatě zdobeným benátským zrcadlem, které můj otec koupil od nějakého zkrachovalého lorda a s nemalým znepokojením sleduji dvě karmínově červené tečky na svém krku.

Včera večer jsem se s přáteli vsadil, že strávím noc na hřbitově Hampstead Hill. Kdysi klidné místečko na útesu, kde si lidé často chodívali odpočinout a rozjímat na čerstvém vzduchu, se v poslední době stalo obávaným a proklínaným. Zvěsti o tajemných přízracích a jejich hrůzu budících činech, šířené špinavými otrhanci povalujícími se po ulicích, ho opředly jako odstrašující pavučiny a skoro zničily jeho útulnou pověst. Rozhodl jsem se, že víru svých přátel v podobné bludy vyvrátím. Ani na chvíli jsem totiž nezapochyboval o nepravdivosti těch řečí. Pocházím z města a nikdy jsem na podobné venkovské nesmysly nedal.

Byla krásná bezoblačná noc a měsíc zářil v dokonalém úplňku. Vzal jsem si s sebou učebnici algebry, abych na lavičce jako nějaký chrapounský bezdomovec do rána prostě neusnul, a pohroužil se do studia na místě s výhledem na moře, nestíněném stromy.

Hřbitov se sice na noc zamyká, ale jak jsem zjistil, ani v té době není úplně opuštěný. Tiché kroky, blížící se po cestičce vedoucí nedalekou alejí, které se zanedlouho ozvaly, mě sice nejdřív trochu vystrašily, ale jen co se ze tmy vynořila postava útlé dívky, zahalená v šedém vycházkovém plášti, zase jsem se uvolnil.

Večerní návštěvnice pochmurných míst věčného spočinutí očividně trpěla nespavostí. Byla trochu bledá a zkřehlé ruce držela zkřížené na hrudi. Ve stříbrném svitu měsíce sice působila maličko unaveným a nezdravým dojmem, ale její přirozený půvab prosvítal i skrz tento smutný závoj.

Nabídl jsem jí, ať si přisedne.

Opatrně přistoupila blíž, kouzelně se na mě usmála svými dokonale vykrojenými rty, mírně při tom odhalila perlově bílé a nezvykle ostré zoubky a nesměle zaujala místo po mém boku.

Představila se jako Lucy.

Zatřásl jsem hlavou a bojovně z ní vyhnal dřímotu.

Nesmím usnout! Nesmím!

Únava se mě snažila dostat na lopatky, ale já jsem moc dobře věděl, že nejmenší ztráta pozornosti by mě mohla stát těžce vydobytou pozici a obrat mě o poslední naději, kterou jsem měl.

Seděl jsem schoulený za dřevotřískovými dveřmi, naslouchal všudypřítomnému tichu, které zavládlo poté, co démoni kolem půl třetí vypnuli kabelovku, a čekal na ráno…

První obraz.

Lesík na úpatí kopce, mýtina u cesty. Kolem spousty zaparkovaných aut. Odevšad se ozývá hluk a chaos. Slunce mi stojí vysoko nad hlavou, můžou být zhruba dvě hodiny odpoledne.

Dívám se na vlastní ruce a poznávám, že se dívám na ruce vraha.

Přede mnou leží nehybné tělo mrtvoly.

Střih.

Druhý obraz.

Omšelý patrový dům na okraji města, tmavý podkrovní byt. Všude nepořádek. Tma za okny. Je skoro devět – přesně dvě hodiny

po soumraku. Vládne hluboké večerní ticho. Jen zpoza dveří se ozývá hluk stoupajícího výtahu.

Jsem oběť, zjišťuju s podivnou jistotou neodvratného konce.

Náhlá bolest v hrudi. Strach. Zmatek. Spalující horko. Mrazivý chlad. Poslední výdech.

Jsem nehybné tělo ležící na koberci.

Střih.

První obraz. Zabití. Střih.

Druhý obraz. Smrt. Střih.

Zabití. Střih.

Smrt. Střih.

Zabití.

Smrt.

Dost!

Malátně jsem se postavil, zacvičil rukama, zacvičil krkem, zase se posadil a začal si masírovat ztuhlá lýtka. Jenže navzdory aktivnímu rozproudění krve jsem měl pocit, že má hlava a víčka jsou každým dalším posunutím vteřinové ručičky na hodinkách pořád těžší a těžší, a že je na místě neudržím určitě už ani jedinou minutu.

Vydrž, proklatě! Do úsvitu zbývá jen pár hodin.

Pokoušel jsem se rozptýlit myšlenkami. Začal jsem uvažovat o tom, jak asi najdu Bernáthovy, až se mi odsud podaří utéct.

Půjdu okamžitě na policii, nebo to zkusím na vlastní pěst? Vydám se na zámek Schwarzwald, nebo zamířím rovnou do oppida v Heidengrabenu? Co bude blíž, asi…

Kráčím vzhůru strmým schodištěm, v ruce starodávný kahan a hledám cestu do Věže dlouhé a klidné budoucnosti. *Míjím rozcestí jedno za druhým a většinou si opět vybírám cestu, kterou už jsem šel.*

Nad každým rozdvojením schodiště visí přízračný obraz.

Okamžik volby.

Setkání s Tamarou v košické restauraci. Lhát, nelhat? Kartička s Tamařiným telefonním číslem na bílé nemocniční přikrývce. Svěřit se, nesvěřit? Večeře v Tamařině kuchyni. Naléhat, nenaléhat? Kufry na pásu ve výstupní hale kodaňského letiště. Ukradnout,

neukradnout? Železniční stanice. Večerní spoj, ranní spoj? Terasa Chrámu na Nissebjergu. Riskovat, neriskovat? Vlastní obličej v zrcadle v koupelně sídla v Thistedu. A skutečné osudové rozhodnutí…

Pokaždé dvě volby.

Ale nikde návod na to, která je ta správná, a co se skutečně skrývá na konci toho kterého schodiště.

Život, nebo smrt?

Jen dva hašteřiví rádcové na mých ramenou.

Jeden černobílý a druhý bíločerný. První dobrozlý, druhý zlodobrý. Moudrý hlupák Jin a hloupý mudrc Jang.

Rádcové k ničemu.

A přede mnou nový neznámý obraz…

Loket mi sklouzl z kolene, hlava se mi zakývala a zase jsem si uvědomil, že jsem na chvíli zadřímal.

Dlaněmi jsem si promasíroval studené tváře, ospale si protřel oči a unaveně zazíval.

Do nosu mě najednou udeřil zápach vyteklých baterií.

Prudce jsem se otočil, ale než jsem stihl zvednout zadek z podlahy, popadla mě sukuba stojící neslyšně po mém boku svěrákovitým stiskem za krk, zase mi podrazila vratké nohy, povalila mě břichem na zem a zkroutila mi pravou ruku za záda. Znehybněl jsem. Jen levá dlaň mi bezmocně zaplácala po betonu, používajíc univerzálního gesta vzdávajícího se zápasníka.

Dveře do domu se prudce otevřely.

„*Job tvoju mať!* Na něčem jsme se dohodli!“

„Jen jsem ho kontrolovala,“ vzhlédla sukuba, klečící na mých zádech, k dědkovi. „Zbavil se pout! Podívej!“

„To ti tak věřím! *Čubko!* Věděl jsem, že mě budeš chtít oblafnout!“

„Vážně jsem se nemohla dát dohromady s větším debilem!“ zakoulela stařena očima. „Copak jsi slepý?! Nevidíš, že nám skoro pláchl? A kdo ho svazoval, he? Já snad? Ještě že mě napadlo skočit se sem před svítáním mrknout!“

Dědek ztichl a zachmuřeně si prohlédl židli na opačném konci garáže.

„Co jsi měl za lubem, ptáčku?“ zachrčela mi sukuba mrazivě do ucha a bolestivě mi zkroutila ruku do ještě nepřirozenějšího úhlu.

„Nic. Bylo mi těsno!“ odvětil jsem tvrdě, potlačuje zasténání.

„Tak těsno?!“ stisk pořád sílil. „Víš co, agente? Nelíbí se mi tvůj tón. Nelíbí se mi tvé arogantní odsekávání. Nelíbí se mi nic z toho, co říkáš. A pořád, každou minutou víc a víc si jsem jistá tím, že si vymýšlíš jako zasraný bolševik na mučidlech. Už se nemůžu dočkat na ty nesmysly, které vytáhneš před Azífem! Opravdu se nemůžu dočkat! A pak… Pak se těš ty!“

Den dvanáctý

Pátek, 22.9.

Po skvělé snídani – já jsem měl pár vydatných doušků čerstvého vzduchu a co měli mí únosci, nad tím jsem pro jistotu ani nepřemýšlel (stačilo, že má maličkost se na jejich jídelníčku jednoznačně nepodílela) – jsme podle plánu nasedli do peugeota a vyrazili k místu Velkého rituálu.

Tentokrát jsem nezůstal na zadním sedadle sám. Nedůvěřivá sukuba se rozhodla v rámci bezpečnostních opatření *obětovat trochu pohodlí* a dělat mi společnost. Kéž by ji čert spral! Lepila se na mě jako rozteklý meruňkový džem – levá noha neustále přehozená přes mé koleno a pravá ruka zapřená o sedadlo jen dva milimetry od mého rozkroku. Zezačátku se mi dařilo relativně úspěšně odtahovat, ale rozměry zadního sedadla jsou v každém voze samozřejmě omezené a zanedlouho jsem se už jen zhnuseně a bezmocně tiskl ke dveřím a na jejich skle napodoboval výraz akvarijní rybky zvané přísavka. Když k tomu ještě připočítám skutečnost, že jsem měl po celou dobu spoutané ruce za zády (stará dobrá lepicí páska), každému musí být jasné, v jakém *nesmírném komfortu* jsem protrpěl následující dvě hodiny.

Krajinu za oknem auta jsem během první poloviny cesty vůbec nepoznával. Jen podle polohy slunce jsem si troufl odhadnout, že míříme zpátky na sever a podle názvů obcí, které jsme míjeli, že jsme pořád v Německu. Pořádně zorientovat se mi nepodařilo dokonce ani tehdy, když se na informačních tabulích zase objevil Ulm. Museli jsme se k němu blížit odněkud z jiné strany. A ani za

ním, i když mi něco z okolí občas začalo připadat povědomé, jsem nebyl schopen s jistotu určit naši polohu. Ale to všechno bylo způsobeno tím, že jsem naivně předpokládal, že míříme ke keltskému oppidu v Heidengrabenu, a všechny záchytné body jsem se snažil násilím přizpůsobit lince na imaginární mapě, kterou jsem si kreslil v hlavě.

Svůj omyl jsem poznal, až když jsme se ponořili do hustého lesa, kterým jsme s Tamarou a Pavlíkem projížděli někdy ve středu ráno, a když se za čelním sklem peugeotu objevil svah vysokého mohylového vrchu ve tvaru seříznutého kuželu.

Hora Ipf.

Takže Tamařin úplně první tip byl opravdu správný…

Nahnul jsem se vpřed a zvědavě si prohlédl kopec pokrytý do dvou třetin lesem.

Tohle je tedy Azízův harmageddon.

Brr. V takovém dubnu nebo květnu by to bylo docela příjemné místo, vhodné třeba pro piknik, ale v téhle roční době nevypadalo zrovna lákavě. Jeho lysý vrchol čněl k zamračené obloze jako vyhaslý kráter sopky a zdola vypadal úplně bezútěšně a opuštěně.

Alespoň zatím.

#

Dědek najednou dupl na brzdu a prudce zpomalil. Překvapeně jsem obrátil zrak zpátky na cestu a zjistil jsem, že asfaltka před námi je přehrazena policejním zátarasem. Srdce mi na okamžik zaplesalo nefalšovanou radostí! Vycenil jsem zuby, skrčil kolena do bojovné polohy těsně pod bradu a připravil se křičet a bojovat z posledních sil pro případ, že by se mě sukuba pokusila strhnout pod sedadlo nebo jinak zamaskovat. K mému překvapení se ale slizká stařena namísto očekávaného jednání úplně klidně odtáhla, plynulým hadím pohybem proklouzla dopředu na sedadlo spolujezdce, chvíli se přehrabovala v přihrádce před sebou a začala se upravovat v zrcátku.

Jeden z policistů nás nasměroval co nejblíž ke krajnici a pokynul nám, abychom zastavili a počkali. Dědek ho poslechl jen s chabým pokrčením ramen. Muži zákona zrovna uvolňovali protisměrný jízdní pruh, aby jím mohl z hlídané zóny vyjet kamion s návěsem. V

okamžiku, kdy kolem nás profrčel, jsem si všiml, že má jeho řidič skelný pohled upřený daleko před sebe, nervózně svírá volant a túruje plyn, jako by měl v patách stovku čertů.

Démoni pořád nejevili ani nejmenší náznak znepokojení.

Když se pak uniformovaný muž konečně nahnul k okénku na dědkově straně, připravený výkřik o pomoc mi místo spásného úniku zamrzl v hrdle. Najednou jsem pochopil, že nemá smysl se obtěžovat. Muži zpod čepice trčely nazelenalé prameny rozcuchaných vlasů, hleděl na nás vypoulenýma vodnatýma očima jimž chyběla víčka a smrděl jako ten nejzatuchlejší žabinec v amazonském pralese.

S mými únosci si vyměnil pár posunků a hesel v nějakém neznámém prastarém jazyce a jen co zjistil, co jsou zač, se zasalutováním a omluvou je pustil dál. Dědek s chápavým přikývnutím (ale bez úsměvu) proklouzl skrz stále otevřenou mezeru v protisměru, pozdravil zbytek *kolegů* odměřeným gestem a zase vyrazil vpřed.

Spoutanému člověku na zadním sedadle nikdo nevěnoval ani nejmenší pozornost. Pravděpodobně si mou přítomnost spojili s něčím takovým, jako je třeba – řekněme – příruční košík s občerstvením nebo živá krevní konzerva.

Sklonil jsem hlavu, ochable spustil kolena a proměnil se v bezduchou hadrovou loutku. Jestli jsem doteď někde v hloubi duše opatroval poslední jiskřičku naděje, tak v tuto chvíli definitivně zhasla.

#

Objeli jsme horu Ipf ze západní strany a zastavili na okraji cesty na jejím severním úpatí. Naproti byl sice široký pás vykáceného lesa s moderním parkovištěm, ale hlídka močálových bytostí (tentokrát bez maskovacích uniforem) nás na něj nepustila.

Přijeli jsme mimo plán. Asfaltová plocha byla v tu dobu přednostně vyhrazena pro jiné účely. Od jednoho okraje ke druhému ji zaplňovala Azízova nákladní auta, které jsem znal z Tamařiných fotek, a pronajaté kamiony a naklaďáky různých transportních firem. Pod dozorem ozbrojených elementálů z nich skupinky zbídačených a

vyhladovělých snědých chlapů právě vykládaly těžké bedny a krabice. Domyslel jsem si, že se nejspíš jedná o zmizelé azylanty, kteří zatím pořád nikomu nechybějí. A Alláh ví, jestli ještě někdy někomu budou.

Řidiči z přepravních firem postávali s vyděšenými pohledy stranou a nervózně přešlapovali z nohy na nohu. Mnozí z nich měli v očích nefalšovaný strach a tiše proklínali své šéfy za to, že jim dohodili tuhle proklatou fušku. Určitě jim neuniklo, že předtím, než bude kdokoli z nich propuštěn, musí bezpodmínečně absolvovat *papírování* v nedaleké maringotce, po němž mu záhadně zdřevění jazyk a oči naplní vygumovaný skelný pohled. Taky si určitě domysleli, že je do tohoto stavu nepřivede slibovaná mastná odměna do kapsy.

Prošli jsme pěšky křížem přes parkoviště a zamířili k lesní cestě vedoucí na vrchol kopce. Nebyla nijak zvlášť strmá, ale trvalo nám dobrých deset minut, než jsme po ní vystoupali aspoň nad horní hranici listnatého porostu. Kromě toho, že se nám vzápětí odkryl výhled na široké okolí, mi moje probuzené astrální smysly v daném okamžiku poprvé výrazněji zasignalizovaly přítomnost magického uzlu. Ani jedno z toho mě dnes samozřejmě nepotěšilo. Jen jsem monotónně funěl, tiše nadával na sychravé počasí a vydechoval do chladného vzduchu průhledné obláčky.

Holina na vrcholu hory Ipf měla pyramidové uspořádání. Tvořily ji tři přírodní terasy. Spodní dvě se elipsovitě rozšiřovaly směrem na východ, čímž vytvářely dojem, že ta nejvyšší – kruhová – stojí mírně excentricky, třeba jako květ na leknínovém listu. Dokonalý tvar horního stupně zvýrazňoval val zvedající jeho okraje, který tu zůstal po neznámém prehistorickém sídle nebo chrámu. Věky dokonale splynul s terénem, prohnul plochu do mírně miskovitého tvaru a dal jí tak skutečně vzhled kráteru po vyhaslé sopce. (A zároveň šikovně skryl všechno, co stálo na jeho dně, před zraky případných zvědavců, hledících zespodu od cesty.)

Rituál, který se na tomto místě chystala provést Azízova banda, zjevně nenesl přívlastek *Velký* jen z významového hlediska. Tito samozvaní kazisvěti očividně využívali každý centimetr plochy,

který prostranství poskytovalo, až jsem měl pocit, že se na něj se vším, co si dovezli, možná ještě budou mít problém vejít.

Na nejspodnější terase už minimálně od půlnoci usilovně pracovali přistěhovalí dělníci. Kopali, vrtali, překládali, sbíjeli, stavěli a v tom, co jim pod rukama pomalu rostlo, jsem nepoznával nic jiného, než klasické ohrady pro dobytek. A že se ho tu očekává hojně, to bylo jasné na první pohled.

Ještě že jsme nahoru vyšlapali předtím, než ho poženou lesní cestou, pomyslel jsem si. Takhle aspoň zemřu s čistými podrážkami, nezašpiněnými zapáchajícími hovězími exkrementy.

Na prostřední terase sice zatím stály jen tři nákladní skříňové unimogy, ale zato byly v širokém kruhu hlídány ozbrojenými hlídkami, stojícími v pravidelných rozestupech a chladně mířícími na naše hlavy. Protože po celou dobu, co jsme kolem nich procházeli, nepoklesly hlavně jejich zbraní o jediný milimetr, usoudil jsem, že nákladní vozy musejí ukrývat opravdu cenný náklad. Uvažoval jsem, co by v nich mohlo být a zkoumavě si je prohlížel. Skrz silné bočnice jsem samozřejmě neviděl ani astrálním viděním. Až ve chvíli, kdy už jsem se musel definitivně otočit a zklamaně nechat tajemství za zády, se z jednoho ze zabedněných nákladních prostorů ozval tichý dětský pláč, zadušený roztřesenou mateřskou rukou a já jsem konečně pochopil.

Manželky a děti Azízových otroků. Dokonalá pojistka v případě vzpoury.

Svraštil jsem obočí, pronesl na adresu jejich strážců několik šťavnatých nadávek, nechtě při tom zakopl, zapotácel se a skončil na pravém koleni. Sukuba a dědek, znervóznělí kamennými výrazy a výstražným pózováním svých soukmenovců, mě zase naštvaně postrčili vpřed a na třetí terasu mě skoro vykopali. Bral jsem to sportovně. Za těch pár svobodných kleteb to stálo.

V kráterovité míse na vrcholu kopce probíhaly přípravy na samotný rituál. V její západní polovině už stálo několik stanů a přístřešků a další se stavěly. Hned za nimi bzučel úspěšně spuštěný agregát a rozvodné elektrické skříně a vedle tohoto komplexu, skoro až na okraji valu, stála z jedné strany stará známá otlučená zelená dodávka a z druhé zpropadený Rolls Royce Phantom 1961.

Takže Azízovi se přece jen podařilo pláchnout…

Tedy – zase jsem se zamračil – auto přede mnou alespoň vypadalo jako Rolls Royce Phantom 1961. Mohl bych se splést? Něco mě na něm jednoznačně mátlo. A to něco byla absolutní absence děr po kulkách, které jsem v něm viděl včera viděl uváznout, respektive absence jakýchkoli škrábanců. Takhle by ho přes noc nedal dohromady žádný servis na světě! Nemožné! Ani s pomocí magie.

Tahle skutečnost se dala logicky vysvětlit jen jedním způsobem – jedno z aut byla falešná kopie.

Mohl jsem dvakrát hádat které…

#

Štěstěna tě nadobro opustila, Davide. Nedá se nic dělat.

S povzdechem jsem obrátil zrak k východní polovině terasy, která se měla stát hlavní manéží Azízova megalomanského cirkusového čísla.

V systému soustředných kružnic na ni – při pohledu od okraje – stálo šest elektrických sloupů s výkonnými halogeny, za které by se nemuselo stydět ani menší prvoligové hřiště, dvanáct jatečních šibenic pro dobytek s masivními železnými háky a velkými káděmi na čerstvou krev a čtyřiadvacet kolových držáků na pochodně pomalovaných rituálními znaky. A v jejich středu právě skupina azylantů pomocí terénních vozidel s jeřáby dokončovala samotný oltář s vysokým pódiem a obrovitého obětního panáka.

Se zjevným údivem jsem hleděl na stavbu pomalu rostoucí dřevěné postavy. Pracovaly na ní tři skupiny dělníků. Jedna zvedala ze země pohřešované šestihranné prefabrikáty, druhá je připevňovala do kloubů už postavené kostry a třetí doplňovala jejich slámové obložení na místech, kde sklouzlo nebo nebylo dost silné.

Tohle je ta věc, pro kterou byly připraveny netradiční konstrukce!

Zrak mi sklouzl na nedaleko ležící palety plně naložené kanystry s benzínem a z náhlého poznání, ke kterému dospěl můj mozek jednoduchou dedukční metodou, mě polil studený pot.

V hlavě se mi najednou samy od sebe vynořily útržky několika Tamařiných vět, kterými mě po celou dobu, odkdy se známe, únavně poučovala. Uvědomil jsem si, že dnes je předvečer Mabonu – posledního dne rovnováhy, čas mimořádně vhodný k invokacím astrálních bytostí. Že stojím na posvátném místě – přímo nad pomyslnou bránou do astrálního světa. Že astrální svět je magickým prostorem, v němž kromě jiného spí hroziví veledémoni. A nakonec, že se dívám na živý obraz z historických knih – na nechvalně známou (i když mírně zmodernizovanou) pohanskou modlu, na panáka, který je symbolem nejstrašnějších lidských náboženských obětí ve známých dějinách, na rituální »babu«, která podle jednoho stokrát citovaného rukopisu představovala strašidelnou cenu za pomoc, kterou keltští druidi ustupující před Caesarovými vojsky hledali na druhé straně.

Všechny tyhle myšlenky se mi spojily do jediného mrazivého obrazu – do krátké vize nedaleké budoucnosti, v níž ze tří skříňových nákladňáků, jež jsme před chvílí minuli, vylézají zbídačení vězňové, oslepeně mrkají na denním světle, které už neviděli kdo ví jak dlouho, stavějí se do řady jako ovce a poslušně, se svěšenými hlavami, kráčejí ke slámou obloženému panákovi. Ve stejné chvíli jsem si vzpomněl na svého nechvalně proslulého jmenovce Davida Koreshe, který koncem dvacátého století přesvědčoval členy své sekty ke spáchání hromadné sebevraždy, a uvědomil jsem si, že proti Kazhegeldinovi to byl skoro lidumil. Obětní beránci, které si vybral černokněžník, totiž nebudou, na rozdíl od těch Koreshových, žádné vygumované mozky hledající spasení, ale zneužité normální lidské bytosti, bezbranní azylanti, kteří dnes za soumraku nevstoupí do prokleté rituální mísy z vlastní vůle, ale ze strachu před nabitými zbraněmi.

A na rozdíl od všech ostatních uctívačů podzimní rovnodennosti na světě se nebudou veselit, slavit vinobraní, ani tancovat kolem ohně. Oni se budou sami opékat…

#

Vnitřní zařízení hlavního stanu mi připomnělo ruskou polní čajovnu z doby Petra Velikého – stříbrné samovary, vyřezávané

dřevěné rozkládací židličky a stolečky, pár pestrobarevných vlajek a gobelínů pro zútulnění. Azíz Kazhegeldin, oděný do šlechtického roucha, jaké dnes šije už jen filmové studio Moskva pro své historické snímky, do tohoto prostředí dokonale zapadal. Částečně se mu přizpůsobil i Fridrich Bursch, který svou skoro SS uniformu vyměnil za starší model stejnokroje německého císařského důstojníka z první světové. Osobitý kolorit, vycházející z klasických východních tradic, doplňovali čtyři démoničtí členové osobní stráže, stojící v rozích plátěné místnosti, odění jen do bederních roušek a drahokamy vykládaných opasků se zakřivenými šavlemi. Skromný oděv nechával dokonale vyniknout jejich lesknoucí se tmavomodrou kůži a umožňoval jim bez omezení používat křídla. Věru, těmto elementálům ohně slovo mimikry očividně neříkalo absolutně nic.

„Jdete brzy! Co chcete?“ osopil se na mou eskortu Azíz, který nám věnoval sotva krátký zamračený pohled. Jeho pozornost byla momentálně obrácena k misce s přezrálým ovocem, nad níž zpomaleně poletovaly poslední mouchy tohoto roku. Vždycky, když se mu zdálo, že se jich nad jablky motá příliš mnoho, luskl prsty a nechal je chcípnout a vypařit se ve vzduchu. Vybíral z misky ty nejprohnilejší a nejsladší kousky, holýma rukama z nich vytlačoval šťávu do starobylé kovové číše (asi nikdy neslyšel, že pití z podobných věcí nepůsobí zrovna nejlíp na potenci) a míchal ji s bezbarvým alkoholem, jehož nadprůměrně vysokou voltáž jsem dokázal rozeznat i takhle na dálku pouhým čichem.

Dědek se s nepředstíranou pokorou pustil do vysvětlování důvodů, které je sem se sukubou trochu předčasně přivedly. Neustále přitom ukazoval mým prstem a označoval mě za *problematického zajatce*.

„Vyveďte ho ven!“ zamračil se Azíz ještě víc, otíraje si ruce do ubrousku a sahaje po naplněném poháru. Kdyby ho na mě dědek vysloveně neupozornil, očividně by si mě ani nevšiml. Byl jsem rád, že se s mou nežádoucí přítomností nevypořádal stejně jako s mouchami a ochotně jsem se nechal sukubou vyvléct před stan.

Dědek mezitím pokračoval ve vyprávění. A i když jsem jeho ruštině, ztlumené voskovaným plátnem kryjícím vchod, přestal skoro úplně rozumět, Azízův hurónský smích, který zanedlouho zazněl v

odpověď na řečené, mi dal jasnou představu o tom, jak byly přijaty lži, kterými jsem si prodloužil život o necelých třináct hodin a čtyřicet minut.

Je po všem, Bonde, usmál jsem se trpce. Už jsi dohrál.

#

Azíz vyšel s pobaveným výrazem před stan a nonšalantně popíjeje ze své číše se postavil přímo přede mne.

„Co jsi zač?“ zahřměl slovensky a zkoumavě si mě prohlédl.

Odvrátil jsem zrak stranou a vzdorovitě mlčel.

Co jsem měl dělat? Žádná další lež, která by mi mohla projít, mě nenapadla, a vyjít s pravdou ven by znamenalo okamžitý rozsudek smrti. A umírat se mi jaksi vůbec nechtělo.

Azíze má reakce evidentně vůbec nepřekvapila. Ušklíbl se, luskl prsty na svého řidiče, který právě leštil čelní kapotu rollsu, a nenápadně kývl hlavou na mé nohy. Řidič (oděný také do vyžehlené dobové uniformy) okamžitě nechal leštění leštěním a přiklusal k nám jako poslušné domácí zvířátko. V očích mu planuly dychtivé ohníčky rodilého perverzáka a prsty mu hrály v nedočkavých klavírních variacích. Byl to sice obyčejný člověk, ale šel z něj nefalšovaný strach. Kdyby mi někdo řekl, že na své desáté narozeniny vyvraždil, uvařil a snědl celou svou rodinu i s babičkou, na místě mu uvěřím.

Chvíli si mě přeměřoval – místy mě dokonce očichal – a pak mě jednoduše popadl za bundu, praštil se mnou o zem, otočil mě na břicho, klekl si na má stehna těsně nad koleny, popadl mě za levý kotník a začal ho pomalu přitlačovat k mému zadku. Mučení tímhle hmatem ze školky jsem neměl tu čest absolvovat už víc než dvacet let. Bolest, kterou s sebou přináší, jsem si tím pádem skoro nepamatoval, ale přísahal bych, že s přibývajícím věkem je pořád intenzivnější. Co se dá dělat, dospělé kosti a šlachy už nejsou ani zdaleka tak pružné jako ty dětské. Samotné vzdalování se kloubních ploch v koleni sice člověk necítí, ale pozvolné natahování a natrhávání vazů, které je drží, se dá klidně přirovnat k páčení zubů nezkušeným lékařským praktikantem.

Rozhodl jsem se, že nebudu křičet. Slzy mi sice tekly proudem a v agónii jsem žvýkal trávu i kamínky, na nichž jsem ležel, ale až na

pár skučivých zvuků jsem skutečně nevydal ani hlásku. Nenadělám si přece do kalhot hned na začátku!

Přemýšlel jsem, kolik jsem schopen snést. Pár rozklepaných prstů na nohou? Několik utržených nehtů? Uříznuté uši? Uvidíme…

Azíze však mé mučení brzy přestalo bavit. Nejdřív si myslel, že začnu sypat informace okamžitě, jakmile pocítím trochu bolesti. Když k tomu nedošlo, odvolal řidiče jediným pohybem ruky (čímž ho nevýslovně zklamal) a osobně přistoupil k o dost rychlejší a jednodušší vyslýchací metodě.

Ne, že bych nevěřil na hypnózu, ale vždycky jsem si představoval, že dostat člověka přes ty alfa a beta (nebo jaké) hladiny spánku vyžaduje dlouhou přípravu, zvláštní prostředí a vždycky musí dát pořádně zabrat i zkušenému odborníkovi. A taky, že když je někdo opravdu silná osobnost, tak ho proti jeho vůli jen tak zhypnotizovat nejde.

Mýlil jsem se. Buď nejsem dostatečně silná osobnost, nebo mají čarodějové na tyhle věci nějaké speciální finty.

Odoláš! sugeroval jsem si suverénně dokola, vzdorovitě uhýbaje pohledu do Azízových uhrančivých očí. Nepustíš ho do své hlavy! Neprozradíš mu ani slovo! Máš dost silnou vůli na to, abys mu zabránil v tom, aby tebou manipuloval! Jsi…!

Ale hovno.

Vykecal jsem všechno. Dokonce i takové věci, o kterých jsem ani netušil, že je vím.

#

„Tak ty jsi ten bazmeg, který mi několikrát podělal plány!“ Azízovo mládí strávené v Košicích bylo v jeho slovech pořád slyšet. Některých výrazových skvostů se člověk prostě nikdy nezbaví. „Zasraný bankovní úředník! David Ábel! Koho by to napadlo?!“ Mluvil slovensky, abych mu rozuměl, ale většinou se snažil nesnížit k tomu, aby mě oslovoval přímo, a za každou větou mě pro zdůraznění mlátil do hlavy nebo kopal do poraněného kolene. „Já tady přemýšlím, plánuju a rozvrhuju, div se z toho nezblázním, snažím se pojistit úspěch Velkého rituálu z každé strany, a prd z toho! Nechám zlikvidovat tu otravnou čubku Tamaru Bernáthovou a

co se nestane? Tenhle bazmeg to hrdinsky schytá místo ní! Nechám jediného sobě rovného nepřítele, Imra Bernátha, odříznout od jeho hlavního informačního kanálu a co se nestane? Tenhle bazmeg přijde na to, jak jsem to udělal a nepřímo tak přivede celou tu zkurvenou rodinu na stopu po mém zásahu, což je všechny samozřejmě zase sjednotí a najednou poštve proti mně! Obyčejný bankovní úředník! Kancelářská krysa! Myslíš si, že jsem kdovíjak pěnil, hnido?“ Mrazivě se zašklebil. „Chvíli možná. Ale velmi brzy jsem si uvědomil, že jsi mi vlastně udělal službu, ty malý bezvýznamný bazmegu! Jakmile se Bernáthovi spojili a vyrazili do Německa, naskytla se mi skvělá příležitost, jak se jich jednou provždy zbavit jediným promyšleným tahem. Nebyl problém je celou dobu sledovat, držet se pořád dva kroky napřed a takříkajíc je navádět tam, kde jsem je chtěl mít. Od chvíle, kdy překročili hranice Bádensko-Württemberska dobrovolně vstoupili do hry, kterou jsem pro ně připravil a postupovali poslušně jako figurky v *Člověče, nezlob se* až k velkému finále!“

To nebyla nejpovzbudivější zpráva, hlavně pokud se týkalo možného osudu zbytku naší výpravy, ale já osobně jsem si zatím v Azízových očích nevedl nejhůř. Stydím se to přiznat, ale nepřímá pochvala za nahrání do jeho karet mě na okamžik skutečně povzbudila a zase ve mně vykřesala vyhaslou jiskřičku naděje. Polehčující okolnosti a tak. Byl jsem zvědavý, jak si povedu dál…

„Obětovali jsme náš oblíbený letohrádek Schwarzwald,“ pokračoval Azíz. „Všechno šlo jako po másle. Věřil jsem, že ta oběť bude stát za to. A opravdu, moc nechybělo… Ale v okamžiku, kdy měla jedna zkurveně drahá, ale dokonale výkonná, na dálku odpálená nálož roztrhat všechny Bernáthovy na malé kousky, kdo se to neobjeví? Zase a znova tenhle nedonošený bazmeg!“ (Takže jsem přece jenom v prdeli.) „Kurva! Ještě že jsem se tentokrát pojistil dvojnásobně!“

Nepochopil jsem sice, co přesně tou poslední poznámkou Azíz myslel, ale podle stavu rollsu jsem si domyslel, kam asi míří. Všechno, úplně od začátku, bylo dopředu připraveno. Kazhegeldin nás celou dobu tahal za nos. Zmatky kolem magických míst,

nastrčená dodávka v keltském oppidu Heidengraben, smrtelná past v srdci Černého lesa…

„Co s ním, zkurvencem?“ praštil mě černokněžník naposledy po hlavě. „Rychlou smrt nedostane, to mu nedopřeju. To určitě ne! Špína! Do panáka s ním!“ zavelel rozhodně německy.

Řidič mě pevně popadl za ramena a na podivně zdřevěnělých nohou mě otočil směrem k rituálnímu místu.

„Pane,“ ozvala se nesměle sukuba, když pochopila, co se mnou má Azíz v úmyslu udělat, „podívejte se na jeho auru. Nebude to dobrá oběť… Kdybyste jeho odstranění nechal na nás, určitě byste nelitoval. Ujišťuju vás, že bychom vymysleli něco ještě pomalejšího a bolestivějšího!“

Zase jsem se otřásl.

Azíz si zamyšleně promnul kozí bradku.

„*Tsccc*. Do hajzlu. Jeho aura. Skoro jsem zapomněl na prokletí toho bazmega. Vlastně ani nevím, co za kletbu si to Sidonius na Bernáthovou původně vymyslel. Skoro začínám být zvědavý na to, co se z ní vyklube.“

Bleskově prolétl konečky prstů od vrcholku mé hlavy až dolů ke kolenům a zkoumavě prosondoval mé nitro.

„Hmmmmh, zajímavé,“ komentoval, když zase poodstoupil. „Chci to vidět. Určitě. Tak dobrá, změna plánu. Vlastně není důvod, proč bychom se zlikvidováním toho červa nemohli počkat do zítřejšího soumraku. Vychutnáme si jeho samovolný skon jako bonbónek na závěr rituálu. A kdyby kletba přece jen nebyla smrtelná…“ vycenil pobaveně zuby, „pořád nám zbývá skoro nekonečná škála možností, jak ho zbavit života. Odveď ho!“ pokynul panovnickým gestem řidiči.

„Kam?“ zeptal se oddaný služebník nechápavě.

Azíz se zarazil.

„*Tsccc*,“ zavrtěl hlavou. „Na eventuální zajatce jeho typu jsme nějak pozapomněli. No… Zatím ho zamkni do auta, pak se uvidí. Teď s ním skutečně nemíním ztrácet čas!“

„My bychom mohli…“ nabídla se opakovaně sukuba, ale Azíz ji přísným pohledem zastavil uprostřed věty.

„Marš do stanu pro vaši kastu,“ ukázal naštvaně prstem, „a do soumraku mi nelezte na oči!“

Dědek a sukuba poslušně sklonili hlavy a nehnutě vyčkali, až Azíz zmizí za vchodem do své plátěné rezidence. Pak je zase zvedli a zamračeně hleděli na to, jak mě řidič usazuje na zadní sedadlo rollsu a důkladně zamyká jeho dveře.

Neubránil jsem se krátkému škodolibému úšklebku.

#

Pořád žiju! Pořád žiju! opakoval jsem si. Věřím, že kdyby mě někdo v tu chvíli pobídl, byl bych ochoten oslavit tuto skutečnost čímkoli alkoholickým, co by mi přišlo pod ruku – možná dokonce i tím nechutným drinkem, který si před chvílí připravoval Azíz.

Radost z toho, že jsem přežil setkání s černokněžníkem, mi vydržela celých deset minut. Pak mi došlo, že jsem zase získal jen pár hodin navíc a potupný konec mě tak jako tak nemine.

Neuvěřitelná smůla. Teprve včera jsem byl krok od záchrany. A dnes… Prokleté pondělí!

Kdybych byl aspoň pořád s Bernáthovými.

Ale bůh ví, kde ti jsou? Čekají v Heidengrabenu na další zelenou dodávku? Tak to se nedočkají. Tam totiž už žádná nedojede.

Na chvíli jsem se zamyslel nad tím, jestli jsou vůbec pořád naživu. Přestřelka ve Schwarzwaldu se z našeho pohledu sice nevyvíjela nejhůř, ale Azízova poznámka o dvojnásobné pojistce mi pořád nedávala pokoj. Moc jsem si přál, aby byli.

#

Když se o půl druhé ozvala ze severozápadního úpatí hory Ipf střelba, okamžitě jsem byl zase přilepený k oknu jako přísavka a sledoval přes val, na němž rolls stál, co se dole děje.

V úzkém průseku, který odkrýval kus příjezdové cesty, se ani ne za dvě minuty po prvním výstřelu na krátký okamžik mihlo pět uhánějících aut. Stříbrné BMW, světle červený Eurovan, bílé volvo, ojetý šedý mercedes v neuvěřitelně dezolátním (ale pořád pojízdném) stavu a černý ford se značku z půjčovny.

Bernáthovi byli zpět.

A v plné síle, což jsem odhadl podle toho, že zdolání početné skupiny ozbrojených vodníků na zátarasu jim očividně nenadělalo vážnější problémy.

Naposledy jsem se podobně zaradoval, když mi před dvěma roky na účet omylem dvakrát došly výroční prémie a nikdo na to nepřišel.

Zase střelba.

Tamařini příbuzní určitě právě dorazili na parkoviště pro nákladní vozy a zaparkovali na místech, která měl rezervována někdo jiný.

Jen tak dál, přátelé! Ještě pár minut a jste tady!

Ohlédl jsem se po terase kolem sebe a s úsměvem sledoval, jaký zmatek způsobil tenhle nečekaný přepad v řadách vyznavačů černé magie.

Vyděšení střelbou vyběhli ze stanů úplně všichni, co tady byli. Fridrich Bursch, Azízovi bratři Bandar a Fahd, pár členů obnovené Hvězdy východu v rozevlátých obřadních rouchách, přidružené služebnictvo a necelé dva tucty nejrozličnějších démonů. Ohlíželi se vyděšeně kolem sebe a nejspíš přemýšleli, jestli nemají následovat příkladu dělníků, kteří už dávno odhodili veškeré nářadí a v jedné hromadě se tiskli k zemi.

Jediný, kdo se choval duchapřítomně, byl Azíz. Bylo by naivní myslet si, že není na něco podobného připraven. Stál těsně před vchodem do hlavního stanu, obklopený ochrankou s tasenými šavlemi, vykřikoval rozkazy a uváděl všechny ostatní do relativně organizovaného pohybu. Jeho přisluhovači začali ochotně pobíhat nahoru a dolů, ale většinou se při tom navzájem ujišťovali, že to, co jim bylo přikázáno, má udělat někdo jiný.

Disciplínu se podařilo obnovit až když se vzpamatovali Azízovi bratři. Všichni přítomní, bez rozdílu původu, byli těmito dvěma grobiány sehnáni do jediného hloučku, za početného vyhrožování a kopanců přesunuti k zelené dodávce a před jejími zadními dveřmi transformováni do klikaté řady. Řidič unimogu už držel klíč v zámku a čekal na znamení, kdy bude moci otevřít a rozdávat zbraně.

Výkonnost týmu Bandar a Fahd byla opravdu vysoká. Bratři do dvou minut ovládali masu těl na povel. Azíz, díky nim o jednu

starost lehčí, se se spokojeným úsměvem (z něhož mě mimochodem zamrazilo) přesunul na pódium před nedokončený oltář a začal s rituálem. Ne s tím *Velkým*, jak jsem si na chvíli vyděšeně pomyslel, ale zato s o nic méně hrozivým, jak se dalo vyčíst z jeho očí.

Vzduchem prolétlo několik črt, zahřmělo několik slov a vysoko nad kopcem se ozval hlasitý úder gongu. Okamžik bylo ticho a pak se v odpověď tomuto magickému zvuku z okolí několika kilometrů ozvaly stovky skřehotavých a vyjících hlasů temných bytostí, které se do místních lesů stahovaly už několik dní.

Právě v tuto chvíli přišel jejich čas a ony poslušně uposlechly výzvy svého pána a vrhly se do útoku.

Mnozí z elementálů se museli skrývat skutečně nedaleko, protože střelba pod svahem najednou několikanásobně zintenzivněla. Ke slovu se poprvé dostal i Pavlíkův MG42 a ani ne deset sekund na to mu odpověděl i rotační kulomet, který včera podle všeho padl do našich rukou. Kdo ví, komu se dostalo té cti usednout za jeho mířidla…

Nemělo smysl dál otálet. Ve zmatku si mě už hodnou chvíli nikdo nevšímal a věděl jsem, že lepší příležitost k útěku se mi naskytne už jen těžko. V posledních hodinách jsem těžce zkoušenými zuby zaútočil na pojistku dveří, u nichž jsem seděl, a úspěšně ji vytáhl. Rolls neměl žádný centrál, ale klasické mechanické zámky. Někdy je docela výhodné nechat se zavřít do starožitného auta bez moderních doplňků.

Opatrně jsem vyklouzl ven a v podřepu se přesunul k zadnímu blatníku. Lepicí páska povolila pod jeho ostrým a hrbolatým spodním okrajem po několika tazích. Pohotově jsem strhl její zbytky, zmačkal je do koule a odhodil je pryč. Ještě jedna podobná depilace a mám předloktí hladké jako modelka, zasmál jsem se nad množícími se lysinami v ochlupení, a zase se rozhlédl po okolní situaci.

Dveře dodávky už byly otevřené, řada před nimi se zkracovala a démoni i lidé, kteří už vyfasovali své zbraně, se pomalu přesouvali k severnímu okraji terasy.

Bezduše vřeštících příšer z okolí se sice k Ipfu stahovaly celé mraky, ale protože byly ozbrojeny jen drápy a tesáky, nepředstavovaly pro ostrými střílející komando Bernáthových

neřešitelný problém. Horší to bude tady s těmi. Kdyby se jim podařilo napadnout mé zachránce z druhé strany revolvery, pistolemi, automatickými puškami, škorpiony a uzi, nadělali by z nich na počkání náplň do tlačenky. Přinejlepším. A to v žádném případě nesmím připustit!

Nastala hodina pravdy, řekl jsem si. Je načase odvděčit se svým přátelům za všechno, co pro mě udělali!

Anebo se o to aspoň pokusit, poopravil mě cynický hlas zevnitř, kterému se tato slova zdála trochu moc silná, v rámci možností…

Rozhodně jsem ze sebe stáhl bundu, rozprostřel ji před sebou na zemi a po hlubokém nádechu odhrnul její rozpáranou podšívku.

#

Černý trojúhelník s vepsaným kruhem a znamení Orionu v jeho středu vypadaly na drsné vnitřní straně kůže trochu neforemně. Co se dá dělat, kreslit uhlíkem potmě, zpaměti a navíc jen na základě chabé vzpomínky na obraz z psychometrického zážitku starého pět dní, není nic světoborného, ať už se člověk snaží jak chce. Hlavně sedm hvězd rozestavených do tvaru přesýpacích hodin mi na denním světle připomínalo cokoli jiného, jen ne to, co mělo představovat. Ale i tak. Teoreticky by to mohlo fungovat. Za pokus přece nic nedám.

Naslinil jsem si prst, opatrně jím přejel po magickém Znamení a třikrát nahlas zopakoval slova aktivující kouzlo:

„Clatu verata nictu!“

Ve vzduchu kolem jsem pocítil nepatrné zachvění, ale mohl ho mít na svědomí jen přízemní vánek nebo má představivost. Podařilo se? Nepodařilo? Jestli jsem něco nepopletl, úspěch by měl být postřehnutelný okamžitě.

Obezřetně jsem vystrčil hlavu nad zadní část auta a ohlédl se po terase.

Jednotky sestupující k lesní cestě se najednou zastavily.

Řada těl před dodávkou se úplně rozsypala.

Všechno, co mělo nelidský původ, se najednou válelo po zemi a v mučivých křečích se snažilo odplazit pryč. Démoni odhazovali zbraně, kvíleli, sténali a šířili paniku. Ta přeskočila jako napalmová

jiskra na už tak dost vyděšené členy Hvězdy východu a zasela do řad nepřítele totální chaos.

„Heuréka!“ zvolal jsem, když jsem viděl, jak tmavě modří ifríti, stojící ještě před vteřinou kolem Azíze, poplašeně vzlétli do vzduchu a ztratili se v oblacích.

Černokněžníkovi zmrzl úsměv na rtech a chvíli nechápavě hleděl za jejich mizejícími ohony. Pak ale evidentně zachytil přítomnost cizího kouzla, zamračil se a lusknutím prstů se ho pokusil zrušit.

Podařilo se mu to. Na deset vteřin.

Pohlédl jsem na magické znamení. Nenápadně se vzdorovitě zalesklo a zase kolem sebe rozvířilo vzduch.

Na chvíli osvobození démoni se opakovaně vrhli k zemi.

Další lusknutí prsty.

Další vzdorovitý záblesk.

Azíz pochopil, že tudy cesta nevede, rozprostřel ruce a na okamžik ztuhl se zavřenýma očima, hledaje zdroj kouzel, které vyhánějí jeho astrální služebníky z magického místa. Naštěstí se při tom automaticky obrátil k severu, předpokládaje, že útok přišel přímo od Bernáthových, a chvíli se zdržoval marným bloudivým sondováním prostoru pod kopcem. Neměl jsem ale ani nejmenší pochybnosti o tom, že mu tak jako tak brzy dojde, jak se věci ve skutečnosti mají.

„Tak. Jdeme na to,“ zavelel jsem a poplácal se povzbudivě po stehně.

Navlékl jsem si bundu, pohotově vlezl za volant rollsu, uvolnil ruční brzdu a vrátil se zpátky na stanoviště za zadním blatníkem.

Letmým pohledem jsem zjistil, že Azíz se už pomalu otáčí mým směrem.

„Nebudeš to mít tak lehké,“ procedil jsem skrz zuby a zapřel se vší silou do kapoty. Rolls povolil a hladce se rozjel dolů miskovitým svahem, přímo naproti pódiu. Po pár metrech nabral docela slušnou rychlost a nemilosrdně válcoval všechno, co se mu postavilo do cesty. Nekovové předměty a pomalejší jedinci měli smůlu.

Azíz, soustředěný úplně na jiné věci, si rollsu také všiml poměrně pozdě a už ho nestihl žádným způsobem zastavit. Mohl být rád, že se mu se štěstím podařilo uskočit ještě předtím, než luxusní

anglický vůz nabral prázdné pódium čelní maskou, posunul ho o dobrých deset metrů dopředu, nádherně jím podťal už skoro dokončeného obětního panáka a uvázl v hromadě zhroucených dřevěných trosek.

K nepříčetnosti rozzuřený černokněžník ale kašlal na vyprošťování svého miláčka, pohotově oběhl čerstvé rumoviště a okamžitě pokračoval v čenichání po vetřelci. Jenže v okamžiku, kdy se jeho pozornost upřela k místu na okraji valu, kde auto původně stálo, jsem se já už ozlomkrk hnal uličkami mezi stany a nedbaje na bolest v koleně neustále měnil směr.

Mobilní magický artefakt s vlastní inteligencí. V neděli večer to znělo docela chytře.

V běhu se ale nepřemýšlí zrovna dvakrát dobře, to mi věřte. Hlavně když máte v patách novodobého Saurona, kterému jste právě zlomili topůrko na kladivu, jímž chtěl kovat Prsten moci. *Pryč, pryč, pryč*. To je tak v kostce všechno, na co se dokážete soustředit. Váš úspěch v podstatě závisí na náhodě.

V uličce vedoucí k agregátu jsem se srazil se sukubou.

#

Prudký úder mě odhodil tři kroky zpátky, přímo skrz stěnu jednoho ze stanů. Konstrukce povolila a na hlavu se mi zřítila hromada plátna. Když jsem z ní po několika vteřinách, ztracených v nenávratnu, konečně vymotal alespoň horní polovinu těla, spatřil jsem, že se démonická stařena také vzpamatovala a po čtyřech se namáhavě plazí ke mně. Musela určitě sáhnout až na dno svých schopností, aby našla sílu k překonání odpuzujícího magického kouzla. Vrčela při tom jako vzteklý pes, na rtech měla pěnu a z očí jí tekla krev, ale nevzdávala se. Představa možnosti sáhnout si na chrupavkovitou trubici v mém krku a pevně ji stisknout pro ni byla pravděpodobně neodolatelná.

Naštěstí se tak daleko nedostala.

Zaplatila už za první kontakt s mou pokožkou. Seškvařil jí všechny prsty až na kost a obrátil ji k bezhlavému útěku směrem k vyvýšenému valu. Ve chvíli, kdy její tělo s šíleným výkřikem přepadlo přes jeho okraj, jsem pocítil záchvěv neuvěřitelného

zadostiučinění. Shodil jsem ze sebe poslední kusy stanové plachty a pohlédl směrem, kde dřív stál rituální oltář.

Azíz se zmateně ohlížel, pobíhal sem a tam, už už zvedal prsty k nějakému magickému úkonu, ale vzápětí je zase nechal klesnout. Pěnil a zlost mu zatemňovala mozek, ale neomylně se přibližoval mým směrem.

Vyskočil jsem a rozběhl se zpátky, odkud jsem vyrazil.

Z obavy před další neplánovanou srážkou jsem ale asi kličkoval a zahýbal příliš opatrně.

Ani ne po třiceti metrech něco hlasitě zapraskalo po mé pravici a v plátnu těsně vedle mé hlavy se objevila půlmetrová díra s ohořelými okraji.

Blesk? Obloha s drobnými šedivými mráčky vůbec nevypadala na bouřku…

Nad stany se rozlehl Azízův hurónský smích a rozvodná skříň po mé levici vybuchla v ohňostroji sršících jisker.

Kurva!

Vyrazil jsem v předklonu přímo k severu. Jestli mě skutečně spatřil a zaměřil, hra na slepou bábu skončila.

Udělal jsi, co jsi mohl, Davide. Je nejvyšší čas dostat se co nejdřív ke svým!

Po vyběhnutí na volné prostranství jsem si dovolil jen krátké rozhlédnutí. Černokněžník nebyl nikde v okolí, ale zato mě přivítala náruč jeho řidiče. Vyklouzl jsem z ní jen tak tak a ještě přidal. Tomu hajzlovi se v očích okamžitě objevil ten jeho perverzní maniakální výraz a po krátkém zamyšlení se s chutí pustil do mého pronásledování.

No, tohle mi ještě chybělo…

K ústí lesní cesty už to nebylo daleko, ale poraněné vazy mého levého kolene vypověděly službu dřív, než jsem k němu dorazil. Končetina se bolestivě podlomila a najednou jsem místo běhu jen bezmocně pokulhával a skučel.

Někde vzadu se ozvalo Azízovo naštvané štěkání.

Je po mně.

Zaznělo hlasité prásknutí.

Vystrašeně jsem stáhl hlavu mezi ramena a klesl na kolena. Ruce brzdícího řidiče mě strčily do zad, shodily na zem a jeho obrovité tělo díky setrvačnosti přelétlo nade mnou. Dopadl s těžkým žuchnutím na okraj terasy a zůstal nehybně ležet. Chyběla mu polovina hlavy a z vlasů na okraji zvláštní rány mu stoupal smradlavý kouř.

Ohlédl jsem se a spatřil Azíze řvoucího jako raněný lev a uhánějícího mým směrem.

Dej mu co chce a vypadni! popohánělo mě mé panikařící druhé já.

OK, přikývl jsem pohotově, přestal si hrát na hrdinu, shodil ze sebe bundu, nechal ji ležet v trávě, sklouzl jsem po okraji cesty na nižší terasu a s těžkým kulháním se rozběhl k nejbližší houštině. Napříč lesem se dostanu dolů možná ještě rychleji.

A zbytek už si Bernáthovi musejí stejně vyřídit sami.

#

Možná jsem docela dobrý stratég, ale určitě nejsem dobrý psycholog.

Domněnka, že se ten šílenec spokojí s tím, že spálí mou bundu s magickým Znamením na podšívce a nechá mě běžet, byla vyloženě naivní. Už bych se měl konečně naučit, že slovíčko pomsta se u mých nových přátel i nepřátel nespojuje s přízemnostmi, jako je vypuštění kozy do sousedovy zahrady nebo žalování na kolegu v práci. Dokud neteče červená, tak se pravděpodobně nepočítá nic.

Hrozné. A to prý všichni žijeme v civilizovaném světě.

Řítil jsem se dolů svahem a funěl při tom jako dýchavičný kůň. Přeskakoval jsem zlomené větve, zachytával se a odstrkoval od kořenů stromů, vyhýbal se terénním nerovnostem a modlil se, aby mé bolestí pulzující koleno vydrželo alespoň než dorazím na parkoviště. Vrčení běsnícího pronásledovatele jsem měl neustále za sebou a jeho magické metání blesků v pravidelných intervalech zapalovalo opadané listí těsně za mými patami.

Můj náskok se ale metr za metrem zkracoval.

Byl jsem zhruba v polovině kopce, když jsem z míst po mé pravici, kudy vedla lesní cesta, zachytil křik a zvuky boje. Než mi ale

došlo, že to nejspíš budou Bernáthovi, ženoucí se vzhůru kopcem na horní terasu, dávno jsem jejich úroveň minul. Obrátit se a dohánět bezhlavě střílející skupinu nepřicházelo v úvahu. Pokud bych nevběhl do rány jim, tak Azízovi ano. Nezbývalo mi tedy nic jiného, než pokračovat dolů. Pro jistotu jsem ale trochu zmenšil úhel sestupu a přece jen se mírně stočil k cestě. Možná jsou Tamařini příbuzní rozděleni na více skupin. Možná někdo zaostal…

Zhruba třicet metrů pode mnou se mezi stromy zalesklo něco plechového.

Automobily. BMW, Eurovan a mercedes, hádal jsem podle barvy karoserií. Stály před hromadou kmenů, kterými někdo narychlo zatarasil lesní cestu. Měly dokořán otevřené všechny dveře i kufry a vypadaly opuštěně.

Tušil jsem správně. Právě jsem se úspěšně minul se svými zachránci a ztratil tak poslední naději jak vyváznout z téhle šlamastyky. Do háje!

Vzdálenost mezi mnou a automobily jsem zdolal za necelých deset sekund, smykem přelétl přes malou vyvýšeninu u cesty a udýchaně dopadl na přední sklo Eurovanu.

Mercedes! Kde je mercedes a jeho zadní kufr?! Rychle!

„Stůj,“ ozvalo se odněkud zleva.

Koutkem oka jsem zachytil Danielu s tasenou zbraní v ruce. Chvíli mířila na mne, ale když si uvědomila kdo jsem, pohotově ji obrátila na stín, řítící se v mých stopách.

Pozdě.

Azízova ruka vylétla prudkým švihem od boku a bezcitně odstrčila Danielu z cesty. Kulka vylétla do vzduchu, dívka přepadla přes ztrouchnivělý kmen, narazila spánkem do stromu a bezvládně se sesunula do mechu u jeho kořenů. Sametový kobereček zalila čerstvá krev.

Bože…

V posledním záchvatu zuřivosti jsem přeběhl ke kufru mercedesu a jediným trhnutím vyrval jeho falešné dno.

Bylo prázdné. Nezůstala v něm jediná zbraň.

Azíz seskočil na cestu a podrážky jeho okovaných bot se zaryly do blátivého povrchu necelé tři metry ode mne.

To je konec.

Stáli jsme tváří v tvář. Černý mág a bankovní úředník.

Ruce se mi rozklepaly jako huspenina a naslepo zašátraly v otevřeném kufru. Kdyby tam byla aspoň klika od zvedáku, nějaký hever nebo klíč na kola…

Azíz zavrčel a poskočil o krok vpřed.

Mé prsty narazily na něco malého, ale podle doteku studeného a kovového.

Kazhegeldin pozvedl ruce a namířil je mým směrem.

„Áááááá," zařval jsem vyděšeně, popadl válcovitý předmět do ruky a prudce jím mrštil po čaroději.

Čas se na okamžik zpomalil.

Malý stříbrný předmět vykreslil ve vzduchu rozmazanou šmouhu. Pak zasáhl Azíze přímo do čela. Jeho vytřeštěné oči se obrátily v sloup, hlava se zvrátila k obloze a on vrávoravě ustoupil dozadu. Pak se ještě chvíli překvapeně kolébal na patách a nakonec se ve vláčné piruetě definitivně svezl k zemi.

#

Stál jsem, opíraje se o blatník, protože kolena mě už vůbec neposlouchala, a nechápavě hleděl na Azízovo nehybně natažené tělo, na jeho zkrvavený obličej a na poslední plechovku piva Carlsberg, ležící hned vedle něj.

Jen jsem tak stál a tupě civěl.

Celou věčnost.

Ne a ne se vzpamatovat…

„Davide!" zazněl najednou přes hromadu povalených stromů Tamařin hlas a konečně mě vytrhl ze strnulosti.

Pootočil jsem se a sledoval, jak moje stará známá seskočila z valu, namířila čezetou na černokněžníkovu hlavu, poklekla vedle jeho ramene a opatrně mu přiložila prsty na krční tepnu.

Pomalu jsem potácivě dokulhal k tělu a napjatě čekal na verdikt.

„Je mrtvý," řekla nakonec.

Nemohl jsem tomu uvěřit.

Zabil jsem Azíze. Dostala ho má vlastní ruka. Trefil jsem ho přímo do čela. Přesně do díry po trepanaci. Do nejcitlivějšího místa na těle.

A roztříštil mu lebku. Pivní plechovkou…

Škoda, že jsem se nedokázal ani smát.

Znělo to absurdně a neuvěřitelně – ale bylo to tak.

Takže je doopravdy konec. Konec…

„Daniela! Rychle, Daniela!“ vzpomněl jsem si najednou na zkrvavené blonďaté lokny nešťastné příslušnice rodu Bernáthů, která se mi před chvílí snažila pomoci, a ukázal vyplašeně směrem ke svahu nad cestou.

Tamaře stačil jediný pohled do mých očí a okamžitě pochopila. Pohotově vyběhla mezi stromy a se zhrozeným vyjeknutím poklekla ke své sestře. Pak ze sebe shodila větrovku, rozložila ji na zem, opatrně na ni převalila Danielino bezvládné tělo a přiložila jí ucho k hrudi.

„Je v po-pořádku?“ vykoktal jsem. Z místa, kde jsem stál, jsem nedokázal rozeznat, jestli vůbec dýchá.

Tamara neodpovídala. Zase se zvedla do pokleku, zavřela oči a začala třesoucíma se rukama kreslit nad sestřiným tělem magické znaky.

„Tamaro…?“

„Tetiččin regenerační nápoj!“ přerušila mě. „Rychle!“

Viděl jsem, že je zle. Přinutil jsem tedy nohy zase k pohybu a rozběhl se k Eurovanu. Termoska s čínskou medicínou byla naštěstí tam, kde měla být. Popadl jsem ji v otočce, za okamžik jsem byl zpátky a sám jsem nalil trochu tekutiny mezi Danieliny pobledlé rty.

Tamara pokračovala v uzdravovacím rituálu.

Zůstal jsem dřepět vedle ní a zoufale si celých deset minut okusoval nehty. Chvála bohu ještě nebylo pozdě na záchranu. Ale kdyby se věci vyvinuly jinak… Kdo ví. Raději jsem myšlenku ani nedokončil.

Když Daniela konečně začala jevit známky života, zhluboka jsem si oddechl.

Tamara přestala s čarováním, její čelo vysíleně kleslo na pacientčino rameno a ruce se jí sevřely kolem sestřiných útlých

ramen. Když zase zvedla obličej, všiml jsem si, že má vlhké oči. Bylo to zjevně o chlup. Pak Daniele ještě jemně uhladila vlasy, políbila ji na tváře, odlehčeně nasála a vypustila doušek studeného zářijového vzduchu a postavila se.

#

Z horní terasy se už hodnou chvíli ozývaly jen ojedinělé výstřely a výhrůžné pokřiky. Bernáthovi pomalu přebírali kontrolu nad situací.

Starost o Danielu už před čtvrthodinou převzali na svá ramena tetička se strýcem, kteří se u odstavených aut zjevili těsně poté, co jsme ji dostali z nejhoršího. Přenesli zraněnou do Eurovanu a čekali, až se probere.

Všiml jsem si, že Imrich dorazil s nějakým starým ošoupaným svazkem pod paží a dává si hodně dobrý pozor na to, aby ho nepustil z ruky. Domyslel jsem si, že se našla Kniha invokací a uvědomil si, že ji nevidím poprvé. Spatřil jsem ji dnes ráno. Pokud jsem si dobře pamatoval, Azíz měl tenhle nebezpečný magický traktát odložený na stolku vedle misky s ovocem. No, jemu už byl stejně k ničemu…

Seděl jsem se svěšenou hlavou, opřený o koleno mercedesu a čekal na Tamaru, která někam na chvíli odběhla.

„Je po něm," konstatovala s lítostí v hlase opakovaně, když si po návratu znaveně přisedla do žloutnoucí trávy po mém boku. Ten účastný tón samozřejmě nepatřil Azízovi, ale mně. „Asi si uvědomuješ, jak to komplikuje situaci, Davide. Chtěli jsme ho vyslechnout, pamatuješ? Hlavně kvůli tvé kletbě."

Mlčky jsem přikývl. Nemusela mi nic připomínat.

„Hlavu vzhůru," slabounce mě poplácala po koleni. „Vím, že jsi nemohl jinak. A tak jako tak," na chvíli se ušklíbla, „tě musím pochválit za skvělý hod. Sama bych toho parchanta nesložila líp! Jsi hrdina dne! Jenom mě mrzí, že jsi chvíli nepočkal a nenechal mě aspoň jednou si do té zmije před smrtí kopnout."

„Byla to náhoda," zašeptal jsem bez špetky veselí a dál ztuhle hleděl na neurčité místo před sebou.

Tamara si povzdechla. „Mohli bychom zkusit nekromancii," pokračovala zase vážně, „i když… Pokud vím, o probouzení mysli

mrtvých se už celá staletí nikdo z naší rodiny nepokoušel. Nevím, jestli by si na to Imrich troufl. Já… já bych možná… Nevím. Musím si to promyslet.“

„Není potřeba,“ potřásl jsem hlavou. „Bylo by to zbytečné. Azíz neví… nevěděl nic.“

„Opravdu?“ zeptala se zklamaně. „To je zlé.“

„Zlé? Alan snad nepromluvil…?“ zarazil jsem se, když jsem si uvědomil, že mi bylo nedávno doporučeno nezmiňovat před ní Alezárovo jméno.

Tamara odvrátila zrak a zhluboka si povzdechla.

„Alan není Azízovým spojencem,“ řekla se sešpulenými rty a zase nasadila lítostivý tón. „Výslech skončil včera o půlnoci. Byl to přešlap.“

„Ach bože,“ zaúpěl jsem, svěsil hlavu ještě níž a najednou upadl do totální deprese.

„Ten podrazák udělal v poslední době několik hnusných a neodpustitelných věcí, to ano. Ale spojka není. Bohužel.“

Mlčel jsem.

„Ještě pořád máme čas, Davide. Paulínini lidé hledají dál. A kdybychom jim mohli pomoci třeba jen jedinou maličkou stopou…“

Čas. Pche. Trpce jsem se ušklíbl.

Do sobotního soumraku zbývalo necelých třicet hodin a my jsme byli zase úplně na začátku. Ani o krůček dál než před dvanácti dny. Mělo ještě smysl se pořád trápit a bojovat? K čemu, když všechno zjevně poukazovalo na to, že mi prostě není souzeno se mého prokletí zbavit.

„Pomoci? Jak?“ zachroptěl jsem rezignovaně.

„Mluvil jsi s Azízem?“

„Chvíli…“

„Přemýšlej. Neřekl on nebo někdo z jeho lidí něco, co by nám pomohlo?“

„Ne,“ odvětil jsem apaticky. „Říkal, že je sám zvědav na to, co si na tebe vymyslel jeho komplic. Neměl o druhu kletby ani ponětí.“

„Neřekl jeho jméno?“

„Jeho jméno?“

„Komplicovo jméno.“

„Jméno!“ vztyčil jsem prudce hlavu, tápaje po neurčité vzpomínce na dně své mysli. Řekl? Neřekl?

„Řekl!“

„Takže…“

„Řekl… Nazval ho… hm,“ ach, ta moje paměť na jména! Chytil jsem se za spánky a pořádně se zamyslel. „Sino… Sido… Sinodom? Ne. Sidonom? Ne.“

Jak to jen bylo? Jak?! Neschopností vzpomenout mi celé tělo zachvátil třas. „Sidonius!“ zvolal jsem konečně a ve tváři se mi rozsvítil úsměv zářivější než záblesk po výbuchu atomovky.

„Jsi si jistý?“ zarazila se Tamara a v očích se jí zjevilo překvapené poznání.

„Jsem!“

„Sidonius je Zdenovo biřmovací jméno.“

„Zdenovo?“ zatvářil jsem se nechápavě.

„Mladík ze Spolku. Brýle se zlatými obroučkami, sako…“

„Ten, co ráčkuje?“

„Ten,“ přikývla Tamara. „Vstávej!“

Už jsem byl dávno na nohou.

#

„Zdeno! Nemůžu tomu uvěřit!“ opakovala Tamara pořád dokola. Seděli jsme v mercedesu a s plynovým pedálem přimáčknutým na podlahu uháněli směrem na Stuttgart. „Jestli je to pravda, tak se má na co těšit! Už začínám chápat, jak je možné, že Azízův spojenec tak dobře znal naše zvyky a že se dokázal bez problémů dostat ke Knize invokací. Člověk přímo z nejužšího okruhu Spolku! Strašné! Nakonec tomuhle světu přestanu rozumět i já. Ze dvou lidí, za které bych ještě včera dala ruku do ohně, se za jediný den vyklubou podrazácké hyeny! Proč?“

„Neunáhlila ses trochu?“ hleděl jsem s vytřeštěnýma očima na auta v protisměru, které nám s kvílením pneumatik prudce uhýbaly z cesty, a neklidně naslouchal podivným zvukům, ozývajícím se zpod kapoty. „Ta shoda se Zdenovým biřmovacím jménem mi připadá jako moc velká náhoda. Jak si vůbec můžeš něco takového

pamatovat? Já si nedokážu vzpomenout ani na to, jak pokřtil farář mě.“

„Křtil tě jako Davida. Všechny Davidy křtí jménem David.“

„A každého Zdena jako Sidonia?“

„Jasně. Věř mi. Mám v tom přehled. Kouzla a jména jsou hluboce propojená. Pro Zasvěceného a vůbec pro každého, kdo pracuje s magií, je hodně důležité umět pracovat s co nejširším spektrem jmen. Jsou třetím rozměrem věcí, lidí a démonů. Rezonují s oběma světy a aktivně ovlivňují osudy těch, co je nosí. Představují adresu nevyhnutelnou pro kontakt se vším živým i neživým a základní páku pro jejich ovládání.“

Zase poučuje, povzdechl jsem si. Ale pokud jí to nevadí při řízení…

„Znát a pamatovat si co nejvíce jmen je pro Zasvěcené stejně podstatné, jako například naučit se číst v aurách. A na to, abys jména uměl správně používat, musíš samozřejmě znát i jejich význam a původ. Není to naštěstí zase taková věda. Spousty dodnes používaných evropských jmen, včetně slovanských, má společný původ v římských, řeckých nebo hebrejských slovech. Zdeno vychází z latinských kořenů. Znamená to člověk z fénického města Sidon. Sidonius.“

„A co mé jméno?“

„David?“ zalovila Tamara v paměti. „David je klasický biblický hrdina. Hebrejsky znamená *milovaný*.“

„Fakt?“ zašklebil jsem se. Doufal jsem, že si ze mě neutahuje. „A co znamená Tamara?“

„V sanskrtu *koření* a hebrejsky *datlová palma*,“ ušklíbla se. „Vyber si, co se ti líbí víc. Ale neodvozovat žádné pubertální přezdívky, jasné?! Mimochodem, v bibli ji najdeš taky. Podle Starého zákona se tak shodou okolností jmenovala Davidova dcera.“

„Hm. Doufám, že se to nepočítá jako příbuzenský vztah.“

„Ještě to tak,“ zasmála se Tamara nahlas a sáhla po mobilním telefonu.

Volala na informace svého lokálního operátora a pak na stuttgartské letiště. Nechala nám rezervovat letenky na nejbližší let do Košic. Tentokrát s přestupem ve Vídni.

„Co že jsi vynechala Braňa?“ zeptal jsem se jí v krátké pauze, během níž vytáčela další číslo.

„Braňo a Petronela jsou na Ipfu,“ odvětila stroze. „Potřebovali jsme každého, kdo byl po ruce.“

Fordka z půjčovny, vzpomněl jsem si, chápavě přikývl a pozorně naslouchal, jak strýci, kterému jsme před odjezdem nestihli ani zamávat, podává podrobné hlášení o našem novém zjištění a o tom, že v šest deset odlétáme ze Stuttgartu.

Jako poslední telefonát si nakonec nechala rozhovor s Paulínou.

Trval překvapivě krátce. Asi čtyři vteřiny.

Když jsem pochopil, že v mobilu došla baterka, dostal jsem záchvat zuřivosti a začal mlátit hlavou o palubní desku.

Smůla. Ten šťastný hod plechovkou se prostě musel něčím vykompenzovat.

#

Nebýt Tamařiných schopností sugesce a manipulace, zase bych měl problém nastoupit do letadla. Nejen, že jsem vypadal třikrát hůř než posledně – špinavé vlasy i obličej, boule velikosti pěsti na čele (a to už splaskávala!), modřiny a odřeniny po pádu z okna na všech končetinách, plus neuvěřitelně zničené kalhoty – ale chyběl mi i pas (vážně si nepamatuju, kde jsem ho nechal) a byl jsem drzý a vyváděl jsem jako utržený ze řetězu.

Někdo snese míň, někdo víc, ale všichni mají své hranice. A já jsem tu svou už dávno překročil.

Uklidnil jsem se až někde na půli cesty do Vídně, když mi dva tácy se standardní porcí studeného občerstvení a panák Jägermeistera uhasily nejhorší hlad a žízeň.

„Jak jste přišli na to, že Kazhegeldin zvolil za místo rituálu horu Ipf?“ pokusil jsem se Tamaru zase vtáhnout do hovoru. Během poslední půlhodiny projevila skutečně úctyhodnou dávku tolerance. Sám bych si za své chování na letišti nejraději nařezal na holou.

„Braňo, pneumatiky a ty,“ začala mi ochotně vysvětlovat, očividně potěšená mou proměnou k normálu. „Pamatuješ si, jak jsem Braňa poslala změřit stopy po kolech na Azízův dvůr?“

Přikývl jsem.

„Tak to byla první stopa. Zjistil podle nich typy pneumatik všech vozidel, co se tam v poslední době objevily, porovnal je s mými fotkami z farmy, vyřadil Azízovy vlastní vozy a zkatalogizoval to, co mu zbylo. Pak začal obcházet tranzitní společnosti a zbylé pneumatiky porovnávat s těmi, co měly obuty nákladní vozy, které jejich majitelé pronajímali. Když narazil na gumy souhlasících modelů a dezénů, pokračoval v hledání nákladáků s příslušným počtem kol, odpovídajícím rozvorem a příslušnou nosností. Zajímaly ho hlavně vozy vhodné pro hromadný přesun dobytka, protože takové v Azízových garážích chyběly. Tak Braňo nakonec v Ulmu našel firmu, která v předcházejících dnech pomáhala Azízovi přemisťovat jeho majetek a lidi na rozličná stanoviště v kraji. Přesné informace o jednotlivých zakázkách sice nezískal, ale jejich řidiče už nespouštěl z očí.

Dnes ráno, zhruba v deset, se do firmy neplánovaně vrátil pronajatý vůz, který na základě telefonické objednávky už před svítáním vyrazil na místo nakládky, ale místo toho, aby tam naložil dvacet jalovic, se prázdný otočil zpátky. Jeho řidiči, který teprve na poslední chvíli zaskočil za náhle onemocnivšího kolegu, bylo divné, že má dobytek z dočasně zřízených sanitárních jatek převážet někam do lesa. Nezdály se mu ani průvodní papíry a sotva z poloviny vyplněná veterinární osvědčení a navzdory riziku žaloby za porušení smlouvy se zákazníkem odmítl zvířata převzít.

Takže jsme díky němu našli stanoviště, kde Azíz soustřeďoval zvířata určené pro obětní porážku, a následně odhalili i polohu rituálního místa, na něž měla být odvezena. Zároveň jsme ale už od rána sledovali i tvou stopu, Davide. Na šatech ve vaku, který zůstal v mercedesu, jsme našli pár tvých vlasů a použili je na jednoduché vyhledávací kouzlo, s jehož pomocí jsme odhalili přibližný směr tvého pohybu. Domysleli jsme si, že ses nejspíš dostal do rukou nepřítele a plánovali jsme ti okamžitě vyrazit naproti. Shoda okolností chvála bohu dopomohla tomu, že jsme se při tom zase nemuseli rozdělit. Obě stopy totiž vedly podobným směrem. A Ipf stál v jejich průsečíku.“

„Hmmmm,“ zhodnotil jsem jejich výkon uznale. „Ani nevíš, jak mě váš příchod potěšil. Už jsem si chvíli myslel, že vás všechny postříleli v ruinách Schwarzwaldu.“

„To samé jsme si chvíli mysleli i my o tobě! Kde ses večer proboha ztratil?“

„Ztratil?“ ušklíbl jsem se. „Kéž bych se býval ztratil!“ Usrkl jsem z plechovky coly, rozvalil se pohodlněji na sedadle a dal se do popisování zážitků předcházející noci. Seznámil jsem Tamaru s okolnostmi mého únosu, věznění, neúspěšného pokusu o útěk a nakonec i se vším, co se na Ipfu odehrálo – od brzkého rána až po přestřelku. Překvapoval jsem ji každou druhou větou a s hrdostí pozoroval, jak na ni mnohé věci očividně udělaly dojem. Není se co divit. Když jsem se tak poslouchal, samotnému se mi nechtělo věřit, že jsem u toho všeho byl a že v tuhle chvíli letím živý domů. Čarodějnický trik se Znamením na bundě jí dokonce na chvíli vyrazil dech. Obdařila mě za něj pochvalou *skrytý talent*. Snad to nemyslela ironicky.

Hned poté, co jsem skončil, mi Tamara na oplátku povyprávěla o tom, co si ve stejném čase vytrpěla ona sama. Mluvila podrobně o pronásledování falešného Azíze, o strastiplném návratu na Schwarzwald, o prohledávání trosek budov, o nalezení tetiččina syna Kaye, který utrpěl vážná zranění už při prvním výbuchu, o jeho oživování, léčbě a převozu do nemocnice. Když se konečně dostala k nočnímu telefonátu s Paulínou, už jí pomalu vysychalo v hrdle.

Podal jsem jí zbytek coly a donutil ji dokončit vyprávění o tom, jak se dozvěděla o Alanově přistižení při kupčení s démony a mrtvolami, jeho zadržení Spolkem, výslechu v Cele ozvěny a doznání k většině ze spáchaných skutků. Až na ten nejdůležitější, samozřejmě, týkající se zrady a spolčení se s Azízem.

„Byl to přítel,“ zachytil jsem v Tamařině hlase opravdovou bolest. „Blízký přítel. Aspoň jsem si to myslela.“ Hleděla do tmy za okénkem a vyzařovala z ní směsice smutku a hněvu. „Po přistěhování do Košic jsem se cítila osaměle a hledala jsem společnost. Zasvěcení v *inner circle* nejsou lidé, se kterými bys zašel v pátek do baru. Možná tak v neděli na kafe, ale to je všechno. A tehdy se objevil Alan. Ukřivděný mladík, který se nemohl dostat do

Spolku jen proto, že nosil příjmení po muži, který kdysi patřil k Azízovým přisluhovačům. V jeho upřímné touze být jednou jedním z nás a tvrdohlavé vůli vymanit se ze stínu vlastní rodiny jsem viděla vlastní odraz. Našla jsem spřízněnou duši s hodně podobným osudem. Člověka, který má v patách přízrak minulosti a který trpí kvůli podlým činům stejného prokletého hajzla jménem Azíz Kazhegeldin. Rozhodla jsem se mu podat pomocnou ruku. Orodovala jsem za něj ve Spolku. Pracovala jsem na rozvíjení jeho magických schopností. Jako hloupá a slepá husa! A on? On zatím za mými zády šikovně intrikoval a potichu se smál. Na tváři skromná lichotivá maska a v ruce dýka. Tahal mě za nos, podrazák, zneužíval mě! Jen kvůli osobním zájmům. Když tě zradí přítel, Davide, bolí to ze všeho nejvíc…“

Účastně jsem přikývl a položil jí poslední otázku.

„Co s ním bude?“

„Nic,“ řekla Tamara. „Je na psychiatrii. Z Cely ozvěny nikdo nevyjde po svých. Jestli se z pomatení někdy v budoucnu vůbec vylíže, bude rád, že to přežil.“

V hlase měla zadostiučinění. Ale i trochu lítosti a zklamání.

#

Na vídeňském letišti jsme se zdrželi jen krátce. Dobré bylo, že jsme navzdory zpožděnému přistání našeho prvního letu stihli ten následující, špatné, že nám zase nezbyl čas zavolat paní Paulíně. Tamařin trojitý pokus o telefonát z letištního automatu skončil pokaždé u obsazovacího tónu. Navrhl jsem jí, že by se mohla pokusit zdržet letadlo, ale podle pohledu, který na mě vrhla, jsem pochopil, že dělat něco podobného jen kvůli tomu, že se nemůže někomu dovolat, považuje za vyloženou blbost. Ať už byl ten hovor jakkoli důležitý. I mně samotnému pak došlo, že by nám taková troufalost neprošla bez následků, ani kdyby Tamara použila úplně všechny triky, které ovládala.

Let jsme absolvovali na poloprázdné palubě malého tučka se dvěma vrtulemi, kterým házela každá, i ta nejmenší vzdušná turbulence. Namísto dalšího povídání jsme se proto soustředili především na pevné svírání opěradel a udržování svých žaludků v co

nejklidnějším stavu. Měl jsem pocit, že v tento větrný páteční večer by to byla fuška i pro tibetského lámu, schopného dokonalé sebekontroly a pravidelně trénujícího běh na dlouhé tratě po žhavém uhlí.

Do Košic jsme dorazili těsně po osmé hodině večer.

Holohlavý mladík v bundě s nášivkou White Power, kterého Tamara násilně vyrušila uprostřed hovoru v telefonní budce na letištním parkovišti, se sice pokoušel obhajovat své právo na odchod s telefonní kartou, kterou si přinesl, ale jeho námitky byly hrubě zamítnuty kopancem do rozkroku.

„Ano?“ ozvala se konečně paní Paulína.

Mačkal jsem se spolu s Tamarou v klaustrofobicky malém prostoru, osvětleném flekatou neónovou zářivkou a se zatajeným dechem poslouchal každou větu, kterou si Zasvěcené ženy vyměnily.

Paulína už o všem věděla. Strýc Imrich jí volal asi před třemi hodinami, tedy zhruba v době, kdy jsme ve Stuttgartu nastupovali do sedm čtyři sedmičky. Představenstvo Spolku se sešlo do několika minut a po krátkém rokování se jednohlasně rozhodlo pro okamžité a rázné jednání. Osobní návštěvu u vlastního člověka, podezřelého ze zrady, si nenechal ujít nikdo z nich a svorně vyrazili ke Zdenově vile. V domě, stojícím na okraji nedaleké obce Bohdanovce, ale nenašli ani živou duši. Podle vrstvy prachu a stavu lednice to vypadalo, že tam už dobré dva týdny nikdo nebydlí. Automatický světelný režim byl nastaven tak, aby se každý večer samostatně na dvě hodiny zapnul a telefonní linka byla přesměrována na jiné místo.

Zdeno se očividně někam zašil.

„Právě pátráme po čísle, ze kterého zvedá hovory,“ vysvětlovala paní Paulína spěšně. „Wais je na telekomunikacích a pokouší se od operátorů získat adresu. Nadiktuj mi číslo automatu, ze kterého voláš, Tamaro, a já ti zavolám okamžitě, jak budeme něco mít. Čekejte na místě!“

„Vypadá to nadějně,“ ušklíbla se Tamara, když zavěsila.

„Dostaneme ho,“ přikývl jsem.

Z očí nám sršel nefalšovaný lovecký zápal.

#

Podhradová třicet pět.

Jestli tam Zdena opravdu najdeme, inženýr Wais má u mě litr domácí borovičky! Zaručeně košer!

Vyrazili jsme poklusem k Tamařinu vozu. Saab stál zaparkovaný na stejném místě, kde jsme ho nechali před týdnem, a kupodivu ho nikdo nevykradl. Věnoval jsem krátkou úvahu tomu, jestli to má na svědomí polepšování se Slováků, pomalu se začleňujících do Evropské unie, nebo nějaký další čarodějnický trik. Rozhodl jsem se pro tentokrát být optimista a přiklonit se k první verzi. Tamary jsem se ale raději na nic neptal, aby mi ten pozitivní postřeh náhodou nepokazila.

Následovala šílená jízda nočními Košicemi.

K paneláku, ve kterém se údajně skrýval Azízův spojenec, jsme dorazili jako první. Zaparkovali jsme na chodníku přímo před vchodem a aniž bychom čekali na lidi ze Spolku, rozběhli jsme se k tmavým dveřím, z níž právě vycházel postarší muž s bradkou.

„Podržte to, prosím vás!“ zakřičel jsem na něj, aby nám nepřibouchl před nosem.

Ochotně se postavil stranou, s úsměvem nám podržel dveře a my jsme kolem něj pohotově proběhli dovnitř.

„Dobrý večer, slečno Bernáthová,“ řekl, když jsme ho minuli a džentlmensky si v rámci pozdravu sundal klobouk.

Tamařin stín ve tmě přede mnou najednou překvapeně znehybněl a já jsem se jen tak tak vyhnul další bolestivé srážce. Zastavil jsem se těsně vedle ní a najednou jsem si uvědomil, že už hodnou chvíli cítím zápach spáleniny. Nevěřícně jsem se ohlédl za jeho zdrojem.

Postarší muž se už vzdaloval. Přes pomalu se zužující škvíru zavírajících se dveří jsme ještě zahlédli, jak jeho silueta mizí v temnotě za kuželem světla pouliční lampy a nasedá do čekajícího taxíku.

Škrtl motor, rozsvítila se světla a démon ve světlehnědém plášti a plstěném klobouku byl pryč.

„K čertu!“ zařvala Tamara a nečekajíc na výtah, vyběhla zuřivě do schodů.

Při jejím výkřiku jsem se otřásl v nejhorší předtuše, jakou jsem za celé poslední dva týdny zažil, a vyděšeně jsem následoval jejího příkladu.

Zdeno se měl skrývat v podkrovním bytě v pátém patře.

Svou společnici jsem dostihl právě v okamžiku, kdy se natahovala po zvonku se jménem Marián Rajs, a včas jsem ji stačil popadnout za ruku.

V chodbě byl zřetelně cítit plyn.

Uvědomila si to naštěstí dřív, než jsem se stihl vydýchat a upozornit ji na to slovy.

Opatrně položila ruku na zámek pod koulí, přimhouřila oči a soustředěně na něj zatlačila. Někde uvnitř dřeva se poslušně přestavěly zoubky uzamykacího mechanismu a dveře se pomalu otevřely.

#

V bytě bylo ticho a tma. Oba jsme automaticky *přepnuli* na astrální vidění a opatrně vkročili dovnitř.

Dorazili jsme první, a přece pozdě.

Zdenova mrtvola ležela na zemi v obýváku. Hlavu měl úplně na kaši a kůži mu pokrývaly desítky uhlově černých skvrn, způsobených popálením. Vedle jeho těla ležely rozbité brýle, mražené kuře v celofánu a podivná plastová stříkačka s pírky, jaké obvykle zdobí lukostřelecké šípy.

Udělalo se mi nevolno a s rukou na ústech jsem se svezl podél stěny. I Tamara si pohotově přiložila k nosu kapesník a odběhla do kuchyně vypnout plyn.

To není pravda.

To nemůže být pravda! vrtěl jsem hlavou se slzami v očích. Jediná cesta k mé záchraně! Proč?!

Všechno bylo k ničemu…

Věděl jsem to. Viděl jsem obě mrtvoly včera v noci v polosnu. Azízovu i Zdenovu. A navzdory tomu jsem tato znamení ignoroval a odmítal si připustit nezvratnost osudu.

Takhle to přece nemůže skončit! Nemůže!

Klekl jsem si s pláčem nad Zdenovo tělo a zoufale mu zabušil do hrudi.

Proč?! Proč?!

Astrální dimenzí, kterou jsem dosud vnímal jen očima, najednou prošuměla směs zvuků neznámého původu.

Zarazil jsem se.

Zvuky se nápadně podobaly tomu, co jsem si zvykl zachytávat během psychometrických záchvatů.

Je to možné?

Bylo už dávno po soumraku, ale otisky po hrůze, která se tu odehrála, byly příliš čerstvé a příliš silné. Dokázal bych je snad v tomhle čase zachytit v rozeznatelné formě?

Uvidíme!

Odhodlaně jsem si otřel slzy, strhl z krku medailon, odhodil ho pryč a položil ruce na chladnoucí tělo před sebou.

#

Hněv.

Tajemná krabička – nejde otevřít. Zdeno ji zkouší už potolikáté. A pořád se mu to nedaří.

Náhlý pocit ohrožení. Silný záchvěv v astrální rovině.

Rychle ji schovat! Rychle! Drobný předmět mizí v šikovně zamaskované skrýši pod prahem ložnice.

Zvuk stoupajícího výtahu. Něčí kroky před dveřmi. Pach síry a spáleniny.

Strach.

Zase ticho. Nikdo v dohledu za kukátkem.

Planý poplach. Snad…

Hlasitý šramot z kuchyně. Zrychlený tep.

Klid. To jen průvan otevřel okno.

Zdeno osvobozuje plechové těsnění uvízlé v zácloně a pokouší se zavřít ventilačku.

Něco se najednou mihne vzduchem. Ostrá, bodavá bolest v hrudi.

Chvilková ztráta vědomí.

Zdeno leží na podlaze v obýváku. Je úplně paralyzovaný. Nad ním stojí démon ve světlehnědém plášti.

Panika.

Gorynič. Už o něm slyšel od Paulíny.

Zdeno volá o pomoc.

Posměšné odplivnutí. Horká slina se lepí na pokožku a propaluje mu ruku až na kost.

Ukrutná bolest.

„Pozdrav od *tavarišča* Kazchegeldina!“

Tím je vysvětleno vše.

Odhozené rukavice. Pálící doteky. Desítky doteků. Všude. Na hrudi, na ramenou, na tváři…

A Zdeno se pořád nedokáže pohnout, vyslovit jediné ochranné magické slovo, ani nakreslit nejobyčejnější črtu.

Bolest je nesnesitelná. Pomalu ztrácí vědomí.

Krátká pauza v týrání.

Poslední chabý návrat vnímání.

„Potřebujete zchladit, mistře Sidonie?“

Démon na chvíli odchází. Pár neurčitých zvuků z kuchyně.

Je zpátky. V ruce drží mražené kuře, které Zdeno včera koupil v samoobsluze, a zamyšleně ho potěžkává.

Bože. Ať je to rychlé…

# # #

Zdálo se mi, že noční vítr, který pozvolna proudil škvírou pootevřeného okna, je plný zvuků. Zdálo se mi, že ložnice se pomalu plní pozdravy ze všech světů, které nás obklopují. Zdálo se mi, že slyším většinu mrtvých, které jsem kdy znal.

A pak jsem zaslechl JI.

Musela stát přímo dole pod oknem. Její smích byl tak jasný a čistý. Zněl bezstarostně a jeho ozvěna se pozvolna rozprostírala do věčnosti.

Zdálo se mi, že je krásná a neodolatelná.

Zdálo se mi, že mi slibuje chvíli neopakovatelného vzrušení a extáze.

Zdálo se mi, že by to mohlo být nádherné.

Mohlo. Kdyby ten vábivý smích za svítání nepokazil ostrý a mrazivě zvonivý zvuk broušení kosy…

A možná se mi to vůbec nezdálo.

Den třináctý

Sobota, 23.9.

Můj poslední psychometrický zážitek mě úplně odrovnal. Z mdlob jsem se probral až ve chvíli, kdy se už ve Zdenově bytě stihla shromáždit většina lidí ze Spolku.

Vyslechli si, co jsem viděl, a poslali mě spát.

Neuvěřitelné. Mám před sebou méně než čtyřiadvacet hodin života a oni mě pošlou spát!

Protestoval jsem, ale nenašel jsem dostatek sil k tomu, abych svou vůli prosadil. Má izolace ve Zdenově ložnici jim pravděpodobně vyhovovala víc než otravování dalšími zoufalými pokusy přispět k vlastní záchraně.

Poslušně jsem se uložil do postele.

Celou noc se mi samozřejmě ani na okamžik nepodařilo zahmouřit oči. Jen jsem se převaloval a neúspěšně se pokoušel přinutit rozbouřenou mysl k útlumu – k poslední chvíli klidu, která by mi mohla přinést vzpruhu před zítřejším závěrečným tažením. Ale hledaný odpočinek jsem nenašel.

Hlavou mi bloudily úvahy hodnotící celý můj život, obracející ho pod nejrozličnějšími úhly pohledu. A všechny závěry, ke kterým jsem dospěl, byly zoufale neuspokojivé. Žil jsem příliš krátce a příliš málo intenzivně. Frustrace z bezmoci zvrátit osud mě přiváděla k šílenství. Nejhorší bylo, že jsem jednoduše nedokázal rezignovat. Prostě si jen tak říct – bylo, jak bylo, jednou to muselo skončit. Někdo má víc štěstí, já jsem měl jednoduše smůlu.

Je to smutné, když si uvědomujete, že noc, která je s vysokou pravděpodobností vaše poslední, je zároveň tou nejhorší ve vašem životě.

#

„Dobré ráno!“ ozval se za svítání hlas radiobudíku. „Je sobota třiadvacátého září, šest hodin třicet minut. Od mikrofonu vás zdraví Biba. Venku máme čtyři stupně a na celý den jsou hlášeny přeháňky. Jestli se někam chystáte, vezměte si deštníky a teple se oblečte. Dnes podle kalendáře oslavují Zdeňky, takže první skladba patří jim…“

Zdeňky, otřásl jsem se a pohotově sáhl po vypínači přístroje.

Úplně rozlámaný a vyčerpaný jsem se posadil na okraj postele, s odporem si čichl k několik dní neměněným ponožkám a zhnuseně si prohlédl zakrvácenou a propocenou košili. Tak tohle na sebe nenatáhnu, ani kdyby mě mučili. Nezemřu přece oblečený jako nějaký prašivý bezdomovec!

Pomalu jsem vstal a otevřel Zdenův šatník. Jeho vkus se sice dvakrát nepřekrýval s mým – škrobené košile, saka a kravaty jsem z duše nenáviděl – ale cynik v mém nitru si uvědomil, že jestli si něco z toho obleču, aspoň ulehčím situaci svým příbuzným, kteří už mě nebudou muset převlékat do rakve.

„Už jste vzhůru, pane Ábele?“ vytrhla mě z morbidních úvah paní Paulína, nakukující pootevřenými dveřmi do ložnice.

„Říkejte mi Davide,“ poprosil jsem ji.

„S radostí, Davide,“ usmála se. „Rozhodně si to zasloužíte. Slyšela jsem, že jste včera svému jménu dělal čest a složil svého Goliáše ranou přímo do čela.“

„To byla bezvýznamná maličkost,“ mávl jsem rukou, natahuje si drahé tesilové kalhoty. „Můj skutečný Goliáš mi pořád sedí za krkem a pomalu na něm zatahuje smyčku,“ opravil jsem ji s povzdechem.

„Nezoufejte, mladíku,“ zamračila se mateřsky, „ještě pořád máme dvanáct hodin. Lidé s tak tuhým kořínkem, jaký máte vy, neumírají na kletbu seslanou nějakým druhořadým démonem.“

„Přišli jste na něco?“ zeptal jsem se s nadějí.

„Zatím na nic konkrétního, ale nevzdáváme to. A vy se taky zkuste ještě chvíli držet.“

S dalším povzdechem jsem přikývl.

Cestou do koupelny jsem se dozvěděl, co se dělo v době, kdy jsem spal. Tedy v době, kdy si všichni *mysleli*, že jsem spal.

Zdenův tajný byt byl vzhůru nohama. Lidé ze Spolku se celou noc vrtali v jeho knihově, psacím stole, skříních, nástavcích, dokonce i ve výlevce pod kuchyňským dřezem, v koši na prádlo a splachovadle na toaletě. Pozdravil jsem doktora Michalka, listujícího Zdenovými okultními knihami, metalistu Reného, čtoucího Zdenovy poznámkové bloky, inženýra Waise, třídícího Zdenovu sbírku magických artefaktů, i slečnu Henrietu, ověřující telefonní čísla ve Zdenově diáři. Zasvěcených tam bylo ještě o hodně víc, ale ostatní jsem podle jmen neznal.

Tamara seděla za Zdenovým laptopem a právě se hrabala v informacích na jeho hard disku. Pozdravila mě nejdokonalejším úsměvem, který dokázala na své unavené tváři vykouzlit, a okamžitě se vrátila k práci. Jasně jsem si všiml, že má pod očima tmavé kruhy a její pokožka je bledší než stěna naproti. Tento týden toho moc nenaspala a poslední dvě noci postel ani neviděla. Ale věděl jsem, že dodrží, co slíbila – že si nedá pokoj, dokud nevyčerpá všechny možnosti, které by jí pomohly dostat se k rozřešení tajemství, zahalujícího mou kletbu.

Paulína mi prozradila, že se ještě před půlnocí společně s Tamarou pokusily o nekromancii. Obě poprvé v životě.

Zdeno jim ale neodpověděl.

Umění čtení v myslích zesnulých ovládají obvykle jen vyvolení jedinci. A Spolek takovým člověkem bohužel nedisponuje. Byl jsem ale ujištěn o tom, že zrádcova mrtvola už je na cestě na Ukrajinu, kde žije muž, který by nám mohl pomoci. V tomhle směru však bohužel proti nám nehrál jenom čas, ale i vzdálenost.

Zdenova vražda byl Azízův poslední úspěšný tah.

Domyslel jsem si, že poté, co černokněžník zjistil, že Bernáthovi míří do Německa, chopil se pokusu o jejich zlikvidování osobně, odvolal draka Goryniče z Tamařiny stopy a poslal ho zabít posledního svědka svých činů, košického spojence, který už jednou selhal a pro další cíle byl beztak nepotřebný.

Udělal to jen z pomstychtivosti? A nebo kvůli něčemu jinému?

Těžko říct. Možná ho nechal zabít ze strachu…

Ale mohl být Zdeno pro Azíze nějak nebezpečný?

Kdo ví, jaká podivná pouta je spojovala?

Každopádně, Azíz s vysokou pravděpodobností ani netušil, jak nám tím ještě zamotá osudy.

Hlavně mně.

#

Až během čištění zubů jsem si zase vzpomněl na skrýši s tajemnou skříňkou, kterou mi odhalila má včerejší psychometrická vize. S kartáčkem v ruce a pěnou na rtech jsem vyběhl za paní Paulínou, která se jako jediná nevěnovala žádné konkrétní činnosti, a okamžitě ji dotáhl k prahu pod dveřmi do ložnice.

Když jsme společně vypáčili dřevěné prkno opatřené dvěma vruty, objevili jsme v zaprášené díře mezi parketami drobnou šperkovnici z tepaného stříbra. Její vrchní víčko neslo stopy po pokusech o násilné otevření.

Paulína ji se zatajeným dechem vzala do rukou. Pak vstala, zavřela oči a chvíli ji opatrně obracela v prstech.

Ani ne za minutu zaznělo tiché cvaknutí.

Víčko povolilo a do Paulíniny dlaně vypadl podlouhlý, ornamentálně zdobený kovový předmět.

„Zdeno ji nedokázal otevřít," užasl jsem nad její šikovností.

„Nejspíš na to šel nesprávným způsobem," řekla. „K otevření téhle skříňky není potřeba žádné magie ani hrubé síly. Víčko uzamyká obyčejný gravitační zámek. Zoubky takového mechanismu se otáčejí podle toho, jak je polohujete vzhledem k zemské přitažlivosti. Musíte samozřejmě znát kód – správnou posloupnost obracení celého předmětu."

„Vy tu krabičku znáte?" podivil jsem se.

Paulína významně přikývla.

„Co je to?" ukázal jsem na věc, která ze šperkovnice vypadla.

„Zdenových třicet stříbrných," povzdechla si tajemně a zvedla kovový předmět blíže ke světlu. „Je to klíč od hrobky Vanických."

„Hrobky Vanických?" zatvářil jsem se nechápavě, i když jsem si skoro okamžitě vzpomněl na to, že mi Tamara o téhle záhadné kryptě

už něco říkala. Nevěděl jsem ale, nakolik byla tahle informace důvěrná a nemínil jsem ji v očích její šéfky nechtě potopit.

„Některé magické knihy a předměty skrývají tajemství příliš temná a mocná i pro Zasvěcené," prozradila mi paní Paulína to, co jsem už věděl. „Je potřeba je držet mimo dosah nezodpovědných rukou. Hrobka Vanických je napůl legenda. Je to místo, kde se členové Spolku – naši předchůdci – roku 1838 údajně rozhodli dobrovolně uzamknout většinu artefaktů zvlášť nebezpečného charakteru, které tehdy byly v jejich držení. Stojí na jednom ze starých košických hřbitovů a v jejím podzemí je komora vytesaná z jediného kusu žuly, chráněná trojitou pojistkou. Do komory vedou jediné dveře, od nichž existuje jediný klíč. Ale i klíč funguje jen tehdy, když je aktivován správnou magickou formulí. A nakonec – před dveřmi prý spí sám Albert Vanický, Zdenův prapraděd, který se nechal do hrobky zaživa pochovat a zvolil si tak osud jejího věčného strážce."

„Zní to jako výmysl," ušklíbl jsem se.

„Zní. Ale mnozí lidé tomu věří. Klíč měl naposledy ve vlastnictví Tamařin otec a pamatuju si, že ho opatroval jako oko v hlavě. Po jeho smrti se sice ztratil, ale domysleli jsme si, že se pravděpodobně dostal do Azízových rukou. Ten ho naštěstí nikdy nepoužil. Bez znalosti tajemství, která se k němu vázala, by se o to pravděpodobně nepokusil, ani kdyby věděl, kde hrobka stojí. A v emigraci měl určitě hromadu jiných starostí.

Zato pro Zdena to byla věc pevně spojená s jeho krví. Byl to dědičný předmět, který se neprávem předával mezi hlavami Spolku místo toho, aby zůstal v rodině. Vaničtí se svým nárokem na jeho vlastnictví nikdy netajili. Jenom nám nikdy nedošlo, že jejich poslední potomek s klíčem podle všeho spojoval i vlastní mocenské ambice. Chudák chlapec. Ta věcička ho musela úplně ošálit. Netuším, kdo kontaktoval koho, ale mám pocit, že zrada Spolku v Azízův prospěch se ve Zdenových očích možná ani nezdála být příliš vysokou cenou za možnost získání tohoto pokladu."

Dřív, než jsem stihl paní Paulínu požádat, aby mi alespoň na okamžik dovolila klíč podržet, schovala ho do kapsy a rychle odešla pryč.

#

Zbytek dne se vlekl jako pohřební průvod stoupající do strmého kopce.

Zasvěcení neobjevili vůbec nic. Ani nejmenší odkaz související se Zdeovým kontaktováním ifríta, který měl před dvěma týdny seslat na Tamaru podivnou kletbu, ani jedinou poznámku vztahující se k tomu, co Zdeno konkrétně plánoval.

Kolem oběda už jen bezmocně vysedávali v obýváku, kouřili, popíjeli kávu a vedli prázdné mudrlantské řeči. Já jsem jen tiše oddechoval skrčený v embryonální poloze v houpacím křesle pod oknem a ani se nesnažil vnímat, o čem mluví.

Závan čerstvého vzduchu do této pochmurné atmosféry přinesl až příchod Braňa a Petronely. Přiletěli z Německa o půl čtvrté a bylo od nich hezké, že jejich první kroky na domácí půdě vedly přímo ke mně.

Když se objevili ve dveřích, skoro jsem je nepoznal. Vypadali jako vietnamští váleční veteráni. Braňo měl kromě starší sádry na ruce i čerstvý obvaz na uchu a na bradě a Petronela, kulhající na nohu fixovanou dlahou, měla na obličeji strašidelný make-up z překřížených náplastí. Nastolení definitivního pořádku na Ipfu zjevně neproběhlo úplně bez problémů.

Byli unavení, ale v jejich očích jsem postřehl to, co většina lidí kolem ztratila.

Naději.

Petronela mě bez vysvětlení okamžitě povalila na gauč a znovu mě prosondovala způsobem, který už předtím použili Tamara i Azíz. Tvářila se při tom, jako by si něco ověřovala…

Když skončila, otočila se s hlubokým zamyšlením k ostatním a chvíli jen nepřítomně hleděla do jejich napjatých tváří.

„Nevím, jak vám to…“ řekla nakonec. „Davidovi by možná mohla pomoci jedna věc, na kterou jsem si vzpomněla. Nejsem si ničím jistá. Jen hádám. Ale posuďte sami.“

Všichni do jednoho jsme poslušně mlčeli.

„Zdenův podraz mě šokoval,“ začala s trochu rozvláčným vysvětlováním. „Možná víc než kohokoli jiného z vás. Je to

pochopitelné, zvlášť když si uvědomíte, že jsem s ním během práce pro Spolek trávila opravdu asi nejvíc času ze všech.

Lámala jsem si s tím hlavu – celou dobu, už od chvíle, kdy mi včera večer Imrich Bernáth oznámil, že se zrádná zmije našla přímo v našem vlastním hnízdě. Uvažovala jsem o tom, jak je možné, že jsme byli tak slepí a ničeho si nevšimli. Hledala jsem odpověď na základní otázku. Co zavinilo, že došlo k tak nepředvídanému zvratu? Zdenova prohnanost a schopnost neuvěřitelně dokonalé přetvářky? Nebo naše nepozornost? Podcenili jsme ho snad? Nedokázala jsem se prostě smířit s tím, že někdo dokázal tak suverénně vodit celý Spolek za nos. Tak jsem se v noci ponořila do spánku jasnozřivých a pokoušela se ve vzpomínkách najít jakékoli skryté náznaky ve Zdenových činech. Cokoli v tom, co řekl nebo udělal v posledních dnech. Hledala jsem drobnosti, které jsme nevědomky přehlédli.“

Na okamžik se významně odmlčela.

Spánek jasnozřivých. Každý tomu říká jinak, pomyslel jsem si v pauze a nenápadně mrkl na vyřezávanou dřevěnou dýmčičku visící na korálkovém náhrdelníku na jejím krku.

„Něco jsem možná našla,“ vysoukala ze sebe nakonec. „Pamatujete si, co Zdeno řekl teprve několik minut poté, co jsme se na mimořádném setkání Spolku neúspěšně pokoušeli odstranit Davidův problém? Debatovali jsme zrovna o tom, jaká by mohla být souvislost mezi Mabonem a dnem naplnění jeho kletby. Zdeno se tehdy vyjádřil v tom smyslu, že Davidovi možná naroste Volosův pšeničný plnovous a promění se ve slaměného strašáka. Všichni jsme to vzali jako vtip.

Ale byl to opravdu vtip? Co když to byla šikovně zamaskovaná pravda? Takový malý signál do budoucnosti. Pro ty vnímavější. A pro uspokojení vlastní ješitnosti.“

Zase krátká odmlka na strávení vysloveného. Pohledy všech přítomných přímo visely na Petroneliných rtech.

„Znělo to celé jako plácání, ale když jsem Zdenova slova zopakovala Braňovi, vůbec mu to nepřišlo směšné…“

„Myslava, 1959!“ přerušil ji náhle Tamařin nedočkavý asistent. „Doktore Michalko, vy si to možná budete pamatovat i z vlastní zkušenosti! Několik záhadných úmrtí. Ministerstvo vnitra sice

tragédii velmi brzy ututlalo, ale do novin přece jen proniklo pár článečků se senzačním obsahem. Mám je všechny v databázi. Nesou příznačný souhrnný název – *Myslavští slamění strašáci*!“

Lékař v důchodu překvapeně vytřeštil oči a skoro mu zaskočil doušek kávy.

„Kriste! Branko, vy jste hlavička!“ zvolal. „Samozřejmě, že si na to pamatuju! I když ten bulvární titulek mi už dávno vypadl z hlavy. Myslava, padesát devět… Našlo se tuším sedm mrtvol. Patologové ve Fakultní nemocnici po jejich pitvě uvedli jako příčinu smrti zvláštní formu maligní hypertermie nebo akutní svalové myodystrofie. Neviděl jsem těla na vlastní oči, ale v odborných kruzích se o případu dost dlouho debatovalo. Ti mrtví nebožáci měli všechny končetiny natažené v tonické křeči a jejich kosterní svalovina byla žlutější než sýr. Opravdu museli vypadat jako slamění strašáci.

Ale diagnóza nebyla správná. Nešlo o chorobu. Byla to kletba…“

#

Slaměný strašák, otřásl jsem se.

Představil jsem si sám sebe, jak ležím s bledými roztaženými končetinami na nerezovém pitevním stole, a skupinku chlapíků s červenými diplomy, kteří nade mnou bezradně vrtí hlavami.

Brr. Opravdu *příjemná* vyhlídka na vlastní budoucnost.

Doktor Michalko nám v krátkosti povyprávěl o všech podrobnostech případu, na které si v tu chvíli vzpomněl. Nebylo toho moc. Čarodějnici, která v padesátém devátém řádila v Myslavě, nikdy nevystopovali. Takže se nikdo nedozvěděl pravdivé odpovědi na otázky, proč a jak to udělala. Její vražedný trik ale nebyl v análech čarodějnictví žádnou velkou zvláštností. Zasvěcení se s ním často setkávali už ve středověku. Možná by všechno skončilo jinak, kdyby v té době nebyl Spolek v krizi. Ale doba byla taková, jaká byla.

Každopádně nejdůležitější informací, která pro mě vyplývala z Michalkových slov, bylo to, že smrtelná kletba, kterou neznámá čarodějnice seslala na nešťastné spoluobčany, patřila k druhům, jež je možné při včasném zásahu odvrátit. A jestli Zdenova narážka

opravdu souvisela s tím, co si prostřednictvím ifríta vybral pro mé prokletí, mohl jsem zase teoreticky doufat v záchranu.

Jen jsem se modlil, aby i v mém případě náhodou už taky nebylo pozdě…

#

Objevení a nastudování příslušného protizaklínadla trvalo lidem ze Spolku více než půl hodiny. Příprava na samotný rituál dalších patnáct minut a dohadování ohledně toho, jestli ho povede paní Paulína nebo doktor Michalko ještě zhruba jednou tolik. Šlo sice jen o slepý pokus, jehož šanci na úspěch si netroufal odhadnout nikdo z přítomných, ale nemohl jsem se dočkat chvíle, kdy konečně začnou.

Ať už to dopadne jak chce, Petronela má u mě půl kila čerstvých zelených palic, zapsal jsem si do imaginárního seznamu hned za domácí borovičku pro inženýra Waise. I kdybych je měl vypěstovat sám!

Těsně poté, co mi členové Spolku zapálili u hlavy vonné svíce a na hruď položili těžký železný amulet, se opět otevřely dveře a do Zdenova obýváku vešel strýc Imrich. Příliš se nezdržoval přivítáním a zdvořile poprosil paní Paulínu, aby ho následovala do kuchyně. Ta souhlasila a odešla s ním do vedlejší místnosti, kde spolu nějakou dobu setrvali v tichém důvěrném rozhovoru.

Další čekání a nečinnosti mi způsobovaly pořád větší muka. Kdybych věděl jak, určitě bych se v tu chvíli pustil do rituálu sám.

Když se kouzelnické kapacity zase objevily v obýváku, konečně mi byla zase věnována plná pozornost. Nikdo nic neřekl, ale pochopil jsem, že spor mezi Michalkem a Paulínou se definitivně vyřešil. Mého odekletí se rozhodl ujmout samotný Imrich.

Jeden z největších mágů v Evropě si sundal kabát, rozepnul a vyhrnul rukávy na košili a klekl si vedle gauče, na němž jsem ležel. Do jedné ruky uchopil svou ebenovou vycházkovou hůlku a druhou mi jemně položil na čelo.

Dotek jeho drsné stařecké dlaně neuvěřitelně uklidňoval. Všechno nahromaděné napětí v mém nitru se najednou uvolnilo a pozvolna se rozplynulo do nicoty.

„Zavřete oči, Davide,“ řekl Imrich Bernáth a já jsem si uvědomil, že mě poprvé oslovil křestním jménem.

Poslechl jsem a ve stejném okamžiku jsem upadl do tranzu.

#

Bylo to úplně jiné, než léčebná seance minulý čtvrtek. Nikdo mě netrhal na kusy, ani nestahoval z kůže. Abych řekl pravdu, nedokázal jsem si po probuzení vzpomenout na nic, co by se dalo konkrétně popsat slovy. Všechny pocity, které rituál doprovázely, byly příliš abstraktní a netělesné.

Ocitl jsem se ve vzduchoprázdnu.

Na strýcův příkaz jsem se úplně poslušně sám od sebe otevřel a bezbolestně vyvrhl do nekonečna všechno, co bylo spojeno s mým JÁ. Až do té nejposlednější molekuly a atomu. Ne jako člověk z masa a kostí, ale jako kniha, která se otevře a dovolí komukoli přečíst všechny věty a písmena, jež obsahuje. Na chvíli jsem splynul s věčností a pak se pomaličku vrátil zpátky.

I fyzicky jsem zákrok přetrpěl bez následků. Jen jsem po opětovném zvednutí do sedu chvíli cítil mírnou malátnost a nutkání zvracet. A ještě zvláštní pocit vnitřního neklidu.

Něco se ve mně změnilo, ale měl jsem pocit, že ne úplně.

„To je konec?“ zeptal jsem se bojácně a namátkou zkusil astrální vidění.

Fungovalo.

„Ne,“ zavrtěl Imrich hlavou. „Kletba zatím neustoupila,“ oznámil mi bez chlácholivé omáčky, pomalu se zvedaje ze země. „Ale jestli jsme zvolili správné protizaklínadlo, v okamžiku jejího naplánovaného naplnění určitě zabere. Pevně uvázlo ve vaší astrální schránce a bojuje. Všechno se rozhodne za soumraku.“

Jako bych slyšel svou obvodní lékařku, která mi obvykle podobným tónem oznamuje, že pokud mi nezaberou antibiotika, které mi předepsala na základě svého nejlepšího vědomí a svědomí, mám prostě smůlu.

Věčně samé když, kdyby a možná. To opravdu až do posledního okamžiku neuslyším jedinou optimistickou větu bez podmiňovacího dodatku? Nemá pro mě tenhle uznávaný odborník jedinou jasnou

odpověď? Je snad jen můj případ tak nešťastně zapeklitý, nebo celá ta všemocná magie nepostoupila od dob pralesních zaklínačů o nic dál, než k obyčejnému šarlatánství, fungujícímu tak na padesát procent?

Už jsem neměl sílu dál si zoufat, sužovat se, ani přemýšlet. Přijal jsem Imrichovu odpověď se zamlklým přikývnutím a trpkou grimasou.

Stařec se zhluboka nadechl.

„Je mi to líto. Víc pro vás opravdu nejsme schopni udělat," řekl, poplácal mě povzbudivě po rameni a zahanbeně se postavil k paní Paulíně.

Oba se na mě ještě chvíli dívali, pak ustoupili trochu stranou a ponechali mě v uzavřené bublině neutrálního ticha.

#

Odeklínací rituál nebyl jediným důvodem, kvůli kterému se Imrich objevil v Košicích. Zmizel za dalším úkolem stejně náhle a nečekaně, jako se objevil.

Po jeho odchodu se naše společnost rozdělila na dvě uzavřené skupinky.

Většina Zasvěcených se usadila kolem stolku v rohu obýváku a ponořila se do tichého rozhovoru. Hlavním tématem jejich zádumčivé rozpravy byl drak Gorynič. Teprve před chvílí se všichni dozvěděli o smrti ubohé Bolette. Její zohavenou mrtvolu našla tetička Jytte hned po ranním návratu do Thistedu. Podle stavu jejího těla si nebylo těžké domyslet, kdo byl jejím vrahem. Imrich, rozzuřený k nepříčetnosti, odložil myšlenky na odpočinek, za kterým se vracel do svého domova, a okamžitě vyrazil po Goryničově nejčerstvější stopě. Všichni doufali, že bude mít štěstí a brzy najde taxík, do něhož včera večer démon nastupoval.

Já jsem seděl na gauči s hlavou položenou na Tamařině rameni a odevzdaně hleděl na nástěnné kyvadlovky. Jejich ručičky se pomalu blížily k osmnácti hodinám a čtyřiceti dvěma minutám. V tuto chvíli už bylo jasné, že zvláštní konvoj se Zdenovým tělem nedorazí na místo setkání s tajemným mužem z Ukrajiny včas. Paulínini lidé volali asi před deseti minutami. Měli před sebou ještě víc než dvě

hodiny cesty. Podcenili blátivé a rozbité komunikace nedaleko moldavských hranic a jejich postup se značně zpomalil. Neměli šanci dostat se k nekromantovi dřív než v osm.

Dorazí, ale tou dobou už bude dávno pozdě…

Zbývalo už jen doufat, že se Imrichovo odeklínání podařilo.

„Existuje život po životě?“ zeptal jsem se jediné spřízněné osoby, která to se mnou z posledních sil táhla až do konce. „Nebe pro duše? Reinkarnace? Cokoli?“

„Nevím,“ odvětila Tamara tiše. „Kdybych to věděla, řekla bych ti to už dávno. Znám mnohá tajemství světů, které nás obklopují, ale odpověď na tuhle otázku ne. Asi ji nezná nikdo ze Zasvěcených.“

„Škoda,“ povzdechl jsem si.

„Nemysli si, že jsme se na to elementálů neptali. Je to nejstarší a nejčastější otázka, kterou mágové kladou astrálním bytostem. Tajemství, po němž pátrali už první duchovní otcové lidstva.“

„A elementálové mlčí?“

„Někteří mlčí, jiní odpovídají. Ale nic z toho, co říkají, nezní jednoznačně.“ Na chvíli ztichla. „Víš, myslím si, že na všechny otázky prostě nemůžeme dostat odpovědi. Možná je smyslem života právě jejich hledání. Ne vědění, ale pátrání po pravdě. Kdyby se někdo z nás příliš brzy dozvěděl o tom, co ho čeká, co by pak dál zbylo? Jeho cesta by skončila dřív, než začala.“

„Cesta,“ ušklíbl jsem se. „Zní to jako nějaké východní učení.“

„Jen mé skromné filozofické úvahy,“ pozvedla koutky úst i ona. „Jakou ti dát naději, Davide? Za poslední dva týdny jsi přišel na to, že existují věci za věcmi. Odhalil jsi, že existuje magie, vyšší bytosti a duchovní svět. Stává se naše spirituální já po smrti jeho součástí? Jde do nějakého nebe? Vrací se v cyklu? Nevím. Sama bych si přála, aby něco z toho byla pravda. A doufám, že opravdu je.

Možná…“ pevně mi sevřela ruku a její unavená hlava klesla vedle mé. „Možná je to na každém z nás. Pamatuješ si, co jsem ti říkala o víře a její síle? Možná když budeš věřit, že smrtí všechno nekončí, a když bude tvá víra dostatečně hluboká, kdo ví? Možná rozhodneš sám. Možná má každý z nás moc rozhodnout sám.“

„Možná,“ zopakoval jsem.

„Nezoufej, prosím. Nemysli na nejhorší. Chvíle tvé volby je zatím určitě daleko. Daleko v budoucnosti, Davide. Nenech se zlomit. Věř mi, ještě nepřišel tvůj čas…“

#

Tamara usnula.

Její hlas nejdřív přešel do tichého šepotu a pak se změnil v pravidelné pomalé oddechování. Uložil jsem ji do svého klína a chvíli pozoroval její tvář, lemovanou nezbednými loknami, do níž se ve spánku vrátil nadpozemský klid a okouzlující půvab.

Zase to bylo to nádherné děvčátko z restaurace naproti Tatra bance.

Na okamžik jsem se ve vzpomínkách vrátil ke dni, kdy to všechno začalo.

Nikdy mě nenapadlo vinit z toho, co se stalo, nikoho jiného než sebe. Věděl jsem, že celou dobu platím za vlastní neuvážený čin. To, co jsem minulé pondělí udělal, bylo skutečně hloupé a dětinské. Ale udělal jsem to z vlastní vůle a udělal jsem to kvůli Tamaře. A věděl jsem i to, že i kdyby mě čísi všemocné milosrdné ruce opět přenesly do toho osudného okamžiku ve tmavé uličce, udělal bych to zase. I v případě, že bych úplně přesně věděl, jaké peklo mě čeká. Někdy prostě nejsou nic platná ani ta nejpřesvědčivější znamení.

Lidskému jednání nevelí vždycky jen rozum. Bohužel…

Když jsem zase pozvedl zrak k hodinám, tělo mi zachvátil pořádný třas.

Do soumraku zbývalo už jen pár minut.

Chvění neustávalo, i když jsem se ho snažil potlačit, jak nejsilněji jsem dokázal. Z obavy, že probudím Tamaru, jsem se zpod ní raději opatrně vysoukal a položil jí pod hlavu sametový polštář. Bylo by to rouhání, vyrušit něco tak krásného a čistého.

Na rozklepaných nohou jsem se pomalu přesunul k oknu.

Uvědomil jsem si, že všichni Zasvěcení v rohu místnosti ztichli a napjatě se na mě dívají. Hlasy, které jsem pořád slyšel, ke mně nepřicházely od nich, ale z astrálního světa. Vnikaly do mé hlavy v podobě dobře známého zmateného šumu a měl jsem pocit, že se mi vysmívají.

Roztáhl jsem záclony a opřel se rozechvělými dlaněmi o sklo.

Mračna nad Košicemi se na chvíli roztrhla, aby mi ukázala sluneční kotouč, nezadržitelně klesající za obzor. Svět za oknem nejdříve polila oslepující karmínová záře a pak najednou úplně ztratil barvy.

Proměnil se ve směs šedých, bezútěšných stínů.

Zatočila se mi hlava a vrávoravě jsem se otočil zpátky do místnosti.

Všechno kolem mě se kolébalo. Lidé, stoly, židle i křesla. Stíny v rozích místnosti tmavly, hutněly a plazily se k mým nohám, hladově natahujíce své amorfní hnáty.

„Chyťte ho, ať nespadne!“ zakřičel někdo, ale v tu chvíli už jsem nedokázal rozeznat, ani čí to byl hlas.

Tma mě obestoupila ze všech stran a dychtivě mě sevřela ve svém náručí.

Bylo to rychlé a bezbolestné.

Má trpělivě vyčkávající snoubenka si mě konečně našla.

Černá, nehmotná, nekonečná.

Stalo se potom

„Zrcadélko, zrcadlo, jak daleko půjdu?
Navzdory předpokladům selhávám.
Laskavý odraze, schováš pro mne místo?“

Anders Fridén
(Free Fall, IN FLAMES)

„Žádné světlo v temnotách,
je příliš maličké na to, abychom ho viděli,
ale pořád zbude jiskřička naděje,
pokud jen budeš věřit…“

Sharon Den Adel
(Deceiver of Fools, WITHIN TEMPTATION)

Wolf byl neuvěřitelně hladový. Nutně potřeboval dávku manny.

Se sháněním potravy měl v těchhle končinách vždycky problém. První překážkou byla řeč. V postsocialistických státech žili převážně Slované a on se nikdy nenaučil mluvit jiným lidským jazykem než němčinou. Druhou byly otřesné komunikace. Věčně rozbitý asfalt a mizerné značení ho při řízení přiváděly k šílenství. Přijímal proto zásadně jen objednávky na transport zboží mezi velkými městy a nikdy se během přepravy neodvažoval sjet z hlavních tahů. Panicky se obával toho, že by se mohl ztratit.

A na chatrných dálnicích, které za poslední dny zdolal, jako naschvál nenarazil na nic, co by ho mohlo nasytit. Až teď, těsně před cílem, na půli cesty mezi Preschau a Kaschau (nebo Prešovem a Košicemi) se na něj konečně usmálo štěstí.

Za okrajem nejpomalejšího pruhu autostrády stálo odstavené osobní auto a nad jeho otevřeným kufrem se s bezmocným výrazem skláněla pěkná brunetka ve vypasované sukni. Něco podobného vyhlížel Wolf skrz své čelní sklo už hodně, hodně dlouhou dobu.

Jeho slinné žlázy začaly okamžitě pumpovat ostošest a z koutku úst se mu na zrzavý plnovous vyvalil proud lepkavé tekutiny. Otřel si ho prsty, chvějícími se vzrušením, a nedočkavě sáhl do pouzdra za sedadlem pro chirurgický skalpel. Hlubokým řezem na vlastním palci vyzkoušel jeho ostrost, pak s ďábelským úšklebkem tiše zavyl a vrátil ho zpátky.

Wolf odstavil kamion těsně za porouchaným vozem. S kavalírským výrazem v obličeji vyskočil z kabiny a zeptal se ženy, která právě schovávala mobil, jaký má problém. Už při vystupování si uvědomil, že určitě zrovna volala do nejbližšího servisu nebo svým známým a že si bude muset pospíšit.

Na jeho němčinu zareagovala úplně v pohodě. Prý kvůli nějaké blbosti zastavila na chvíli na krajnici a pak už nedokázala zase nastartovat.

Nemohl uvěřit tomu, jaké štěstí ho potkalo.

Ideální oběť!

Okamžitě si ji znalecky zařadil. S vysokou pravděpodobností před ním stála nějaká podnikatelka, nebo zástupkyně obchodní firmy. Bylo to na první pohled zjevné. Měla na sobě drahý kostým i boty, střídmý make-up a vlasy upravené u kadeřnice tak, aby jí účes vydržel aspoň tři dny. Navíc jezdila v saabu a takové auto si v téhle republice pořád nemohl dovolit kdekdo.

Wolf se ochotně nabídl, že jí rád pomůže. Řidiči kamionů jsou přece na slovo vzatí odborníci na všechno, co má kola.

Nervózně zkontrolovala čas a s úsměvem mu řekla, že by to bylo od něj milé a hodně by jí to pomohlo.

Takže se sehnul pod kapotu a tvářil se, že prověřuje stav motoru.

Její naivita ho potěšila, ale pořád byl opatrný. Nemohl si dovolit udělat žádný unáhlený krok. Tyhle osamělé kariéristky s sebou obvykle nosí všelijaké nebezpečné spreje nebo elektrické neuroparalyzéry. A on neměl ani nejmenší chuť nechat se překvapit jedním ani druhým.

Koutkem oka si pozorně prohlédl všechny její kapsy a obliny.

Jenom ten mobil.

V pořádku, čistá. Jestli náhodou opravdu vlastní něco na osobní obranu, určitě to nechala někde v autě. A tam se už nedostane. Nestihne to…

Brunetka ustoupila o krok vzad.

Buď si všimla jeho pátravého pohledu, nebo se mimovolně musel zatvářit nějak zvlášť podezřele. Že by zase zaslintal?

Bleskově se ohlédl na druhou stranu a zkontroloval stav na vozovce. Jedna předpotopní Skoda (nebo Škoda) v protisměru, jinak nic.

Výborně. Jde se na to!

Stačil mu jediný skok a byl u ní.

Vyděšeně mu pohlédla do očí a okamžitě se pokusila vymanit rameno z jeho pevného sevření. Když pochopila, že se jí to nepodaří, začala do něj bušit pěstmi a něco zoufale křičet ve své mateřštině.

„Žádný strach, *liebling*,“ řekl Wolf chladně a vycenil na ni tesáky. Tuhle chvíli měl ze všeho nejraději…

V tom ho něco zprudka praštilo do čela.

Rána byla tak nečekaná a silná, že ho odhodila dozadu a skoro mu utrhla hlavu od krku. Nechápavě se podíval skrz rudý oblak, který mu náhle zastřel zrak, a vrávoravě se svezl k zemi.

Co se děje? podivil se a pokusil se zase vstát.

Podařilo se mu to.

Ale jeho hmotné tělo už s ním nevstalo. Zůstalo ležet na vozovce v kaluži krve.

„*Scheisse!*“ zařval a otočil se ke stopařce.

Hleděla mu nevraživě do očí a už se vůbec netřásla.

Ajajaj.

Ten pohled se mu vůbec nelíbil.

Byl nejvyšší čas zmizet okamžitě pryč…

#

„Na co jsi čekal?! Třikrát jsem ti dávala znamení!“ osopila se na mě Tamara, když jsem konečně dorazil na okraj dálnice.

„Zkřehly mi prsty!“ odsekl jsem zadýchaně. „Jestli si náhodou nepamatuješ, ležel jsem v těch vlhkých keřích skoro tři hodiny! Promrzl jsem na kost. Měl jsem riskovat, že tě trefím místo něj?!“ mrštil jsem studenou puškou na zadní sedadlo saabu. „Víš, že i s dalekohledem střílím mizerně!“

„Nefňukej a pomoz mi s ním!“

„Příště střílíš ty a stopuju já!“ popadl jsem vlkodlakovo tělo pod pažemi a zvedl ho nad okraj kufru. Z prostřelené lebky mu ještě pořád tekla krev.

„Geniální nápad! To určitě zabere. Už to vidím,“ přehodila jeho nohy dovnitř. „Co raději příště nemachrovat a vzít si rukavice?“

„Nevzal jsem si rukavice, protože hlásili oteplení!“ otřel jsem si špinavé ruce do démonovy košile, naštvaně práskl kapotou a schoval je pohotově do kapes.

„Uprostřed listopadu?!“

„Jo.“

Zarazila se, znehybněla v pootevřených dveřích auta a provrtala mě pohledem, který skrýval vážnou pochybnost o mém duševním zdraví.

Pak jsme se oba najednou nahlas rozchechtali.

„Jednou mě z tebe trefí šlak, Davide,“ řekla. „Jsi jako malé dítě.“

„Znáš chlapa, který není?“

„Ne. A to je tvoje jediné štěstí.“

Hrdě jsem vystrčil bradu.

Nasedli jsme do saabu.

Tamara nastartovala a se spokojeným úšklebkem vyrazila k nejbližší skládce. Za necelé tři minuty jsme dorazili k odbočce na Drienov a sjeli z dálnice.

O kamion se postaráme později. Na to je čas. Teď bylo důležité co nejdřív zpopelnit tělo.

A zahřát se u ohně…

„Dneska ráno volala Daniela. Říkala jsem ti to?“

„Ne.“

„Ozval se strýc. Je prý Goryničovi konečně těsně v patách. Vyčenichal ho někde v Bělorusku.“

„Tak těsně jako před týdnem v Polsku a před měsícem v Rumunsku?“

„Vtipné,“ okomentovala můj cynismus. „Víš, že dělá co může.“

„Vím, vím,“ přikývl jsem smířlivě. „Ale ten démon je slizký jako had.“

„To je. Ale nevydrží se skrývat věčně,“ řekla a přeladila rádio na pravidelné zprávy pro motoristy, informující o aktuálním výskytu zelených mužíčků s radary na slovenských cestách. Přece jen, měli jsme v kufru mrtvolu.

„Doufejme.“

„Přemýšlel jsi o mém návrhu?“ zeptala se mě po chvíli o něco vážnějším tónem.

„O možnosti zasvěcení?“ poškrábal jsem se váhavě na temeni.

„Ano.“

„Hm. Ne. Nepřemýšlel. Nevím. Předpokládal jsem, že uzavřeme věci, které se mě osobně týkají, a pak skončím. Nejsem si jistý, jestli bych zapadl do té vaší tajné organizace. Ani nevím, jestli to vůbec chci.“

„Nemusíš se stát členem Spolku,“ řekla Tamara trochu zklamaně. „Myslela jsem, že by tě možná bavilo aspoň na chvíli se jen tak nezávazně zkusit věnovat magii. Když jsem ti říkala, že máš talent, tak jsem to myslela vážně.“

„Rozumím. Ale víš… Momentálně jsem rád, že jsem tam, kde jsem. Svět kolem mne se aspoň na chvíli přestal chovat jako splašený kůň a to jeho pozvolné tempo mi prostě vyhovuje. Konečně se cítím jako normální člověk. Nevstávám se strachem, že mě někdo zase unese, zraní, nebo ze mě vysaje krev. Neusínám s odškrtáváním si dní v kalendáři, které zbývají do mého skonu. Nemusím očichávat lidi předtím, než jim podám ruku. Nemám prorocké sny ani záchvaty psychometrie a nekrvácím každý večer jako hormony předávkovaná Američanka se zrychleným menstruačním cyklem.“

Musel jsem Tamaře podržet volant, protože se skoro udusila smíchem. Když ho zase převzala do svých rukou, podezřívavě si mě prohlédla.

„Nemluvil jsi o astrálním vidění.“

Zatvářil jsem se provinile.

„Máš pravdu,“ přiznal jsem. „Astrální vidění mi trochu chybí.“

„Uvažuj. Nenutím tě vést dobrodružný život,“ přesvědčovala mě dál. „Můžeš se naučit jen to, co budeš chtít. Natrénovat si jenom ty schopnosti, které ti vyhovují. A používat je jen pro vlastní potřebu. Po tvých předcházejících zkušenostech by to navíc šlo o dost jednodušeji a bezbolestněji. Není škoda zahodit takovou možnost?“

„Je. Ale být normální, průměrný občan Evropské unie má taky své výhody.“

Tentokrát se nezasmála.

„Prošel jsi opravdu tvrdými zkouškami a nakonec ze všeho vyvázl bez vážných následků. Ale myslíš si, že se dokážeš bez problémů vrátit ke svému předešlému životu?“

„Hmm…“

„Vím, že je těžší žít s plným vědomím toho, že nás na každém kroku obklopují nadpřirozené síly a bytosti, než bez něj. Ale nedá se na to všechno prostě zapomenout, ignorovat to. Jednou jsem ti řekla, že když člověk překročí hranici astrálního světa, už nikdy se definitivně nevrátí zpátky. Nebudu ti ale brát iluze. Rozhodni se jak chceš. Ale věz, že kdybych nebyla přesvědčená o tom, že máš sílu se s tím vyrovnat a žít s tím jako s faktem, tak bych na tebe určitě nenaléhala.“

„Nechápej mě špatně,“ povzdechl jsem si. „Zní to strašně lákavě. Vždyť kdo by nechtěl být čaroděj? Ale za poslední měsíce jsem se něco naučil. Nic není zadarmo, Tamaro. Za všechno se platí. A za takovéhle věci obzvlášť.“

„Nic není zadarmo,“ zasmála se pohrdavě nad mou nerozhodností. „Šokuješ mě, Davídku. Ke komu chodíš na ty seriózní plky? To určitě není z tvé hlavy.“

„K jednomu pikulíkovi,“ odvětil jsem v novém protiútoku. „Fajn chlap. Jestli chceš, seznámím tě.“

„S elementálem?! Mě?!“ vyděšeně mi pohlédla do očí.

„Tebe,“ zašklebil jsem se.

„Nikdy!“

Musel jsem se ze všech sil držet, abych neprozradil své pobavení.

„Uděláme dohodu,“ ušklíbl jsem se lišácky. „Ty se mnou skočíš na společenskou návštěvu k mému starému astrálnímu známému a já vážně popřemýšlím o kariéře Zasvěceného psychometrika. Bereš?“

Ruměnec nefalšované zuřivosti na Tamařině obličeji a krátké podrážděné zavrčení mě dokonale rozveselily.

„NIKDY!“ zopakovala, ale už v tu chvíli jsem věděl, že jí ta naštvanost dlouho nevydrží.

Miluju, když si ji můžu takhle dobírat.

Spokojeně jsem se rozvalil na sedačce a se širokým úsměvem si založil ruce za hlavu.

Kdo ví, jak se Pikulíkovi Dejgrošíkovi asi vede. No, pokud mu náhodou nejdou obchody, má pořád ten svůj bar.

Hm.

Jen aby mě Tamara nepřekvapila a nakonec tam se mnou opravdu nešla. Pak bych musel dodržet slovo.

Hm.

David Ábel, čaroděj.

Neznělo to tak špatně.

Hm.

Možná nad tím fakt vážně pouvažuju.

Poděkování

Na závěr nezbývá nic jiného, než poděkovat těm, bez jejichž pomoci by dílko, které držíte v rukou, nikdy nevzniklo. Odpusťte mi stručnost, ale vyhnu se sáhodlouhému výčtu jmen, který by i při nejlepší vůli stejně nebyl úplný. Snad se i tak najdete v některých ze skupin, o nichž se na pár následujících řádcích zmíním.

Za stimulaci k psaní děkuji oblíbeným žijícím i mrtvým velikánům, kteří už dostali po krátkém věnování ve formě několika odstavců v předcházejícím textu. Věřím, že je neurazilo mírné parodování.

Za inspiraci děkuji lidem, kteří se zaníceně věnují mysticismu, démonologii, magii, esoterickým, okultním a jiným netradičním vědám. Všem těm, kteří pořád shromažďují a zapisují polozapomenuté moudrosti a šíří je pomocí knih, časopisů, televize a internetu tak, aby se dostaly i k nám línějším nebo zaneprázdněnějším.

Za podporu děkuji lidem z mého okolí, kteří mě dovedli k psaní a později mě intenzivně povzbuzovali v práci a kritizovali za literární přešlapy. Přátelům, rodině, známým a především skvělým lidem okolo Fantázie (www.fantazia.sk) a Hlbokého hrobu (www.hlbokyhrob.sk).

Za pomoc se samotným románem děkuji lidem, kteří se nejrozličnějšími způsoby přičinili o to, aby byla jeho finální podoba co nejdokonalejší. Tady musím být bezpodmínečně konkrétní – takže díky, Aleši, Miriamo, Stanislave, Michale, Mischo, Miloši a Diano!

Zvlášť samozřejmě děkuji svému nakladateli.

A také jedné hnědooké a černovlasé zářijové múze, která… No, nemusíte vědět všechno.

Nejvíc ale chci poděkovat všem těm, co si román koupili a přečetli. Bez vás by nebylo slovenské a české fantastiky, ani slovenských a českých knih.

A nakonec, za nás všechny, si dovolím poděkovat všem astrálním bytostem, které nad námi drží ochrannou ruku.

Ještě jednou děkuji…

Dušan D. Fabian

Dušan Fabian:

VE ZNAMENÍ DUNÍCÍHO KOVU A NAPORCOVANÉHO MASA

Když vyrůstáte poblíž proslulých košických železáren, dříve nebo později vám ten kov začne zvonit v tepnách. Dušan »Duke« Fabian (1975) se sice pokusil uniknout od železa k masu na vysoké škole, kde »v hektolitrech vlastního potu a zvířecí krve a výkalů« vystudoval na veterináře, ale od osudu metalového drtiče ho to neuchránilo (působil jako kytarista v kapelách s výmluvnými názvy typu Hell Fighters, Valkyra nebo Naša vec a v současnosti je organizátorem hudebního festivalu RocKeFest). Navíc ta kombinace kovu a krve už zřejmě navždy poznamenala jeho tvorbu. Ať už jako publicisty vášnivě píšícího o rockové muzice (fanziny Music scene či Barad Dur, cyklus Keď zuní oceľ v magazínu Fantázia), recenzenta hororových filmů (fanzin Filmklubátor) nebo jako spisovatele.

Duke (ta přezdívka je prostou kombinací křestního jména a poznávací značky milovaných rodných Košic) patří k nejčerstvější krvi slovenské fantastiky. Zatímco generaci autorů typu Pavelková, Girovský, Hvorecký nebo Huslica formovala především literární soutěž Cena Gustáva Reusse (z níž každoročně vzešel sborník vítězných prací Krutohlav), autoři jako Stiffel, Minichová, nějaký Červenák nebo právě Fabian se »udělali« na stránkách magazínu Fantázia. V čísle 2/2002 vyšel Dukeův debut »Ži a nenechaj žiť«, první příběh z cyklu o Marvinovi. Ne, opravdu nehledejte spojitost s deprimovaným robotem z Adamsova Stopařova průvodce. Fabianův Marvin je možná jediný literární hrdina, který umře hned na první

stránce. Díky magickému elixíru se však vrací do akce – jako nadlidsky silná a krvelačná zombie, ozbrojená mečem a krumpáčem, vyrvaným z vlastní lebky. Úderná akční povídka vyprávěná v první osobě je podle Fabianových vlastních slov »ventilací jeho mladického hněvu a agresivity« (ventilací zjevně efektivní, protože Dukeho mají jeho známí zafixovaného jako klidného, přátelského člověka a dobrého společníka). Této i dalším »marvinovským« povídkám (Trampoty jednej mŕtvoly, Agent Jeho Veličenstva zasahuje) dodává na šťavnatosti jak autorova vědecky přesná znalost anatomie, tak i překvapivě funkční kombinace tradičních fantasy kulis a rekvizit s ryze současným jazykem. A v neposlední řadě jsou to dobře napsané texty. Fabian vstoupil na pole literární fantastiky jako téměř »hotový« autor a z každé další povídky (třeba cenou Béla ověnčený hororový kousek Migréna) byla cítit jeho zrající autorská zručnost.

Zásadním odklonem od akční fantasy, kterou bychom mohli (byť velmi zjednodušeně) nazvat průnikem jeho oblíbenců Howarda a Kulhánka, byly čtenářsky velmi úspěšné povídky »Tri čierne utorky« (Fantázia č. 28) a »V predvečer prvého mája« (Fantázia č. 35). Z nich už je výrazně cítit styl, typický i pro debutový román, který právě držíte v ruce. Autor mává na rozloučenou fantasy světům a vrací se do naší dimenze, aby do důvěrně známého, vlastnoručně ohmataného prostředí zasazoval napínavé příběhy, které jsou vzdálenými ozvěnami jeho vlastních zážitků, opepřených o prvky hororu, mysticismu, mytologií, pohanského folklóru a okultismu. A k tomu se vždycky hodí i špetka nějaké té drsnější akce. To všechno jsou i črty románu Invocatio Elementalium, který vznikl jako esence Fabianova vášnivého zájmu o vše okultní a magické a jeho skutečných zážitků z cest po Evropě (nějakou dobu pracoval ve vikingské Kodani). Mystická místa, která hrají v příběhu zásadní roli, většinou i sám navštívil, díky čemuž sálá z románu hypnotická autentičnost.

Je nutno dodat, že román si nehledal nakladatele snadno. Možná i proto, že je pestrou směsicí žánrů. Mainstreamová nakladatelství z něj chtěla udělat »tuzemskou Šifru mistra Leonarda« a požadovala po autorovi oslabení hororové a akční roviny příběhu a posunutí více

k mystickému thrilleru. Jiní nakladatelé v něm zase viděli Gaimana (ano, je třeba uznat, že s tímto autorem má Duke společného víc než jen patologickou závislost na černém oblečení) nebo Lukjaněnka (k němu se Fabian jako čtenář dostal teprve nedávno a jakákoli podobnost »Invocatio Elementalium« s ruskou ságou je čistě náhodná), další nacházeli odezvy jiných autorových oblíbenců jako třeba Lovecraft, Lumley či Barker. Jenomže každá snaha o zaškatulkování vyžadovala úpravy, které by text připravily o jeho nejvýraznější kvalitu – a tou je právě ona vyvážená kombinace žánrů. Naštěstí se našel nakladatel, který to pochopil, a tak si můžete »Invocatio Elementalium« přečíst v podobě, v jaké vznikl – jako horor, městskou fantasy, akční thriller, ale především strhující vyprávění od zralého autora v jednom. Z Východoslovenské nížiny vstoupil na česko-slovenskou fantastickou scénu výrazný talent a vy byste u toho neměli chybět.

Ďuro Červenák

Dušan D. Fabian

INVOCATIO ELEMENTALIUM

ilustrace na obálce © 2006 Aleš Marenčík
překlad © 2006 Robert Pilch
doslov © 2006 Juraj Červenák
české vydání © 2006 Václav Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena.
Vydalo nakladatelství Václav Soukup – Wales
jako svou 147. publikaci
ISBN 80-86939-41-3

Doporučená maloobchodní cena: 249,–
Cena Klubu čtenářů SF: 212,–